

جان بیور
نیسنه کتویا پرفروش

زله و هیوت

خدا

رئی بلاجی
زله آزا خدا
زیرری کنه زئی شما

رفیقونه ستین،

هیوت و زله، شناسه حسی د قرپ وارد زله و هیجیان بلاجی آ. یه
زلهئی آز، اُفتایه، قرپدار و مقدس نسوت و خدا آ که هر ایموداری بایس ونه باحا؛
سی یکه زله و هیوت خدا، پی گرد وعدعیا خدا آ.

برتری قبول کردنه و شوق ایی زله زیاد آ و شامل حکمتی گپتر، رفیقی و خدا،
قرپ، امنیت و بنانیایه میراتی ابدی آ. کتومقدس و روشنی و رک و تعریف ایی
حقیقت مشغوله که چطور خدا و ونونی نزیک موئه که پسره و بی شکتی او نه د
اطاعت و راسی منی می کن. عیسا ایی فرضیلت نه برزتر و قیمتی تر د گرد
فرضیلت یا دونه، پس حکیمونه آ که ایما هم چنی بکیم.

تشویقتو می کم که زنهئی بی حیات و نقانق د یه نواختی مذهب مسیحی نه و
رفیقی، زنهئی طولدران، پرمعنی و پر ثمر رابطه و خدا که راها د زله و دهولویا
هنی آ، عوض بکیت.

برارتو د مسیح

جان

JohnBevere@ymail.com

MessengerX

 Messenger
INTERNATIONAL

زلہ و ہیوت خدا

رئی بلاجی
زلہ آزا خدا
زیرِری کنہ زینئی شما

جان بیور

Awe of God by John Bevere, Luri
© 2026 Messenger International
MessengerInternational.org
Originally published in English as Awe of God

Additional resources in Luri by John and Lisa Bevere are available
for free download and video streaming at: **MessengerX.com** and on the
MessengerX app.

To contact the author: JohnBevere@ymail.com

This book is a gift from Messenger International and is
NOT FOR SALE

زله و هیوت خدا، نیسنه جان بیور، لری
© ۲۰۲۶ Messenger International
MessengerInternational.org
اسم کتو و زوونه انگلیسی: Awe of God

کتوبا هنی د جان و لیزا بیور وه زوونه لری سی دانلود یا سیل کرده وه جور مفت ها د
نشونی هار **MessengerX.com** و د ری اپلیکیشن **MessengerX** هان د دسرس.
زه ارتباطی وانیسنه د زه ایمیل: JohnBevere@ymail.com

ای کتو پیشکشی آد لا موسسه بین المللی مسنجر و سی فروش نی.

App Store نشو تجاری شرکت Apple Inc. آکه د ایالات متحده و باقی کشوریا ثبت بیه.
Google Play و لوگو Google Play نشونه یا تجاری شرکت Google LLC آن.

زینه بی همتام، دوس و عشق ستین خیلی خوم، لیزا بیور.

«زنی که دِ خداوند زَلَه‌ش می‌ره، بایس تحسینش کِرد.»

(امثال ۳۰:۳۱)

ای کتو نه دِ مینه چلمی سال دوئتمو نیسنیم. وا بیئن تو، هر
ساله، سال بیتری آ و آر دَسَر مجالی وه مه پئن، وا گرد شوق
قلبم وا تو دوئت می‌کم. هیچ کلمه‌ئی، نتونه شاپی و کئفی نه
که وه قلبم می، تعریف بکه. آر حمایت عشق تو نوی، مه
ای پیایی که ایمره هیسم، نویم. تو باهوش، شیرین، کئف‌دار،
قوه‌دار، جسور و باشکوه ئی. تا ابد دوست دارم.

سیاهه

- چطور خینه ای کتو ۹
- پیشگی ۱۳

هفته اول: خدای پرهیوت و بلاجی

۱. خزنه خدا ۱۹
۲. زله یا و تیشک یک ۲۵
۳. زله مقدس چیته؟ ۳۱
۴. حضور قابل حس خداوند ۳۷
۵. یه شو د ویر نرتنی ۴۳
۶. سیل کرده وه او ۴۹
۷. جلال خدا ۵۵

هفته دوم: هه چنو که هسیم، دیاری مئیم

۸. قیمت شما ۶۳
۹. اتفاق مرگ دیار ۶۹
۱۰. خدا سیل کونی ۷۵
۱۱. زله دیار و وا رکه ۸۱
۱۲. دوریئی واگیردار ۸۷
۱۳. سه تصویر ۹۳
۱۴. قصت یا همیشه ئی ۹۹

هفته سوم: تقدس گیرا

۱۵. زله دِ آیم ۱۰۷
۱۶. لیاقت ۱۱۳
۱۷. جِگایِ دِ گئی ۱۱۹
۱۸. ادامه دار ۱۲۵
۱۹. تازت و پاک کردن خومو ۱۳۱
۲۰. سختکوشی ایما ۱۳۷
۲۱. میل و زور ۱۴۳

هفته چهارم: جُوو ایما وه کلوم خدا

۲۲. لِرّه زئه دِ کلوم خدا ۱۵۱
۲۳. آزعی ۱۵۷
۲۴. منطقی وه نظر نمیا ۱۶۳
۲۵. بی سود آشکارا ۱۶۹
۲۶. درد خو ۱۷۵
۲۷. وه انجوم ریس ۱۸۱
۲۸. چطور وجدان مو کور مَوَّه ۱۸۷

هفته پنجم: رفیقی وا خداوند

۲۹. جایی که رفیقی شروع موئه ۱۹۵
۳۰. عیسا یی فرق دار ۲۰۱
۳۱. تو نه نمی شناسم ۲۰۷
۳۲. رازیا خداوند ۲۱۳
۳۳. مَرَم ۲۱۹

۳۴. ری دِ مینه ری ۲۲۵
۳۵. شما دوس یا منیت ۲۳۱

هفته ششم: نفع یا گنج خداوند

۳۶. و انجوم رَسین وعده یا خداوند ۲۳۹
۳۷. زَلَه ئی که زَلَه یا هَنی نِه دِ بین موره ۲۴۵
۳۸. میرات ۲۵۱
۳۹. مهم تری چی ۲۵۷
۴۰. زَنه ئی بختِ وَر ۲۶۵
۴۱. آخِرِ سِرِ خو ۲۷۱
۴۲. پیا کردن گنج ۲۷۹

پیوس: سیلی وه شکوه و گبی خدا ۲۸۹

چطور حَینه ای کتو

تو که موحونی ستین،

ای کتو، یه پیغوم ساده نی، بلکم پیغوم زنه ئی آ که آر وه نه باور داشت و وش عمل بکیت، زندئی تو نه سی همیشه عوض می که. یه نه وا اطمینو موئیم؛ سی یکه ای حقیقت یا، زنه ئی مه و آیم یا زیادی نه عوض دئه آ. هر موقع یکی د مه مشاوره باحا، چه د مینه بابت عروسی، آت ایال یا خدمت، اولین چی ئی که وه فکر می رسه، هه او اصلی آ که د مینه ای کتو اوما آ.

وه دلیل همیت ای موضوع، زمو و دعایا بُری وُشُری سی شیوه ارائه وه عَج بی آ. وا توجه وه بالاؤهاریا زنه ئی ایمر که قاطی بی ئه و برنامه ریزی و سرعت زیاد آ، حس کردم بایس حقیقت یا نه و توجه وه ای اوضاع، وه صورت تیکه یا گُچک ارائه بئم تا بتونم عمیق د مینه ونو سیفا و تأمل بکم.

ممکن آ د مینه سیل اول، فکر بکیت که وا یه کتو دعای، یا سیفایا روحانی ریورئیت. اما وه شما اطمینو مئم که ای طور نی. کتو یا دعای یا سیفایا روحانی معمولا موضوع یا جور و اجوری نه سی هر رو د برداره که لزوما یه پیغوم گل و هدفمند نی. وا ای وجود ممکن آ ای کتو هم د موردیای مرس چنی کتو یای وه چش بیا، سی یکه مطالب هر رو وه پایه بخش روز قبل نیسنه بی آ تا چارچو وه مرس یه کتو غیرمتلی با. اما خوئی ای کتو یه آ که شما تونیت تصمیم بیریت چطور وه نه بْجونیت. حتمی موئه وه نه د مینه یه یا دو رو خن، آر ای طور ترجیح مئیت؛ وه سختی سفارش می کم که وه نه مدت یه دوره شش هفته ئی (هر رو، یه بخش) یا د مینه یه دوره سه هفته ئی (یه بخش، صو و یه بخش، شُو) بْجونیت.

د آخر هر بخش، پنج شگرد سی مِهت وه عمیق تر بیئه متن مین او بخش هی.

ایما ای بخش نه «شخصی سازی» نوم مینیم و شامل موردیا زیر آ:

۱. آیه: شامل بخشی د کتو مقدس آ که د رابطه وا پیغوم او رو، خیلی مهم و د خود متن هم اوما، یا بخشی د کلام آ که د مینه متن اصلی او بخش نیومایه، اما وه مطالب گتسه، قوه و اعتبار مئه. سفارش می کم که ای آیه یا نه د بر بکیت.

۲. نکته: ای بخش، موضوع اصلی او بخش نه مئه تا همت وه نه نشو پئه. دین دسر وه، اثر وه نه تقویت می که و موقع ورگشته وه بخش و مرور وه، چی په منبع هی.

۳. سیفا: ای بخش خیلی مهم آ. د مینه زیور موحونیم: «د مینه هُدا تو سیفا می کم و وه زه یا تو دل د هول موئم.» (زیور ۱۹: ۱۵). د مینه ای بخش، وه ای موضوع فکر میکم که چطور کلام خدا نه د مینه زنه ای ایمری خوم وه کار بیرم؟ سی یکه گتسه وا انجوم ای کار، بختوری هین ایمانه و زه یا ایما غالو موئه (یوشع ۸: ۱، زیور ۱، اول تیموتائوس ۴: ۱۵ نه بحونیت).

۴. دعا: د مینه ای بخش دعا گلی داریم که نشوبده تعلیم یا او بخش آ. ای امر که خدا دنگمو نه می شنوئه و وش اجازه مئیم تا ایما نه طبق کلامش عوض بکه، خیلی همت داره.

۵. اقرار: وه ایما گتسه که مرگ و زنه ای ها د مینه قدرت زوو و اوچی که مئیم (امثال ۱۸: ۲۱). وا گتیه اوچی که که خداوند وه زنه ای یا ایما اعلوم می که، روح، جو و جسم ایما وارد اراده او همره موئه، که ری ثابت بیئه سی تجربه زنه ای پربار آ.

هنی هم تشویق تو می کم موقع خوئی نه غرچ ځینه ای کتو بکیت تا حقیقت یا کلام خدا د مینه قلب و فکر تو رخنه بکه. هوش و وخت نیائه هرروزه د مینه هفته یا ناهاری، مهت می که تا ای حقیقت یا د مینه زنه ای تو بیا و ریشه بکه. ای حقیقت یا، چی بالتر د آگایا تنیا و ری سی نژیک بیئه وه خداوند آ. هه چنی هم سفارش می کم که دما ځینه هر بخش، موردیای که د مینه بخش «شخصی سازی» اوما آ نه د مینه دفتری بنی سنیت و ونو نه دوره بکیت. هر رو فکریا و دعایا خوتو نه د مینه دفتری بنی سنیت تا هر وخت که وش ورعی گردیت، بتونیت وه اوچی که

روح القدس سیتو آشکارا کرده وِرگردیت.

چن سفارش هَئی: اول، وا تلیفو هوش دار یا ساعت خوتو، مدت زمو خَینه یِه بخش نِه حسو بکیت و دِ مینه بخش «شخصی سازی» وَه نِه بنی سنیت. عجله نکیت، یِه یِه مسابقه نی. دلیل اِی کار، یِه آکه وَه اساس قدمینجا زمو وَه دس اُومایه، دما چن بخش تونسوئیت وَا آگاهی سی بخش یا آینده خوتو برنامه ریزی بکیت. دوم، تقلا بکیت زمو دیاری نِه دِ مینه روز وَه اِی کار بئیت و اجازه نئیت هیچ چیئی دِ مینه زمو دیاری بیئه شما بی نظمی دُرس بکه. دعا و امید مه یِه آکه اوچیئی که نِه که خداوند دِ مینه مدت چهل سال گذشته دِ مینه مه انجوم دئه آ، دِ موقع خَینه اِی کتو، دِ مینه شما هَم انجوم بئه.

سوم، همیشه هه که پیغومی نه دَرس مئم یا وا دسه ئی دِ رفیقیا وِه نِه دوره می کم، نفع بیشتری سیم داره. پس، شما هم چن دوس سوا بکیت و وا یک اِی کار نِه انجوم بئیت. دما دِ وَه که بخش نِه وَه تنیای و وا هدایت روح القدس خَینه، و دوس یا خوتو دور یک جمع بایت و اوچیئی که نِه که روح خدا وَه شما نشو دئه آ، و ونو وَه شریکی بئیت. اِی کار نِه وَه طور مرتب انجوم بئیت.

دعا می کم که وا سفر دِ مینه اِی کتو و او صمیمی تر بایت. خَینه پیشکی، ناها دِ شروع بخش اول، خیلی مهم آ؛ سی یکه قلب ایما نِه وَه ری اوچیئی که دِ باره وَه دمرگه کرده، می گُشنه. هه که خَینه اِی کتو نِه وَه آخر رسنیت، دلم می حا دِ شما بشنوئم که چطور زله مقدسِ خدا، وَه ایمون و زندئی تو اثر نیایه.

وا قرب،

جان بیور

تنیا سی ویرآورده: پیشکی نِه دِ دس نئیت. دعا مه یِه آکه خَینه وَه، تشی نِه دِ مینه شما روشه بکه تا زله و قرپی مقدس نِه دِ مینه خوتو رُشت بئیت و وا تموم وجود، دِ اِی پیغام پُر بایت.

پیشگی

چنی چن ساله که آیم یا سی ریشه که کردن زله تقلا کردنه. بُری وُشُری، تحقیق یایی دِ مینه ای بابت انجوم دَنه، وا وه مبارزه کردنه و سی دِ بین بردن اثر وه دِ مینه زنه ئی، جمع یایی ره وَنَنه. قصه معروف رییس جمهور «فرانکلین دی. روزولت» توجه ایما نه وه ایی موضوع جلب می که: «تنیا چی ئی که بایس دِ وه زله مو زوئه، خود زله آ.» دِ مینه گرد زیر ساخت یا، افرادی هیسن که دَنگ شو نه سی پیا کردن زه یایی سی غالو بیئه وه زله بلن می کن. تونیم صدها یا حتا هزارو جلد کتو خودیاری پیا بکیم که سی ایی کار طراحی بینه. دِ مینه آخریا دهه ۱۹۸۰، مردم همه جا جومه یایی می کردن دِ وَر که کلوم «بی زله» وه شکل گپ و برجسته وه ری وه چاپ بی ئی وه چش می رسه ایما سی دِ بین بردن هر جور زله ئی دِ مینه زندگی مو، قاطع تقلا کردیمه.

هرچن ایی جرتاو وا حکمت، عاقلونه و اصل وه چش می رسه و دِ مینه خیلی دِ زمینه یا، ایی طور بی آ، اما حقیقت یه آ که همه زله یا گن نیسن. پس سی چی ایی امر، تا ایی حد ذهن ایما نه وه خوش سرگرم کرده آ؟ وه عقیده مه دلیل وه یه آ که گرد زله یا نه دِ مینه یه دسه، زیر عنوان «زله یا آسیب زه» نیائیمه. اما یعنی ایی فرضیه دُرس آ؟

دِ اول، مهم آ که قبول بکیم و راسی زله یا ویروگری وجود دارن که منطقی و قابل قبول وه چش می رسن. مثال آر زله مو زوئه که گرد پیل و دارایی یامو نه دِ دس بئیم، ها دِش دِ مینه ایی بابت وا وسواس رفتار خواهیم کرد؛ گناس یا امارکو خواهیم بی و پیل و دارایی یامو نه بیشتر دِ هر چی هنی پَرَسِش می کیم. آر زله مو زوئه که همسرمو نه دِ دس بئیم، بیشتر دِ حد وه او می چسبیم یا وه هر کار او، مَوْنِیم که دِ هر صورت باعث دلخوری و دس آخر، آسیب رسنه وه رابطه مو مَوْنه. آر زله عمیقی نسوت وه

دِ دس دَننه چیئی داشتوئیم گاس ایما نِه وه لا ذوق شوق و تجربه یا تازه بگَشَه که باها وه دِ دس دَننه یِه جامعه آزا، ارتباطی واقعی و ستار قشنگ خواهد بی. آر دِل دِهول امنیت بچونمو بایم، ها دِش یا ونو نِه بیشتر دِ حد محدود می کیم یا بیشتر دِ حد آزاد می لیم و و چنی رُشت ونو نِه وا بی نظمی ریوری می کیم. وه چَش می رسه ای بی تَه با. دِ لایِ هَنی زَله یا بناکو، آگاهی یا فایده داری وه ایما میئن؛ مثلاً زله افتائه دِ تخت برد دوهزار پایی ایما نِه و اخور می که که نزدیک وه لوئه تخت برد گوم ورنیاریم تا نکه بفتیم.

زله دِ خرس گریزلی وه ایما ایی فَهَم نِه میئه که تیله یا خرس دآ نِه تهدید نکیم، یا زله دِ سوختهئی درجه ۳ وه ایما ایی فَهَم نِه میئه که موقع و دَر آوردن یِه تاوه دِ فر داخ، دِ دسکش یا محافظ استفاده بکیم.

وا ایی حال، هرچن زله بناکو مفید آ، اما آر حواسمو نوئه، تونه زنه ئیمو نِه کم ارزش یا خرو بکه؛ زله دِ افتائه تونه ایما نِه دِ سوار بیئه وه هواپیما نیه داره و دِ نتیجه، زمی گیرمو بکه. هراس بی حدومرز دِ خرس گریزلی، تونه ایما نِه دِ یِه پیاده روی کیف دار دِ مینه جنگل محروم بکه و زله دِ سوختننه خومو، تونه ایما نِه دِ روشه کرده فرو و کیف برده دِ یِه وعده غذا حونهئی نیه داره.

ایمدال سوال اصلی ای که بایس دِ خومو بیرسیم، یِه آ ایما بیشتر دِ چه چیئی زله مو میره؟ پیا کردن جُوو ایی سوال، بیتر دِ هوش وه چطور دِ بین بردن زَله یا ویروگر یا مدیریت زَله یا بناکو آ. یِه یِه سوال حکیمونه آ و آر وه درسی وش جُوو دَنه بوئه، گرد زله یا نِه دِ مینه چارچوئی قرار میئه که زنه ئیمو نِه -ایسه و سی همیشه- ترقی مئه و ره رسسه وه یِه زنهئی خو و پر بار نِه آشکارا می که. کتومقدس دِ باره زله، چی یا زیادی سی گته داره و بُرد بنا وه یِه آ: «زله خداوند، شروع علم آ» (امثال ۷:۱) و نه هر علمی، بلکم حکمت خداوند. وه چَش می رسه یِه نخته خوئی سی شروع با.

آر زله وا هدف دُرس یِه فضیلت با، چه؟ آر زله دِ خدا، هه چی پارادوکسی سی یِه رابطه واقعی وا او با، چه؟ و آر یِه زله مقدس، ایما نِه وه زنهئی تموم کمالی که مریدیا عیسا دِ مدت قرن یا تجربه کردنه، برسونه، چی؟ آر ایی زله، گرد زَله یا هَنی نِه دِ بین بوره، چی؟ هه چی: زله دِ وِزه وَننه کارکاسوی خوتو، زله دِ اوچیئی که دولت انجوم خواهد ده، زله دِ اوچیئی که سی بچونه ئو اتفاق مِفته، زَلهئی که یِه آیم «هیپوکندریا یعنی وسواس ناخوشی» دِ وه رنج موره، زَلهئی که باعث ناخوشی روانی یا کِزی موئه (و ایی سیاهه تونه هه چنو ادامه داشتوئه با).

وَرز وه که سفر خومو نه د مینه ای کتو شروع می کیم، اجازه بئیت چهار حقیقت نه بئیم:

۱. ایما انسان هسیم و زله مو میره.

۲. زله خدا، عمیق تر، قشنگتر و صمیمی تر د هر چی ئی آ که بُری وُشری د آیم یا گمو می کن.

۳. زله خدا گرد زله یا ویروگر نه د بین موره.

۴. زله خدا شروع گرد خوئی یا آ.

قری یا وه درسی و ویر میارن که کتومقدس نزیک ۳۶۵ گِل وه ایما مئه که زله تُو نروئه و ای امر بُری د مسیحی یا نه وه ای نتیجه می رسنه که خدا نمی ها ایما زله مو رُوئه. اما ای آیه یا وه زله ویروگر اشاره داره. علاوه وه یه، تونیم نزیک ۲۰۰ آیه د مینه کتومقدس اشاره بکم که ایما نه تشویق وه زله د خدا می که و بخش ناخوشایند وه یه آ که تقلا ایما سی د بین بردن هر جور زله ئی د مینه زنه ئی، د قبیل زله خدا، باعث موئه ای بخش د ایمون ایما، بررسی نویه، خام و بی هیچ ثمری باقی بمونه. زله خدا باشکوه تر، الهام بخش تر و شای آورتر د او چی ئی آ که تونیم گمو بکیم. هه چنو که ناها می ریم، ها و دلم وه شما نشو بئیم که چطور زله ئی که وه درسی هدایت موئه؛ وه خصوص فضیلت زله خدا، بیشتر د هر چی هنی ره نه سی زنه ئی بالاتر د اوچی ئی که تا وه حال گمو کردیته، می گشنه و تنیا د ای صورت آ که تونیم وا شجاعت وا هر اوچی ئی که که ممکن آ زنه ئی وه سر ره مو قرار بئه، تقلا بکیم. وه قول چارلز اسپرجن: «زله خدا، مرگ زله یا هنی آ؛ او هه چی شیر زوردار، گرد زله یا ناها ری خوم نه تعقیب می که».

امید دارم د موقع خننه ای کتو، د یایی فرضیلت پُر بایت، و وا کینه پوسِ نمایا حُشک مذهبی که تصویر نادرسی د وه نه نشو می ته، او خوئی نه دیاری بکیت که پایامو نه وه زمین قرصی، پایار می که. آ، تا بَقَمیت زله نه او نشاسه، بلکم فضیلت زله خداوند که باره گن فَهَمی واقع بیئه، زنه ئی شما نه وه لا چی ئی وه مراتب قشنگتر، شکوفا خواهد کرد.

بباییت وا بررسی یه که خدای ایما چنی بلاجی آ شروع بکیم؛ ایما وه نه «هیوت خدا» نوم مینیم!

خدای پرهیوت و بلاجی

هفته اول

زله خدا، خَزونه اونه؛
جواهر برگزیه که تنیا وه کسونی دئه موئه
که خیلی محبوب هیسن.
– جان بانیان

۱۱ | خزونه خدا

آر وه شما گُئسه بوئه که فضیلتی پنهو وجود داره که دِ واقع کلیل گرد زنه ئی آ، چی موی؟ ای فضیلت، هدف دِ هیمی شما نه آشکارا می که و حضور، حفاظت و تیارک خالق نه جذب می که؛ فضیلتی که ریشه گرد صفت یا باودل و پایه و اساس گرد خوشبختی پایه و سی گرد اوضاع گئی که ممکن آ و وه ریوری بایت، حجه یا نه آماده می که. قبول قاطع ای فضیلت تونه عمرتو نه دراز بکه، وه شما سلامتی بئه، موفقیت و امنیت تو نه ضمانت بکه، کمبودیا نه دِ مینه ورداره و میراتی اصیل نه ضمانت بکه.

وه چش می رسه ای امر بیشتر دِ حد خو آ و ن تونه واقعیت داشتوئه گاس و تعجب دِ خوتو پیرسیت یعنی کتوئی که دِ مینه دس دارم، کتوئی خیالی آ؟ وه شما اطمینو مئم که چنی نی و اوچیئی که گتم حقیقت آ.

دِ مینه ریوری و چنی واقعی ممکن آ بیشتر مردم و ریشخن و طعنه جُوو بئن: «چنی فضیلتی وجود ناره!» و ای حال گرد وعده یابی که دِ بالا اومایه، بی شک توسط یکی دِ واحکمت پیایای که تا وه ایمر و زنه ئی کرده آ، نیسنه بیئه و حتی بیشتر دِ وه، او ای کلمه یا نه و الهام دِ خالق ایما نیسنه آ و قصه یا او بی خبط آ. و ای حال سلیمو ورز ترک ای زنه ئی، سعادتی نه که نصیوش بی ئی دِ دس ده؛ سی یکه دلش دِ سرچشمه حکمت بی نصیو من و دنتیجه، دِ ره خو زنه ئی کرده دیر بی.

اجازه بئیت متل او نه وه طور خلاصه تعریف بکم. سلیمو وه عنوان یه بجه، و

ای فضايلت تربيت بی، وَه نه قبول کرد و وَه ایمون داشت. او وا شخصیتی نجیو، اصیل و دیدگاهی دقیق پرورش پیا کرد. او وَه سرعت د مینه رهبری برتر پیا کرد و د آخر، وَه میلیون میلیون نفر حکمرونی کرد.

او دما د وَه که د خدا حاس حکمت کرد، د وَه وَه شکلی بلاجی نصیو برد د واقع سی او کمتر چی وجود داشت که وَه سختی وَه نه درک بکه. او هزارو قصه حکیمونه نیسن و صدها شعر گت. «او د داریا، د سرو آزاد لبنان گرت تا بوتهیا گچک زوفا که د مینه اشکاف دیوار درمیا، قصه می گت، و هم د حیونیا و بالنهیا و خزندهیا و ماهیا» (اول پادشاهان ۳۳:۴).

ای پیا حکیم، وَه درجهای د موفقیت، ثروت و شهرت دس پیا کرد که وَرَز د وَه، بی نظیر بی و تالیسه هم تجربه نویه آ.

پادشاهان، ملکه‌ها، سفیریا و رهبریا رده بالا مسافتیا زیادای نه میرتن تا د مینه حضور او بان، دیدگاه‌ها او نه بشنوئن، شاهد برتر و اتحاد تیمش بان و زیر تاثیر ایده‌ها جدیدی قرار بی‌زن که باعث قدرت و ثروت خیلی گپ ملتش بی‌ئی

او ایقه کارساز بی که یه ملکه، لاپریایی نه که د او وَرَز دیژنش اشنفتی بی، باور نکرد، اما دما د مدت زمونی وا او دبارهش چنی گت: «اما اوچیئی نه که می‌گتن باور نمی‌کردم تا یه که اُمَام و وَه چشیا خوم دیدم، و ایمدال حتا نصمی د وَه هم وَه مه گُتسه نویه بی؛ حکمت و بخت‌وری تو خیلی بیشتر د وَه آ که اشنفتی بیئم خوشال پیایا تو و خوشال پاکاریات که هه د مینه حضور تو مَسَن و حکمت تو نه می‌شنوئن.» (اول پادشاهان ۱۰: ۷-۸)

وه طبق اوچیئی که موحونیم، مردمونی که سلیمو وه ونو رهبری می‌کرد، آیمیا شای و موفق بیئن، نداری نوی؛ د مینه پاتشاهی او هر آت ایال صحو حونه و باغ خوش بی. د مینه لاپریا تاریخی اوما آ که: «مردم می‌کردن و ورمی‌راشن و شای می‌کردن» (اول پادشاهان ۲۰:۴). ونو د مینه صلح و امنیت زئی می‌کردن.

اما وا گذشت زمو، ای معروف د آخر د اوچیئی که ای پیشرفت نه سیش وه پیشکش می‌آورد، دیر بی. د نظر سلیمو او آیمی حکیم بی‌ئی و د هجهئی ناشت که وه حکمت ای خوئی توجه بکه. او ره خوش نه گم کرد و د آخر، وه آیمی بدین و تل تبدیل بی. او تنیا یکی نوی که د قضاوت ناراس خوش رنج موره، بلکم کسونی که ونو نه رهبری می‌کرد هم ای طور بیئن.

زِنه ئی سی او بی معنی بی. وا خوار و حسو آوردن همه چی کلمه یابی چی یه می نیسن: «همه چی عذو آ، تموم کمال عذو-هیچ که نتونه معنی ئی د مینه وه پیا بکه» و «تاریخ تنیا تکرار موئه؛ سی یکه هیچ چی تازه ئی د زیر ایی آفتو وجود ناره...». غم د بارتر یه که او نشو می ده: «یه رو که می میره، بیتر د یه رو آ که وه دنیا میا». و «اوچیئی که غلط آ نه نموئه دُرس کرد و اوچیئی که د دس رته آ، قابل ورگشته نی». د واقع، او کتو تموم کمالی د باره بیخودی زنه ئی نیسن؛ سی او همه چیز بیخود بی. ایی پیا د مدت زمو تقریباً گلی د بالابرز قله ها موفقیت وه جایا خیلی قیل تنگ یا بدبینی سرنگون کرد. ایمر و بُری وُشُری د روان شناسیا چنی تشخیص می ئن که او د یه جور کِزی سخت رنج موره. چطور یه آیم تونه تا ایقه بی انازه عمل بکه؟

خور خو یه آ که متل او وه قبلی یا ناامیدی ختم نموئه و او دَس آخر وه خیلی مهمی فرضبیلت زنه ئی ورمیگرده. نُوئتم او چن ماه یا حتا چن سال نه غرج نیسننه کتو غم د بار خوش کرده آ، اما بخش آخر، سیلی کلی وه بیتر بیئنه او می که. او هف گِل وه ایی شکل یا شکل یا هَنی، نیا وه نیسننه ایی کلوم می که: «پس، خالق خوش نه د مینه روزیا جوانیت وه ویر بیار»؛ کلمه یا آخر او ایی طور شروع موئن:

ایسه که همه چیز نه اشفقتیم، ختم کلوم یه آ: د خدا زلهت روئه و هدیا او نه نیه دار، سی یکه که انسان بیئه وه تمومی هه یه آ [هدف کامل و اصلی خلقت او، هدف اراده خداوند، ریشه شخصیت، پایه و اساس گرد شایبیا، وه نظم کشیئنه گرد اوضاع ناجور د زیر ایی آفتو و تموم [وظیفه] انسانی]. (جامعه ۱۳:۲)

ایی فرضبیلت قیمتی، چیئی غیر زله خدا نی. نویسنه، سلیمو پاتشاه، وه نه وه عنوان پیش نیاز یه زنه ئی کامل و د فِت فراوونی حیات معرفی می که. د مینه کتو مقدس موحونیم: «کیه وه که د خداوند زلهش روئه؟ خداوند ره برگزیه خوش نه وه او نشو مئه». (زبور ۲۵: ۱۲). یه یه ره معمولی نی، سی یکه متاسفانه بُری وُشُری اتقات دارن حکمت خوشو آ که سیشو موفقیت و بخت وری نه وه پیشکش می آورد-هه او کاری که سلیمو پاتشاه د مینه زمونیا تاریک زنه ئی خوش انجوم ده. زله مقدس، ایما نه وه حکمت خالق خومو-یعنی تنیا یکی که دونه چه چیئی ایما نه ترقی مئه و چه چیئی ایما نه خرو می که وصل نیه میاره.

هَمیت زله مقدس، وه قدی آ که وه گرد خوئی یا هَنی غالو بیئه و کتو مقدس وه نه وه عنوان کِنف عیسا معرفی می که (اشعیا ۳: ۱۱) و هه چنی هم، «زله خداوند

گنج موئه» (اشعیا ۳۳: ۶). گری بسیت و دِ مینه وه سیفا بکیت: یه زله، کِئف و گنج خدای گپ متعال آ و خیلی بلاجی! وه زیئی وه ایی واقعیت بلاجی رسیدئی میکیم، اما اول وه پاتشاه سلیمو ورگردیم.

سی جی ایی پیغوم نه وا موفقیت، شکس و ترقی آخر سلیمو نشو دم؟ دِ مینه اولین سالیا خدمتم، یه رهبر حکیم، قصهئی گت که توجه منه وه خوش جلب کرد و سی چن ده سال هه چنو دِ مینه فکرم باقی منه آ. او چنی گت: «مه ایی موضوع نه وه عنوان یه اصل کلی دِ مینه زنه ئیم قرار دمه که دِ بالا بردن یکی که سابقه کاری خو داره، وه جایگاه قدرت جلوگیری می کم!».

هه که دِ او پرسین سی چی؟ او جوو ده: «دِ مینه رابطه وا شخصیت آیم یا، مه بیشتر دِ هر چی، وه واکنش ونو دِ ناها شکس سیل می کم که یعنی ونو وظیفه خوشو نه و مل گرته، یعنی توبه کردنه و دِ ایی تجربه درس گرته؟ یا رفتارشو نه توجیه کردنه و باقی نه مقصر دونسنه؟ ایی مسأله نشو می نه که یعنی ونو سی قبول وظیفه حاضر هیسن یا نه؟». اوچیئی که دِ او یای گرتم، یه بی که نشو می ده یعنی سی چنی کسونی، حکمت، بالاتر دِ هر چیئی آ یا نه؟

سلیمو، قیمت زله خدا نه وه طور کامل درک نکرد، هرچن زیر الهام یا روح القدس وه نه تعلیم گرت بی. پس، یه امکان داشت که او دِ ایی مسأله دیر بوئه. ورز دِ سرنگونی سلیمو، زله خدا کِئف و گنج او و یا وه عنوان اصلی ثابت سی کاریا و نیت یاش نوی، بلکم او دِ مینه دورون لغزشت خوش، دِ مینه تجربه حماقت یا و دِ آخر، دِ مینه دورون بیتر بیئنه، قدرت وه نه وه طور کامل درک کرد.

پولس رسول هم دِ مینه هه یه مسیر چنی نیسنه آ:

«بدن خوم نه سختی مئم و دِ مینه بنهئی خوش نیهش میارم، نکه دما دِ موعظه وه باقی، خوم مردود بام [[امتحو نه پشت سر بنیم، تایید نوئم و وه عنوان یه متقلب مردود بام] (اول قرننیا ۹: ۲۷)

پولس، همیت خزونه حکمتی نه که توسط روح خدا وه او سپرده بیئی درک کرده و دِ غلط تلی که سلیمو پاتشاه انجوم دئی دیری کرد. حقیقت یا پنهونه عهد خدا که بُری وُشُری نه آزاد می کرد، سی او آشکارا بی. اما آر او زله خدا نه قیمتی نونس و وا بغل وا وه نه قبول نمی کرد، او هم وه یه آیم ناامید، بدگمو، ناقابل، و ول بیئه تبدیل می.

قبول کردن زله خدا وه عنوان گنجی قیمتی وه ایما قدرت می نه تا تسلیم حقیقت

بايم و وا انجوم ابي كار، ايمَا نِه دِ مينه رَه دُرس زِنه ئي قرار مي تَه كه پاداش يا قابل وه وارد داره.

دِ مينه دوروني كه بيشتر آيم يا، زله نِه ويروگر و ضرر زه دونن، اعلوم زله خداوند وه عنوان يَه فرضيلت پر فايده و قيمتي، دير دِ عقل وه چش مي رسه. وا ابي حال وه طبق اعتبار كِتومقدس، وه شما اطمينو مِئَم كه هه كه وه نِه قبول بكيم، تونيم تا دِ مينه رَه حيات باقي بمونيم. دِ مينه ابي نخته، رفاقت واقعي وا خدا و نفع يا عوض زِنه ئي نِه تجربه خواهيم كرد - كه يكي دِ خيلي گپ نفع يا وه، تبديل بينه وه تصوير عيسا آ. دما بياييت سفر خومو نِه سي آشكار كردن زله خدا شروع بكيم.

سَفارِشِي كِرْدِه سِي خومو

آيه: «او بنيان قرص سِي روزيا تو موئه، و منبع نجات و حكمت و علم؛ و زله خداوند گنج صهيون موئه.» (اشعيا ۳۳: ۶)

نكته: زله مقدس، خَزَوْنَه خدا آ و بريس هين ايمَا با.

سيفا: چطور تونيم زله مقدس نِه دِ مينه عمل، هه چي گنجي ستين دونسوئِم؟ چطور بريس وا وه برخورد بكِم؟ چطور وا وه ريوري بام؟ چطور وه نِه دِ دس نِئِم؟

دعا: اي بُووه آسموني، مي حام كه دِ مينه ابي سفر آشكار كردن زله خداوند، وه نِه وه خوئي بشناسم، وا وه زِنه ئي بكِم و دِ وه كِئِف بكِم. با كه گنج مه بوئه؛ هه چنو كه سِي تونه. با كه حكمت و علم كافي سِي داشته يَه زِنه ئي موفق و غالو نِه وه مه بِنَه؛ زِنه ئي كه دِ مينه چش تو باودل با. با كسوني كه سِي مه عزيز هيسِن، آخر و خير بوئن و گرد كسوني كه وا مه دِ بده بسو دارن، قيمت وه نِه درك بكن. دِ مينه نوم عيسا مسيح، خداوند و نجات دهندم مي حام مي كم. آمين.

اقرار: مه سِي زله مقدس، وه عنوان گنجي گپ دِ مينه زنه ئيم قيمت بنيم و وا انجوم ابي كار، دِ مينه رَه حياتِ وافر تقويت خواهيم بي.

زله خدا، آ، اما زله داشته دِ او، نه.

– جی. ای. اسپندر

۲ | زَلَه‌یا و تیشک یک

دِ مینه توسو سال ۱۹۹۴ دِ مه حاسن بی تا سی خدمت دِ مینه په کنفرانس کلیسای وه جنوب شرقی ایالات متحده روئم. کلیسا گپی بی که دو سال وِرَز یه، بیاری گپ چهارهفته‌ای نه وه رهبری په مبشر سرشناس تجربه کرده بی. ای بیاری وه خوئی، محبت و شای خدای تمرکز داشت و وه شکلی قشنگ وه زنه ئی یا بُری وُشُری تاثیر نیا. اما متاسفانه کلیسا تنیا وه تجربه بیاری تمرکز کرد مَن و وه شناخت بیشتر قلب خدا مشغول نوی. دِ اصل ونو دِ بالانس کردن و در و دِ مینه وه گیر افتائینی بیئن.

دِ مینه او زمو، مه دِ مینه ره آشکار کردن زله مقدس بیئم. تونسَم هَمیت وه نه بیئنم. اما سی یکه دِ حال برز کردنه علم خوم دِ ایی بابت بیئم، دِ یه که وه نه وه طور کلی وه شراکت بنیم، شک داشتم. وا ایی حال، وه سختی حس کردم بایس ایی دل‌دهولی نه والا بنیم و دِ مینه جلسه شو اول، دِباره زله خداوند قصه بکم.

میکروفن نه دِ مینه دس گِرم و وا درک کمم، نیام وه قصه کرده دِباره ایی موضوع. دیئن قیافه‌یا بی خیال و کاملاً بی‌اعتنا که وه مه گز بری ئینی، هیچ دلگوهئی سیم نوی. وه چش میوما سی گوش یا کر قصه می‌کم. دَس بر قضا دُرس قِمِسیمی و وه زیئی، دلیل وه نه میقمیت.

شو دما پرسش، کشیش گپ پشت میکروفن رت، مه گمو می‌کردم یه په پیشکی معمولی آ، اما چنی نوی. او وه مدت پانزه دقیقه، اوچیئی نه که مه دِ مینه دیشو

گتیمی، دُرس کرد. او وا اطمینو گت: «زله خداوند تنیا دِ مینه عهد عتیق صدق می که وه ایما وه عنوان مسیحی یا، روح زله دَنه نویه آ.» و وه نه وه دوم تیموتائوس ۷:۱ پیون ده.

مه دِ مینه رَزگ جلو نشسیمی، کاملا ماقما بردی و حس می کردم دِ مینه یِه هَلیلِه قرار دارم. هر چی او بیشتر قصه می کرد، بیشتر حس ناراحتی می کردم. او ادامه ده: «دِ مینه عهد تازه، وه ایما گتسه: «دِ مینه محبت زله نی، بلکم محبت کامل زله نه و در می که.» (نومه اول یوحنا ۴: ۱۸) پس اوچیئی که «جان» دیشو تعلیم ده، غلط آ و مه می حام دِ شما دِ ناها اپی تعلیم محافظت بکم!».

درس کردن کامل پیغوم مه، سی چن دقیقه هنی هه چنو ادامه پیا کرد. هه که قصه یاش خلاص بی، دِ حالی که ماقشا بُردی منه وه پشت میکروفن سی خدمت حنا کرد. هنی وه ویر دارم، بلن بیم و وا خوم فکر می کردم چطور تونیم دما کاری که او انجوم ده، سی مردم موعظه بکم؟! اتفاق نمتونس بیفته. اما یِه اتفاق افتائی و مه مجبور بیئم خوم نه جمع وجور بکم؛ یِه دِ مینه حالی بی که تنیا کاری که می حاسم انجوم بیئم، یِه بی که دِ اوچه بجیئم. سخت بی چیئی نه وه ویر بسپارم، چه بیا وه یِه که پیغومی حیات بده نه سی آیم یا که شرکت کردینی دِ مینه او کنفرانس تعریف بکم.

هه چنو که قصه می کردم، فکرم وه قصه یا اصلاحی او ور می گشت. نمی توانسم قصه یاش نه دِ ویر بُرم. تجربه عجیبو و زرتلاق کنی بی. چند گِل دِ موقع قصه کرده مجبور بیم فکریام نه مهار بکم تا دِ زه کردن و در نوئم. وا حس یام می جنگسم که می گتن: «یِه نه دِ ویر بُر، دس دِ قصه وردار و دِ ایچه رو!». اوضاع گنی بی. دما دِ یِه موعظه گُل، خدمت نه وه او سپردم، زی وه هتل ورگشتم و کاملا گیج و تار بینه وه جل جام رتم.

صُوش، یِه جا کرد و ساز آرم دِ نزدیکی هتل پیا کردم. هیچ کارگری دِ مینه جا کار نوی. دِ ته دل دعا کردم و انگلات اصلاح خدا بیئم. وا دل راس پرسیم: «خداوند، یعنی مه وه کلیسا تو آسیب رسنم؟ یعنی موضوع نادرسی نه تعلیم دم؟ یعنی قوم تو نه وه اسیری دُوردم؟»

مدتی ادامه دم و هه چنو دعا کردم. اوچیئی وه زوو می وردم، نیام وه عوض کرده کرد و فمسم و شوق دِ دُم درک بیشتری دِ زله مقدس هیسم. لالکسنی بی که دِ قیلی یا قلبم سرچشمه می گرت و دِ اوچیئی که اتفاق می فتا، بلاجیم اوما. دِ مین دلم

حس نارضایتی دِ کاری که انجوم دَنه بیئم، نمی کردم، بلکم رضایت او نِه می‌یم. او نیا وِه ویرآورده بُری وُشُری دِ آیه‌یا عهد تازه دِباره زله خدا.

وِه مرور زمو فمسم که نه تنیا هَنی گیج و منگ نیسم، بلکم وا دنگ بلن و شورشوق می‌قارنم: «بُوه می‌حام زله خداوند نِه بشناسم و دِ مینه وِه گوم وردارم!». هرچن نویسنه‌یا عهد تازه کلمه‌یایی نِه که او کشیش نقل قول کردی، نیسه‌نیی، اما ونو چیا هنی هَم داشتنه:

- پولس رسول می‌نیسنه: «نجات خوتو نِه وا زله و وا رکسه وِه عمل بیاریت.» (فیلیپیان ۱۲:۲)

- و هنی هم هد می‌ئه: «بیاییت خومو نِه دِ هر ناپاکی جسم و روح پاک بکیم و وا زله دِ خدا، تقدس نِه وِه کمال برسونیم.» (دوم قرنتیان ۱:۷)

- نویسنه کتو عبرانیان: «پس بیاییت و سُنّه و دَس آورده‌ن پاتشائی‌ای که نموئّه اُورِدش و رُگو، ممنون‌دار بایم، و وِ چنی، پَرسشی قابلِ قبول و خدا پیشگَش بکیم که وا فُرب و زَلّه آ.» (عبرانیان ۱۲: ۲۸)

- پولس رسول می‌نیسنه: «آر او نِه بُوه هِنّا می‌کیت که هر گه نِه بی‌غرض، دِ ری کاریاش داوری می‌گه، پس دُورونِ غَریوی خُوئو نِه وا خدا ترسی سَر بکیت.» (اول پطرس ۱: ۱۷)

- یهودا رسول اعلوم می‌که: «وا زله، رحم بکیت.» (یهودا آیه ۲۳)
- و عیسا ایما نِه تشویق می‌که: «دِ کسونی که جسم نِه می‌کشن اما تونیم وِه کشتن روح نیسن، زله‌تو نروئّه؛ دِ او زله‌تو روئّه که تونه آروح و هم جسم شما نِه دِ مینه جهنم هلاک بکه.» (متا ۱۰: ۲۸)

تونسم آیه‌یا بیشتری بیارم و وا اطمینو هه چنی که وا ناها تر می‌ریم، ایی کار نِه می‌کیم؛ اما امیدم ها و ایی نکته نِه درک بکیت که زله مقدس، حقیقت عهد تازه آ. ینو تنیا شماری دِ آیه‌یا هیسن که خداوند موقع دعا وِه قلبم آورد.

او رو صو فمسم که کشیش «روح زله» نِه وا «زله خداوند» غلط گرت آ. ایی دو، فرق زیادی وایک دارن. ایی فرق موقعی که موسا قوم اسرائیل نِه سی ملاقات و خدا وِه کوه سینا برد، نشو دِئسه. موقعی که گرد قوم وِه پا کوه می‌رسن، موسا سی ملاقات تنیایی اولیش بالابرز کوه می‌ره. خداوند متعال هدف نجات خیلی گپ خوش نِه آشکارا می‌که:

«یَه نِه وه خاندان یعقوب بُ و وه بنی اسرائیل اعلوم کُ: شما خوتو دی نیت که
وه مصریا چی کردم و چطور شما نِه وه بالیا عقویا کول کش میکم، و تِ خوم
أوردیم.» (خروج ۱۹: ۳-۴)

دلیل اصلی خدا سی نجات خیلی گپ وه بی که گرد قوم نِه و تِ خوش جمع
کرد. او دِ شوق ونوبی و می خواست وا ونو ملاقات بکه تا ونو هَم هه چی موسا او نِه
بشناسن. وا ای حال، سه رو بعد هه که خدا وه کوه اُما و هار تا خوش نِه بشناسونه،
قوم وه دو خوشو نِه دما کشین، و وا زله وه موسا گفتن: «تو خوت وا ایما قصه کُ
و ایما می شنوئیم، اما خدا وا ایما قصه ننه، نکه بمیریم.» (خروج ۱۹: ۲۰)

موسا دِ مینه تقلا سی دلگوئی ونو چنی جُوو دَه: «زله تو نروئه، خدا اُوما آ تا شما
نِه امتحو بکه تا زله او نِه دِ مینه دل داشتوئیت و گنه نکیت.» (خروج ۲۰: ۲۰).
دِ سبیل اول وه چش می رسه موسا قصه یا خوش نِه رد کرده آ: «زله تو نروئه، سی
یکه خدا اُوما آ تا زله او ناها ری شما با.» یعنی موسا ضدنقیض قصه کرده بی آ؟
جُوو منفی آ. موسا تنیا بین زله داشته دِ خدا و داشته زله خداوند فرق دونس. دِ سر
موئیم: مینه ای دو فهم، فرق زیادی وجود داره.

یکی که دِ خدا زلهش می ره، یعنی چی ئی سی پنهو کرده داره. وه ویر بیاریت دِ مینه
باغ عدن موقعی که آیم گنه کرد، او و حوا دِ حضور خداوند پنهو بیئن. ایی عکس
العمل، تنیا مربوط ونو نوی. دِ مینه گرد کتومقدس جوویا رفتاری چی یک سی
کسونی که وه لا تاریکی می رن، وجود داره. اما یکی که زله خدا نِه دِ مینه دل داره،
چی ئی سی پنهو کرده ناره؛ او تنیا زلهش می ره که دِ خدا دیر بوئه.

واقعیت ایی امر اوچه نشو دِئسه که هه که مردم دما رتن، هه او موقع موسا وه
خدا نزدیکتر بی. یکی که زله خدا نِه دِ مینه دلش داره، نمئه: «تا کجا تونیم وه سرحد
گنه نزدیک بام، اما دِ سرنگون نوئم؟» نه، چنی نمئه؛ بلکه مُئَه: «می حام اوقه وه خدا
نزدیک بام و اوقه دِ سرحد گنه دیر بام که حتا نتونم وه نِه بیئیم.»

پس وِرز تعریف زله مقدس و بحث دِ باره فایده یا وه، اجازه بیئت اول روشه
بکیم که زله مقدس چه چی ئی نی؟ زله مقدس، زله داشته دِ خداوند و دِ نتیجه دیر
ایسائه دِ او نی. چطور تونیم دِ رفاقت وایکی که دِ او زله مو میره، کُئف بیرم. دیر بیئه،
برخلاف او چی ئی آ که خدا می حا. دِ مینه زیور مُحونیم: «ای دل مه، او وه تو گُت آ:
ری منه بجور! خداوند، ری تو نِه می جورم.» (زیور ۲۷: ۸) یعنی دنگ رفیقی و نزدیک

نِه می شنویت؟ او می حا وه یک نَزیک بایت، آمدوشد بکیت، وا یک بخنیت، وا یک هم بر بایت و زنه ئی نِه وا یک تجربه بکیت. هه چنی هم، مزمور نویس می نیسنه: «محرم سِریا خداوند، ونونن که دِش زله شو میره.» (زبور ۱۴:۲۵). واقعیت یه آ: خدا می حا وا شما صمیمی و نَزیک با. پس اطمینو داشتوئیت زله مقدس ای رفافت نِه دِ بین نموره، بلکم چاورشه، رابطه و آمدوشد ایما وا خدا نِه زیاد میکه.

سفارشی کرده سی خومو

آیه: «زله تو نروئه، خدا اوما آ تا شما نِه امتحو بکه تا زله او نِه دِ مینه دل داشتوئیت و گنه نکیت.» (خروج ۲۰:۲۰)

نکته: زله مقدس وه ای معنی نی که دِ خدا زله تو روئه و دِ او دیر بایت، بلکم وه معنی زله دِ دیر بیئه دِ خدا آ.

سیفا: هدف اصلی خدا دِ نجات اسرائیل دِ مصر چی بی؟ هدف اصلی او دِ یه که منه دِ اسیری و بنه ئی دنیا رهایی بئه، چیئه؟

دعا: ای بُوا آسمونی، دِ تو منموم که توسط خداوند مه عیسا مسیح منه دِ روح زله نجات دئی. دِ تو می حام زله مقدس نِه دِ مینه وجودم قرار بئی تا نکه دِ ناها تو گنه ئی بکم؛ سی یکه ای کار، او رفیقی نِه که تو وا مه می حایی و مه وا تو می حام، کمزنگ می که. دِ نوم عیسا مسیح، آمین.

اقرار: خدا منه وه رفیقی وا خوش دعوت کرده؛ پس مه دِ خدا زلم نمیره، بلکم می حام زله او نِه دِ مینه دل داشتوئم تا دِ گنه دیری بکم.

زله خدا، يکي دِ اولين و خيلي گپ وظيفه يا
آفريده يا وا حکمت اونه.

– چارلز انگلس

۳ | زله مقدس چینه؟

غیرممکن آ که زله مقدس نه د یه جمله، یه پاراگراف یا یه بخش تعریف بکیم. دُرس هه چی یه آ که باحایم گپی محبت خدا نه د چنی ابعادی توضیح بئیم. سی درک بیتر وه، وه چند بخش هُجه داریم، اما وا ای حال، وه درک کامل وه نمیرسیم. د حقیقت، وه ای باورم که سی آشکار کردن قبلی محبت مقدس و زله مقدس خدا، وه ابدیت هُجه داریم.

وا ای توضیح یا اجازه بئیت یه تعریف کلی د زله مقدس ارائه بئم؛ وه دورون بچه ئی خوتو فکر بکیت: زمونی که وه شما یه کتورنگ کرده و مدادرنگی دئه موی. کتو نه وا کرده و یه صفحه نه انتخاب می کردیت. شکل کلی نه پیا و انگلات رنگ کردنه او بخش موییت. وه هه ای ترتیب، ای بخش هم وه ایما طرحی می نه که رنگ کردنه وه هجه حینه باقی کتو آ. آر باحایت تنیا ای بخش نه بُحونیت، یه نظر کلی د زله مقدس داریت، اما حقیقت یا زیرری کن وه نه د دس مئیت.

د مینه بخش جلوئی نشو دئیم که زله خداوند ایما نه د حضور او دیر نمی که، بلکم کاملاً چاورشه، زله خو و بلاجی، ایما نه وه خدا نزدیکتر می که. وِرز وه که وا ناها تر روئیم، بایس دونسوئیم که بنا کردنه ای اصل مهم د مینه زنه ئی، کاری حیاتی آ. قری مئن زله خداوند تنیا وه معنی پرسش خدا وارد وا قِرپ آ. مه ای قصه یا نه د پاکار یا سرشناس د مینه موعظه یاشو، دمتَّقه یاشو و باقی یا موقع حردن خوراک و باقی رهبریا اشنفته. هرچن ای تعریف، یه شروع آ، اما وا تعریف کامل وه فاصله

زیادی داره. موئه وه نه تنیا وا تعریف محبت خدا وه عنوان «صبور و مهربو» قیاس کرد (اول قرننیا ۱۳: ۴).

اما آر تعریف نه د مینه هه او جا ول بکیم، وه هدف نرسسیمه و وه نه وه طور کامل د دس مییم. هه که مه و لیزا د مینه روزیا اول دهه چهارم زندگی مو بییم، دوما یه رهبر قریدار وه حونه ایما اوما تا مجال سرمایه گذاری د مینه شرکت خوش نه وه ایما بئه. ایما چن ساعتی وا یکتتری دیئه کردیم و مه آشکارا، مهربونی و صبوری او نه وه ویر دارم. آر شما هم رفتار او نه میثیت، و حتمی تایید می کردیت که او پیای دوس داشتنی آ. وا ایی حال، مه و لیزا دما د چن رو دعا حس کردیم که سی سرمایه گذاری هدایت نموئیم. ایمدال دما د سالیا، خوشحالم که ایی کار نه انجوم ندئیم؛ سی یکه او سالیا زیادی نه وه سُنه انجوم شکل خیلی گپ پونزی د مینه هلفدو و سر برد.

یعنی او پیا، صبور و مهربو بی؟ و حتمی آ. یعنی او د مینه محبت گوم ورداشت؟ وا اطمینو نه. سی یکه کتومقدس وه ایما مئه: «محبت وه خدا هه یه آکه د حکمیا او اطاعت بکیم.» (اول یوحنا ۵: ۳). دزی، غدی آ و حکمیا محبت خدا نه زیر پا می له. یه متجاوز وه بچه، تونه مهربو و حتا صبور با و د عین حال زنه ئی یه آیم نه نابود بکه. یعنی او محبتی نسوت وه او بچه داره؟ الوت که نه!

وه هه ایی ترتیب، محدود کرده زله مقدس تنیا وه پرسش وارد وا قرب، باعث موئه ایما هدف نه گم بکیم و د ره ول بایم. پس بیاییت شکل کلی نه رسم بکیم و بعد وا تعلیمیا، مثال یایی د کتومقدس و متل یایی که د مینه بخش یا ناها ری موحونیم، وه نه رنگ بکیم. ورز شروع، می حام وه شما هشتار بئم که د مینه تعریف زله مقدس کلمه یایی نه میشنوئیت که تونه گن با اما وه شما اطمینو مئم که عکس ایی موضوع صادق آ. وا تمومیت ایی پیغوم همره بایت، اوسه میفمیت که زله مقدس، پیشکشی د محبت و حفاظت د لا آفریننده امانه؛ یکی که عمیقاً وه ایما همیت می نه و د شوق امانه.

آیه یا زیادی د مینه عهد تازه وجود داره که تونیم وا ونو شروع بکیم، اما وه عقیده مه ایی آیه تاثیر بیشتری داره:

"پس سی یکه پادشاهی ای نه پیا می کیم که پایار آ، بیاییت شکرکن بایم و خدا نه وا زله و هیوت پرسش باودل بکیم، سی یکه خدای ایما تش سوزنده آ."
(عبرانیان ۱۲: ۲۸-۲۹)

آر وا حواس جمی سیل بکیت، میفمیت که وه دو کلمه اشاره بی آ: زله و هیوت. ای مسأله آزعی نشو میئه که زله خدا نه نموئه تنیا وه قرب محدود کرد؛ د غیر ای صورت، نویسنه تنیا کلمه دوم نه وه کار موره. ای دو کلمه نه تنیا د مینه زوو انگلیسی فرق دارن، بلکم د مینه زوو یونانی هم فرق دارن: adios و eulábeia.

هیوت، یه ترجمه درس د اولین کلمه یونانی یعنی adios آ. فرهنگ لغت جامع خینه، کلمه «هیوت» نه ای طور تعریف می‌که: «تعریف عمیقی که قرب دُرس می‌که». مه عاشق ای چهار کلمه هیسم که وا یک قاطی بینه؛ سیفا کرده د مینه هر کم د ونو، درک ایما نه وه سطح بالاتری موره.

کلمه دوم یعنی زله خدا، معنی هیوت نه د مینه خوش داره. سی تعریف هیوت وه رینویس اصلی فرهنگ لغت «نوح وبستر» چاپ ۱۸۲۸ وِرگشتِ کردم و یه چیئی آ که پیا کردم: «زله، هراس الهام د چیئی گپ و بی نظیر، برخورد وا زله و هیوت، زیر تاثیر زله و زله و قرب قرار گرته».

وا دیئن کلمه‌یا زله و زله دِل دِهول نوئیت. هرچن فرهنگ لغت یونانی هم د ای کلمه‌یا استفاده می‌که، اما وه ویر داشتوئیت که زله مقدس لای ترسیمی داره، نه دُرس دیر کرده و نفرت. پس بایس بیرسم: یعنی ای کلمه‌یا لای مثبت و سالمی هم دارن؟ د سیل مه، کتومقدس نشو میئه که چنی آ و ایما وه نه وانا تر دما د رنگ کرده طرح موئی نیم.

بیابیت و سیاهه کرده تعریف یا خومو شروع بکیم. زله د خدا یعنی وا قرب رفتار کرده و د عین حال د مینه زله کامل د او وه سر برده (زله قاطی وا قرب). زله د خدا یعنی مقدس و حسو آوردن او. مقدس و حسو آوردن وه معنی «قرب خیلی چش روحانی» آ.

زله د خدا وه معنی ارزش نیایه، قرب نیائه، احترام و ستایش او بالاتر د هر که یا هر چی هنی آ.

هه که زله خدا نه د مینه دل داریم، چی او موئیم؛ یعنی اوچیئی که نه که او دوس داره، دوس داریم و د اوچیئی که او بیزار آ، بیزاریم (توجه داشتوئیت بیزار بیئه وه فهم وه نی که «خوشمونمیا»، بلکم دقیق وه ای معنی آ که ایما هم د اوچیئی که او بیزار آ، بیزاریم). اوچیئی که سی او مهم آ، سی ایما هم همیت داره، و اوچیئی که که سی او مهم نی، سی ایما هم مهم نی.

زله خدا، یعنی بیزار بیئه د گنه.

زله خدا، یعنی بیزار بیئه دِ بی‌عدالتی.

زله خدا، یعنی دیری کرده دِ هر جور شرارت دِ مینه فکر، کلوم، عمل و رفتار. یعنی جلوگیری کرده دِ قصه‌یا دروکنی و حقه‌بازی؛ وه عبارتی قصه‌ئی نمی‌کیم و یا رفتاری نمی‌کیم که دِ مینه قلب و فکر خومو دونیم که نادرسی که نادرسی یکه رفتار در ایما بایس مناسو وا فکریا، انگیزه‌ها و باوریا مین دل ایما با.

زله خدا، وه معنی گوم ورداشته دِ ناها خدا و آیمیا وا نرمی و افتایه‌ئی آ.

زله خدا، وه معنی ستایش و عبادت، شکرکرده و پرستی آ که او قابل وه آ.

زله خدا یعنی گرد اوچیئی که نه که هین وه اوننه، وه او بئیم.

زله خدا یعنی دِ ناها او دِ شوکت و هیوت لَره زئه. یعنی حواس کامل وه کلوم و حضور داشته.

زله خدا یعنی اطاعت دِ او. یه تنبایه حاسه و تمارزونی، بلکم قوه مین دل آ که وادار میکه وه انجوم اراده او بی توجه وه باها وه آ. ایما وا شوق، وا تموم میل و آزعی اطاعت می‌کیم -حتا آر نفعی دِ مینه وه نئینیم یا منطقی نوئه و وه نه تا آخر انجوم مئیم.

زله خدا، وه معنی دیری دِ هر جور گله‌ئی، سرکوفت یا غُرْغَر آ.

زله خدا، وه معنی قرب، احترام و تسلیم دِ ناها دسلات و اقتداری آ که وه او دِیسه. هه چنی هم وه معنی اطاعت دِ قدرت دِیسه؛ وه غیر زمونی که قدرت وه ایما هد گنه می‌ئه.

زله خداوند نیتیا، فکریا، قصه‌یا و کاریا ایما نه شکل می‌ئه.

ایمدال بیاییت بخشی دِ نفعیا زله مقدس نه بشموریم. دِ مینه ایی چه قری دِ وعده‌یا کتومقدس سی کسونی که و زله مقدس ره می‌رن، اوما آ:

زله خدا شروع یه رابطه دِ ته دل وا خدا آ. ایما دوسیا او مئیم و سیریا او وه ایما آشکارا مئونه.

زله خدا شروع حکمت، فهم و علم آ و وه ایما مجال پیش‌بینی و دیئن ره خدا نه وه روشنی می‌ئه.

زله خدا وای معنی آ که چطور دِ مینه ره نجات خومو وه بلوغ برسیم ووا تصویر عیسا تطبیق داشتوئیم.

زله خدا، پاک آ و تقدسی حقیقی دِ مینه زنه‌ئی ایما دُرس می‌که. منه دِ مینه زله خداوند، ضمانت میراتی ابدی آ.

زله مقدس چیه؟

زله خدا اعتمادوهِ نفس، جرات و امنیت دُرس می که و گرد زَله یا هَنی دِ جور زله دِ انسان نه قیت مئه.

زله خدا وه ایما هویت مئه، ایما نه بارور می که و وه ایما قدرت زیاد بیئه می ته. زله خدا مهت فرشته یا آسمونی، تمارزویا برآورده بیئه، موفقیت منی، نجیمی، اعتبار، عمر زیاد، روزیا پر بار، کُنف زنه ئی، شای، رضایت دِ کار، شفا بدن و خیلی موردیا هَنی نه تیارک مئینه.

زله خدا تا ابد پایار آ و هرگز غیو نموئه.

زله خدا پیشکشی قیمتی دِ لا بُووه آسمونی امانه.

سفرارشی کرده سی خومو

آیه: «پس سی یکه پادشاهی ای نه پیا می کیم که پایار آ، بیاییت شکرکن بایم و خدا نه وا زله و هیوت پرسش باودل بکم، سی یکه خدای ایما تش سوزنده آ.» (عبرانیان ۱۲: ۲۸-۲۹)

نکته: زله خدا وه معنی وه آ که چی ئی نه که خداوند دوس داره، دوس داشتوئیم و دِ اوچیئ که بیزار آ، بیزار بایم و اوچیئ که که سی او مهم آ، سی ایما هم مهم با و اوچیئ که که سی او همیت ناره، سی ایما هم مهم نوئه. سیفا: دِ مینه کار چطور تونیم خدا نه بالاتر دِ هر که یا هر چی هنی ستایش بکم، قرب بنیم و حرمت بئیلیم؟

دعا: ای بُووه آسمونی، وه مه یای به چطور دِ نوم تو، کوم تو، حضور تو و هر اوچیئ که که هسی، زلم روئه با که زله مقدس نه دوس داشتوئیم و دِ وه کُنف بکم. روح القدس، هه چنو که ای سفر نه ادامه مئم، تو هم زه یا خدا نه وه مه تعلیم ب، بئیل اوچیئ که می حونم، تنیا یه سری اطلاعات نوئه، بلکم کلومی با که زنه ئیم نه وه تصویر خداوند ایما عیسا مسیح تبدیل می که. دِ نوم عیسا مسیح، آمین.

اقرار: چنو با کوم مه و سیفایا قلبم دِ چش خداوند باودل با.

شخصیت کامل او ایما نه وه قرب نیائنه
وادار میکه؛ سی یکه خیلی مقدس او نوم
او سی ایما نومی پر د شکوه و هیوت آکه
هرگز وه نه وا بیقری وه زوونمی آریم و
بی سیفا و تسلیم قلبی د مینه حضور او
نیسیم.

— سی. اچ. اسپورجن

۴ | حضور قابل حس خداوند

هه چنو که جلوتر اشاره بی، وه چش می رسه زله خدا یه جور ناسازگار آ؛ هه که کلمه زله نه می شنویم، ذهن ایما وه نه وا یه وضعیت و پروگر و آسیو رسو ربط مئه. اما مه وه شما اطمینو مئم که زله خدا د واقع خیلی گپ قوه اعتماد، آرمی و حفاظت سی هر موجودی د مینه جاهان آ. ایی حقیقت نه د مینه ادامه سفرمو آشکار کردن خواهیم کرد. اما د اول، بیابیت زله مقدس نه وه دو دسه اصلی تقسیم بکیم:

۱. لَره زئه د مینه حضور خدا

۲. لَره زئه د مینه ناها کلوم او

د مینه ادامه دباره هر دو باره قصه میکیم. اما بیابیت وا تمرکز وه اولی باره شروع بکیم.

مزمور نویس اعلوم می که: «خدا د مینه شورا قدسیا خیلی پر هیوت آ؛ د او بایس ترسس، بیشتر د گرد ونو که هوره اونن.» (زبور ۸۹: ۷). توجه داشتوئیت که تنیا کلوم «پر هیوت» نیومایه آ، بلکم د کلوم «خیلی پر هیوت» و کار رت آ. د ایی چه کم حقیقت قطعی وجود داره: شما هرگز حضور بلاجی خدا نه د مینه جایی که د مینه وه وش قرب و زله قرار نمیره، پیا نمی کیت.

ای مورد سی مه دِ مینه ژانویه ۱۹۹۷ وه واقعیت تبدیل بی. دِ مه حاسن تا دِ مینه یه کنفرانس ملی دِ مینه پایتخت برزیل سخنرانی بکم. خوشال بیئم که سی اولی گل وه ای دیار گپ سفر می کردم.

هواپیما صُوزی دِ مینه برزیل اُما و هار و مه گرد رو نه دِ مینه اتاق خوم وه دعا کرده، حاضر بیئه و استراحت کرده گذرتم. او شُو دِ حالی که وه لا سالن کنفرانس میرتم، نمی توانسم وه شمار زیاد ماشین یایی که وِرز رسسه ایما دِ مینه خیابونیا صف کشتی ئینی، توجه نکم. هه چنو که انتظار می رت، پارکینگ پر بی و نشو می ده کنفرانس وا حضور آیم یا زیادی برگزار موئه.

منه تا جا کنفرانس هُمُرئ کردن و دما دِ ملاقات و ا چن نفر دِ رهبریا، راس ری سکو رتم. سی پرسش خدا وارد و هزارو ایمودار تشنه، خیلی شوق زئه بیئم. اما شوقم چنو دوا می نا آشت، سی یکه وه زئی متوجه نویئن خداوند دِ مینه او محیط بیم. شیت بیئم. یه کنفرانس ایموداریا بی و دسه پرسش یکی دِ بهتری دسه یا دِ مینه دیار بی، پس سی چی خداوند دِ مینه او چه نوی؟

وِرز وه که ادامه بیئم، اجازه بیئت چن نکته نه دِ باره حضور خدا دیاری بکم. کتومقدس دو جور حضور نه تعریف می که: جور اول، «همه جا حاضر» آ. داوود شهادتی می ئه: «دِ روح تو کجا روئم؟ دِ حضور تو کجا بجیئم؟ آر وه آسمو بالا روئم، تو های اوچه و آر دِ مینه هاویه جا وله بکم، تو اوچه هم هیسی! ... اما حتا تاریکی هم وِت تو تاریک نی.» (زبور ۱۳۹: ۷-۸ و ۱۲). یه آ حضور خدا که وعده می ئه: «تو نه هرگز راها نمیکم و هرگز ول نمیکم.» (عبرانیان ۱۳: ۵).

دومی جور حضور نه کلمه یایی که عیسا گت، دیاری می که: «مه هم او نه دوس دارم، خومه نه وه او دیار میکم.» (یوحنا ۱۴: ۲۱). هُم سنگ یونانی کلوم «خوم نه نشو دئنه» *emphanízo* و وه معنی «آشکارا کرده» آ. ایی اتفاق زمونی مِفته که خدا خوش نه وه فکر و احساس یا ایما آشکارا می که. عیسا مئه: «سی یکه جایی که دو یا سه نفر وه نوم مه جمع بوئن، مه اوچه دِ مینه ونو حاضر.» (متا ۱۸: ۲۰). روجه آ که عیسا وه «همه جا حاضر بیئه» خدا اشاره نمی که، دِ غیر این صورت، سی چی بایس چنی چی ئی نه تعریف بکه؟ منظور او دِ حضور، آشکارا کردن خوش آ. دِ مینه وه شُو چنی حضوری دِ مینه او سالن نوی. وا فْهم کامل دِ ایی موضوع، چشیام نه بستم و دِ روح القدس پرسیم: حضور تو ها کجا؟

چشیام نه واکردم و دِ مدت چن ثانیه متوجه چی ئی بیم که قبلا وه وه توجه

نکردیمی، اما ایمدال آشکارا بیئی. بیشتر مردم سرگرم پرسش نوین؛ قری و دس و مینه جیو یا دس وه سینه و وا بی اعتنایی وه دورور سیل می کردن یا شکت وه چش می مان. زنو کیفیا خوشو نه زیر و ری می کردن. بُری وُشُری د مردم د دورور سالن کنفرانس قر می حردن یا سی حردنی وه دکونیا دورور می رتن. شمار زیادی د حاضریا می خنسن و وا یکتری قصه می کردن. رفتار ونو مرس جمجماتی بی که انگلات شروع نمایش آ. وا خوم فکر کردم حتمی ایی وضع حال خلاص موئه و د مینه پرسش شرکت می کن. اما چنی نوی.

د ناهایت تعجب موقعی که سرویا پرسشی خلاص بیئن و یکی د رهبریا کنفرانس وریسا تا د ری کتومقدس آیه یایی نه بحونه هم هیچ تغییری اتفاق نیفتا. وه غیر یه که و قطع بیئه موسیقی، دنگ پچ پچ کسونی نه که د حال گپ گت بیئن، میشنفتم. د حال شک داشته نسوت وه اوچیئی که مئی یم، وه سختی تش گرتم. اوسه اشنفتم که روح خدا و ا قلبم پچ پچ می که: «می حام خوت راس و ایی موضوع ریوری بای!».

دما د معرفی، د حالی که مترجم د لارگم بی، وه لا میکروفن رتم. تصمیم گرتم چیئی نوئم و تنیا وه مردم گز بوئورم. وه ایی نتیجه رسم که تنیا ره ممکن سی جلب توجه همه یه آکه گرد کاریا نه وه ری منبر بُحوفتنم ایی کار، کارساز بی؛ سی یکه یه دقیقه سکوت، توجه همه نه جلب کرد. تقلا مردم حفتی سریا وه لا منبر ورگشت و محیط آرم بی. د مینه ایی اوضاع دونسم که همه سیل یا د مینه او سالن، وه لا مه گز بیئه.

پیغوم او شو نه و ایی جمله یا شروع نکردم: «چنی خوا که د مینه برزیل هیسیم» یا «د یه که منه دعوت کردیته، ممنونم». حتا خوم نه هم معرفی نکردم، اما خیلی جدی ایی سوال نه پرسیم: «هه که واکسونی که سر یه میز نشسیته، قصه می کیت و ونو شما نه نئی می رن یا وه طال گز موئورن تا بیمیلی خوشو نه نشو بئن، یا واکسونی که د لارگشو نشسیته، قصه می کن، چه حسی وه شما دس می ئه؟»

دما د گری کشمات، وه سوالم جوو دم: «ای کار نه دوس ناره.» دسر پرسیم: «آر هرگی که دراغل همساتو نه می کوئیت، و اسیلی بی میل و دنگی یه سر که مُئه: «اوف، تو هیسی!» ریوری بایت، یعنی وه رته وه حونه او ادامه میئیت؟»

هنی هم دما د چن گری کشمات، جوو دم: «وه هیچ وجه!»

اوسه ادامه دَم: «یعنی فکر می‌کیت پاتشاه جاهان دِ مینه جایی که وش قرب و احترام نوئه، حضور خوش نه آشکارا می‌که یا دِ مینه او جا قصه مُئه؟»
و ایی گِل وا قاطع بیئه جُوو دَم: «هرگز!»

اوسه ادامه دَم: «آر رئیس جمهورتو وه ری ایی منبر ایسایه بی، وش توجه و قرب کامل شما قرار می‌گرت. یا آر یکی دِ فوتبالیست یا که وش علاقه داریت ایچه می‌سا، بیشتر شما شوق زئه و سراپا گوش انگلات قصه‌یا او بیئیت. و ایی حال دِ حالی که چن گری وِرز کوم خدا حنه بی، شما وه وه توجه نکردیت و سیتو هه چی په فیتک یه سره بی.

دما دِ وه، وه مدت نود دقیقه و مردم دِباره زله خدا قصه کردم. کشمات کامل بی وه چش میوما ونو دِ ایی ناسازگاری کمی ماق زئه بیئه. اما و ایی وجود و حواس جمی گوش می‌کردن.

دما دِ آخر موعظه، دِ ونو دعوت کردم: «آر ایمودار هسیت، اما زله مقدس دِ مینه دلتونی و می حایت توبه بکیت، وریسیت!»

بی‌شک هفتاد و پنج درصد مردم بلن بیئن. دِ مدت چن ثانیه، وِرز وه که و ونو دعا بکم، حضور آشکارا خداوند سالن نه پر کرد. مردم نیان وه گریوه و روسی یکه حضور بلاجی خداوند زنه ئی ونو نه زیر تاثیر قرار دئی. زله مقدس، ونو نه دِ خدا زرتلاق نمیکرد، بلکم ونو نه وه لا خدا جذب می‌کرد.

اتفاقی که دما دِ وه افتا، یکی دِ بهتری تجربه یا بی که دِ مدت چهل و پنج سال خدمتم داشتم؛ اما وِرز وه که وه او متل مشغول بام، اجازه بیئت و ایی کلمه یا وه نه وه آخرسر برسونم:

«اوسه بُنگ قصه‌یاش نه اشنفتم؛ و سی یکه بُنگ قصه‌یاش نه اشنفتم، وه ری وه زمی افتام، وه خوئی گرو رتیم. په گلی دسی منه لمس کرد و منه و رکسه وه کف دستیا و زونی یام نیا. اوسه وِم گت: ای دانیال، ای پیا خیلی عزیز، قصه‌یایی نه که وه تو موئیم، سیل کُ و وه پا بس، سی یکه که ایمدل وِت تو کل بیمه. سی یکه ایی قصه نه وه مه می‌گت، و ارگه ایسام.» (دانیال ۱۰: ۹-۱۱)

دانیال وِت خدا خیلی قیمتی بی، و ایی حال دِ پا درومام و وه زمی افتا. حتا زمونی که وه او مهت بی تاری زونی یا و اوسه پایاش پسه، گرد مدت می‌ریکس. آر و حضور یه فریشته چنی اتفاقی بی، هه که خداوند خوش میا، چه اتفاقی مِفته؟

سفارشی کرده سی خومو

آیه: «خدا د مینه شورا قدسیا خیلی پر هیوت آ؟ د او می بایس زله مو روئه،
بیشتر د گرد ونو که هوره اونن.» (زیور ۷:۸۹)

نکته: ایما حضور آشکارا خدا نه تنیا د مینه جایی پیا میکیم که د مینه وه،
آخر قَرپ وه او نیایه بوئه.

سیفا: رکیسه د مینه حضور خدا وه چه معنی آ؟ هه که تنیا هیسم، چطور
تونم وه کار بکم؟ هه که وا رفیقیا هیسم، چطور؟ هه که د مینه جایا
عمومی هیسم، چطور؟ هه که د مینه مراسم کلیسایی هیسم، چطور؟

دعا: ای بُووه آسمونی د تو سی زمون یایی که وا بی خیالی و بی قَرپی میرم مینه
محیط پرسش و دعا حاوون بخششینه نم و توبه می کم که حضور تو نه کاری
ساده گمو کردم وه وه نه د نظر میرم. چنو با که خینه عیسا مسیح منه پاک
بکه. خوم نه د ناها تو افتایه می کم و د تو می حام که وا فیض خوت منه
عوض بکی. می حام بی توجه وه یه که کجا هیسم یا چه کار می کم، د حضور
تو و اخور بام و وه وه قَرپ بنیم. می حام همیشه د مینه هیوت تو زنه ئی بکم.
د مینه نوم عیسا مسیح، آمین.

اقرار: مه همیشه وه کلوم خدا توجه کامل می کیم و وه حضور او د مینه هر
کاری که انجوم مئم و هر اوچیئی که موئیم، قَرپ مینیم.

تقلا بکیت وِرَز دعا، درک بکیت که وه
حضور چه یکی نزیک موئیت و وا چه یکی
قصه می کیت و وه ویر داشتوئیت که چه
یکی نه خطو مئیت.

– ترزا اهل آویلا

۵ | یه شو د ویر نرتنی

انجیل مرقس شهادتی می‌ئه که خدا وا شاگردونش کار می‌کرد: «و کلوم خوش نه وا آیه یایی که وارد ونو بی ثابت می‌کرد» (مرقس ۲۰:۱۶). یه کار شریکی، زمونی شروع بی که عیسا وه آسمو بردس و د مینه هیچ جای عهد تازه گتسه نویه آکه ورز ورگشتن او یه کار بسه.

ایمدال بیاییت وه او شو د مینه برزیل ورگردیم. هه که د مردم حاسم تا وه سنه بی‌قرپی که کردینی، توبه بکن، هفتاد و پنج درصد جمعیت وه پا وریسان. سرم نه نم کردم و وا دنگ بلن دعا کردم: «خداوند، کلومت نه که امشو اعلوم بی، تایید ک!» چن گری بعد دنگ هق هق مردم نه اشنفتم و مدتی دما د وه، موجی د حضور خدا محیط نه پر کرد؛ دل یا حاضر یا نه پاک کرد و وه ونو تازئی بخشن. حتا دما د حقی‌ئه، آرمی بلای برقرار بی.

هرچن مردم وه شکل شفای، دعا یا حاوون نکردینی، اما حضور خدا وه دلیل عوض بیئه قلب یاشو آشکارا بی. بعدها وا سیفا وه ایی موضوع، فمسم بوا گر گم بیئه (گر ناخلف) انگلات نم تا حاسه بخشش کرش نه بشنوئه و بعد وه لا او روئه، بلکم تنیا عوض بیئه قلب گر و قدم او سی ورگشتن وه حونه، بس بی تا بویه، او نه د مینه بغل گرت و بئوسه. وه چش میوما هه ایی جریان د مینه او کنفرانس هم اتفاق افتا.

د مینه گری خاص بیئیم. جمعیت، وا قلبی ملوم بیئه و د مینه کشماتی قریب‌دار

بیئن. وه چش میوما خو آ ونو نه د مینه دعا وه توبه هدایت بکم، تشخیص وه که کلوم ونو وا دل راس و خالصانه آ، کار سختی نوی. چن لحظه دما د دعا، موج هنی د حضور آشکارا خداوند محیط نه د ورگرت. گل هنی تونسم هق هق و گریوه مردم نه بشنوئم، اما ای گل شدیدتر. حضور خدا د راسی قشنگ بی و دما د چن دقیقه، دسر ورپسا.

بابت تازئی و شادابی که هر دو گل د حضور بلاجی و پر د آرمی خدا حس کردیم، ممنوندار بیئم. هه چنو که ستار خدا محیط نه پر کردی، ایما هم د مینه یه حال انتظار باقی منیم. د مینه کشمات اشنفتیم که روح خدا وا قلبم پچ پچ می که: «می حام گل هنی خوم نه آشکارا بکم!»

وا دنگ بلن اوچیئی که نه که اشنفتیم، تعریف کردم؛ اما هیچ کم د ایما د اوچیئی که دما د وه اتفاق افتا، و اخور نویئیمگ. حضوری فرق دار د حال ملاقات وا ایما بی. وه شریکی نیائه اوچیئی که اتفاق افتا، سخت آ؛ سی یکه کلمه یا نتونن حق موضوع نه ادا بکن. اوچیئی که نه که می حام بنیسنم، دیر د ذهن و حتا غیرواقعی وه چش می رسه؛ اما بیشتر د بیست سال بعد، بُری وُشُرِی د مردم اوچیئی که نه که اتفاق افتا، هه چنو تأیید می کن.

گمو بکیت د مینه جنگلی ایسائیته و تیفونه سختی موئه. دنگ بلن هوفه بای نه د مینه داریا بالابرز سرتو می شنویت. دنگ بائی که د مینه او محیط می ما هم مرس یه بی. نتونسیم وه نه حس بکیم، اما وه نه می شنفتیم. هه دو حال اسریا و دعایا پر حرارت آیم یا حاضر د مینه جلسه ز بالا. دنگ ونو چی گرمه هور می غرمس، اما دنگ بای د ونو بیشتر بی. د حضور خداوند ماق و گیژ و تقریلا زرتلاق بیم. نه تونسم جم بحورم و نه قصه ئی بکم. می وه تنم سیخ بیئی. قدرت خیلی گپی در محیط وجود داشت که تا وه حال وا وه ریوری نوی ئیمی. فکر کردم یه حضور «ابا - بووه» نی، بلکم حضور پاتشاه مقدس، پرشکوه و زوردار امانه.

غرمه بای نزدیک نود ثانیه طول کشی. اوسه وه وره وه حفتی و مردم نه وه حال خوشو ول کرد که می گریوسن، قری د حال رته بیئن و قری ری صندلی یا جلویی نم بری ئینی. گرد د زله می رکسیم. نشونه خیلی گپ وه تا ده دقیقه هنی یا بیشتر ادامه پیا کرد. نمی توانسم چی ئی بُئم. گرد بی کش و بی حرکت منه بیئیم. اوسه، ادامه خدمت نه وه رهبر اوچه سپردم و وه آرمی وه لا ماشین افتام و ره.

چن گری بعد، زنی که خواننده اصلی دسه پرسش او شو بی، وارد میرش سوار

ماشین ایما بیٹن. او آزعی قازن: «دنگ بای نہ اشنفتید؟»، نمی حاسم جلدی وِہ وِہ اقرار بکم. می حاسم یکی غیر دِ مہ اوچیئی کہ نہ کہ وِ راسی اتفاق افتائیئی آ، تایید بکہ. پس، جُوو دَم: «گاس یِہ هواپیما جت وَا ارتفاع کم وِہ بالا ساختمو کلیسا دِ حال پرواز بی!» (دِ مینہ گرد او محیط، سی دُرس کردن تہویہ، مینہ دیوار بالایی وِ طال، درزی بی؛ پس، شما تونسیت دنگ یا نہ کہ دِ وِ دَر می ان، خیلی راحت تر دِ بنایا کپ رپ بشنویت).

او ری صندلی جلو نشسی وِ وَا حالی دِ رورته، ورگشت وِ وَا شوق جُوو دَہ: «نہ، یِہ روح خدا بی!» میرش کہ پیایی آرم بی، گت: «آقا، هواپیما جت نوی!»
پرسیم: «دِ کجا دونیت؟»

او جُوو دَہ: «دِ مینہ دَر دِ میو، پلیسیا وِ ناتوریا حضور داشتن کہ بیشتر ونو ایمودار نوین. ہہ کہ دنگ بای نہ اشنفتن، وَا عجلہ اومان وَا می وِ دِ تیم ایما دِ بارہ دنگ ہوفہ بای سخت کہ دِ مینہ ساختمو می اوما، پرسین. علاوہ وِہ یِہ، مہ سرگرم بررسی بُرد اصلی دنگ بیئم (او اوچہ بی تا اطمینو پیا بکہ انازہ دنگ سی بُنگ حَینہ میرش درس آ). کچکی دنگ دِ سیستم دنگی رد نوی وِ دسیبل متر دِ طول مدتی کہ بای می ما، ہیچ چیئی نہ ثبت نکرد.

میرش دِ حالی کہ اسریش ری ریش جول بی، ادامہ دَہ: «مہ پریسکہ یا تش نہ دیئم کہ وِہ ساختمو می وارس وِ تونسم حضور فرشتہ یا نہ دِ مینہ ہمہ جا حس بکم!».

دِ ونو حاسم منہ راس وِہ ہتلم بُرن. دِ مینہ طول رَہ بی کش بیئم. دِ مینہ آخریا ہہ او شُو، ساعت یا دِ مینہ طارمی اتاقم نشسم. تنیا کاری کہ تونسم انجوم بیئم، پرسش خدا بی. غرق دِ مینہ اتفاقیایی بیئم کہ او شُو افتائی. صُوش، ہہ کہ رتم مینہ تالار کنفرانس محیط کاملاً فرق دار بی. حضور آشکارا خدا کہ دِ مینہ مدت خدمت دیشو، ایما نہ زیر تاثیر قرار دئی، ہنی حس موی. زلہ خدا، دل یا مردم نہ شفا دئی وِ ونو حضور وِ برکت خدا نہ وِہ طور بلاجی تجربہ می کردن.

ہہ چنو کہ جلوتر گتس چنی نفر اتفاقی نہ کہ دِ مینہ او شُو افتائی، تایید کردن و اثر وِہ نہ وِہ زندئی شُو دِ رَہ ایمیل، نومہ وِ یا شخصاً وِہ شریکی نیان. دِ مینہ سال ۲۰۱۶ سی قصہ وَا ۱۲۰۰۰ رہبر دِ مینہ گویانیا وِہ برزیل سفر کردم. کشیشی کہ سی خوش اومد گتہ اُومائی، دِ حالی کہ وَا مہ دس می دہ، اولی چیئی کہ گت، یِہ بی: «بیسٹ سال ناہا دِ مینہ جلسہئی دِ مینہ برزیل بیئم کہ بائی سخت نیا وِہ اومایہ. دِ

او زمو، هَنی زنه ئیم چی قبل نبوئیه! او رهبر مجموعه ئی دِ کلیسیایا آکه دِ مینه مدت ۱۶ سال وه بیشتر دِ ۳۰۰۰ نفر رسسه.

موقعی که زینه دِ سال ۲۰۱۹ سی خدمت دِ مینه کنفرانسی دِ مینه برزیل بی، یکی دِ رهبریا نصتی فرق دار هَم راپور ده که بیشتر دِ بیست سال ناهاتر دِ مینه کنفرانسی بی آکه بائی دِ مینه وه نیا و زئه. او هَم راپور ده که زنه ئی او سی همیشه عوض کرده آ.

بیئه دِ مینه حضور خدا سی سلامت روحانی هر ایموداری خیلی مهم آ. زمون یایی که دعا می کردم، سیم خیلی سخت بی که حضور خدا نه حس بکم. اما یه رو کاملاً نولهلمونه نیام وه انجوم کاری تصمیم گرتم زمو عبادتم نه وا حینه سرو یا هیچ کوم هنی شروع نکم. تنیا وه هیوت و قدوسیت خدامو فکر کردم و حضور او نه حس کردم. تصمیم گرتم روز بعد هم هه ای کار نه انجوم بئم و هه او نتیجه نه تجربه کردم و دِ مینه رو سئم هَم دسر هه او اتفاق افتا.

شیت بیئم. پرسیم: «خداوند سی چی سه رو جلویی ایقه وه راحتی حضور تو نه حس کردم؟»

اشنفتم که روح خدا مُئه: «عیسا چطور وه شاگردیا خوش دعا کرده نه یای ده؟»

نیام وه حینه دعا ربانی «ای بُووه ایما که دِ مینه آسمونی، نوم تو مقدس با...» نولهلمونه قارنم: «هه به آ! عیسا وه شاگردیا خوش یای ده که وا هیوت و زله مقدس وه حضور خداوند بیان!». ایمدال ای کار، کاملاً سیم منطقی بی.

داوود هَم ای حقیقت نه تصدیق می کند و مُئه: «و دِ مینه شوکت دِ تو وه لا معبد مقدست پرسش می کیم.» (زبور ۵: ۷) خدا بُووه ایمانه. عیسا، خداوند و نجات دهنده ایمانه و روح خدا ایما نه عمیقاً دوس داره. اما وه ویر داشتوئیت که دِ مینه عهد تازه، خدا «تش سوزنده» حنه موئه (عبرانیان ۱۲: ۲۹). عیسا باعث بی تا یوحنا، رسول عزیزی که وه او نزیک بی، هه چی مرده ای ناها پا او وه زمی بیفته (مکاشفه ۱: ۱۷) و روح خدا هه او یکی آ که قدرت خدا نه آشکارا می که تا توجه مردمون یه شهر نه وه خوش جلب بکه (کاریا ۲) و ساختمونیا نه تکو می ئه (کاریا ۴) و کاریا پر هیوت و بلاجی بُری وُشری انجوم می ئه.

دِ مینه ایچه یه حقیقت اساسی وجود داره؛ حضور خدا جایی آشکارا مُئه که دِ مینه اوچه وش قرب بنیئن.

سفارشی کردہ سی خومو

آیہ: «مہ وا ضعف و وا زلہ و لرز خیلی وِتِ شما وِہ سر بردم و پیغوم و موعظہ مہ وا کلمہ یا گیرا حکیمونہ گُتہ نوی، بلکم وا دلیل روح و قدرت، تا ایمون شما نہ وِہ حکمت بشری، بلکم وِہ قدرت خدا متکی با.» (اول قرنئیان ۲: ۳-۵)

نکتہ: زلہ خداوند محیط نہ عوض میکہ و محیطی نہ سی قدرت روح القدس دُرس می کہ تا زَنہ ئی ایما و باقی نہ عوض بکہ.

سیفا: یعنی باور یا انتظار داشتم کہ حضور و قدرت خدا آشکارا موئہ؟ چطور وا نزیک بیئہ وِہ خدا و داشتہ زلہ مقدس، شیوہ دعا کردنم عوض موئہ؟ چطور تونم اِی عوض بیئہ نہ دُرس بکم؟

دعا: ای بُوہ آسمونی، منہ بوخش آر وِہ دلیل تجربہ یا زیم، آشکار بیئہ حضور تو نہ محدود کردمہ یا دِبارہ اوچیئِی تونی انجوم بئی، زیر تاثیر ذہن محدود باقی قرار گرتہ. ایمدال وا زلہ مقدس وِہ ہیچ محدودیتی وِہ حضور تو میام. لطف گُ بالتر دِ اوچیئِی تونم باحام، فکر بکم یا امید داشتوئم، قدرت خوت نہ نشو ب! لطف گُ اِی کار نہ سی جلال خداوند مہ عیسا و خدمت وِہ مردم دِ مینہ دنیایی کہ وِہ وِہ تاثیر مینیم، انجوم ب! دِ مینہ نوم عیسا مسیح، آمین!

اقرار: آر تنیا وِہ خدا ایمون داشتوئم و وا زلہ وِہ او نزیک بام، ہرئُشدی ممکن موئہ.

هه که او نه، ری دِ ری وا گرد قدوسیتِ
بلاجی و جلالِ عجیوش مئینم، سیمو
باورنکردنی آکه تا وه ایسه، دِ مینه رابطه‌ای
معمولی وا او وه سر برده‌ایم.

– جوی داوسن

۶ | سیل کرده وه او

زله مقدس ایما مناسو وا درک ایما دِ گپی خداوند رُشت می که. اما واقعیت یه آ که «گپی او نه نمونه زیرته درورد.» (مزمور ۱۴۵:۳)؛ سی یکه جلال او بالاتر دِ درک امانه. جلال خداوند، غیرقابل منی کردنه. حد و مرزی ناره. محدودیتی ناره و قابل قیاس نی. وا یه حال، ایما بایس وه دِ منی زیاد کردن درک خومو بایم. دِ مینه سالی که عُزیا، پاتشاه یهودا مُرد، نزدیک ۷۴۲ سال وِرز میلاد مسیح، اشعیای نبی وه آسمو ملکوت بردس و خداوند نه دی که وا گرد جلال خوش وه تخت پاتشائی بلن و خو خوش نشسته آ و هیوت او بنا خیلی گپی نه که ها دِش توانس بیشتر دِ یه میلیارد موجود نه دِ مینه خوش جا بئه، پر کردی. اشعیا نه تنیا دِ دیئن خداوند ماقش برد و افتایه بیئی، بلکم شیفته فرشته یا باعظمتی وه نوم سرافین بیئی که بالابرز تخت خداوند ایسایه بیئن. اشعیا دِ گپ ایی موجودیا زرتلاق کو چنی اشنفت:

«قدوس، قدوس، قدوس آ خداوند لشکریا؛ گرد زمی دِ جلال او نقانق آ.»
(اشعیا ۶:۳).

بُری وُشُری دِ ایما وا سرو سنتی «قدوس، قدوس، قدوس» آشنا هسیم که دِ مینش هه ایی کلمه یا آ و دِ مینه دهه ۱۸۰۰ توسط «جان باکوس دایکز» نیسنه بیئه. ایی سرو، بیشتر دِ دویست سال، پرسش جمعی و اصلی کلیسایا بی آ. دِ نتیجه،

وِه عنوان یِه سرو پرسشی وا رنگ ملوم اشناخته موئه. اما اپی رنگ وا اوچیئی اشعیا شاهدش بی، خیلی فاصله داره.

اپی موجودیا خیلی گپ سی یِه که خدا حس خوئی نسوت وِه خوش داشتوئه سرو قشنگی نمی‌خن، بلکم وِه اوچیئی مئین، عکس العمل نشو می‌ئن. لایا تازه و تازهئی دِ گپی نادیار او وِه طور یِه سره آشکارا موئه و تنیا کاری که ونو تونن انجوم یئن، یِه آکه بقارنن: «قدوس، قدوس، قدوس!»

سرافین، «قدوس» نِه سه گِل تکرار نمی‌کن. موقعی که یِه نویسنه عبری، چی اشعیا می‌حاس وِه کلمه‌ای تمرکز بکه، وِه کلمه دو گِل نیسنه موی. یِه موضوع نِه دِ مینه کوم عیسا هم مئینم: «نه هر که منه سرورم، سرورم، خطو بکه وِه پاتشاهی آسموره پیا میکه» (متا ۲۱:۷). آر شما وِه جا متا نشسته بیئیت و وِه کوم عیسا گوش مدئیت، هه که وِه کلمه «سرورم» می‌رسسیت، متوجه تمرکز قابل توجهی دِ مینه دنگ او موئیت. دِ نتیجه، متا سی گئنه تمرکز او وِه نِه دو گِل نیسن. دِ مینه زوو انگلیسی سی گئنه تمرکز، دِ فونت یا کلفت یا هل و کار می‌کیم.

خیلی کم آکه یِه نویسنه عبری کلمه ئی نِه وِه درجه سئم تمرکز برسونه. دِ حقیقت، اپی مسأله تنیا چن گِل دِ مینه کتومقدس اتفاق افتائه. یِه امر بالابرز درجه تمرکز نِه وِه او کلمه یا کوم می‌ئه. دِ مینه اصل دنگ اپی فرشته‌یا وِه قدی هه چی گرمه هر آکه دیلک دراغلیا او سالن خیلی گپ نِه می‌رکن.

موقعی که آت ایال ایما وِه فلوریدا جواز جا کرد، فمسیم وِه دلیل بالا بیئه سطح آو، حونه زیرزمی ناره. بناکو حونه وِه ایما گت: «آر تیفونی مَله شما نِه تهدید بکه، زیر دراغل مین حونه یکی دِ اتاق یا مینه حونه روئیت، سی یکه پایارتر دِ بخش ساختمو آ.» فکر کرده وِه اپی موضوع که اشعیا وِه طور خاص دیئی که دِ مینه او سالن خیلی گپ، دیلک دراغلیا می‌رکن، بلاجی آ. وا اپی وجود، ها دِش کل بنا دِ دنگ قاره‌یا اپی فرشته‌یا زوردار می‌رکس.

عکس العمل اشعیا وا دیئن جلال خداوند چی بی؟ او نگت: «هرو! خداوند ها ایچه!»

نه! بلکم قازن: «هرو وِه مه که هلاک بیمه! سی یکه که پیایی ناپاک لو هیسم.» (اشعیا ۵:۶). یِه واقعیت نِه دِ مینه چش بیریت که اپی پیا خداپرس، یِه نبی آکه دِ مینه باب جلوئی کتو خوش می‌قارنه: «هرو وِه کسونی که گئی نِه خوئی و خوئی نِه گئی دونن؛ هرو وِه ونو که پلونن اما دِ مینه عرقخوری!» (اشعیا ۵: ۲۰-۲۲). اما

ایمدال دِ مینه باب بعدی، او سیلی زی و کلی وه گپی خدا می که و قارش دِ «هرو وه گنه کاریا» نی، بلکم مُئه: «هرو وه مه که هلاک بیمه!» (۵:۶). او فکر می کرد که خدا نه می شناسه، اما ایمدال بیشتر دِ ناهاتر و اخور بیئه که خدای متعال کیه. هه چنی هَم او وه خوئی دونه که خوش دِ مینه ناها ایی خدای مقدس کیه؟ چه نتیجه ای دِ ایی ملاقات وه دس اوما؟ زله مقدس او وه مراتب زیاد بی!

دِ مینه گرد کتومقدس، برخورداریا چی یک دِ کسونی که جلال خداوند نه مئین، وجود داره. دِ مینه باره ایوب چطور؟ خداوند دِ مینه باره او مُئه: «یعنی پاکار مه ایوب نه سیل کردیه؟ یکی چی او وه زمی نی.» (ایوب ۸:۱). یعنی تونیت گمو بکیت که خدا چنی چی ئی نه دِ مینه باره مه یا شما بئه؟ آر چنی بی، دِ شایی بالا و هار می پرسم! وا ایی حال، زمونی که ایوب جلال خداوند نه مئینیت، می قارنه: «گوش مه دِ باره تو اِشفتی بی، اما حال چشیم تو نه مئینیت، دِ یه ری، دِ خوم کراحت دارم.» (ایوب ۴۲: ۵-۶).

حزقیال چطور؟ او هه که خداوند نه دی، نیسن: «چنی بی نما شباهت جلال خداوند و هه که وه نه دِئم، وه ری دِ مینه زمی افتام.» (حزقیال ۲۸:۱).

دِ بابت ابراهیم چطور؟ «اوسه ابرام وه ری افتا.» (پیدایش ۳: ۱۷).

موقعی که خداوند وا شکوه تموم دِ مینه کو سینا خوش نه آشکارا کرد، «او نما چنو زله دِ بار بی که موسا گت: دِ زله وه خوم میرکسم.» (عبرانیان ۲۱: ۱۲)

یوحنا رسول، یکی که عیسا او نه دوس می ده، دِ باره ریوری بیئن خوش وا عیسا پر جلال ایما می نیسنه: «هه که او نه دِئم، هه چی مرده ناها پایاش افتام.» (مکاشفه ۱۷: ۱).

موردیا بالا، سیاهه کاملی نی، اتفاقیا چی یک زیادی دِ مینه کتومقدس نیسنه بیئه.

دِ مینه تاریخ کلیسا، دِ مینه نزدیک سالیا ۱۲۲۶ تا ۱۲۷۳ «توماس آکویناس» دِ حال نیسنه کتو «سوما تئولوژیکا» بی که وه نه مهم تری نیسنه یا خوش دونس، اما یه رو وا خداوند ریوری بی. ایی دِئمه چنو زوردار بی که نظر او نه سی همیشه عوض کرده و نیسنه هو کلی دِ نیسنه دَس کشی. رفیقش «رجینالد» دِ او حاس که وه نه ادامه بئه، اما آکویناس جُوو ده: آخر کار مه رسسه. گرد اوچیئی که نیسنه مه، هه چی پر کاهر آ دِ جلو اوچیئی که که وه مه نازل بیئه.»

دِ دوره ئی دِ تاریخ اسرائیل، خداوند وا پرسیننه چن سوال مهم وه دم زیاد

کردن زله مقدس د مینه قوم خوش بی. اشعیا که جلال خداوند نه دی، چنی میپرسه: «کیه که روح خداوند نه هدایت کرده و یا چی سُور کِیش وه او تعلیم دی.ئه؟ او د کی شور حاس تا وه او فهم بئه و ره عدالت نه وه وه تعلیم بئه؟ [پس خدا نه وه کی شبیه می کیت؟ و کوم شباهت نه وا او تونیت قیاس بکیت؟» (اشعیا ۴۰: ۱۳-۱۴ و ۱۸)

اوسه خداوند راس میپرسه: «منه وا کی قیاس می کیت که وا او براور بام؟» (اشعیا ۴۰: ۲۵)

آر زمونی د مینه تاریخ وجود داشتوئه که ای سوالیا وه طور قیل، مورد سیفا قرار بیرن و وه سادئ نوئه د ونو رد کرد، ایمدال آ. ایمر، بُری وُشُری د ایما ایقه درگیر حلت خوریا هسیم که په سیره ذهن ایما نه پر می که که د جا یا زمونی سی سیفا د باره چنی سوالیا مهمی باقی نمی مونه. قلمرو وُشت زله مقدس ایما خرو بیئه، وه هه ایی دلیل، بُری وُشُری د ایموداریا وه سادئ جذب سیستم دنیایی چی تمارزویا، نفعیا و عورتی ثمره د پیشرفت بشری موئن.

وه ایی ترتیب، ایما وه طور په سره زیر تاثیر تعریف یا ورزشکاری با استعداد، آساره یا قشنگ هالیوود، هنرمینیا با استعداد موسیقی، مشاوریا تجاری، رهبریا کاریزماتیک و باقی آیمیا مهم قرار می ریم. آوازه ونو د مینه تلیورزیو، شبکه یا اجتماعی، شبکه یا اصلی و بُری وُشُری هنی د ساختاریا عمومی مورد ستایش بنیئن. واقعیت غم دبار یه آ که یه اطلاعات کم و وه ظاهر بی ضرر، د پیشرفت انسانی، حواس ایما نه پرت می که و ایما نه د یه دعوت باشکوه سی نزدیک بیئه وه خداوند دیر می که.

آر گری بکمیت، وه مین دل خومو سیل بکیم و وه گپی او گز بایم، اوسه کاربلد، زوردار و د مینه آرمی هسیم. وه ایما وعده دئسه: «سی یکه هه او خدا که گت» نیر د مینه تاریکی بَدُرُشنه»، نیر خوش نه د مینه دل یا ایما دُرُشه نه تا شناخت جلال خدا د مینه ری مسیح، ایما نه برچه دار بکه. «(دوم قرنتیان ۴: ۶).

د مینه کشمات روحمو، د مینه پیونی وا روح القدس، تونیم عیسا نه د مینه حالی که د مینه کلوم او سیفا می کیم، سیل بکیم. سیل کرده د مینه ری او، جلال خدا نه د مینه قلبمو آشکارا می که و د نتیجه، باعث موئه که زله مقدس او زیاد با. ایما هم چی اشعیا و باقی گپونی موئیم که د مینه بالا نوم بردس که وا او ملاقات کردن، وا او ره رتن، او نه راضی کردن، وعده یا عهد نه گرتن و دور خوش نه وه خوئی وه آخر رسن. بیتر د همه، یه که وه ایما وعده دئه بی تا وا سیل کرده وه او «وه شکل هه او تصویر،

دِ جلال وه جلالی بیشتر عوض مُوئیم» (دوم قرن تیان ۳: ۱۸). شما می حایت مرس چه یکی بایت؟ یعنی مرس شخصیت یا سرشناس ایمر وی، یا یکی که جاهان نه آفری آ؟ وا حکمت انتخاب بکیت و وه اوچیئی که می شنویت، توجه بکیت.

سفارشی کرده سی خومو

آیه: «خداوند نه دِ مینه شکوه قدوسیتش پیرسیت! ای گرد زمی، دِ حضور او برکه!» (زبور ۹۶: ۹)

نکته: زله مقدس ایما مناسو وا درک ایما دِ گپی و گپی خداوند زُشت میکه.
تأمل: چه اتفاقی میفته آر سه گِل دِ مینه رو، هر گِل وه مدت ده دقیقه، گرد سبب یا در نه والا نیایه و وه گپی خداوند فکر بکم؟ یعنی اپی کار، قیمت زمو نیائه نه داره؟ یعنی تونم وا زیاد کردن زله مقدس که دِ آخر منه حکیم تر می که، دِ مینه زنه ئی روزونه موثرتر بام؟

دعا: ای بُووه آسمونی، دِ تو می حام که یه دید تازه دِ عیسا وه مه بئی. کلوم تو مرگونی می نه که هه که خدا نه دِ مینه قلبم می نم، وه تصویر او تبدیل موئم؛ دِ جلال وه جلالی بیشتر. با که زله مقدس دِ مینه مه، هه که جلال خداوند بیشتر واقعی موئه، زیاد با. دِ مینه نوم عیسا مسیح. آمین!

اقرار: مه دِ مینه حال عوض بیئه وه تصویر عیسا دِ جلال وه جلالی بیشتر هیسم.

آیم یا وه یکتري قِرپ می لن،
اما وه خداوند، نه!
— هنري دیوید ثورو

۷ | جلال خدا

دِ مینه بخش جلوئی اشاره کردیم که نتونیم بی تمرکز وه جلال خدا، دِباره زله مقدس قصه بکیم. ایمدال بیاییت بیشتر وش سیل بکیم. جسم فانی انسان نتونه دِ مینه حضور جلال خدا پاورجائی بکه. حبقوق نبی مُئّه: «بریه او هه چی نیر بی، دِ دستش پریسکه یا میکرد و دَر و قدرت او دِ مینه اوچه پنهو بی.» (حبقوق ۴:۳). پولس می نیسنه عیسا، «دِ مینه نیری مالگه داره که نوئه وه وه نژیک بی، او نه که هیچ که نئیّه و نموئه دی.» (اول تیموتائوس ۱۶:۶). دِ مینه هه ایی راسا نویسنه کتو عبرانیان وه ایما مُئّه که «خدا تش سوزنده آ.» (عبرانیان ۲۹:۱۲).

هه که ایی جمله یا نه می شنویت، وه تشی که چو نه می سوزنه فکر نکیت، بلکم تشی نه دِ چش بیریت که تش مینه، اما دَس بَرَس آ. بیاییت وه جا وه، تش گر گرتّه برچه دار تری نه دِ مینه چش بئیریم. مثال آفتوئی که دنیا ایما نه روشه می که، گر گرتّه و غیرقابل دسترس آ. اما ایی مثال هم بس نی؛ سی یکّه وه ایما گُتسه: «خدا نیر آ و هیچ تاریکی دِ مینه او نی.» (اول یوحنا ۵:۱). افتو هر چنی هم که روشه و برچه دار با، نقطه یا تاریک هم داره.

دِ حقیقت، پولس می نیسنه: «موقع ظهر، ای پاتشاه، دِ مینه بین ره نوهلمونه نیری برچه دار تر دِ نیر افتو دِ آسمو هوره مه و همریام زه.» (کاریا ۱۳:۲۶) پولس ری واقعی عیسا نه نمی نه. او تنیا نیری نه که دِ او میکّه و در، مئینیت و

نیری که افتو برچه دار خاورمیانه ښه ډ مینه خوش موره! ای نیر افتو صُو یا آخریا دماظهر نی، بلکم نیر افتو ظهر آ.

مه وه جایا زیادۍ ډ مینه گرد دنیا سفر کردم. که گا ډ ویر مورم عینک افتو وردارم. ډ مینه بیشتر جایا تونم بی عینک سر بکم، اما ډ مینه خاورمیانه چنی نی. ډ مینه اولین سفرم وه اوچه وه ضروری بیئن عینک افتو پی بردم. بی عینک مجبور بیئم په سیره چشیم ښه وه دلیل سختی نیر افتو تنگ بکم. نیر افتو ډ مینه اوچه وه سه دلیل شدیدتر آ: آو و هوا خُشک بیاوو، رنگ روشه محیط و خاصیت انعکاس زمی، و نزدیک بیئه وه خط استوا. هرچن ډ مینه روزیا اول یا آخریا روز، سختی نیر خیلی سخت نیو، اما موقع ظهر بی لنزیا محافظ چش، کورکه وه چش میوما.

ایمدال بیاییت وه اوچیئی که حنیم، سیفا بکیم. پولس نشو مئه نیری که ډ عیسا میکه و در، ډ نیر افتو ظهر خاورمیانه برچه دار تر آ. جلال او وه مراتب بالاتر ډ برچه افتو میره.

ای مورد توضیح می‌شه که سی چی یوئیل و اشعیا هر دو مئن که ډ مینه روز ورگشتن عیسا افتو و ماه تاریک موئه و آساره‌یا برچه نمیزن (اشعیا ۹:۱۳ و یوئیل ۲:۳۱-۳۲). اجازه بئیت بیشتر توضیح بئم؛ هه که ډ مینه شوئی وا آسمو صاف ډ حونه و در می‌ریم، چی مئینم؟ آسمونی پر ډ آساره. اما وا زنن افتو ډ مینه صُو چی اتفاقی مِفته؟ آساره‌یا غیو موئن. سوال ښه آ یعنی گرد آساره‌یا وا زنن افتو وه دو فرار میکن و موقعی که افتو مینشینه، دسر وه په گلی ډ مینه آسمو شو دیاری موئن؟ بی گمو جُوو ښه سوال منفی آ. پس چه اتفاقی مِفته؟ برچه آساره‌یا ډ مینه په سطح آ، اما برچه افتو ډ مینه سطحی خیلی بالاتر قرار داره. پس هه که افتو میزنه، سی یکه خیلی برچه دار تر ډ آساره‌یا آ، ونو ښه تاریک می‌که.

موقعی که عیسا ورگرده، جلال او خیلی بیشتر ډ افتو بی و او ښه تاریک موئه، حتا آر هنی ډ حال سوخته با. یعنی شما سیل بیتری وه جلال او داریت؟ وه عقیده مه وه هه ای دلیل وه ایما گتسه که گرد مردم زمی «خطو وه کویا و تخت بردیا می‌گتن: وه ایما بیاییت هار و ایما ښه ډ ری او تخت نشی و ډ غیظ بره بپوشنیت.» (مکاشفه ۱۶:۶)

ایمدال سوال اصلی ښه آ که جلال خداوند چیئه؟ سی جُوو وه ای سوال، بیاییت سیلی وه حاسه موسا بنیم: «تمنا ښه که جلال خوت ښه وه مه نشو بئی.» (خروج ۱۸:۳۳).

کلمه عبری kabod وه معنی جلال آ. فرهنگ لغت کتومقدس استرانگ، وه نه عنوان «وزن چیئی» تعریف می که. هه چنی هم وه نه وه معنی شکوه و گپی هم دونه. پس، موسا حاس می که: «خوت نه وا گرد شکوه و عظمتت وه مه نشوب!» وه جوو خداوند وه حواس جمی توجه بکیت:

«مه تمومی خوئی خوم نه ډ ناها تو مینیم، و ډ مینه ناها تو نوم خوت یهوه نه حنا می کم.» (خروج ۱۹:۳۳)

خداوند ډ مینه جوو وه حاس موسا سی دیئن جلال او، «گرد خوئی خوم نه» آورده آ. ډ مینه زوو عبری، خوئی وه عنوان «خوئی کرده ډ مینه بخش عمده ئی» تعریف بیته. وه کلوم هئی، یعنی ډ هیچ چیئی دریغ نموئه. اوسه خداوند مئه: «و ډ مینه ناها تو نوم خوم یهوه نه حنا می کم.» ورز وه که یه پاتشاه زمین مینه اتاق تاج و تخت خوش بوئه، اول یه حنا کو، نوم او نه اعلوم می که. شیپوریا پف موئه دشو و پاتشاه وا شکوه تموم مینه اتاق تاج و تخت موئه. گپی پاتشاه آشکارا موئه و ډ باره یه که پاتشاه کیه، اشتبائی نموئه. ایسه آر هه ایی پاتشاه، وه طور غیررسمی و وا جومه یا معمولی و بی هیچ پاکاری ډ مینه جده و ډ مینه ملت گپ خوش گوم ورداره، گاس بی یه که او نه بشناسن، ډ لارگش رد بان.

ډ مینه بخش جلوئی یای گرتیم که جلال خدا ډ مینه ری عیسا مسیح آشکارا بیته. آیم یا زیادی ادعا کرده که تجربه ریوری بیئن وا عیسا نه داشتته. هرچن احتمال دیئن او خیلی زیاد آ، اما نه ډ مینه شکوه کاملش. پولس وه نه چنی تعریف می که: «اوچیئی که ایمدال می نم، چی تصویر تار آ ډ مینه آینه؛ اما زمونی میرسه که ریو ری می نیم.» (اول قرنثیان ۱۲:۱۳). جلال او پنهو آ؛ هه چنو که ډ مینه عهد عتیق توسط اوری سی پوششی. اما سی چی؟ سی یکه هیچ موجودی نتونه وه جلال بی نقو او سیل بکه وزنه بمونه. اولین کسیپ که عیسا دما ډ زنه بیته وا او قصه کرد، مریم مجدلیه بی، اما او فکر کرد که عیسا باغوو آ (یوحنا ۲۰:۱۵-۱۶). شاگردیا رونه دریا وا عیسا سی ناشتا، ماهی حردن، اما ډ اول او نه نشناختن (یوحنا ۲۱:۹-۱۰). دو نفر ډ شاگردیا عیسا ډ مینه جده عماثوس وا او ره می رتن. «اما او نه نشناختن؛ سی یکه چشیا ونوکپ رب بیئی.» (لوقا ۲۴:۱۶). گرد یه آیمیا، تنیا شکل او نه دیئن؛ سی یکه او جلال خوش نه آشکارا نشو نده.

دِ مینه عهد عتیق، قری خداوند نِه ملاقات کردن، اما او دِ مینه جلال خوش دیاری نوی. خداوند دِ مینه بلی یا مَمری وه ابراهیم دیار بی، اما نه دِ مینه جلال خوش (پیدایش ۱۸: ۱-۲). یعقوب وا خدا گُشتی گرت، اما نه دِ مینه جلال او (پیدایش ۳۲: ۲۴-۳۰). زمونی که یوشع نزدیک اریحا بی، خداوند نِه وا شمشیر کشسه دی و حاس دونسوئه که یعنی او شخص اسرائیل آ یا نه؟ هه که فمس که او خداوند آ، وه زمی افتا و خدا نِه سجده کرد. ای سیاهه وا جدعون، بُووه و دآ شمشون و بُری وُشُری آیم یا هنی ادامه پیا میکه.

دِ مینه ناها، یوحنا رسول خداوند نِه دِ مینه روح و دِ مینه گرد جلال او دِ مینه جزیره پاتموس دی. یوحنا ری او نِه وه اُفتوئی شبیه کرد که وا گرد قدرت برچه میزه و وا دیئن او هه چی مرده مِفَتَه. چطور یوحنا تونس خدا نِه بئینه؟ سی یکه او دِ مینه جسم نوی، بلکم دِ مینه روح بی. دِ باره اشعیا و چن نفر هنی هم وه هه ای شکل آ. دِ لائی هنی، موسا نتونس وه ری خدا سیل بکه؛ سی یکه وه دِ مینه جسم فانی خوش بی.

جلال خداوند او چی ئی آ که خدا نِه خدا می که. گرد نشونه یا او: اقتدار، قدرت و حکمت او وه معنی واقعی کلمه، گپی بی حد خداوند نِه نشو می ئن. هیچ چی پنهونی وجود ناره. او هه او آکه وا کلکیا خوش آساره یا نِه دِ مینه جا خوشو نیا و وه هر کم دِ ونو نوی ده. او یکی آکه کل جاهان نِه وا کلکیا خوش انازه گرت -وا دسش وج کرد. او یکی آکه تونه گرد زمی نِه چنو بلن بکه که مرس یه گله هسکو آ و وزن هر قطره آو نِه انازه بکه و زمی و کویا نِه دِ مینه ترازوی خوش وزن بکه. او هه او کسی آکه تونیم دِ مینه قلبمو او نِه سیل بکیم و اوسه وه تصویر او تبدیل بایم؛ دِ جلال وه جلالی بیشتر.

او یکی آکه عمیقا ایما نِه دوس داره. وه قدی که تصمیم گرت سی گنایا ایما باها سنگینی نِه بئه تا ایما بتونم بخشی دِ آت ایال او بایم. شما نِه نونم، اما ای مورد دِ راسی منه شوق زئه می که!

سفارشی کرده سی خومو

آیه: «هه او خدای هورم که حاکم یکونه و شاه شاهان و رب ارباب آ. او نه که تنیا وجود غیر فانی آ و د مینه نیری مالگه داره که نموئه وه وه نزدیک بی، او نه که هیچ که نئی و نموئه دی، تا ابد قرب و زور با. آمین» (اول تیموتائوس ۶: ۱۵-۱۶)

نکته: جلال خداوند، هه او چی ئی آ که باعث موئه خدا، خدا با. گرد نشونه یا او: اقتدار، قدرت و حکمت او وه معنی واقعی کلمه گپی بی حد خدا نه نشو می ئن. هیچ چی پنهونی وجود ناره.

سیفا: نیری نه گمو بکیت اوقه برچه دار و ناب که هیچ ظلمات، تاریکی، سا یا کم بیئه نیری د مینه وه وجود ناشتوئه. گمو بکیت ای نیر د مینه قلب مه برچه میزه. سی چی بایس وه یه فکر بکم یا باحام چی ئی نه د او قائم بکم؟ یه کار نَشْدی آ.

دعا: ای بُووه آسمونی، د تو می حام درک عمیقی د جلال خوت وه مه بی. نمی حام ای مورد یه واقعیت بی همیت یا یه مسأله پیش پا افتایه یا چی ئی با که هرزگانی وه وه فکر بکم؛ بلکم می حام گپی وه همیشه حاضر و واقعی تر د دنیایی با که منه د خوش گرتنه. چنو با که جلال تو همیشه د مینه قلب و فکرم با. د مینه نوم عیسا مسیح، آمین!

اقرار: مه د مینه مسیح، نیر جاهان هیسیم و جلال او نه وه گرد کسونی که وا ونو روبه رو موئم، منعکس می کم

هه چنو که هِسِیم، دیاری مَوئِیم

هفته دوم

ایما بایس دِ ری عشق،
دِ خدا زله مو رُوئه،
نه دِ ری زله، رفیقش داشتوئیم.
– سنت فرانسیس دی سیلز

۸ | قیمت شما

ای بخش شامل قری موضوع یا جدی و ها دِش محکوم که هی. پس، وِرَز ادامه دئنه، بیاییت کمی بکمیت و وه قیلی بیشتری دِ محبت خدا دس پیا بکیم. بحث نه وای جمله ای قیل و تقریبا زله د بار دِ عیسا شروع می کم که بخش مهمی دِ گپ گت ایما نه دِ مینه یه بخش دِ ور میره. آر کلوم او نه بی دِ چش گرتنه وضع حالی که دِ مینه وه گُتسه بحونیم، گاس وه غلط درک بوئه و ها دِش زله ویروگری نه دُرس بکه. پس، دِ شما می حام وه نه وای قلبی مطیع و وای قرب نسوت وه خداوند ایما بُحونیت:

«وه شما نشو مئم دِ کی بایس زله مو روئه: دِ وه که دما دِ کشتن جسم، قدرت داره وه جهنم بنه. اَ وه شما موئم دِ اونه که بایس زله مو روئه.» (لوقا ۱۲: ۵).

عیسا وه ایما مُئه که دِ خدا زله مو روئه و یه نه یه گِل نمئه، بلکم وای تکرار ای هُد، وه وه تاکیت می که. اوچیئی که که دِ راسی توجه نه وه خوش جلب می که، کلوم «وه جهنم بنه» آ، که یه کلوم قرص و زوردار آ! وای حال وه جمله بعدی سِیل بکیت:

«یعنی پنج ملیچک نه وه دو پیل سی ن فروشن؟ وایه حال حتا یکی دِ ونو و تِ خدا دِ ویر نمیره. حتا می یا سر شما وه تمومی شمردنه بیئه. پس زله تو نروئه، سی یکه قیمت شما بیشتر دِ هزارو ملیچک آ.» (لوقا ۱۲: ۶-۷)

توجه داشتوئیت که دِ مینه آیه ۵ وه کلوم «دِ خدا» زله تو روئه» و دِ مینه آیه ۷

وه کلمه «زله تو نروئه» تاکیت کردمه. د مینه ایچه گل هنی فرق مینه «زله مقدس» و «زله نامقدس» نه مئینم. نمی توانم وه حد بس تمرکز بکم که زله مقدس وه معنی زله داشته د خدا و د مینه نتیجه دیری کرده د او نی، بلکم یه کاری آکه زله غیرمقدس می که. پس، واجب آکه یه فرق نه دونسوئیم و وه ای حقیقت، پایار بمونیم. هرچن عیسا واکلومی گیرا و نزیک زله د بار شروع می کند، اما هه دوحال قیمت غیرقابل گمو ایما نه و ب خداوند تعریف می که. د مینه اصل، او نشو می ئه که خدا حقیقتاً ایما نه قیمتی دونه و وه هه یه دلیل، پیشکش زله مقدس نه وه ایما مئه. ای لطف، و نزیک کرده ایما وه «بخشنه حیات» و دیر کردنمو د اوچیئ که ایما نه خرو می که، یعنی زله د انسان که نخته ناها زله مقدس آ، د ایما محافظت می که. ای دو، بخش مهمی د بحث ناها ری ایما هی، اما ورز شروع، اول د مینه باره قیمت خومو بحث می کیم. طبق گته عیسا، خدا ایقه شما نه ستین میاره که شمار می یا سر شما نه هم دونه. علم برآورد میکه که بیشتر آیم یا وه طور متوسط صد هزار می ری پوس سرشو دارن. آر ده هزار نفر نه د مینه یه اتاق قرار بئیت، یعنی تونیت تعیین بکیت که کوم یک د ونو ۹۹/۵۶۹ تار می داره؟ حتا آر دُرس حدس بزنی، د مدت چن دقیقه هنی هم غلط می کیت؛ سی یکه هر آیم وه طور متوسط هرروزه ۵۰ تا ۱۰۰ تار موی خوش نه د دس می ئه. اما خدا شمار دقیق تاریا ایما نه د مینه هرگری دونه. ای مسأله چه چی ئی نه وه ایما مئه؟ یه که ایما ایقه قیمتی هسیم که او یه سیره وه ایما فکر می که. داوود می نیسنه:

«ا خدا، فکریا تو سیم چه قیمتی آ! جمله ونو چه خیلی گپ آ! آر باحلام ونو نه بشمارم، د دونه یا هسکو بیشتر آ.» (زبور ۱۳۹: ۱۷-۱۸)

گرد هسکویا! وه گرد هسکویا ری زمی فکر بکیت؛ گرد خشکی یا، بیاوونیا و زمینا گلف. تعداد وه خیلی زیاد آ. علاقه داریا وه علوم و ریاضی مئن کپ رب وه حد و انازه جردئه بسه بنی، نزیک ۵۰۰ میلیون تا یه میلیارد گله هسکو د مینه متر مربع د خشکی وجود داره. ذهن ایما وه سختی تونه شمار خیلی زیادی گله هسکو نه تنیا د مینه خشکی فلوریدا گمو بکه. اما فکرش نه بکیت آر گرد دونه یا هسکوری ای سیاره نه جمع بکیت، هنی هم وه قد فکریا خدا دباره شما نموئه!

یه سوال نه د خوم بپرسیت: معمولاً وه چه چی ئی فکر می کیت؟ وه ندرت وه

چی ئی که سیتو کم همیت آ فکر می کیت. مه و لیزا چی یاییپ داریم که هر سال دِ مینه زمو کریسمس هه که وه امار می ریم، ونو نه پیا میکیم. دِ تعبیر پیا کرده استفاده می کم؛ سی یکه دِ ویر مورم که صحو ونو هیسم. حتا یه گل هم دِ مینه مدت سال وه ونو فکر نمی کم؛ سی یکه سیم ارزشتی نارن. اما آر باحام گرد فکریام دِ مورد لیزا نه دِ مینه مدت چهل سال زنه ئی شریکیمو بشمارم، گاس وه قد هسکویایی که نصمی دِ یه جعوه کوش نه پر بکه، با. یه تعداد، نزیک دویست میلیون فکر موئه؛ یعنی دِ مینه هر ۶/۳ ثانیه یه فکر. پیایی که تا یه حد وه زینش فکر می که، وه عنوان یکی که عمیقا عاشق اونه، اشناخته موئه.

شمار فکریا خدا دِ مینه باره شما دِ دونه یا هسکو ری ایی سیاره بیشتر آ. یعنی تونیت ایی مسأله نه درک بکیت؟ بلایجی تر یه آ که خدا اغراق یا زیادی گپ نشو دئه نمی که. هرچن گرد ایما دِ مینه لارگ آیم یا بیئیمه که اغراق کردنه یا چپایی دیر دِ حقیقت گتنه، اما خدا نتونه نیفی دِ حقیقت هل بوئه. او نتونه درو بئه. پس هه که مئیم فکریا او دباره شما بیشتر دِ گرد دونه یا هسکو ری کره زمی آ، یه مسأله خیلی گپی آ.

بباییت بیشتر وه وه سیل بکیم. قیمت ایما دقیق چنی آ؟ قیمت، توسط خریدار تعیین موئه. یه گل گرم دِ مینه یه حراج ورزشی شرکت کرد؛ سی یکه شرکت او علاقهش بی تا جومه «بیل راسل» نه که دِ مینه مسابقه یا قهرمانی دِ مینه دهه ۱۹۶۰ پوشیئی، بخره. ونو دِ خرید بشیمو بیئن، سی یکه بالابرز پیشهاد وه ۱/۰۴۴/۰۰۰ دلار رسی. وا یه که بیل راسل، بازیکن گپی آ، شخصا بیشتر دِ چن صد دلار سی جومه او یا جومه هر بازیکن هنی NBA نمی دم؛ سی یکه تنیا یه قل جومه آ.

سوال یه نی که قیمت ایما وِت مردم چنی آ؛ سی یکه ایی قیمت تونه فرق دار با. وه علاوه، دنیا او طور که بایس پیشینه خوئی دِ مینه قیمت نیایه آیم یا ناره. میلیون ملیون بچوله دِ مینه گیاه دا خوشو وه قتل رسسنه. یعنی مردم سی جو ایی بچوله یا قیمت بنیم بیئن؟ دِ باره دختر و زونی که سی رابطه جنسی قاجاق موئن، دِ قبیل لکاته یا، چطور؟ آر قیمت ونو توسط افرادی که ونو نه اوجه نیانه، انازه بوئه، تنیا چن صد دلار هی.

اما خدا تنیا کسی آ که انازه واقعی قیمت نیایه نه دِ مینه یه جاهان تعیین می که، نه انسان. حتا سی چی یایی که ایما قیمت بنیم هسیم، عیسا و ویر میاره که: «اوچیئی که مردم ارزش زیاد بنین، دِ مینه چش خدا دلنه واراو میاره آ» (لوقا ۱۶: ۱۵). او

هه چنی هَم یه جمله یا قابل توجه نه مئه می کند: «انسان نه چه سود که گرد دنیا نه بوره، اما جو خوش نه بوازه؟ انسان سی وادما گرتنه جو خوش چی تونه بنه؟» (متا ۱۶:۲۶)

سی یه گری گرد ثروت دنیا نه د چش بیریت. وه عمارت یا چن میلیو دلاری، ملک یا قشنگ، جواهرات، فلز قیمتی، ماشین قشنگ، قایق تفریحی و هواپیما فکر بکیت. نزیک غیرقابل گمو آ. مطالعه یا آخریا، تولید ناخالص جهانی نه ۸۴/۹۷ تریلیون دلار برآورد میکه. ای مبلغ غیرقابل گمو آ. وا ای حال عیسا وه ایما مئه آر باحایت جو خوتو نه وا گرد ونو عوض بکیت، مامله بی خودی کردیته. پس قیمت شما چنی آ؟ پولس مئه: «وه باهائی خریه بینیته» (اول قرنن ۲۰:۶). پیشنهاد خدا سی شما، یعنی باهائی که او تعیین کرده، د مینه ای کلمه یا پیا مۆن: «سی یکه خدا جاهان نه ایقه محبت کرد که گر یگونه خوش نه ده.» (یوحنا ۳:۱۶)

آ، قیمت ای کار خیلی بیشتر د جومه بیل راسل آ. خدا قیمت ایما نه وا خیلی قیمتی دارایی خوش برآور دونه. د مینه ایچه حقیقتی بلاجی هی؛ آر قیمت ایما د چش خدا حتا یه پنی کمتر د قیمت عیسا بی، ای مامله انجوم نموی؛ سی یکه خدا مامله ئی بی سود انجوم نمئه، چی ئی که قیمت بیشتری داره نه سی یه چی کا ارزش تر نمئه. یعنی تونیت درک بکیت که چنی سی خدا قیمتی هسیت و محبت خدا وه شما چنی زیاد آ؟ عیسا د مینه یه دعا چیا بلاجی مئه:

«تا جاهان دونسوئه که تو منه کل کردیه و ونو نه هه چنو دوس داشتی که منه دوس داشتی.» (یوحنا ۱۷:۲۳)

ای مسأله بالاتر د درک ایمانه. خدا وه هه او حد که عیسا نه دوس داره، شما نه هَم دوس داره. گاس فکر بکیت او تنیا دباره شاگردونش قصه می که. اما چنی نی؛ سی یکه عیسا توضیح می نه که: «حاس مه تنیا سی ونو نی، بلکم هه چنی هَم سی کسونی آ که وه واسطه پیغوم ونو وه مه ایمون میارن.» (یوحنا ۱۷:۲۰). آر وه عیسا مسیح ایمون داریت، وه طور مستقیم یا غیرمستقیم د ره شهادتی شاگردونش آ که ایمون آوردیته. قیلی محبت خدا و ارزشتی که او سی شما بنیم آ، قابل درک نی. وا درک ای حقیقت، ایمدال بیاییت وه بررسی یه که سی چی پیشکش زله مقدس د مینه رابطه ایما وا خداوند، کاری حیاتی آ، سیل بکیم.

سفرارشی کرده سی خومو

آیه: «وہ حتمی کسی باہا جو ہرار خوش نتونہ دہ و خی باہا او نہ وہ خدا نمونہ رسیدی میکیم؛ سی یکہ باہا جو انسان قیمتی آ، و ہیچ باہائی بس نمونہ تا انسان ہمیشی زنہ بمونہ.» (زبور ۴۹: ۷-۹)

نکتہ: ہیچ آیم عاقلی، ماملہ ئی بی سود انجوم نمئہ؛ یعنی اوچیئی کہ نہ کہ قیمتی تر آ، دِ ناہا چیئی کہ قیمت کمتری دارہ، بئہ. خدا ہم ہرگز ماملہ ئی بی سود انجوم نمئہ. باہائی کہ خدا سی شما دہ، زنہ ئی گریکونہش آ. یہ و ایی معنی آ کہ او وہ ہہ او حد کہ سی عیسا قیمت بنیم آ، سی شما ہم قیمت بنیم آ. ہہ چنی ہم وہ ایی معنی آ کہ وہ ہہ او حد کہ سی عیسا قیمت بنیم آ، سی ونو کہ ہان دِ لا شما ہم قیمت بنیم آ.

سیفا: وا توجہ وہ قیمت زیادی کہ عیسا سی زنہ ئی مہ بنیم آ، ایمدال خومو نہ چطور می نم؟ ایی مسالہ چہ تأثیری وہ سیل و رفتار مہ وا کسونی کہ ہر رو وا ونو ریوری موئم، دارہ؟

دعا: ای بُووہ آسمونی، دِ تو منمونم کہ زنہ ئی منہ ایقہ قیمتی می دانی کہ حاضر بیئی عیسا وہ جا مہ بمیرہ. عیسا! دِ تو منمونم کہ وہ جا مہ داوری منہ وہ خوت گرتی و چنی حتا بیشتر دِ خوت وہ مہ قرب نیایی. روح القدس، دِ تو می حام دِ مینہ قلب و فکرم ایی درک نہ وہ مہ بیئی کہ چنی منہ دوس داری و سیم قیمت قائلی، با کہ مہ ہم باقی نہ دوس داشتوئم. دِ مینہ نوم عیسا مسیح، آمین!

اقرار: وہ ہہ او رئی کہ خدا منہ دوس دارہ و سیم قیمت بنیم آ، مہ ہم باقی نہ دوس خواہم داشت و سیشو قیمت قائل موئم.

هه که دِباره محبت خدا موعظه می کیم،
ای خطر هی که دِ ویر بریم کتومقدس دِ
اول محبت خدا نه نشو نمئه؛ بلکم اول،
قدوسیت الو گرتّه و گر گرتّه خدا نه آشکارا
می که که محبت او، دِ مینه مرکز قداست
او قرار داره.

– اُسوالد چَمبِرز

۹ | اتفاق مرگِ دِبار

دِ مینه بخش اول، وه طور خیلی گُل و گذرا وه جلال خدا پرداختیم. دِ مینه یِه بخش، وه لایا جورواجور حضور خدا تمرکز می‌کیم. بیاییت واسفر وه یِه دوره زمونی شروع بکیم؛ زمونی که قوم اسرائیل دِ مینه بیابان بیئن و خدای متعال تصمیم گرت دِ مینه دُواری مینه ونو مالگه بکه. دما دِ یِه دوره کار وخت گیر، کامل و سخت، دُوار توسط تیمی دِ کارگیا تکمیل بی. ایی دُوار وه طبق شکل دقیقی که خدا دِ مینه کوه وه موسا دئی، ساختس که نمونه اولیش دِ دُوار آسمونی بی (عبرانیان ۸: ۱-۵). دما دِ آخر کار، خدا حضور پرشکوه خوش نه آشکارا کرد:

«اوسه اُور، دُوار ملاقاتِ نه پوشَن وُ جلالِ خداوند دُوار نه پُر کُرد. وُ موسی دُتُونِس رُوئِه وُ دُوار ملاقات، سی یَکه اُور نِشِسی وِ ری وه وُ جلالِ خداوند، دُوار نه پُر کُردی.» (خروج ۴۰: ۳۴-۳۵)

گِل هَئی خداوند، واسُوری سی، اسرائیل نه دِ جلال خوش محافظت کرد. او واسُوم عزیز خوش وه شیوهئی که ونو تونسن طاقت بیارن، زنهئی می کرد. تنیا کاهن اعظم سالی یِه گِل، واخلینه حیونیا قرونی اجازه اوماین وِ وای وه جا مقدس نه داشت. ایی مقام، دِ لا خدا انتخاب بیئی و اولین کاهن، هارون برار موسا بی. دِ مینه رودیاری بیئه، دو نفر دِ کرون هارون که کاهن هم بیئن، اومان مینه دُوار ملاقات بیئن و «تشی بلایجی که خداوند وشو هد ندئی، وه حضور وه تقدیم کردن.» (لاویان

۱۰:۱). د باره جزئیات اوچیئی که و راسی اتفاق افتائی، عقیده یا جور و اجوری وجود داره، اما سی یه که وه اصل موضوع سیل بکیم، بیاییت کاریا ونو نه والا بنیم و وه انگیزه ونو تمرکز کرد بایم. یکی د تعریف یا بی قرپی یه آ: «واچیئی مقدس، و بی قرپی رفتار کرده». وه ایی معنی که اوچیئی که نه که مقدس آ، عادی و معمولی د نظر بیریم. د اصل، کرون هارون و بی قرپی وه حضور پرشکوه خدا اومان. اتفاقی که د ادامه مِفته، قابل سیفا و حتا زله د بار آ: «دما تش د حضور خداوند وه در اومایه، ونو نه قیت ده و د مینه حضور خداوند مردن.» (لاویان ۱۰: ۲).

ای دو پیا که اجازه داشتن بیئن وه حضور خدا بیان، وه سُنه بی قرپی کردن، جلدی جو خوش نه د دس دن. یعنی خدا و بیرحمی وه ونو هلمت کرد؟ نه، بلکم ونو خوشو نه د ناها خطر قرار دن. وه ایی موضوع فکر بکیت؛ زمی، نود و سه میلیون مایل د افتو فاصله داره. آفتو گرتنه د مینه حشکی سی بیشتر آیم یا کیف دار آ، اما آر د فاصله ده هزار مایلی د افتو آفتو بیریت، آزعی و مرگ روبه رو موئه.

ونو هم و نزیك بیئه بیشتر د حد وه حضور مقدس و پر جلال خدا انجوم غلط بیئن و د مینه نتیجه، وه طوری کار کردن که سیشو خطر گپی وه بار آورد. وه قصه یایی که موسا آزعی دما د مرگ کرون هارون وه او گت، گوش بیئت:

«یه آ فرموده خداوند: د مینه مینه ونو که نزیك من، تقدیس مۆئم بی و ناها ری همه قوم جلال پیا میکم.» (لاویان ۱۰: ۳)

اوچیئی که موسا گت، به حکم جهانی و ابدی آ؛ جهانی، وه ایی معنی که سی هر مخلوقی د انسان یا فریشته صدق می که، و ابدی، وه معنی چیئی آ که همیشه بی و هرگز عوض نموئه. شما تنیا و داشتنه دیدگاه و قلبی قرب دار تونیت وه حضور او وارد بایت. بیاییت وه او شو د مینه برزیل و گردیم. مه د مینه حضور پر هیوت خداوند، د مینه حالی که بای می ما، د زله مقدس فلج بیئم. فکری که وه معنی واقعی کلمه د مینه فکرم قر میحرد، یه بی: «جان بیور آر یه حرکت غلط انجوم بی، یا یه کلمه غلط بی، می میری!»

یعنی و راسی یه اتفاق می فتا؟ اطمینو نارم؛ اما چیئی که وه طور قطع تونم بۆم، یه آ که یه ز و پیا د مینه عهد تازه د مینه قیاس چی یک حرکت اشتبائی انجوم دن و هر دو مُردن. آ! «مردن»؛ یعنی د مینه قیلی شش فوتی زمی خاک بین (اعمال ۵: ۱۰-۱).

ای زنوپیا د مینه حضور رهبریا کلیسا و ایموداریا خوش، پیشکش و پیشکشی

آوردن، وای حال هر دک جلدی کشسن و دِ مینه هه او رو خاک بیئن. هه که یه اتفاق افتا، باقی ایموداریا چه واکنشی نشودن؟

«اوسه زلهئی خیلی گپ وه تمومی کلیسا و گرد ونو که یه نه اشنفتن، افتا.»
(کاریا ۵: ۱۱)

دِ مینه ایچه چن نکته قابل توجه وجود داره: نمئه «زلهئی خیلی گپ وه شهر افتا». نه! بلکم مُئه «زلهئی خیلی گپ وه گرد کلیسا افتا». نکته دوئم یه که تنیا «زله» نی، بلکم «زلهئی خیلی گپ» آ. نویسنه یا عبری برخلاف ایما که تاکه گلی دِ مینه فرهنگ غربی اغراق می‌کیم، اغراق نمی‌کن. منظور دِ «خیلی گپ» دِ مینه کتومقدس «تعداد خیلی زیادی دِ زله مقدس آ».

دِ مینه کاریا رسولیا باب ۲، هه که روح خدا دِ اول دِ مینه رو پنطیکاست دیار بی، قری دِ کسونی که دِ مینه اوچه ایسایه بیئن، نتیجه‌گرتن که شاگردیا دِ مینه ساعت چهار صو شرأ و راشنه و مس بینه. گری بسیت و فکر بکیت که آیم مس چطور رفتار می‌که؟ او معمولا بی کش و آرم نی، بلکم تاکه گلی شای و سرکُف آ. ایی حال، محیط او رو خاص نه تعریف می‌که. حضور خدای مهربو ایما باصفا بی. اما موقعی که حضور پر هیوت و حتا زرتلاق کو او سی قضاوت دِ مینه مینه هه او مردم آشکارا بی، کلیسا دچار زله و هراس بُری وُشُری بی. ایی اتفاق، وه طور چش گیری فْهم ونو نه نسوت وه قدوسیت خدا زیاد کرد.

تاکه گلی دِ مه می‌پرسن: سی چی دِ مینه دورون حاضر، مردم چی ایی زنوپیا دِ بین نرتنه؟ سوال خو و درسی آ. ایی زنوپیا وه پطرس و دس آخر، وه روح‌القدس دروگفتن. دِ قرن ۲۱ بُری وُشُری دِ کشیشان دروگتته، پس سی چی خلاف کونیا وه سرنوشت چی یک دچار نوین؟ بیابیت سیل بکیم آزعی دما دِ مردن ایی زنوپیا چه اتفاقی مِفته؟ «تا جایی که حتا ناخوش یا نه وه میون یا شهر میارن و ونو نه وه نالی یا و تخت یا محوفتنن تا هه که پطرس دِ اوچه رد موئه، دس کم ساش وه قری دِ ونو بفته [و گرد شفا میگرتن.» (کاریا ۵: ۱۵-۱۶)

هه که وه ایی اتفاق فکر می‌کیت، وِراسی شیت کو آ. توجه بکیت که دِ مینه ایچه دِ کلمه میون یا (حال جمع) و کار بردسه و «شمار کمی» نوین که شفا پیا کردن، بلکم «گرد» شفا پیا کردن. آر باحایم وه نه وه شکل ایمرؤی تعریف بکیم، چی یه آ که

پطرس رسول میره مینه یه بیمارستان گپ و تنیا وا گوم ودرداشته د مینه تاری یا، گرد تخت یا طبقه یا نه حالی بکه. چنی قدرت خیلی گپی تنیا د مینه جایی که جلال خداوند آ، و چش میا.

بیابیت ایی مسأله نه و مثال هنی د کتومقدس تایید بکیم. صدها سال دما د اتفاقی که سی کرون هارون افتا، دو گر هنی که کاهن هم بیئن، وه نوم یا «خُفنی» و «فیئحاس» و زنونی که د مینه هه او دوار ملاقات جمع بیئینی، زنا می کردن.

ای مسأله نزیک هه او جایی که کرون هارون بیئن، اتفاق افتا (د مینه فاصله ۲۷ متری د وه جا)! ونو وه هه یه اکتفا نمی کردن. عبادت کن یا نه تهدید می کردن و وه زور قرونی یاشو نه می گرتن: «کرون عیلی پیایای پست بیئن و خداوند نه نمی شناختن.» (اول سموئیل ۲: ۱۲-۱۳). خدا د باره ونو گت آ: «سی خاندان عیلی قسم حردم که گنه او خاندان نه تا وه ابد وا قرونی یا پیشکش، کفاره نموئه.» (اول سموئیل ۱۴: ۳). و حتمی شما هرگز نمی حایت ایی قصه یا نه د زوو خدا بشنویت.

رفتار ونو د مینه چش خداوند خیلی گن فاشی بی و بی قری و ونو چند براور بیشتر د کرون هارون بی، وایه حال ایی جوونیا د مینه هه او دوار جلدی نمردن؟ سی چی؟ جُوو ایی سوال نه د مینه یه آیه موئه پیا کرد: «کلوم خداوند د مینه وه روزیا کم بی و رُویا معمول نوی.» (اول سموئیل ۱: ۳). کمبود کلوم خدا حکات د نویئن او داره؛ او د مینه اوچه نوی و ایی مسأله فرخی و کنفرانس برزیل ناشت. اما د مینه زمو موسا او وه طور کامل حضور داشت.

د ایی مثال یا چه نتیجه ای تونیم بئیریم؟ هرچی جلال آشکارا خدا بیشتر با، داوری، سی بی قری کرده زی تر و شدیدتر هی. پس، تاخیر د مینه داوری، وه معنی نویئن داوری نی. وه هه ایی دلیل پولس می نیسنه:

«گنایا قری آشکارا آ و د ناها ونو وه کوم داوری میدوئه، اما گنایا قری هنی د دم ونو میا.» (اول تیموتائوس ۵: ۲۴)

پس عاقلونه یه آ که زیر هیچ وضع حالی وه خومو اجازه ندئیم که نسوت وه خدا بی قری، بی اعتنایی یا بی قیدی داشتوئیم. د واقع زمونی که جلال خدا آشکارا نموئه، خطرناک تر آ. سی چی؟ سی یکه د مینه یه باور د ره درار که سی یکه داوری نویئیمونه، مورد قبول هسیم، خیلی بیئنی و ساده تر آ که وه لا بی قری نسوت وه خدا

سُر بحوریم. آر ای اتفاق بیفته، هه چنو که دِ مینه بخش بعدی مئی نیم، وه راحتی تونیم وه ای باور غلط برسیم که خداوند همیتی وه بیقرپی یا ایما نمئه.

سفارشی کرده سی خومو

آیه: «دِ مینه ونو که نزیک ان، تقدیس موئم و ناها ری همه قوم جلال پیا میکم.» (لاویان ۱۰: ۱۳)

نکته: هرچی جلال آشکارا خدا بیشتر با، داوری بی قرپی، زی تر و شدیدتر هی. پس، تاخیر دِ داوری وه معنی نوئن داوری نی.

سیفا: چطور دِ مینه دعا، دِ مینه کلیسا، دِ مینه پرسش، دِ مینه زمونی که کلوم خدا تعلیم دئه موئه یا دِ مینه زنه ئی روزونه وه خدا نزیک بام؟ یعنی وا بی خیالی و بی توجهی وه او نزیک موئم؟ یعنی دِ ای حقیقت غافل بیمه که او نه تنیا بُووه مه، بلکم خدای قدوس و تش گر گرتنه آ؟

دعا: ای بُووه آسمونی، منه بوخش که وا بی قرپی و بی توجهی، وه تو نزیک بیم. مه دِ ویر بردیمی که تو کی ئی و بیشتر دِ حد وه تو نزیک بیم. ایمدال توبه کرده و هنی تو نه نه وه عنوان «رفیق»، بلکم وه عنوان خدای قدوسی که هیمی، مورد قرب قرار مئم. منمونم که تا یه حد مهربو و بخشنه بیئ و بی قرپی منه بخشنی. دِ مینه نوم عیسا مسیح، آمین.

اقرار: مه وه خدا قرب مینیم و مهم نی که او چنی وا قدرت یا ملومی حضور خوش نه آشکارا می که.

«سی یکه رَہیا انسان دِ مینہ براوَر
چش یا خداوند آ و گرد رَہیا او
نہ سئوک سنگی میکہ.»

– امثال ۱۲: ۵

۱۰ | خدا سیل کو نی

هه چنو که جلوتر گئیس، زله مقدس ایما مناسو وا درک ایما دِ جلال خدا، زیاد موئه. عکس وه هم صادق آ: هرچی کمتر دِ او زله مو زوئه، گپی او نه حتا تا حد محدودیت یا انسانی کم میکیم. سیستم ای جاها، هه چی لال خروشان آ که وا سرعت زیاد و وا قدرت، دِ مینه تقلا سی نئیته گرته جلال خداوند، وه روان انسان می کوئه. ماهیت ای لال، کلمه یا، فکریا، تصویریا، فیلم یا هر وسیله هنی آ که موئه دِ وه سی سرفرازی انسان فانی وه قیمت کم بیئنه گپی خالق مو و کار برد. یکی که بی زله مقدس آ، وه راحتی تسلیم ای قوه موئه و صحو ذهنی موئه که باور می که خدا وه اوچیئی که او انجوم می ئه، توجهی نمی که یا همیتی نمئه؛ دنتیجه، فکریایی چی یه شروع وه شکل گرته می کن: مه استئنا هیسم، مه معاف هیسم، مه فرخ چنوئی و باقی نارم، خدا انگیزه ها، قصه یا یا کاریا منه نئیته می ره و ایقه جریانا زیادی دِ حال اتفاق افتایه هیسن که خدا نتونه گرد ونو نه زیر نظر بیره.

«شریر دِ مینه دل خوش مئه: خدا دِ ویر برده آ، ری خوش نه کپ کرده و هرگز نمینه.» (زبور ۱۱۰:۱۱)

جوریا جوروا جوری دِ ای طرز فکر غلط و خطرناک وجود داره، اما گرد وه ای معنی آ که دسلات خدا کمتر دِ اوچیئی که و راسی هی، دِ نظر گرته با. ای موضوع و ای طرز فکر که داآبوه، رئیس، معلم، مربی یا هر رهبر هنی گاس رفتار ایما نه زیر

نظر نیره و متوجه وه نوئه، هیچ فرخی ناره. کسونی که د مینه ای تله گرفتار بینه، خوشو نه وا ای باور دلگوه میئن که جزئیات زیادی سی پگیری وجود داره و خدا زور انجوم وه نه ناره.

بیابیت یه گوم واناها تر روئیم. آر یکی وه لغزشت د مینه یه ره ادامه بئه که دلیل وه نه تنیا نویئن زله مقدس بلکم دیری د وه آ، ایمدال وایه باور شیطونی ریوری موئه که خدا نتونه نیتها، قصه یا کاریا منه بئینه. یه که باور داشتوئیم خدا نمی نه، یه مسأله آ و یه که فکر بکیم او قادر وه انجوم ای کار نی، مسأله ای هنی آ که خوش، یه جور بی قرپی آ! گاس قصه یا، کاریا و انگیزه یا خومو نه د باقی پنهو بکیم یا کاریا نه قایمکی د مینه تاریکی یا حتا د مینه سا انجوم بئیم تا باقی متوجه وه نوئن. اما آر فکر بکیم که تونیم فکریا یا کاریا خوم نه د خداوند متعال پنهو بکیم، خومو نه گول دئیمه. یه فرض نادرس، چه و آگاهی با چه بی آگاهی، د مینه روحی که بی زله مقدس آ، وجود داره. کتومقدس مئه:

«هرو وه ونو که برنامه یا خوشو نه وادونایی د خدا پنهو می کن، که کاریاشو د مینه تاریکی آ ووا خوشو مئن: کیه که ایما نه بئینه؟ کیه که ایما نه بشناسه؟»
(اشعیا ۲۹:۱۵)

د اول گاس فکر بکیت که اشعیا وه شریرو، بی ایمونو، یا وه کسونی که وه کلیسا نمی رن و د مینه مراسم پرسشی شرکت نمی کن، اشاره داره. د مینه حالی که مودیا بالا، وه طور خاص دباره ایموداریا نیسنه بیئه. آ، دُرس آ، سی یکه ورز ای آیه، موحونیم:

«خداوند مئه: ایی قوم وه گپ خوشو وه مه نزیک موئن و وه لویا خوشو منه قرپ می نئن، اما دلشو د مه دیر آ؛ زله ونو د مه هد آموخته بشر آ و خیلی.»
(اشعیا ۲۹:۱۳)

اجازه بئیت وه نه وه زمو حال و شکل ایمرئی درآریم. ای آیمیا ادعا می کن که وایسا د مینه رابطه هیسن، سی یکه وه لطف او نجات پیا کردنه. ونو وه طور کلومی وه او قرپ می لن، د مینه کنفرانسیا مسیحی شرکت می کن، د مینه اسپاتی فای (اپ موسیقی) وه سرویا پرسشی گوش می ئن، اما بخشی د وجودشو فکر می که که

خداوند، قادر وِه دیئن یا اشنفته اوچیئی که ونو فکر می کن یا انجوم میئن، نی. وضعیت ذهنی ونو وِه مراتب گنتر دِ کسونی آکه دِ عیسا مریدی نمی کن. ونو دروزه نه باور کردنه، و گنتر دِ وِه، یه که وِه غلط خوشو واخلور نیسن.

گاس بئیت: «هرگز، چنی چیئی نتونه اتفاق بیفته!». بیابیت وِه زنوپایی که دِ مینه عهد تازه دِ ونو قصه گُتسه و دِ مینه بخش قبل هم وِه ونو اشاره کردیم یعنی حنانیا و سفیره ورگردیم (کاریا ۵). پیشینه متل سی فهم رفتار غلط ایی زنوپا مهم آ. متل ونو دِ حقیقت دِ باب ۴ شروع موئه:

«یوسف هم که دِ قبيله لاوی و اهل قبرس بی و رسولیا او نه برنابا یعنی «تشویق گو» میگن زمینی نه که داشت، فروخت و پیل وِه نه آورد وِه پارسولیا نیا.» (کاریا ۴: ۳۶-۳۷)

دِ مینه او دوره زمونی، قبرس یه جزیره و ثروت فت فراوو، بردیا قیمتی، معدنیا مس و آهه و تعداد زیادی چو بی و وِه سَنه گل، میوه، شراو و رغونش معروف بی. آر زمین دِ مینه قبرس داشتیت، ها دِش دِ وضع حال مالی خوئی نصیو مئوردیت. گمو بکیت: یه لاوی دوله من دِ قبرس پیل خیلی زیادی دِ پولی نه که دِ فروش زمی خوش گرتی، میاره تا گرد وِه نه وِه کلیسا بئه. بعد چی اتفاقی مفتّه؟ «و اما شخصی حنانیا نوم و زینش سفیره ملکی نه فروخت» (کاریا ۵: ۱) وِه کلمه اول آیه توجه بکیت: «اما» یه حرف ربط آکه باعث وصل بیئنه دو کلم و ادامه دئنه وِه موئه. دِ ایی بابت، شروع باب تازه وِه راحتی تونه دِ همیت ادامه متل کم بکه. ایی تازه وارد دوله من وِه کلیسا می ره و پیشکشی خو میاره که همه شاهد وِه هیسن. پیشکش او باعث عکس العمل یه زنوپا موئه و ونو آزعی قدی ملک می فروشن و...

«حنانیا» [بخشی دِ باها وِه نه و فهم کامل زینش نیه داشت و باقی نه آورد، ناها پارسولیا نیا.» (کاریا ۵: ۲۰)

چه چیئی باعث ایی عکس العمل بی؟ یعنی گاس یه زنوپا تا وِه گری، وِه خیلی گپ بخشنده یا کلیسا معروف بیئن؟ آر چنی آ، یعنی توجه رهبریا و مردم نه وِه خوشو جلب کردن؟ بایس وِه ویر داشتوئیم که دس بده، یه جور عطائه چی بُری وُشری دِ

عطا یا هنی مانند: خدمت کرده، موعظه کرده، مهمو دوس بیئه، تعلیم دئنه، رهبری کرده و مورد یا هنی. دس بده هم دِ ایی قانون مستثنا نی و تعریف موئه (دوم قرن تیان ۹: ۱۲-۱۳). یعنی یه زنوپیا دِ قرب و توجه زیادی نصیبو برد بیئن؟ یعنی امنیت شان وه خطر افتائی و توسط شخصی تازه وارد تهدید موی. یعنی مردم پیشکش یه پیا نه که باعث مهت و حمایت دِ آیم یا ژار بیئی، جشن گرتن و توجه ونو دِ حنانیا و زینش دِ ره درومان؟

گاس ونو دِ دم جلب توجه بیئن، پس وا فروش یه گله زمی که ها دِش خیلی گپ مال مناشو بی، عکس العمل نشو دن. ونو چنی دلیل اوردن: «یه پیل خیلی زیادی آ که بوئه دِ وه دل گن. اما می حایم چنی وه نظر بیا که گرد وه نه وه ونو دِئیمه. پس بیاییم تنیا بخشی دِ وه نه بییم، اما اعلوم بکیم یه گرد پیلی آ که گرتیمه!». ایی سیفا حقه بازی، وا ایی توجیه که باقی نه وه دئنه پیشکشیا گپ تشویق می که، تقویت موی.

حفظ ظاهر، مهم تر دِ حقیقت بی و دِ مینه نتیجه، باعث وه آگول بی. چطور گاس که ایی زنوپیا فکر بکن خدا کار ونو نه نمی نه؟ ونو ایی کار نه دِ ناهاتر برنامه ریزی و بررسی کردینی و وا یکتاری وه توافق رسیینی. وا ایی باور که تونن نسخه خوش نه دِ خداوند پنهو بکن، کار شیطونی خوشو نه دِ مینه تاریکی انجوم دن و جای دِ ذهنشو فکر کردن که خداوند نوئنه چه خور آ (نقل قولی تقریباً مستقیم دِ اشعیا ۲۹: ۱۵). یه مسأله وه قیمت جون هر دک ونو خلاص بی. هر دک دِ مینه یه رو خاک بیئن.

چطور دو نفر دِ کسونی که ادعا می کردن ایمون دارن و شاهد معجزه یا قابل توجهی دِ مینه باب یا ناهاتر بیئه، گاس باور داشتوئن که موئه انگیزه یا خوش نه دِ خدای قادر مطلق پنهو کرد؟ ونو شاهد چنی معجزه یا بیی بیئه: اشنفته دنگ وزش بای سخت دِ آسمو که توجه همه مردم شهر نه وه خوش جلب کرد، نجات پیا کردن هزارو نفر دِ مینه جمجماتی که دِ ناهاتر اعلوم نویه بی، شفا یه شل مادرزاد که وه طور بلاجی ئی ره می رت، قدرت خداوند که عمارتی نه تکو ده و بُری وُشُری معجزه یا هنی.

یا چطور گاس که آیم و حوا که وا خدا دِ مینه باغ ره می رتن، باور بکن که دما دِ گنه تونن دِ او پنهو بوئن؟ (پیدایش ۳: ۸)

قوم اسرائیل چطور توانس بئه: «خدا نمی نه.» (حزقیال ۹: ۹)

یا یه جمله جم بده نه دِ نظر بیریت: «ای گُر انسان، یعنی مئینی مشایخ خاندان اسرائیل هر کم دِ مینه حجره تندیس یا خوشو دِ مینه تاریکی چه می کن؟ سی یکه مئن: خداوند ایما نه نمی نه.» (حزقیال ۱۲:۸).

چنی احمقانه آ که فکر بکیم، تونیم قلب یا سرد و ترفه تین نه دِ خداوند پنهو بکیم؟

وه طور خلاصه، همه ای سناریو یا ریشه شریکی دارن که ای خبط گپ نه تقویت می که: کمبود زله مقدس. وه هه او قدی که ایما بی زله مقدس هسیم، دسلات خدا دِ مینه ذهن ایما کم موئه و زله د بار یه آ که ایما دِ وضع حال خومو غافل مومیم و قدرت تشخیص ایما ضعیف موئه. یه وضع حالی آ که دِ مینه چن بخش آینده وه مفصل دِ باره وه قصه می کیم.

سفر اشی کرده سی خومو

آیه: «اوسه همه کلیسایا خواهند دانست که مه کاوشگر دل ها و فکریام و وه هریک دِ شما وه ری کاریاش پاداش خواهم ده.» (مکاشفه ۲۳:۲)

نکته: خداوند نه تنیا دِ کاریا ایما، بلکم دِ انگیزه یا و نیت یا ایما هم و اخور آ.

سیفا: یعنی هه وا ای فهم که خدا دِ قیل یا قیل فکریا، انگیزه یا و نیت یا مه و اخور آ، زنه ئی می کم؟ چطور تونم فهم خوم نه دِ ای حقیقت زیاد بکم؟

دعا: ای بووه آسمونی، می حام انگیزه یا و نیت یا وه قد انگیزه یا و نیت یا عیسا پاک با. چنو با که گرد فکریا، حاسه یا، قصه یا و کاریام نه وا ای درک که تو یسه ریام نه میجوری، تصفیه بکم. چنو با که هرگز درک مه دِ یه حقیقت، کم نوئه. دِ مینه نوم عیسا مسیح، آمین!

اقرار: وا فهم دِ یه که خداوند، دِ نیت ها، فکریا، قصه یا و کاریا مه کاملا و اخور آ، زنه ئی می کیم.

«پس سی چی ایی قوم وه د خدا
ورگشتنه همیشه ئی
دِ خدا ورگشتن؟»

– ارمیا ۸: ۵

۱۱ | زله دبار و وا رگه

حضور پر هیوت خدا و نتیجه داوری حنانیا و سفیره «زله ئی خیلی گپ» د مینه کلیسا دُرس کرد. هنی هم بایس تاکیت بکم که د مینه ایچه د کلمه شهر و کار نرته آ، بلکم د کلمه کلیسا و کار رته. هه که هم سنگ یونانی «زله ئی خیلی گپ» نه بررسی می کیم، معنی شدیدتر نه جواز می که. کلمه یونانی megas هم سنگ کلمه دوئم یعنی «خیلی گپ» آ و وه معنی «بالا برتری حد په انازه، وه قد زیاد، سخت، زرتلاق کنی» آ. کلمه انگلیسی mega هم د هه ای کلمه گرتسه. پس، هیچ اشتبائی د مینه معنی وه وجود ناره و د واقع، موئه وه نه «زله سخت» ترجمه کرد. وه ویر داشتوئیت که نویسنه یا کتومقدس د مینه کلوم خوشو اغراق نمی کن. کلمه یونانی phobos هم هم سنگ کلمه اول، یعنی زله آ. کلمه ای که تاکه گلی سی زله مقدس د مینه گرد عهد تازه و کار بردسه، وه معنی «زله، زله، احترام، قرب و عزت» آ. منبع هنی وه نه وه عنوان «زله قاطی وه قرب قیل خدا، قرب، هیوت» تعریف می که. ایما دسر وا کلمه یا زله و زله ریوری موئیم که نشو مئه درجه بالایی د زله هیسن.

پولس هم موقع نیسنه، د هه ای کلمه یا و کار مئورد:

«پس ای عزیزو، هه او طور که همیشه مطیع بیئیته، نه تنیا د مینه حضور مه، بلکم ایمدال خیلی بیشتر حتا د مینه نویئتم، نجات خوم نه و زله و وا رکه وه عمل بیاریت: سی یکه خدا آ که واکار زوردار خوش، هم تصمیم و هم

قدرت انجوم اوچیئی که نه که خوشالش می که، د مینه شما و وجود میاره.»
(فیلیپیان ۲: ۱۲-۱۳)

نجات ایما و محبت و مهربونی ثمره نموئه، بلکم و زله و لرز و ده دس میا که دماش و نه و ده طور کامل بررسی میکی. گل هنی سختی اوچیئی که و ده ایما مۆئن، و کلمه ئی تازه زیاد موئه: رکه، که هُم سنگ یونانی و تروس tromos بی و ده معنی «رکسه د زله و زله یا زله، زله و قِرپ قیل» آ. استفاده د ای کلمه یا، یه اتفاق کم نی؛ سی یکه ای دو کلمه د مینه لارگ یک چهار گل د مینه عهد تازه توسط پولس رسول و کار زتنه. هرچن ایما بررسی زله مقدس نه و ده آخر نرسنیمه، اما د مینه جایی ایسائیمه که تونیم د ای مورد بلاجیم بیا که چطور یه معلم کوم خدا تونه او زله مقدس نه و ده «پرسش قِرپ دار» محدود بکه. تنیا د مینه یه بخش، و اچن آیه ئی که و ده ونو تاکیت کردیمه، و کلمه یا خیلی قوه دار و قیل ریوری مۆئیم. د مینه ایچه سیاهه ئی د کلمه یا گِر بیئه قرار داره: زله خیلی گپ، هیوت، زله، قدم قیل، رکسه، هول هراس.

ای کلمه یا، تنیا سی تعریف بخشی گچک د زنه ئی ایما د مینه مسیح نیسن، بلکم نشو می ئن که نجات ایما چطور و ده عمل میا؛ اصطلاحی که تعریف می که چطور تقلایا ایما و هُمکاری و قدرت روح القدس، اوچیئی که نه که عیسا و دس دل وازی سی ایما تیارک مئینه، و ده بلوغ کامل می رسنه. د ای گری و ده بعد، چنی مۆئیم: نجات ایما و زله و لرز و ده عمل میا.

ایمدال و د مینه نظر گرتنه ای موضوع، ای سوال پیش میا که سی چی زله مقدس، و ده عنوان یکی د حقیقت یا هدایت کو، د مینه کلیسایا ایما، دسه یا گچک و یا مدرسه یا کتومقدسی تعلیم دئه نموئه؟ یعنی ای مسأله تونه علت وجود بُری و شُری د مسیحی یا بی خیال و بی فایده د مینه جاهان غرب با؟ یا تونه دلیلی با که کتومقدس د باره «ری ورگرده» د ایمون د مینه روزیا آخر هشتار می ئه؟ پولس می نیسنه: «سی یکه تا اول او نامطیع واقع نوئه و او پیا بی دین که بچه نابودی آ و ده ظهور نرسه، او رو نمیرسه.» (دوئم تسالونیکی ۲: ۳). یعنی ای نامطیع تونه و ده خفه کرده زله مقدس ایما آنتریک بوئه؟ دما د چهل سال دعا، حَینه و خدمت د مینه گرد ایالت یا آمریکا و شصت دیار، باور دارم که ای کار دُرس آ.

بیابیت یه گوم و ناها تر روئیم. یکی د تعلیم یا اولی یا ریشه ئی کلیسا «مجازات ابدی» آ. ای کلمه یا نه و ده حواس جمی بْحونیت:

«پس بیاییت تعلیم یا اولی دباره مسیح نه پشت سر بنیم، والا کامل بیته ناها
روئیم و هنیکلی هنی مجازات ابدی نه بنیان بنیم.» (عبرانیان ۶: ۱-۲).

واقعیت یه آکه گرد ایما سی زهروشت زنه ئیمو حسو پس مئیم اوچیئی که دِ ای
داوری اتفاق مفته تا ابد باقی خواهد من، یعنی کاری ابدی ا! سی یه ایم ایمودار، دِ
او هار عنوان «مقام داوری مسیح، یای موئه.
بیاییت وه دو کلمه ئی که دِ مینه آیه بالا ونو نه برجسته کردیمه، سیل بکیم.
اولین کلمه «اولی». ا. یه بجه گچک دِ مینه مدرسه اولی چه چیئی یای میره؟ مهارت
خینه، نیسننه، جمع و تفریق کرده و باقی مهارت یا اساسی. دِ واقع ایما پایه یا اصلی
مورد هُجه سی ادامه تحصیل نه وه دس میاریم. یعنی تونیت ادامه تحصیل دِ مینه
دبیرستان یا دانشگاه نه بی قوه خینه، نیسننه یا جمع و تفریق کرده گمو بکیت؟
نشد آ.

وه نظر مه بُری وُشُر دِ ایموداریا دِ داوریئی که وا وه ریو ری موئن، خوری نارن
یا دِ بهتری حال، تنیا وا ایی اصطلاح آشنا هیسن، اما وه نه وه طور کامل بررسی
نکردنه. ایی مسأله نه موئه وا فهم دِ یه که یای گرته مهارت یا اولی دِ مینه دبستان
مهم هیسن، اما هرگز گوم جدی سی یای گرته ونو نه ورناشت، قیاس کرد.
سوال خیلی مهمی که بایس پرسی، یه آکه چطور ایموداریا بی ایی حقیقت اولی،
زنه ئی خوشو نه دِ مینه مسیح بنا می کن؟

بیاییت وه کلمه هنی که برجسته بیته، یعنی «بنیان» سیل بکیم. یعنی تونیت
گمو بکیت که عمارتی نه بی پی و بنیان بنا بکیت؟ آر هوا آرم با، ساختمو تونه بالا
روئه و پایار بمونه. اما وا اوماینه یه تیفونه سخت، ساختمو میرمیه. ایی کار تونه نشو
بئه دِ زه درومایه دِ ایمون با. دسه «بارنا» راپور ده که بیشتر دِ چهل میلیون آمریکایی
بین سال یا ۲۰۰۰ تا ۲۰۲۰ ایمونشو نه دِ دس دن. ایمدال نصمی دِ ونو ادعا می کن
که غیرمسیحی هیسن، یعنی بی خدا و بی دین. یعنی کمبود تعلیم یا ریشه ئی ایما، تونه
وه ایی آمار خروکو مهت کردوئه؟

بیاییت سیل گلی وه اوچیئی که وه داوری ایما وابسته آ، بنیم:

«ا ایما چنی گوه داریم و ترجیح مئیم دِ بدن غریوی بکشیم، و تِ خداوند مالگه
بکیم.» (دوئم قردتیا ۸: ۵)

جلدی میفمیم که پولس تنیا وا ایموداریا قصه می که. هه که یه غیریامودار د حضور د مینه بدن دیری میکه، د مینه حضور خدا هم نی.

«پس می حا د مینه بدن مالگه داشتوئیم و می حا د مینه غریوی د وه وه سر بریم، یه نه هدف قرار دئیمه که او نه راضی بکیم.» (دوئم قرنتیان ۵:۹)

زمونی که گرونمو د سن نوجونی بیئن، مه و لیزا وه دم مجال یایی بیئیم تا ونو نه وا ایمون تربیت بکیم. یکی د لایا مهم تعلیمی ایما، محافظت د ونو د براور دُرس فکر کرده و حق بیئه بی. یه رو ایواره وه ونو گتم: «بجو شما نتونیت کاری بکیت که مه و دآتو شما نه بیشتر یا کمتر د اوچیئی که قبلا دوس داشتیمه، دوس داشتوئیم!» وه ایی ترتیب عشق بی قید و شرط ایما سی ونو نشو دئه بی. اما چن گری بعد، جمله ام نه چنی ادامه دم: «اما نسوت وه ایی موضوع که ایما چنی د شما راضی هسیم، مسئول هسیت!» ایی گری بلاجی چش ونو نه وه حقیقت هنی کرد.

حقیقت یه آکه ایما ننونیم کاری انجوم بئیم که خدا ایما نه بیشتر یا کمتر دوس داشتوئه. اما مسئول یه هسیم که او چنی د ایما راضی با. وه هه ایی دلیل آکه پولس مئه:

«سی یکه گرد ایما بایس د براور تخت داوری مسیح حاضر بایم، تا هر که بنا وه کاریا خو یا گنی که د مینه روزیا مالگه کرده د مینه بدن خوش کرده آ، سزا پیا بکه. پس سی یکه معنی زله خداوند نه دونیم، تقلا می کیم مردمون نه مجاب بکیم.» (دوئم قرنتیان ۵: ۱۰-۱۱)

د ایی تخت داوری ایما وه سُنه گنایایی که توبه کردیمه، داوری نموئیم، سی یکه ونو قبلا توسط خینه عیسا پاک بینه. خدا «وه قدی که مشرق د مغرب دیر آ، وه هه او قد هم نافرמוنی ایما نه د ایما دیر کرده آ.» (زبور ۱۰۳: ۱۲). و د جایی هنی مئه: «د وه ری که شرارت ونو نه میوخشم، گنایشو نه د هرگز وه ویر نیام.» (عبرانیان ۸: ۱۲)

دما داوری ایما شامل چه چی هی؟ یه که چطور وه عنوان یه ایمودار زنه ئی کردیم، خو و گن، مورد بررسی قرار میره. اوچیئی که سی بحث هیسه ایما مهم آ، یه آکه پولس «زله خداوند» نه وا داوری یه ایمودار ربط مئه. هه چنو که جلوتر

اشاره بی، هُم سنگ یونانی کلمه زله phobos آ، هه او کلمه ئی که سی تعریف عکس العمل کلیسا وه داوری سفیره و حنانیا و کار رت. ایی مورد ایما نه وه یه پرسش مهم می رسنه: یعنی اتفاقی که سی ایی زنوپیا افتا، تونه نیمایشی د داوری یه ایمودار با؟ ایی احتمال نه د مینه چن بخش آینده، بررسی می کیم.

سفرارشی کرده سی خومو

آیه: «تا رفتار شما قابل خداوند با، بتونیت او نه د هر سی راضی بکیت: یعنی د مینه هر کار خو ثمر بیاریت و د مینه شناخت خدا رُشت بکیت.» (کولسیان ۱: ۱۰)

نکته: شما نتونیت کاری انجوم بئیت که خدا شما نه بیشتر یا کمتر د اوچیئ که قبلا دوس داشت آ، دوس داشتوئیت. اما مسئوول یه هسیت که او چنی د شما راضی و راضی با.

سیفا: یعنی زنه ئی مه خداوند نه راضی می که؟ د کجا دونسوئم که چه چی ئی او نه راضی می که و چه چی ئی نمی که؟

دعا: ای بُووه آسمونی د تو می حام که وا کلوم خوت و وه وسیله روح خوت اوچیئ که نه که سی تو باودل و ناخوشایند آ، وه مه آشکارا بکی. قلب و ذهنی وه مه ب که بیشتر د هر چی ئی وه د منی خوشالی و رضا تو با. چنو با که وا یه کار، بیشتر تو نه بشناسم و وه طوری زنه ئی بکم که تو نه ستین دونسوئم. چنو با اوچیئ که می حام، منه سی داوری بیئه وه عنوان یه ایمودار حاضر بکه و پاداش یا ابدی نه که سیم د نظر گرتیه، بئیرم. د مینه نوم عیسا مسیح، آمین.

اقرار: راضی کرده خداوند، اولین چی مهم مه د مینه زنه ئی آ. او د مینه مه کار می که تا حاسه و رضا او نه انجوم بئم.

نکته قابل توجه دِ باره خدا يِه آکه هه که
دِ او زَله تُو ميره، دَ دِ هيچ چي زله تو نميره؛ دِ
حالی که آر دِ خدا زله تُو نروئه، دِ همه چيز
زَله تُو ميره.

– اوسوالد چَمبرز

۱۲ | دوری و اگیردار

توضیح یه نکته د مینه رابطه و انوپایی که زنه ئی ونو د مینه کتو کاریا رسولیا وه آخر ریس، مهم آ. موضوع، کاری که حنانيا و سفیره انجوم دن، نوی. سی یکه ونو د مینه مراسم کلیسای خوشو، پیشکشی پیشکش کردن. دئنه پیشکش مالی سی خدا کار قشنگی و مقدس آ، اما گنه، انگیزه ونو بی یعنی میل وه دینه بیئه د مینه نیری خاص.

د مینه ایچه پرسش مهمی مطرح موئه: یعنی تنیا قصه یا و کردار ایما مورد قضاوت و بررسی بنیئن یا فکریا و انگیزه یا ایما هم شامل وه موئه؟ بیاییت وا حینه هشتاری که عیسا وه شاگردونش ده، شروع بکیم:

«د مینه ایی موقع، هزارو نفر جمع بیئن، چنو که وه یکتی پا مِشتن. عیسا اول وا شاگردیا خوش قصه شروع کرد و گت: د خمیرمایه فریسیا که هه او دوریئی آ، دیری بکیت. هیچ چی پنهو نی که آشکارا نوئه و هیچ چی پوشسه نی که آشکارا نوئه.» (لوقا ۱۲: ۱-۲)

د مینه ای دو آیه، موردیا زیادی مطرح بیئه. گمو بکیت که شما پاکار انجیل هسیت و جمعیت زیادی سی اشفته دنگ شما جمع موئن که وه عنوان «هزارو نفر» ثبت بیئه. یه رویا بیشتر پاکاریا و واعظیا آ! اما عیسا چی می که؟ او وه شاگردونش نمئه: «هه بچو، مه وه سُنه هه یه ایچه هیسم، رِئب والا تا مه کارم نه انجوم

بئم! « نه، دِ جالش، او سه کار انجوم می نه:

اول، او دِ ایی مجال استفاده می که تا وه ونو پیغومی تصویری دِ یه که چطور «زیر کنترول لحظه نوئیم» نه جواز بکه. او وه ایی رهبریا آینده دِ باره ریاکاری، هم و مثال و هم و تعلیم هشتار می نه. هُم سنگ یونانی کلمه ریاکاری hupókrisis آ و وه معنی «داشتنه هدف یا انگیزه یا خاص آ، دِ حالی که دِ واقعیت، هدف یا تموم کمال جورواجوری داریم.»

فریسیا دِ ریاکاری ماهر بیئن - و تنیا سی تظاهر کرده و نمایش وه باقی، کاری انجوم می دن. عیسا هشتار می نه که وا پاک نیه داشتنه انگیزه یا دِ مینه ای تله نفتیت. دِ اصل، او مئه که اجازه نئیت محبوبیت یا تایید آیم یا شما نه هدایت بکه، بلکم توسط روح هدایت بایت، هم دِ مینه اوچیئی که تعلیم مئیت و هم دِ مینه زهروشت زندئی تو، دِ مینه حقیقت پایار بمونیت.

دوئم، عیسا اشاره می که که ریا وا چه سرعتی تونه پخش با. او وه نه وایه خمیر قیاس می که؛ مخمری که دِ مینه گرد خمیر پخش موئه و باعث موهه کل خمیر، ور بیا و پف بکه. مثال عیسا نشو می نه که ریاکاری واگیردار آ، اما برخلاف مخمر، سی آسایش ایما خیلی ضرر دِ بار آ.

سئم، او وا تاکید مئه که ریا نتونه پنهو بمونه. وِ حتمی آ که نیت پشت قصه یا کار آیم دِ آخر برملا موئه. جمله بعدی او نشو می نه که چه چیئی دِ انگیزه یا ناپاک محافظت می که:

«رفیق یا، وه شما موئیم دِ کسونی که جسم نه می کشن و بیشتر دِ یه نتونن بکن، زله تو نروئه. وه شما نشو مئم دِ که بایس زله مو روئه: دِ وه که دما دِ کشتن جسم، قدرت داره وه جهنم بونه. آ، وه شما موئیم، دِ اونه که بایس زله مو روئه.» (لوقا ۱۲: ۴-۵)

گِل هنی، عیسا سی زله دِ کلومی قوه دار استفاده می که؛ phobéo که هم آت ایال phóbos آ، و کلمه تاکیدی ایما دِ مینه بخش جلوئی بی و وه معنی: «زله، زله و هراس» آ. عیسا «وه جهنم افتایه» و نئییه گرتنه زله مقدس نه و یک ربط مئه. فکریا زرتلاق کو که نموده وه سادئی دِ وه گذشت. گِل هنی هَمیت زله مقدس و مقدم بیئن وه وه پرسش هُمره وا قرب نه مئینم.

عیسا وه ایما مُنّه که دِ خدا زله تُو روئه نه دِ آیم.یا. وه گته ساده تر، زله خدا ایما نه دِ زله انسان ول می که و زله دِ انسان وا دِ بین بردنه قوه زله خدا ایما نه وه بردئی می کشه. غلط نکیت، هه که دِ انسان زله مو میره، انگیزه یا ایما تحت تاثیر قرار می رن. «زله دِ انسان» نه وه شکلی چی یک «زله دِ خدا» دِ نظر بیریت. اِی مساله لزوما وه معنی جیسته دِ مردم نی؛ بلکم وه معنی جذب بیئه وه لا کسونی آ که دِ ناها ایما هیسن وا انگیزه وه دس آوردن رضا شخصی، حفاظت یا سود. زله دِ انسان ایما نه دِ مُخمرِ ریا گرفتار می که و باعث وه زنه ئی کرده سی تایید انسان موئه.

هنی هم وه حنانیا و سفیره ورگردیم، وه چش میوما کار ونو بی عیو و ایراد بی. وا اِی حال، انگیزه شو ونو نه وادار کرد تا تصویر خاص نه وه جامعه خوشو نشو بئن و یه هه او چی ئی آ که باعث سرنگونی ونو بی. آیم یا تونن اعمالی انجوم بئن و کلمه یایی نه تعریف بکن که خدایسن با، اما بی زله مقدس، انگیزه یاشو دچار گنه موئه.

هه که دِ مینه دهه ۱۹۸۰ دِ مینه کلیسا محلی خدمت می کردم، وه سختی درگیر زله دِ انسان بیئم. تا زمونی که روح القدس انگیزمه نه فاش نکردی، وه اِی موضوع پی نُئردیم. دِ او زمو، دِ مینه کلیسا گپمو جایگاه برجسته ای داشت. همیشه وا کسونی که وا ونو دِ رابطه بیئم، مهربو بی و فلفور دِ ونو تعریف می کردم، حتا ار او تعریف، دُرس نوی. دِ برخورد و باقی متنفر بیئم و چی طاعون دِ وه دیری می کردم. هه چنی هم، لاپریایی دِ بابت یه که مه یکی دِ دوست داشتنی تری پیایا کلیسا هیسیم، وه دسم ریسس که باعث خوشالی و رضا خاطر می بی.

یه رو دِ مینه دعا اشنفتم که خداوند گت: «گرم، مردم مُنن تو پیا دوس داشتنی و مهربونی هیسی!». وه روشنی زهروشت قصه خدا و قلبم نه وه ویر میارم. حس نکردم لحنش تاییدکه با.

پس، وا احتیاط گُتم: «آ، ونو یه نه مُنن.»

او جُوو ده: «یعنی دونی سی چی و قصه و تعریف یا قشنگ و مردم قصه می کی حتا آر صحت ناشتوئه؟

پرسیم: «سی چی؟»

و او چنی جُوو ده: «سی یکه دِ تار بیئه توسط ونو زلت میره. محبت تو متوجه چه کسی آ - خوت یا ونو؟ آر دِ راسی مردم نه دوس داشتی، حقیقت نه می گتی و حتا وه قیمت تار بیئه دِ ونو درو نمی گتی!». ماق و گیز بیئم. گرد منه وه عنوان یه پیا

دوس داشتنی گمو میگردن، اما حقیقت تموم کمال فرق دارپ بی. وه شیوهئی چی یک، اعضا کلیسا اولین هَم وه احتمال زیاد حنایا و سفیره نه ایموداریا خوئی دونسن، بخصوص که ونو پیشکشی قابل توجه سی کشیش شو د مینه حضور شورا می آوردن. اما انگیزه واقعی ونو فاش بی. وه هه ایی صورت، انگیزهیا مه هَم برزکردنه خوم، محافظت د خوم و پاداش دئنه وه خوم بی. متل واقعی رفتار مه، متل یه آیم ریاکار بی.

انجوم کاریا خدایسن و پر فایده د ناها دنیا سیل کو آسونه آ، د حالی که انگیزه خودخوائی نه پنهو می که. ایما تونیم جمجماتی نه وا یه پیغوم انجیلی گپ وه حرکت درآریم، اما د مینه مین دل، انگیزه یامو جاه طلبی و غدی با. آسونه آکاریا خو و خدا نه د جلو جهانی که ایما نه سیل می که انجوم بییم، د حالی که نیت خوم نه پنهو کردیمه.

سفارشی کرده سی خومو

آیه: «سی یکه کوم خدا زنه و مؤثر آ و تیزتر د هر شمشیر دو دم... و سئوک سنگی کونه فکریا و نیت یا دل آ.» (عبرانیان ۱۲:۴)

نکته: زله خداوند، ایما نه وا انگیزهیا قلبی خومو د مینه رابطه نیه میاره که خیلی مهم آ، سی یکه کمبود وه، ایما نه د ناها فریو ریاکاری آسیب پذیر می که.

سیفا: چطور وا انگیزه رضا، حمایت یا سود شخصی، وه لا راضی کرده باقی میل پیا می کم؟ یعنی ایی روش معمول مه د مینه موقعی آ که زیر فشار هیسیم؟ د چه زمینه یایی، ایی کار باعث بی تا صداقت خوم نه وه خطر بُنم؟

دعا: بُووه آسمونی، د تو می حام تا منه بوخشی که د دم جلب رضا باقی وه نفع خوم بیئم. روح القدس! د تو می حام تا گرد قسمت یایی د زنه ئیم نه که وه راحتی تسلیم ایی فشار بیمه، سیم آشکارا بکی. مه د یه که آیم یا نه وه جا عیسا، منبع شای و خوشی خوم قرار دمه، توبه می کم. د تو می حام تا قلبم نه

د زله مقدس، پُر بکي تا هه باقی نه وه راستی دوس داشتوئم و تسلیم ریاکاری
نوئم. د مینه نوم عیسا مسیح، آمین.

اقرار: مه باقی نه واگته حقیقت و د منی کرده منافع ونووه جا سود شخصی،
محبت میکم.

«سی یکه گرد ایما بایس
[اوجوری که هسیم] دِ ناها تخت داوری
مسیح حاضر بایم.»
– دوئم قرن‌تیاں ۱:۵

۱۳ | سه تصویر

وه کلوم «اوجوری که هسیم، حاضر بایم» د مینه آیه صفحه ناهاتر دقت بکیت. هر انسان صحو سه تصویر آ: تصویر سیل بیه، تصویر نشودئسه و تصویر واقعی.

تصویر «سیل بیه» ایما یه آکه باقی ایما نه چطور مئین. تصویر «نشودئسه» رئی آکه می حایم باقی ایما نه بئین و تصویر «واقعی» ایما هه او چیئی آکه د راسی هسیم، هرچن گاس توسط باقی پنهو یا نئیته گرتنه با، اما سی خدا تموم کمال قابل سیل آ و چنی آکه ایما د ناها تخت داوری حاضر مئیم.

عیسا نه د نظر بیریت - او وه درسی درک نوی، وه درو متهم بی، وه عنوان یه مس و گیه درده شناخته بی، وه عنوان یه مرتد نام گرت و حتا وه الهام گرتنه د شیطونیا متهم بی. او توسط رهبریا مذهبی و باقی تاری. تصویر او د مینه چش بری وئسری، وه خصوص آیم یا معروف، گن بی.

برارو ناتنی عیسا که د مینه او زمو، خودگمو و بی ایمو بیئن، او نه زیر فشار قرار دن تا در د تصویر که د خوشو نشودئی، زنهئی بکه: «ایچه نه ول ک و وه یهودیه رو تا مریدیات کاریا که می کی نه بئین!». ونو او نه مسخره قرار می دن: «سی یکه هر که باحا شناخته با، د خفا کار نمی که. تو که اپی کاریا نه می کی، خوت نه وه جاهان نشو به!» (یوحنا ۷: ۳-۴) ونو تحت تاثیر فهم باقی بیئن و تقلا می کردن عیسا نه زیر هه او بردئی قرار بئن، یعنی زله د انسان.

اما تصویر واقعی عیسا تموم کمال فرق دار دِ تصویری آکه بُری وُشُری وِه نه درک می کن: «او شکل خدای نئیِه آ» (کولسیان ۱: ۱۵). دِ حالی که بُری وُشُری او نه رد می کردن، خداوند متعال وِه طور روشه او نه تأیید کرد: «یه اُگر عزیزم که دِ او راضی ام» (متا ۳: ۱۷). تصویر درک بیئه عیسا چی ئی نی که ایمر و باقی منه، بلکه یه تصویر واقعی آ. تصویر حقیقی عیسا آکه مَنی بی نه تصویر که باقی سیل یا درک کردن.

موقعی که عیسا وِه زمی بی، دِ تبلیغ دِباره خوش و هرجور تقلا سی دُرس کردن آوازه دیری می کرد. زمونی که آیم هُجه داری نه شفا می ده، تاکه گلی می گت: «حواسمو بایت یکی دِ ایی موضوع و اخور نوئه» (متا ۹: ۳۰). او دِ محبوبیت، آوازه، ستایش و تایید آیم یا دیری می کرد. موقعی که مردم می حاسن او نه وِه درجه پاتشاهی بالا بردن بئن، او دِ ایی کار دیری می کرد. دِ مینه او تظاهر، توهم و فریو نوی. او دِ زله خدا کُئف موره؛ سی یکه توجه و تمرکز او نه وِه بُووه حفظ می کرد.

ایما هَم هه چنی هَم بایس تصویر عیسا نه آشکارا بکیم. راهایی، دِ مینه زنه ئی کرده وِه طبق حقیقت دِ مینه انسان مین دل ایما آشکارا مۆئِه؛ وِه هم زمونی که دِ تبلیغ دِباره خومو یا محافظت دِ خومو دس ورمیاریم. دِ مینه ایچه مۆئه ریشه رفتار خودسرو نه دِ مینه آیم و حوا پیا کرد. گری که ونو سقوط کردن، مۆحونیم: «اوسه چش یا هر دک ونو و بی و قَمِسن که لَخِت پَتی آن» (پیدایش ۳: ۷).

تمرکز ونو دِ خدا وِه خوشو متوجه بی و ایمدال دِ دم برطرف کردن کیم کاسی یا تازه کشف بیه خوشو بیئن. ونو دِ اول تقلا کردن لختی خوشو نه بیوشن. گاس ایی مساله دِ بابت ایما وِه شکل جور و اجوری دیار با، اما ریشه مشکل هه چنو یکی آ. آر مه وِه خوم تمرکز کردوئم، پس وِه دم ارائه تصویر مۆئم که کم کسری یا اشناخته بیه منه بیوشنه. عیسا، جُون خوش نه دِه تا ایما نه دِ ایی بردئی رهایی بئه. پولس می نیسنه: «ایما جرأت نمی کیم خومو نه دِ جز کسونی و حسو بیاریم یا وا کسونی قیاس بکیم که قمبرن. چه وا بی حکمتی آکه ونو دِباره خوشو و ترازوی خوشو قضاوت می کن و خوشو نه و خوشو انازه میرن.» (دوم قرن تیان ۱۰: ۱۲).

آر دِ براور فشار قیاس تسلیم بایم، وا گپ نشو دئه، کیم کاسی یا خومو و هه چنی هَم و خود تبلیغی یا ویرداری خومو دِ خود خومو محافظت می کیم، همه چیز دِ انگیزه یا و نیت یا ایما شروع مۆئه. دِ مینه دنیا ایمر وئی، تصویر سیل بیه ایما وزن بیشتری نسوت وِه تصویر واقعی مو داره. وِه زوو ساده، آوازه ایما چی ئی آکه دِ وِه محافظت می کیم. دِ حال حاضر، تقلا یا ایما وِه ظاهر، موقعیت، عنوان یا،

محبوبیت، موردقبول بیئه، شهرت و باقی چیا تمرکز کرد آ، سی یکه کم کاسی یا ایما نه می پوشنه.

یه چیئی نی که د مینه رو داوری آشکارا بیئه و مورد بررسی قرار بیره؛ بلکم یه تصویر واقعی امانه که وه بنیاد انگیزه یا و هدفمو تمرکز کرد آ.

«دما دباره هیچ چی ورز وخت قضاوت نکیت تا یه که خداوند بیا. او اوچیئی نه که ایمدال د مینه تاریکی خفا آ، د مینه روشنایی آشکار موئه و نیت یا دل ها نه آشکارا خواهد کرد. اوسه تشویق و تمجید هر که د خود خدا هی.» (اول قرنئیان ۴:۵)

بری وُشُری، یه آیه نه نئی می رن و فکر می کن که د باره داوری بی ایمونو آ؛ اما چنی نی، سی یکه هیچ بی ایمونی د مینه رو داوری مورد ستایش قرار نمیره. و حتی ای آیه د رابطه وا ایموداریا آ.

هه که مُوحونیم: اوچیئی نه که د مینه تاریکی خفا آ، و نیت یا دل ها د مینه براور کل ملکوت آسمو آشکارا موئه، ها دِش دچار زلهئی مُوئیم که آزا آ. یه تونه یکی د دلایی با که پولس د داوری ایموداریا وه عنوان «زله خدا» یای می که. فُهم ایما د ایی واقعیت، زله مقدسی نه دُرس می که که وه نوبه خوش ایما نه کنترل کرده و قادر می که تا وا تصویر واقعی خوش زنهئی بکیم. وا ایی حال، نخته ناها وه هَم صادق آ: یعنی هرچی بیشتر د خداوند زله مو نروئه بایم، بیشتر وه تصویر سیل بیه خومو تک میکیم.

ای تله مرگ دبار حنایا و سفیره بی. ونو بیشتر وه یه علاقه داشتن که چطور توسط کسونی که ونو نه رقیب، دوس، اعضا کلیسا و رهبری خوشو دونسن، سیل موین. سی یه که متل ونو نه بیتر درک بکیم، بیاییت سفری نه که وه سقوط ونو کشس، طوری گمو بکیم که مرس د مینه دورون ایمرؤی ایما اتفاق افتائه. کلیسا تنیا چن ماه بی که بی و رسولیا و اعضا کلیسا گرد انگلات بیئن که بیئن چه کسی وه عنوان رهبر د مینه منطقه یا جورواجور ظاهر موئه.

سی ایی زنوپیا، روز خوشی بی که عیسا نه قبول کردن و گنایاشو بخشیه بی. ونو سخت زیر تاثیر محبت خدا و جماعت ایموداریا قرار داشتن.

اما دَس آخر تمرکز ونو عوض بی. جالب آ که وه احتمال زیاد خدا د ره ونو عمل میکرد گاس د ره دئنه یه پیشکش، نصیحت یا تشویق باقی، یا حینه سرو د مینه دسه پرسش (احتمالیا زیادی وجود داره). وه ایی ترتیب، ونو هَم د حس رضایت ناشی د شناخته بیئه خدماتشو، کُثف می کردن. ترشح اندورفین یا زیاد موئن و احساس یا

هیجان دار شای و رضایت نه وه پیشکش می آوردن.

آوازه ونو ری وه زیاد بیه بی. وا ای حال، ونو سی حفظ شهرت تازه شکل گرتنه خوشو، بایس قری د رفتاریا مشکوک نه واکلمه یا وکاریا وه ظاهر بی ضرر میبوشن. گاس ونو درگیر په اختلاف سخت خانوادتی یا په قی خیلی دیردرازی بیئن. غیظ و دمرگه ونو دل واراو کو و دراز بیئی، اما موقعی که د مینه جمع ایموداریا هنی بیئن، رفتارشو نه وه سختی عوض می دن تا عیو خوشو نه ببوشن. ای زنیوپا نمی حاسن باقی ایموداریا، اختلافات و جنگ مرافه ونو نه شاهد بان؛ سی یکه ای امر، تصویر سیل بیه ونو نه خرو و تهدید می کرد. پس، تقلا می کردن تا رفتاری عاشقونه و وا محبت نسوت وه یکتی نشو بئن.

ونو عکسیا و ویدئویا خوشو نه د مینه اینستاگرام و تیک تاک وه شریکی میشتن که د مینه ونو یکتی نه بغل می کردن، لوخنه می زن و د کاریا سرگرم کو که وا بکتی انجوم می دن، کثف می کردن. عنوانیا چیئی مرس وه «زنهئی رویایی» یا «هدف یا عاشقونه» یا «دوس دارم و او زنهئی بکم!» بی. پُستی جورواجور هنی هم بی که زنهئی موفق ونو (که د حا درجوقسه بی)، کسب و کاری وه رشدشو (که د افت بی)، بچونه قشنگ (که رفتارشو تور، طلب کار و غدی بی) و بخت وری هنیشو نه وه تصویر می کشی. وه نظر میوما که ای کار جوو می نه؛ سی یکه شمار حاوین یا (فالوورها) شبکه یا اجتماعی ونو وه سرعت د حال زیاد بیه بی.

حانایا و سفیره الگویی نه سراغ می کردن که تصویر نشودئسه خوشو نه قوه دار نیه دارن. گردینو بی ضرر وه نظر میوما، اما وا هر عمل ریاکاری، زله خدا د مینه ونو وه وره کم موی. ونو د وه ویر داشتنه شخصیت دوگانه، حس محکومیت نمی کردن. همه چیز خو وه چش میوما و د شهرت خوئی نصیوشو بی که بخشی د وه وه دلیل دس دلوازی بیئنشو د مینه کلیسا بی.

په رو اوما که برنابا پیشکش خوش نه وه کلیسا آورد. توجه ونو نوهلمونه جلب بی. برنابا د ونو ز واناها و تصویر سیل بیه ونو د حال تهدید بیئه بی. تا اوزمو، تاکیت ونو وه تصویر ساختسه توسط خوشو وه خوئی پخش بیئی.

گردینو سی باقی بی ضرر و الهام بخش وه نظر میوما، اما ونو نه وه مسیری خطرناک و ویروگر هدایت می کرد. یعنی روح القدس سرنوشت ای زنیوپا نه د کتومقدس سی هشتار دننه وه ایما و ارائه په سیل کلی د یه که داوری تا چه حد جدی هی، دنه آ؟ پولس می نیسنه:

«گنایا قری آشکارا آ و دِ ناها ونو وه کوم داوری میدوئه، اما گنایا قری هنی دِ پی ونو میا.» (اول تیموتائوس ۲:۵)

گنه حنایا و سفیره دِ مینه او روزِ وه ویر منی، وه روشنی سی همه آشکارا بی. داوری ونو دِ ناها تر اعلوم بیی. وا ای حال، اوچیئی که بایس بیشتر دل هولو کو با، یه آکه گنایا بیشتر آیمیا بعدِ ها آشکارا موئه. تمنا دارم توجه داشتوئیت که داوری خدا وه انگیزه‌یا پنهو ونو میرسی، نه وه عمل ونو. خور خو یه آکه ایما تونیم دِ انگیزه‌یا تاریکمو توبه بکیم، و خدا نه تنیا ایما یه مئه، بلکم آر وه حضور او رته و دِ دم زله مقدس بایم و فکرمو یه دِ ره کتومقدس تازه بکم، تونیم وا انگیزه‌یا پاک برکت بئیریم.

سفرارشی کرده سی خومو

آیه: «سی یکه هیچ چی پنهونی نی که آشکارا نوئه و هیچ چی ئوشسه ئی نی که دیاری و آشکار نوئه.» (لوقا ۸:۱۷)

نکته: هر انسان صحو سه تصویر آ: تصویر سیل بیه، تصویر نشودِئسه و تصویر واقعی.

سیفا: مه والا چه تصویر جذب موئم؟ یعنی مه دِ حقیقت زنه ئی می کم یا سی حفظ شهرتم درو موئیم یا چیا گول زکی مُئم؟ یعنی وا کسونی که وا ونو دِ ارتباطم، صادق و ریراس هیسم؟

دعا: خداوند، دِ یه که وه جا تمرکز وه تصویر «واقعی» ام بیشتر وه تصویر «سیل بیه» و «نشودِئسه» خوم تمرکز کردم، توبه می کم. دِ یه که وه صداقت و راستی لطمه رَم، دِ تو حاوون بخششم. انگیزه‌یا و نیت یام پاک کُ. چنو با که تمرکز مه وه ری عیسا و باقی با، نه وه خوم.

اقرار: مه وه شمشیر دودم کلوم خدا اجازه میم تا فکریا و نیت یا قلبم یه آشکارا بکه.

زله دِ مردن و داوری، وا اومايه مینه زله
حقیقی خدا دِ مینه ایما دِ مینه ورداشته
موئه و اپی زله عذوئی ناره، بلکم یه سیکه
سئوک و ضعیف سی روح آ که وه جا
شکتی، وه ایما آرمی مئه.

– ای. دبلیو. توزر و هری وریلوگ

۱۴ | قصت یا همیشه ئی

زنه ئی هیسه ایما د قیاس وا ابدیت، حفار آو بیشتر نی. حتا آر دقیق تر بُئیم، اپی زنه ئی هیچ آ، سی یکه ریاضی ساده مُئه که هر عدد محدود تقسیم وه نامحدود، براور وا صفر آ. پس، نود یا چنی سال د قیاس وا ابدیت، هیچ آ. وا توجه وه اپی واقعیت بلاجی، وا حکمت یه آکه سی ابدیت حاضر بایم.

تصمیماتی که عیسا د باره هر کم د ایما د مینه تخت داوری می ره، ابدی هیسین (عبرانیان ۶: ۱-۲). وه تعریف ساده، هرگز هیچ عوض بیئه، تجدید نظر یا عوض بیئه د مینه داوری او و وجود نموئه. پس، نظر ایما نسوت وه صلیب، تعیین می که که ابدیت نه د مینه کجا سپری میکیم. اما شیوه زنه ئی ایما وه عنوان یه ایمودار، تعیین می که که چطور د مینه ابدیت زنه ئی می کیم.

بُری وُشُری گمو می کن که ملکوت چی ئی بیشتر د تجربه روحانی (بی جسم) و غیرفیزیکی وارد وا محبت و آرمی نی و هیچ رنجی وه وارد ناره. ونو انتظار دارن که قدیس یا وه موجودیا غیرمادی تبدیل بوئن که وه ری اوریا سوارن، چنگ می زنن و انگیر موحورن. د حالی که قری هَنی، ملکوت نه یه خدمت پرستشی کسل و یه سِره دونن. وا چنی دیدگاهیا، وه سختی موئه دباره اپی ماهیت ابدی کسل کو، شوق زئه بی.

اما اینو افسانه یایی هیسین که د مینه هیچ جای کتومقدس پیا نمونن. د همه خو تر چی یایی اپی جاهان، غیر سائی د او جاودانه ئی نی. جامعه یایی سی برنامه ریزی،

شهریایی سی ساخته، دیاریایی سی نظارت کرده، کهکشان یایی سی کشف کرده و توسعه، و بی ناهایت چیا بیشتری وجود خواهند داشت که وا زهروشت خلقت ایما سی زنه ئی همسو خواهند بی. سی شهر ابدی خداوند، منصبیا و مسئولیت یایی وجود میان که بایس پر بوئن. پس، تخت داوری نه وه عنوان مصاحبه و ارزیابی د نظر بیریت که موقعیت ابدی شما نه د مینه پایتخت او، آسمو تازه و زمی تازه تعیین می که.

وا د نظر گرته ایی موضوع، اجازه پئیت وه بحث د باره چطور بررسی ایچه و ایمدال د مینه داوری ورگردیم:

«سی یکه گرد ایما بایس د ناها تخت داوری مسیح حاضر بایم، تا هر که بنا وه کاریا خو یا گنی که د مینه روزیا مالگه کرده د مینه بدن خوش کرده آ، سزا با.» (دوم قرن تیان ۵: ۱۰)

وه عنوان ایموداریا، گنایا ایما، که ایما نه وه جهنم محکوم می کردن، توسط خینه عیسا د بین رته و سی همیشه د ویر میرن (عبرانیان ۸: ۱۲). اما هنی هم رفتار گن و شررگری وجود داره که د مینه داوری ایمودار بایس جووگو وه بایم. یه مساله بایس توجه ایما نه وه خوش جلب بکه.

هْم سنگ یونانی کلمه شرارت، kakós آ و وه معنی: «وا گنی ربط بیئه، ضرر د بار و آسیو رسو» و هه چنی هْم «بازنشسه بیئه، دما رته کرده، دما رته د مینه جنگ» تعریف موئه. ایی کلمه، حکات د یه نیسنه یا ویروگر آ؛ اثری که تونه نه تنیا وه واسطه کاری که انجوم مئیم، بلکم وا دما رته یا بازنشسته ئی یا وه کلوم ساده تر، وا اوچیئ انجوم نمئیم دُرس با. پس، نه تنیا کاریا که انجوم دئیمه، بلکم فرصت یا دس رته نه هْم د ور میره. زله مقدس، باعث موئه ایما نسوت وه مسئولیت یا پاتشاهی متعهد بایم، هه چنی هْم نسوت وه هرجور نیت یا رفتار ویروگری که زنه ئی کسونی که خدا دوسشو داره نه تحت تاثیر قرار می نه، و هوش بایم.

کتومقدس، تاکه گلی د ایما وه عنوان «معماریا» یای می که. شما تونیت وه نه وه عنوان پیموکاریا یدکی د نظر بیریت که حونه سفارشی خدا نه که او سی همیشه د مینه وه مالگه میکه، بنا می کن. حونه او نومی داره: صهیون (زبور ۱۳۲: ۱۳-۱۴) و مصالح وه د بردیا زنه درس بیه که شامل گرد مقدس یا اونه (اول پطرس ۲: ۵)، و

عیسا بُرد سیک اصلی وَہ آ (اشعیا ۲۸: ۱۶).

پولس وَہ روشنی وظیفہ یا ایما نہ دیاری می کہ: «سی یکہ ساختہ دس خداییم، و د مینہ مسیح عیسا آفری بیئیمہ تا کاریا خو انجوم بئیم، کاریا کہ خدا د ناہا تیارک کرد تا د مینہ ونو گوم ودرایم.» (افسسیان ۲: ۱۰). توجہ داشتوئیت کہ پولس می نیسنہ: ایما «بایس» ای وظیفہ یا نہ انجوم بئیم. آر ایما د وظیفہ یا خومو عقب نشینی بکیم و زنہئی خومو نہ وَہ شیوہئی سوا بکیم کہ انگیزہ وَہ وَہ دس آوردن منافع موقت غدی با، ای نمونہ د رفتاریا «گن و شر» و حسو میا. پولس ہہ چنی ہم می نیسنہ:

«آر یکی وَہ ایی پی عمارتی د طلا یا نقرہ یا بردیا قیمتی یا چو یا گیا یا کاه بسازہ، کار ہر کہ آشکارا موئہ؛ سی یکہ او رو"ہمہ چیز نہ دیار میکہ. سی یکہ تش نتیجہ کار نہ آشکارا کردہ، کیفیت کار ہر کہ نہ امتحو میکہ.» (اول قرنئیان ۳: ۱۲-۱۳)

زہ یا جورواجوری وجود دارہ کہ تونیم زمونی نہ کہ خدا وَہ ایما بخشہ آ، و او شیوہ سپری بکیم. آر سی منافع خومو - کہ موقتی است - زنہئی بکیم، وَہ عنوان مواد سوختنی و قابل گر گرته د نظر گرت موئہ. آر سی ساختن ملکوت ابدی او و ابفاداری زنہئی بکیم، وَہ عنوان مادہای و حسو میا کہ د بین نمی رہ، بلکم پاک و ناب موئہ. تشی کہ زنہئی ایما نہ بررسی می کہ، کلوم خدا ہی - وَہ کلوم ہئی، اوچیئی کہ ہمیت دارہ یہ آ کہ انگیزہ یا، کلوم و رفتار ایما چطور واکلوم خدا ہمخونی دارن؟ پولس د ادامہ مُئہ: «آر کاری کہ یکی وَہ وَہ پی بنا کردہ آ باقی بمونہ، پاداش میرہ.» (آیہ ۱۴). آر رفتار و تقلا ایما ناشی د اطاعت د کلوم و ارادہ خدا سی زنہئیمو با، پیشرفت ایما سی ہمیشہ مننی ہی. دو چی وجود دارہ کہ بایس وَہ ونو توجہ داشت: اول، پیشرفت ایما شامل یہ آ کہ چطور زنہئی باقی نہ تحت تاثیر قرار دئیمہ و چطور د استعدادیا خدادادی خومو سی ساختن پاتشاهی خدا سود بردیمہ؛ دوئم، پاداش ابدی ایما موقعیت مو نہ د مینہ ملکوت خدا تعیین میکہ. قصہ یا بعدی پولس جذاب آ:

«اما آر کار یکی بسوزہ، ضرر میکہ؛ و ہرچن خوش نجات میرہ، اما ہہ چی یکی موئہ کہ د مینہ آگریا تش جو بیر کردوئہ.» (اول قرنئیان ۳: ۱۵)

د مینه ایی آیه نکته یا زیادی سی وا کرده وجود داره. اول توجه بکیت که معمار نجات میره. ایی آیه دباره کافری نی که سی همیشه محکوم وه گلال تش آ، بلکم دباره یکی آ که سی همیشه د مینه ملکوت خدا مالگه میکه.

دوئم، یه که ضرر و زیان وه خیلی زیاد آ. کلمه یونانی وه کار رته د مینه ایچه تونه وه معنی مجازات یا ضرر با. بُری وُشُری د محقق یا اتقات نارن که یه یه جور مجازات با، مه هم وا ونو هم عقیده هیسم. وا ایی حال، ایی کلمه نشو مئه حس د دس دئنه قیل آ. وه ویر داشتوئیت که ایی کمبود سخت، نه تنیا د موقع داوری حس موئه، بلکم وه زهروشت زنه ئی ایما سی همیشه اثر میان.

سئم، یه که قیاس ارائه بیئه وه شخصی شباهت داره که وه سختی د مینه دیواری د آگریا تش می جیئه. بیاییت تقلا بکیم ایی مثال نه وه زمو ایسه ورگردنیم. غربی یا تاکه گلی سی بازنشسته ئی حاضر موئن. (مه و شخصی ایی ذهنیت نه قبول نارم، سی یکه بازنشسته ئی وه معنی دما رته د یه وظیفه آ؛ وه عبارتی هه او تعریفی که د «شرارت» [kakós] گتیم. وا ایی حال، د اوچه که قابل رابطه آ، مه د بازنشسته ئی وه منظور تصویرسازی و کار مورم.)

یه رو نه گمو بکیت که شخصی بازنشسه موئه و د مینه هه او رو، بانک هم ورشکسته موئه. گرد پس اندازیا ایی آیم بازنشسه د بین می رن و تنیا چن دلار د مینه کیف پیلش باقی می مونه. هه او رو، تأمین اجتماعی و گرد شرکت یایی که حسو بازنشسته ئی او نه نیه داشته، ورشکسته موئن. تنیا ایی اتفاق نی، بلکم حونه او هم وه خاکسر تبدیل موئه و او وا لباسی که وه ور داره، می جیئه. او گرد چیش نه د دس دئه آ. یه یه سناریویی آ که تونه وه عنوان یه خطر گپی د نظر گرت با. وا ایی حال، یه تعریفی آ که پولس سی گتینه یکه چطور قری د ایموداریا مینه ابدیت میرن، و کار می ره و یه سی یه دوره بیست و پنج ساله (متوسط مدت بازنشسته ئی) نی، بلکم سی گرد ابدیت آ.

پولس دسر مئه که جامنه، نجات گرت، اما همه چیز او سوخته و سی همیشه د دس رته آ. وه ویر داشتوئیت که یه یه داوری (تصمیم) ابدی آ. اما غلط و رداشت نکیت، نجات پیا کردن چی ئی بی ارزشی نی؛ بلکم وه مراتب بیتر د غرق بیئه د مینه گلال تش سی همیشه آ. گرد ایما بی حد خوشال موئیم. اما حسی د اوچیئی که توانس با و نی، وجود میان.

جا بلاجی نی که پولس وا ایی کلمه یا ادامه می ئه: «پس سی یکه معنی زله خداوند

نہ دونیم، تقلا می کیم مردمون نہ مجاب بکیم.» (دوم قرنئیان ۵: ۱۱). تمنا دارم وه دنگ قلبم گوش بئیت؛ امید دارم ای زله مقدسی که پولس وه وه اشاره می که، شما نه قانع بکه که وخت خوتو نه سی چی یایی که سودی نارن، هدر نئیت یا وه نه غرج تمرکز وه تصویر سیل بیه و تصویر نشودئسه خوتو نکیت. امید دارم زمونی نه که وه شما پیشکش دئسه، د اطاعت د کلوم خدا و روح او غرج بوئه.

سفارشی کرده سی خومو

آیه: «سی یکہ گرد ایما بایس د ناھا تخت داوری مسیح حاضر بایم، تا هر که بنا وه کاریا خو یا گنی که د مینه روزیا مالگہ کردہ د مینه بدن خوش کردہ آ، سزا پیا میکہ. پس سی یکہ معنی زله خداوند نہ دونیم، تقلا می کیم مردمون نہ مجاب بکیم.» (دوم قرنئیان ۵: ۱۰-۱۱)

نکته: دیدگاه ایما نسوت وه صلیب، تعیین می که کہ ابدیت نہ د مینه کجا سپری میکیم. وا ای حال، زروشت زنهئی ایما وه عنوان یه ایمودار، تعیین می کہ کہ چطور د مینه ابدیت زنهئی میکیم.

سیفا: یعنی تمرکز هر روزم، وه ساختن زنهئی ابدی آ-ساختن زنهئی باقی وارد وا محبت و حقیقت- یا یه کہ قدرت، انرژی و زمو خوم نہ غرج ساختن خوم می کم؟

دعا: ای بُووه آسمونی، منہ بوخش کہ توجه، تمرکز، انرژی، قدرت و زمو خوم نہ سی ساختن امور دنیایی غرج کردمہ. د تو می حام تا وه مه نشو بی چطور هر رو پاتشاهی عیسا نہ بنا بکم. تمنا دارم وه مه قدرتی ب تا زنهئی مردم نہ سی ہمیشہ تحت تاثیر قرار بئم. د مینه نوم عیسا مسیح، آمین.

اقرار: مه وه د منی فرصت یا ابدی موئم و وه ونو سرگرم موئم؛ نہ تنیا مجال یایی کہ وا ای زنهئی د بین می رن.

تقدس

گیرا

هفته سئم

انسان نفسانی دِ انسان زَله‌ش می‌ره نه
دِ خدا. یه مسیحی قوه‌دار دِ خدا زَله‌ش
می‌ره نه دِ انسان. و یه مسیحی ضعیف،
بیشتر دِ حد دِ انسان زَله‌ش می‌ره و دِ خدا
خیلی کمتر.

– جان فلاول

۱۵ | زله دِ آیم

تقدس واقعی یه آ که تموم کمال دِ هین خدا بایم. یه تعریف اولیش دِ تقدس «جگای سی خدا» آ. گپی معنی وه وه حدی آ که موئه چند جلد کتو دِ باره وه نیسن. دِ اوچه که زله خدا، بخش جدایی ناپذیر تقدس آ، دِ مینه ایچه نکته یا برجسته ای نه تعریف می کیم؛ اما ورز شروع، مهم آ که وه روشنی تعریف بکیم: تقدس واقعی وه معنی اسیری نی، بلکم راهایی واقعی آ.

گاس داوری حنایا و سفیره مقدمه ای با وه اوچیئی که هر انسانی یه رو وا وه روبه رو موئه، یعنی داوری. پرسش اصلی یه آ که یعنی یه زنوپیا، نمونه دِ کسونی هیسن که دِ مینه بهشت، متحمل «خسارت گپی» بینه یا خوش نه دِ مینه جاهان مرده یا پیا کردن؟

آیه یایی که سی توضیح لعنت ابدی ای زنوپیا، مورد استفاده قرار میره، تاکه گلی دِ مینه اول انجیل یا دِ مینه قصه یا عیسا پیا موئه: «هر که که وه روح القدس کفر بئه، هرگز بخشیه نموئه.» (مرقس ۳: ۲۹). نادرسی بیئه سیفا ای زنوپیا، وا تعریف کفر آشکارا موئه؛ کفر یعنی «قصه گته و تیشک یکی وه طوری که وه آوری او لطمه بزنه». ای زنوپیا وه روح القدس درو گفتن، اما طبق تعریف، کفر نگتن. ای کار، سرنوشت ونو نه نا معلوم نیه میاره. دِ هر صورت، هیچ کم دِ ایما نبایس وه عاقوت ونو حسیدی بکیم.

پس، یعنی دِ مینه کتومقدس نمونه دِ یکی نه شاهدیم که دِ مینه بهشت آ، اما دِ

مینه تخت داوری و حتمی متحمل ضرر موئه؟ وه عقیده مه، آ. اجازه بیئت واکوم پولس وه نه توضیح بئم:

«یعنی تأیید مردم نه می حام یا تأیید خدا نه؟ یعنی تقلا می کم مردم نه راضی بکم؟ آر هه چنو د دم خوشالی مردم بیئم، پاکار مسیح نمویم.» (غلاطیان ۱:۱۰)

چه کوم قرصی! آر د براور جاذبه محبوبیت تسلیم بایم، ای امتیاز نه د دس مئیم که پاکار مسیح بایم. سی ای کار، هر تصویری نه که سی داشتنه یه ری قابل قبول و خو کافی آ، ارائه مئیم. پولس هیچ کاری وای مساله ناشت و ایما هم نبایس فرق داشتوئیم.

پولس د مینه سطح بالایی د زله مقدس زنه ئی می کرد؛ وه ویر داشتوئیت او یکی آ که چنی نیسنه آ: «نجات خوتو نه ترس دبار و وا رگه وه عمل بیاریت.» (فیلیپیان ۱۲:۲). او وه ری تصویر واقعی خوش تمرکز می کرد؛ تصویری که د زمو داوری آشکارا موئه، نه وه تصویر نشو دئسه خوش. ای کار او نه د مینه جایگاه تقدس واقعی و اطاعت د مسیح نیه میاشت، حتا زموئی که و ناامیدی، نوئن تایید، یا تار بیئه د لا باقی ریوری بی.

ایما بایس ای حقیقت نه هه د مینه ذهن خومو داشتوئیم: «وه هر کسی که د وه زله ئو میره، خدمت می کیت!» آر د خدا زله ئو میره، د خدا اطاعت می کیت و آر د انسان زله ئو میره، دس آخر، د حاسه یا انسانی او اطاعت می کیت. تاکه گلی ایما بیشتر دل د هول غصه دار کرده شخص ریوریمو هسیم تا یکی که وه شکل فیزیکی او نه نمی نیم؛ وه خصوص آر علاقه وه دوستی یا محبت او آیم بایم. وه هه ای دلیل، وه ایما گتسه: «زله د انسان تله موئه» (امثال ۲۹:۲۵)؛ دامی که حنانیا و سفیره د مینه وه افتان.

مه تنیا تونم یه نه گمو بکم که یه ریوری بیئن و باقی رهبریا همقطار خوش، تش پولس نه گر نیا و او نه وادار کرد تا ای کلمه یا ضد یک نه بعد ها د مینه هه ای نومه بنیسه:

«اما سی یکه پطرس وه انطاکیه اوما، و او د ریوری مخالفت کردم، چه آشکارا تصدیق کار بی. سی یکه ورنز وه که کسونی د لا یعقوب بیان، وا غیریهودیو همسفره موی، اما هه یه که ونو اومان، پا پس کشی و خوش نه جگا کرد، سی

يکه که د اهل ختنه زلهش ميرت. باقی يهوديو هم د ابي دوریئی وه او افتان، وه طوری که حتا برنابا هم د نیسنه یا دوریئی ونو د د ره دروما.

اما مه هه که دیم ونو د راسی حقیقت انجیل، پایار گوم ورنمیارن، د حضور همه پطرس نه گُتم: «آر تو وایه که یهودی هیسی، هه چی غیریهودیو زنهئی می کی نه چی یهودیو، چطور آ که غیریهودیو نه وادار میکی که د آیین دایین یهودیو مریدی بکن؟» (غلاطیان ۲: ۱۱-۱۴)

پطرس، برنابا و باقی ایموداریا یهودی، د نویئن تایید توسط کسونی که مورد قرب بیئن، زلشو میرت. میل ونو وه قبول کردن، باعث وه رفتار ریاکاری د مینه ونو بی -اول د لا پطرس و اوسه د لا باقی. تصویر نشودئسه ونو مهمتر د صداقتشو بی؛ پس، باعث وه رفتاری بی که مقدس نوی. رینویس هنی د امثال ۲۹: ۲۵ وه ایما مئه: «خطرناک آ که دل دهلو بایت باقی د باره شما چه فکر می کن.»

پولس که صداقت خوش نه حفظ کردی، پطرس، برنابا و ونونی نه که د براور فشار هم قطاریا خوشو تسلیم بریئی، توبیخ کرد. پولس وه دو وه ابي نکته اشاره کرد که آر رهبریا محافظه کار یهودی نوین، پطرس و همرايشو وه طبق حقیقت و تصویر واقعی خوشو زنهئی می کردن. ونو قدرت پیا بیئن تا و قبول کردن، محبت و مشارکت و ایموداریا غیریهودی تازه، نماینده یا واقعی عیسا مسیح بان. اما وه کامل یه که کاریا ونو عوض بی، پطرس و رفیقونش تصمیم گرتن تا سی جلب رضا هم دوره یا خوشو، تصویر هنی د خوشو وه نمایش بیلن. نتیجه رفتار ونو نه تنیا آموزنده نوی، بلکه زیان بار هم بی.

پطرس، یه قدیس آ و د مینه ملکوت جا داره. و ابي حال، یه نمونه د انگیزه یا، قصه یا و کاریا گن یا آسیب رسی آ که د مینه تخت داوری بررسی موئه. آر همیشه واهداف رضایت عیسا زنهئی بکیم، د تحت تاثیر قضاوت باقی و یه که ونو چطور ایما نه مئین، قرار نمیریم. د جالش، د مینه حقیقت زنهئی میکیم. ابي لای مهمی د تقدس واقعی آ. آیه زیر نه واحواس جمی بْحونیت:

«سی یکه کلوم خدا زنه و مؤثر آ و تیزتر د هر شمشیر دو دم، و چنو نافذ که نفس و روح، و گُشه و نیا و مغز سخو نه هم جگا می که، و سئوک سنگی گونه فکریا و نیت یا دل آ. هیچ چی د مینه گرد آفرینش د چش خدا پنهو

نی، بلکم همه چی دِ براور چشیا او که حسو ایما وا اونه، لخت و آشکارا آ.»
(عبرانیان ۴: ۱۲-۱۳)

یعنی ایی کلمه یا نه درک کردیته؟ آر وه دلیل آشنایی وا ایی آیه یا دِ ونو وه سادئی رد کردیته، دِسَر وه نه وه آرمی بحونیت و دِ مینه هر جمله، سیفا بکیت. توجه داشتوئیت که کلوم خدا عمیق دِ مینه قیلیا قیل فکریا و حاسه یا ایما رخنه می که و ایما نه وه طوری که دِ راسی هسیم، آشکارا می که، نه او چیئی که خومو، گمو می کیم. آر وه کلوم خدا گوش دئه و وه نه اطاعت بکیم، کلوم خدا ایما نه دِ خودفریفتن محافظت می که - هه چی یه که چی سیفا بکیم: «خداوند، ایما نه نمی نه» که ایی کار، باعث وه رفتار نامقدس و غیرالاهی مونه.

توجه دقیق وه کلوم خدا، زله او نه دِ مینه دل ایما زنه نیه میاره و ایما نه تموم کمال دِ ایی واقعیت و اخور می که که: «هیچ چی دِ مینه گرد آفرینش دِ چش خدا پنهو نی، بلکم همه چیز دِ براور چشیا او که حسو ایما وا اونه، لخت و آشکارا آ.» (عبرانیان ۴: ۱۳). ایمدال بیتر درک می کیم که سی چی روح القدس وه ایما چی سفارش کرده آ که:

«گرم، آر قصه یا منه قبول بکی و حکمیا منه و تِ خوت نیه داری؛ آر گوش وه حکمت بی و دل خوته وه فهم ورگردنی؛ آر بصیرت نه هنا بکی و فهم نه وه بنگ بلن هنا بکی؛ آر هه چی نفره دِ منیش بای و هه چی گنج پنهو دِ فتراقش بای، اوسه زله خداوند نه درک میکی و وه شناخت خدا دس پیا می کی.» (امثال ۲: ۱-۵)

حکیمونه تر کار یه آ که کلوم او نه دِ مینه مین دل خومو سراغ بکیم؛ جایی که انگیزه یا و نیت یا ایما نه کنترل میکه. هه که کلوم خدا نه وه عنوان گپ تری گنجینه ای که مونه پیا کرد، دِ نظر بییریم و دِ اوچیئی که آشکارا می که، اطاعت بکیم، مینه «منطقه امن» مونییم. موقعی که وا جدیت وه دم شناخت زه یا او هسیم و مرس که هیچ پاداشی بالاتر دِ وه وجود ناره، اوسه زله خدا نه شناخته، وه نه درک کرده و دِ فریو و ساختن تصویری دروکنی دیری می کیم. ایمدال ایما قدرت وه نه داریم که وا صداقت و حقیقت زنه ئی بکیم و پا خومو نه امن امو دِ مینه شاهراه تقدس بنیم.

سفارشی کرده سی خومو

آیه: «وَه که بایس مقدس و حسو بیاریت، خداوند لشکریا آ؛ اونه که بایس دِ او زله تُو روئه، و اونه که بایس دِ او دِ هراس بایت. او سی شما جا مقدس هی.» (اشعیا ۸: ۱۳-۱۴)

نکته: شما وه هر کسی که دِ وه زله تُو میره، خدمت می کیت! آر دِ خدا زله تُو میره، دِ خدا اطاعت می کیت. آر دِ انسان زله تُو میره، دس آخر دِ حاسه یا انسانی او اطاعت می کیت. آر وه دم اطاعت دِ حاسه یا باقی هسیت، دِ نتونیت پاکار واقعی عیسا مسیح بایت.

سیفا: سی چی بیشتر دِل دِهول غصه دار کرده شخص ریوریمو هیسیم تا کسی که وه صورت فیزیکی او نه نمینم؟ سی چی بیشتر وه دم محبت، قبول کردن و دوستی وا آیم یا هیسیم تا خداوند؟ چطور تونم اِی کار نه عوض بکم؟

دعا: ای بُووه آسمونی، دِ تو می حام که منه وه سُنه زمونیایی که وه جا تایید تو، وه دم تایید باقی بیئم، بوخشی. عیسا، دِ یه که وه جا تایید تو وه دم محبوبیت دِ مینه مردم بیمه، توبه می کم. مه انتخاب می کم که مقدس بام، و خوم نه وقف تو می کم. دِ اِی گری وه بعد، تو تنیا کسی هسی که مه دِ آخر وه دم راضی کرده او هیسیم. دِ مینه نوم عیسا مسیح، آمین.

اقرار: مه پاکار مسیح هیسیم و رضا او نه وه تأیید باقی ترجیح مئم.

هه که زله خدا دِ مینه دلیامو وجود
داشتوئه، هم دِ مینه کار خو و هم صالح
بیئه دیاری موئه و هیچ کم، ایما نه دِ هنی
معاف نمی که.

– متیو هنری

۱۶ | لیاقت

کتو غلاطیان دِ نزیک سال ۴۹ دما دِ میلاد نیسنه بیئه، پس موئه نتیجه گرت تذکر پولس وه پطرس و باقی رهبریا یهودی ورز ای زمو اتفاق افتائه. بیشتر دِ یه دهه بعد، تقریباً دِ مینه سال ۶۳ دما دِ میلاد، پطرس اولین نومه خوش نه نیسن. مه اطمینو دارم موقعی که او ای کلمه یا نه مینیسن، خاطره او برخورد که وه کل کلیسا غلاطیان آشکارا بیئی، هنی دِ مینه حافظه او زنه بی:

«سی یکه بچونی مطیع، دِ نئیلیت هوس یا دورون جهالت وه زندئی تو شکل بیئه... آر او نه بُووه مُحونیت که هر که نه بی غرض وه ری کاریاش داوری می که، پس دورون غریوی خوته نه وا زله بگذرونیت.» (اول پطرس ۱: ۱۴ و ۱۷)

روشه آ که پطرس سی ایموداریا می نیسنه؛ کسونی که خوشو نه حاشا کردنه، صلیب خوشو نه ورداشتنه و وا بفاوادی دِ دم عیسا رتنه. هر تعبیر هنی سی ایمودار جگا دِ ای بنیادیا، معتبر نی (متا ۲۴: ۱۶؛ مرقس ۸: ۳۴؛ لوقا ۹: ۲۳؛ غلاطیان ۶: ۱۴). موقعی که تولد تازه اتفاق مِفته، طبیعت خدا مین دل ایما شکل می ره. تسلیم بیئه وه ای طبیعت، ایما نه دِ هدیا هوس یامو ول می که، و ایما وه وسیله روح خداوند و کوم نازل بیئه او سی انجوم ای کار قدرت پیا می کیم (دوئم پطرس ۱: ۴).

پطرس رسول وه ایما هشتار می ئه که وه زنه ئی گذشته خومو که توسط هوس یامو کنترل موی، ور نگردیم. یکی دِ قوه دار تری هوس یایی که بایس وه نه حاشا کرد و وه صلیب بکشیم، محافظت دِ خود آ؛ انگیزه اصلی پشت تصویری که دِ خومو نشو

مینیم تا مورد توجه باقی قرار بنیریم یا وه کوم هنی، زله د انسان. ای کار نه تنیا باعث وه رفتار زیان بار پطرس بی، بلکم وه رفتار حنانیا، سفیره، برنابا و باقی هم اثر نیا. پطرس هشتار می‌ئه که آر تسلیم ایی هوس یا بایم، چه د مینه ایی زنه ئی و چه د مینه زنه ئی بعدی، مورد داوری گن قرار خواهیم گرت و چاورشه، وه سُنه بابنی وه حاسه یا خدا پاداش خواهیم گرت. د مینه ایی هدی، او وه طور جدی هشتار می‌ئه: خدا بی‌غرض یا بی دو چشکی داوری می‌که. بی‌اییت سیل بکیم پشت ایی جمله چه چی ئی هی.

عیسا وه ایی رسول خدمت مهمی ده. او یکی د رهبریا گپ کلیسا اولیش بی، و ایی حال سالیا ناهتر د وه که د مینه انطاکیه بی، او و رهبریا یهودیش د ایی تله غدی گرفتار بیئن. گاس برخورد عبرتی پولس، باعث ارزایی و دل راس انگیزه‌یا و کاریا او بی. د اصل، پطرس بایس و «چراپی» پشت ریاکاری‌اش ریو ری موی. گاس د ایی ریویری بیئن، او وه رفتار غلط باقی رهبریا کتومقدس، هه چی شائول و داوود پاتشاه فکر کرد. شائول، د هُد روشه خداوند اطاعت نکرد تا مورد لطف لشکر خوش قرار بیر، انگیزه او زله د انسان بی.

داوود هم انجوم زنا بی، اوسه میره او ز نه وه قتل رسن تا آوری خوش نه حفظ بکه. هنی هم د مینه ایچه زله د انسان نه موئه سیل کرد. هر دک رهبر و ایی مشکل ریویری بیئن و هر دک، شکلیایی د داوری نه سی خوشو وه پیشکش آوردن؛ شائول پاتشاهی خوش نه د دس ده و د باره داوود بایس گت که شمشیر، هرگز خاندانش نه ول نکرد. ونو و افتایه د مینه تله ایی گمو که مورد لطف خدا هیسن، د حد شخصی خوشو کردن و در و د نتیجه، وه رفتار تور و غیرالاهی نجس بین.

پطرس و اخور بی که ایی اتفاق چنی راحت تونه اتفاق بفته. او وه ایما هشتار ده که د فکریا حق و جانب که باعث موئن خومو نه د قضاوت معاف دونسوئیم، دیری بکیم؛ هه چی: «مه و پشتکار سی خدا کار می‌کم»، «مه سی بنا پاتشاهی او کاریا بُری وُشُری انجوم دمه»، «مه سالیا د شفاعت و دعا ایسامه»، یا «مه وه عنوان رهبر کلیسا کاریا زیادی انجوم دمه!». بی‌اییت و او فکریا روبه‌رو بایم، چنی استدلال یا گول زنی، خلاص نویئی و گرد ایما نه وه ایی نتیجه نادرسی می‌رسن که بلیط مفت وه ایما دِئسه. ایی ذهنیت، باعث د بین رته خُزونه زله مقدس موئه.

پطرس سنگینی کوم عیسا نه کامل‌تر درک کرد؛ زمونی که گت: «پس، شما هم سی یکه اوچیئی که وه شما هد دِئسه، وه جا آوردیت، بئیت: پاکاریایی بی‌منتیم و

تنیا انجوم وظیفه کردیمه.» (لوقا ۱۷: ۱۰). د زوو یونانی کلمه «ناقابل» چنی تعریف موئه: «نوین لیاقت سی ستایش مخصوص، نوین شایسته ئی سی تقدیر یا تحسینی خاص». هر چن هم که د ری اخلاص، خدا نه خدمت کردوئیم، هرگز نبایس خومو نه حق و جانب دونسوئیم. یه ذهن گول زنک آ که وه راحتی گرد ایما نه وه تله می که، وه خصوص رهبریا نه.

ایمدال پطرس د مینه نومه یا خوش د تجربه و مکاشفه می نیسنه. او دونه که پادزهر زله د انسان یه آ که د مینه زله وارد وا قرب زنه ئی بکه. هنی هم قصه د قرب قیل و هیوت آ. او کلیلی نه وه ایما می نه که وه جا قضاوت گن د لا خدا، وه ایما پاداش می نه.

د مینه نیر اپی کار، آر تعلیم عیسا نه دباره «دراغل تنگ و ره سخت» بررسی بکم، واقعیت بلاجی آشکارا موئه که بُری وُشُری د وه غافل هیسن.

«د دراغل تنگ مینه بایت، سی یکه پهن آ او دراغل و عریض آ او ره که وه نابودی میرسه و ونو که میرن وامی وه وه زیادن. اما تنگ آ او دراغل و سخت آ او ره که وه حیات میرسه و پیاکن یا وه کم ان.» (متا ۱۳: ۱۴-۱۳).

عیسا دباره دراغل تنگ قصه می که که بیشتر مردم اتفاقات دارن که اوماین و وامی وه زنه ئی جاودانی د ره پاتشاهی عیسا آ. مه هم موافق وه هیسم. وا ای حال، فمسمه که بُری گمو می کن منظور د «ره» (زه یا جده) بی ایمونی آ که باعث وه نابودی موئه. اما آر دقت بکیت، میغمیت که او ورز پیا کردن دراغل، دباره ره قصه نمی که، بلکه دما د رد د دراغل، دباره ره قصه می که.

لئون موریس می نیسنه: «ایما دُرس د مینه شروع (یعنی هه که خومو نه متعهد وه مریدی د مسیح می کیم) د دراغل وارد موئیم، دما د وه، مسیر ناها ری خومو نه سراغ می کیم». عیسا دباره زنه ئی ایما د مینه او، دما د نجات قصه می که. او اعلوم می که که ای کار، سخت (تنگ) آ.

د مینه کلیسایا غرب، «فیض» خیلی عزیز و رایج آ که باعث گپی بخشیه نه پهنای زه بیته. یه فیض اعلوم می که: «گرد گنایا ایما؛ گذشته، حال و آینده، بخشیه بیته.» ای مساله د مینه جا درس دُرس آ، اما طوری وه ایما موئن که فکر می کیم تونیم زنه ئی عیاشی نه تجربه بکیم که فرق چنوئی وا دنیا گم بیته ناره و هه چنو وا خداوند د رابطه بایم. ای مساله دُرس نی، سی یکه پطرس د مینه ادامه کوم بالا مئه:

«سی یکه بچونی مطیع، هنی نثیلیت هوس یا دورون جهالت وه زندئی تو شکل بته. بلكم هه چی وه قدوس كه شما نه دعوت كرده، شما هم د مینه همه رفتار خوش مقدس بایت؛ سی یكه نیسنه بیئه: مقدس بایت، سی یكه مه قدوسم.» (اول پطرس ۱: ۱۴-۱۶)

مقدس بیئه یه سفارش نی، بلكم كاری هدی آكه «بایس» اجرا بوئه. ایما ایقه دانا هسیم كه وه اولی توجه بكیم، اما ایقه نایونیم كه هدی خدا نه نئییه می ریم. علاوه وه یه، پطرس دباره موقعیت ایما د مینه مسیح قصه نمی كه، بلكم دباره كاریا قصه مئه. سی رسسه وه ایی سبك زنه ئی بایس د مینه phóbos (زله مقدس) زنه ئی كرد. خدا وه ایما دو قوه گپ دئه آتا وه ایما مهت بكن د چاله یایی كه د دو لا ایی مسیر سخت ایما نه وه تله مئن، دیر بمونیم: چاله اول، شریعت گرای افراطی وهنی، بی قانونی یا حذف شریعت آ.

سال یا ورزیه، بُری وُشُری د آیم یا د مینه کلیسا د مینه چاله شریعت گرای گرفتار بیئن. د او روزیا مقدس بیئه دور محور هجه یا سبك زنه ئی ساخته دس بشری كه د مینه كتومقدس نیسنه نویه بیئن. ونو انجیل دروكنی نجات نه وه وسیله كاریا موعظه می كردن. ایی اسیری وحشتناکی بی و باعث وه رنجشت و حتا ترك ایمون بُری وُشُری بی. اما مكاشفه ای گپ ایما نه د ایی چاله زرتلاق كه نجات ده: خدا، خدایی خوا. محبت بووه آسمونی، حقیقی بی و بُری وُشُری نه د ایی چاله شریعت گرای و دركشی.

اما ایما هه او كاری نه انجوم دئیم كه تاكه گلی آیم یا انجوم می ئن؛ تصمیم گرتیم ایقه د چاله شریعت گرای دیر بایم كه وه لا جلو هل بیئیم و د مینه چاله بی قانونی افتائیم. ایی چاله ایما نه وه دامی مئه تا باور بكیم وه واسطه فیضی نانیسنه د مینه كتومقدس نجات پیا میكیم كه وه ایما اجازه می ئه هه چی دنیا زنه ئی بكیم؛ یا تونیم وه طبق حاسه یایی كه د هوس یا ایما سرچشمه می رن، زنه ئی بكیم نه وه طبق زنه ئی كه وا قدرت مسیح وه نه وه صلیب كشیئیم. یه دروئی آكه بُری وُشُری نه د تجربه حضور، برکت و قدرت خداوند نیه داشته.

مقدس بیئه وه معنی اسیری نی؛ بلكم راهایی واقعی آكه ره نه سی كئف برده د خدا و حیات می گشنه. ایما دَوَت بیئیمه تا د حیاتی نصیو بُریم كه قابل فرزندخواندگی مو با و وا زله خدا د مینه وه ناها رویم. د مینه چن بخش بعدی، د باره ایی حقیقت توضیح مییم.

سفرارشی کرده سی خومو

آیه: «دِ اوچه شاهراهی هی که "ره مقدس" حنه موئه؛ آیم نجس دِ وه گوم نمینه، بلکم تنیا دِ هین آیم یا صالح ره هی، و حاهل یا دِ وه رد نموئن.» (اشعیا ۸:۳۵)

نکته: عشق وه خدا ایما نه دِ چاله شریعت گرای محافطت می که و چاورشه، زله دِ خدا ایما نه دِ چاله بی قانونی محافطت می که. زله مقدس وه مه قدرت می ئه که دِ مینه شاهراه قدوسیت واقعی بمونیم.

سیفا: دِ چه زه یایی، زله مقدس نه نئییه میئریم و رفتار نادرسی نه دِ مینه زنه ئی خوم تحمل می کم؟ چطور خدمت مه دِ مینه پاتشاهی خدا، وه مه اجازه دئه آکه هد مقدس بیئه هه چنو که خدا مقدس آ نه نئییه بیئریم؟ چه حس و حق بیئه باعث بیئه که غلط بکم و دِ مینه چاله بی قانونی بیفتم؟

دعا: خداوند، منه بوخش که گمو می کم وه دلیل خدمت دِ مینه ملکوت تو دِ داوری معاف بیمه. دِ ای کار توبه می کم و وه هد تو توجه می کم که هه او طور که تو مقدس هیسی، مه هم مقدس بام. انتخاب می کم که نه تنیا محبت تو نسوت وه خوم نه دِ بغل بیئریم، بلکم زله مقدس تو نه هم دِ بغل بیئریم. وا انتخاب هر دو، کلوم دک مزگونی می ئه که دِ مینه شاهراهی که وه حیات منتهیمیرسه، میمونم. دِ مینه نوم عیسا مسیح، آمین!

اقرار: مه انتخاب می کم مقدس بام، هه چنو که خدا قدوس آ!

ای بچو، دِ خدا زله تُو روئه، یعنی سی دیری
دِ گنی، قبول کردن و انجوم کاریا خو، زله ئی
مقدس دِ مینه دل خوتو داشتوئیت.

– ویلیام پِن

۱۷ | جگای دِ گنی

زله خدا پیشکشی دِ لا بُووه آسمونی مهربو امانه که ایما نه دِ دیر بیئه دِ عیسا محافظت می که. او سرچشمه حیات ابدی، محبت، شای، آرمی، خوئی، امید و گرد شگفتی یا فت فراوو آ. دیر بیئه دِ او حرکت والا مرگ، تاریکی و دس آخر مقبره ابدی آ. وه ایما گتسه: «دِ زله خداوند، آدمی دِ گنی دیری می که.» (امثال ۱۶:۶)

اجازه بیئت دِ باره زمونی که یه حقیقت سیم واقعی بی، قصه بکم. دِ مینه آخریا دهه ۱۹۸۰ فساد یه مبشر سرشناس تلویزیونی وه طور وسیع پخش بی. او یکی دِ سرشناس آیمیا جاهان بی، اما وه دلایل نادرس. دِ مینه او زمو، مینیستری او هم دِ نظر گپی و هم دِ نظر مالی، گپ تری مینیستری دِ مینه جاهان بی، اما شهرت خیلی گپ او زمونی زیاد بی که تقریباً هر منبع خوری مهم، هرروزه متل جرم و جنایت، محاکمه بعدی، هد دادگاه و دِ آخر زندونی بیئه او نه راپور می کرد.

او وه چهل و پنج سال هلفدو محکوم بی، اما دما دادگاه تجدیدنظر، اپی هد وه پنج سال کم بی. دِ مینه سال ۱۹۹۴، دِ مینه چهارمی سال هلفدو، دسیارم یه تماس تلفنی نوهلمونه گرت. هرچن مه سی او ناشناخته بیئم، اما آیمی اولین کتو منه وا عنوان «پیروزی دِ مینه بیاوو» (که ایمدال وا عنوان «ا خدا، های کجا؟! آ) وه او دئی. او کتو نه دِ مینه هلفدو خن و خیلی ناراحت بی و دِ وِردسش حاس تا وا مه تماس بئیره و بئینه یعنی حاضریم وه ملاقاتش روئم.

مه اپی دیئه نه قبول کردم و هرگز وه نه دِ ویر نمودم. او وا جومه هلفدو وه سالن

ملاقات اوما. وه مه نزيك بي، دسياش نه دراز كرد و منه د مينه بغل گرت كه نزيك وه په دقيقه طول كشي. اوسه شونه يام نه گرت، وا اسر وه مه گز بري و د ته دل پرسي: «كتو نه تو نيسن يا په نويسنه د مينه سا؟»

گتم: «مه نيسنم. مه رنج نه تجربه كرده، اما نه چي اوچيئي كه شما تحمل كړديته!»

او اوسه گت: «ايم اچي يا زيادي سي قصه كرده داريم و تنيا نود دقيقه مجال داريم.»

د اوچه كه اولين گل بي او نه ملاقات مي كردم، هني كمې بداخلاق بيئم. ابي پيا ايقه گن و بدنوم بيئي كه راسش نونسم وا چه كسي قصه مي كم. اما هه كه نشسيم، وا اولي قصه ش منه خلع سلاح كرد. او كه وه چش يا مه گز بريئي، گت: «جان، ابي هلفدو، داوري خدا د مينه زنه ئي مه نوي، بلكم رحمت او بي. آر مسيري نه كه د مينه وه بيئم ادامه مي دم، سي هميشه د مينه جهنم مي مونم.»

د مينه او گري گرد توجه مه وه او بي، او ادامه ده كه چني گن بي و چني نجات خدا د مينه زنتيش خيلي گپ بي آ. طولي نكشي كه فمسم وا په پيا خدا كه اشكسيه، پشيمو و صادق آ، قصه مي كم. او ادامه ده و گت كه چطور خداوند او نه د مينه سال اول محكوميتش، د تاريخي نجات ده.

فمسم كه او هر رو ساعت يا وه خينه كتومقدس و دعا سرگرم بي آ؛ چه وه صورت شخصي و چه وه صورت دسه ئي. او وا شوق د باره كليسا هلفدو و كشيش وه كه او هم زندوني بي، قصه كرد. وا ابي حس كه او شايسته ئي ابي كار نه داره، پرسيم سي چي خوش كشيش ني. او توضيح ده كه تا زموني كه تغييريا درونيش كامل نوئه، هيچ بخشي د رهبري نه نمي حا.

او گت: «جان، مه خدای دوز و كلک بيئم و نمي حام دسر وه او مجال ظهور بئم.»

په سال بعد، قصه يا او وه حقيقت پيوست؛ سي يكه او دما د راهابي د هلفدو، وه په سازمان ميسونري د مينه مركز شهر لس آنجلس پيوس. او وه مدت دو سال د مينه خياونيا د آيم يا بي حونمو نيه داري مي كرد و ابي كار نه دوس داشت؛ سي يكه مردم جده د تاك تيكي آيميا بيئن كه نونسن او كيه.

دما د نزيك بيست دقيقه گوش دننه وه او، ايقه حس راحتي كردم كه بتونم چن سوال د او بپرسم. وا گپتري مورد كه تونسم وه او فكر بكم، نيام: «چه زموني د دوس

داشته عیسا دس کشیئی؟» وه ایی دلیل ایی سؤال نه پرسیم سی یکه دِ مینه روزیا اول خدمتش، عشق او نسوت وه عیسا مسیح دِ وجودش میگرد و در. تش شوق او سی گرد کسونی که او نه می شنفتن، آشکاری بی. می حاسم دونسوئم عشق او دِ چه زمونی سرد بیئه و هه چنی هم چه چیئی باعث ایی مساله بیئه. وه چشیا مه گز بری و وا رفاقت فت فراوو گت: «مه دِ عشق عیسا دس نکشیم.»

دِ قصه او دِ راورتم و کمی تش گرفتیم. وا خوم فکر کردم چطور جرات می که چنی قصهئی بکه! آزعی جوو دم: «دِ باره چی قصه میکی؟ تو هف سال ناهاتر، ورز یکه وه جرم کلوررداری محاکمه بای و وه هلفدو بفتی، دِ مینه زنهئی زَنوپاییت خیانت کردی. چطور تونی بیی که دِ مینه او هف سال عیسا نه دوس داشتی؟» بی قطع ارتباط چشی، وا آرمی گت: «جان، مه گرد مدت عیسا نه دوس داشتم.» کاملاً شیت بیئم. او گری بی کش مَن و اوسه وه نکته اصلی اشاره کرد: «جان، مه دِ خدا زلم نمیرت.» دِ سرگری بی کش مَن، اوسه کامل تر توضیح ده: «مه عیسا نه دوس داشتم، اما زله خدا نه دِ مینه دل ناااشتم.»

ماق و گیژ بیئم و وا دل راس بُئم، دِ اوچیئی که میشنفتم، دِ شوک بیئم. سی پانزه ثانیه کشمات برقرار بی و گرد مدت فکرم دِ حال بررسی بی. اوسه او ایی جمله نه گت که هنی دِ مینه وجودم دنگ میکه: «جان، میلیون میلیون آمریکایی دُرس چی مه وجود دارن - ونو عیسا نه دوس دارن، اما زله خدا نه دِ مینه دل نارن!» مرس خدا دِ گپ او قصه کردی. وا چیا او، نوهلمونه سوالیا زیادی جُوو دئه بیئن. سرم شیت می رت، گپ تری تعجبم دِ مینه او گری، یه بی که متل او علت اصلی جگایی زیاد مردم دِ ایمون دِ مینه دیار ایما بی و متأسفانه، ترک دین که دِ مینه او زمو رایج بی، بیشتر بیئی.

کتومقدس ایی مساله نه روشه می که که زله خدا، شروع شناخت دِ ته دل خداوند آ. بی وه، ایما یه رابطه تقلبی و عیسا تقلبی که خدای جلال نی، برقرار می کیم. ایما وه یه نجات دهنده غیرواقعی باور داریم. ایی حقیقت نه کمی دما تر و ا قیلی بیشتری دِ مینه کتو توضیح میئم. اما اجازه بیئت اول و دو مثال زی وه نه وه شما ثابت بکم. دِ حالی که یه نه می نویسم، دِ مینه هه ایی هفته خور غم دِ باری دباره دختر جوونی که دِ بجهئی او نه می شناختم، اشنفتم. او دِ مینه ایمون گپ بیئی و ادعا می کرد مرید عیسا آ، اما زنهئی عیاشی داشت و دِ مینه هم سن سال یا پیا خوش وه

عنوان یه آیم «بی قیدبن» شناخته موی. او ایی آخریا دِ مینه اینستاگرام پستی پخش کرد و نیسنه بی که عیسا دِ مدت زمون سقط جنین او دسش نه گرت بی. او وه کوم عیسا اشاره می کرد؟

ز جوونی هنی که وا بیایی ایمودار عروسی کردی، وه مه گت که عیسا وه او قول دئه آکه آر تصمیم وه طلاق بییره، دِ او نیه داری میکه. او ایی کار نه انجوم ده و سی هُمسر، بچو، آت ایال و رفیقونش خروئی وه جا نیا. دلیل طلاق او مشکلی نوی؛ تنیا دِ میزش نه دوس ناشت؛ بی هیچ گونه سوءاستفاده، بدخلقی یا مشکل مالی، گرد ینو مستقیماً دِ گپ او وِ در اوما. دِ واقع، او وه مه گت که او یه میره و بُووه مهربو و دلسوز آ. ایی ز وه کوم عیسا اشاره می کرد؟

ینو تنیا دو نمونه دِ نمونه یا بی شماری هیسن که تونیم دِ کسونی که ادعا می کن وا عیسا رابطه دارن، اما وه طوری زنه ئی می کن که خلاف وه نه اعلوم می کن، بیارم. چطور ایی دو و بُری وُشری هنی تا یه حد گول حردنه؟ وه باور مه، وه دلیل کمبود زله مقدس آ.

پس: ای عزیزو، هه او طور که همیشه مطیع بیئیته، نه تنیا دِ حضور مه، بلکم ایمدال خیلی بیشتر حتا دِ مینه نویئنم، نجات خوتو نه و زله و وا رکه وه عمل بیاریت.» (فیلیپیان ۱۲:۲)

پولس نمئه که ایما بایس و محبت و مهربونی، دِ مینه نجاتِ خوم بالغ بایم. آیم یا زیادی تایید می کن که هر دک ایی زنو دوس داشتنی و مهربو هیسن. ونو سال یا دِ مینه کلیسا حضور داشتن و بفاداری شو وه عیسا ثابت بیئی. اما ونو چطور تونن دِ چنی رفتاریا شرارت باری غرق بان؟ ونو بی هه او چی ئی هیسن که او مبشر سرشناس کم داشت. ایما و زله خداوند آکه دِ گنی دیر مُوئیم، نه و محبت خدا. محبت خدا ایما نه والا او می کشه، اما زله خدا ایما نه دِ شرارتی که می حا ایما نه نابود بکه، دیر میکه.

سفرارشی کرده سی خومو

آیه: «زله د خداوند، نفرت د گئی آ؛ مه د غدی و عورتی، ره گن و زوو هل نفرت دارم.» (امثال ۸: ۱۳)

نکته: زله خدا، پیشکشی د لا بُووه آسمونی مهربو امانه که ایما نه د براور دیر بیئه د او محافظت می که. زمونی که وه جا تنفر د گنه وا وه مدارا می کیم، زمونی آ که دیر بیئه د خدا نه شروع کردیمه.

سیفا: گری د ره درومایه و بیراهه رته یه آیم، او موقع نی که خوش نه د مینه جل جام وا یکی که وا او عهد و پیمان عروسی نبسته آ پیا بکه، یا زمونی که متوجه بوئه د کارفرما خوش پیل بالا می کشه. بلکم خیلی زیت، یعنی زمونی که وا اوچیئی که عیسا جو خوش نه سی راهایی ایما د وه ده، مدارا می کیم. مه وا چه چیئی مدارا کردم که عیسا سی راهایی مه د وه، جان خوش نه ده؟

دعا: خداوند د تو می حام که منه وه سُنه مدارا وا گنه، نه تنیا د مینه زنهئی خوم، بلکم د مینه زنهئی ایموداریایی که وا ونو د ارتباط هیسیم، بوخشی. منه بوخش که وا ملومی و وا قلبی پر د محبت، وا ونو ریوری مویم تا د ره غلط خوشو ورگردن. مه د ایی مدارا پشیمو هیسیم. منمونم که منه بخشنی. د مینه نوم عیسا مسیح، آمین.

اقرار: مه آیم یا نه دوس دارم داشت، سی یکه خداوند آیم یا نه دوس داره. مه د گنهئی که باعث نابودی کسونی که دوششو دارم موئه، نفرت دارم.

«گوميام وه رهيا تو پيار

آ؛ پيام نرسه.»

– زبور ۷۱:۵

۱۸ | ادامه دار

دما دِ دو تجربه قابل توجه دِ مینه سال ۱۹۹۴؛ یکی کنفرانس کلیسای که دِ مینه وه، پیغوم مه دِ باره زله خدا دُرس بی و یکی هنی، ملاقات وا او مبشر تلویزیونی دِ مینه هلفدو، حرارت و شوق مه سی فْهم و رُشت دِ زله مقدس گر گرت. هر دو اتفاق، پیغومی چی یک اما دِ دو نِما فرق دار داشتن.

او کلیسا که خیلی گپ و خیلی تأثیرگذارتری کلیسا دِ مینه منطقه بی، دِ وجود ناره و کشیش وه که چنی تعلیم می ده که ایموداریا عهد تازه هجه ئی وه زله خدا نرن، دِ مینه خدمت نی. پاکاری که دِ مینه هلفدو ملاقات کردم، مینیستری خیلی گپ خوش نه دِ دس ده، اما دِ زمو پیا کرده و قبول زله مقدس، دِ مینه ره خدمت وا دل راس وه خدا و مردم گوم نیا. او دِ حال حاضر، په مینیستری فرق دار داره که وه آیم یا بُری وُشُری اثر می له.

ای دو اتفاق نامربوط نشو می ئن که چطور زله خدا سی دیری دِ شرارتی که باعث گل بیئه دوره انتخاب ایما وه عنوان سفیریا مؤثر مسیح موئه، کاری حیاتی آ. ایما تونیم وه نه دِ مینه په کلمه خلاصه بکیم: ادامه دار. ای آخریا په کشیش قریدار، گپ گت خوش وا په استاد دانشگاه کتومقدس نه وا مه دِ مینه نیا که تحقیقات وسیع دِ باره افرادی انجوم دئی که دِ مینه کتومقدس، خداوند ونو نه دَوَت و وه ونو مأموریتی بخشیه بی. او فمسی که ۷۵٪ دِ پیغمریا انتخاب بیئه، قوه خوش نه دِ دس دئه و بُری وُشُری دِ ونو رسالت خوش نه وه خوئی وه آخر نرسنه. وا توجه

وِه مصیوت یایی که ایمر وِ مینه مینیستری ها شاهد هِسیم و هه چنی هَم وِه طبق تحقیقات ایی پاکار، ادامه دار چالشی آکه گرد ایما بایس جدی تر وِه وِه سیل بکیم. دِ مینه آخریا دهه ۱۹۹۰، هَمیت زله مقدس دِ رابطه وا عمر زیاد، توسط تجربه قابل توجه هنی و هه چنی هَم مکشفه ای که دِ وِه دِ دس اوما، دِ سر تأیید بی. مه دِ مینه کوالا لامپور مالزی خدمت می کردم. یه دهمی و آخری مراسم بی و جلسه پر دِ ایمو داریایی که دِ گرد دیار اومائینی. دما دِ آخر پیغوم، بُری وُشُری وِه دعوت سی تعهد وِه خدمت، جُوو دَنه و جلو دن. جمعیت، چهار تا پنج رَزگ فشرده دِ مینه جلوی منبر ایسایه و انگلات دعا بیئن.

دِ حالی که دِ پلکونیا سکو هار میومام، نوهلمونه حضور خداوند وِه طور غیرمنتظره ای دِ مینه سالن وِه شکلی قابل لمس و قابل توجه دیاری بی. حضور او وا عشق و شای قاطی بی. ونونی که جلوی مه بیئن، نیان وِه خنسه کردن که خیلی زی، لوخُنشُوی و خنه و ایی شای وِه دوزیاد بی تا یه که همه تحت تاثیر وِه قرار گرتن. وِه نظر میوما که ابا -بووَه تصمیم گرت آ بچونش نه تازه بکه. طولی نکشی که فمسم هجه ئی نی کاری انجوم بئم، پس ری لوئه سکو نشسم و دِ سیل کردنه قدرت و برکت خداوند وِه بچونش کِئف بردم.

دما دِ پنج تا هف دقیقه، حضور قشنگ او وا ستار که دِ مینه محیط حاکم بی، شدت گرت. گرد ایما بی کش بیئیم و دِ او آرمی چشگیر دِ مینه سالن کِئف میکردیم. وا ایی حال، دِ مدت چن گری حضور خدا وِه شکلی فرق دار دیار بی؛ چنی که مه دِ مینه برزیل وِه ویر داشتم. وِه انتظار عوض بیئنه ایسام. حضور او قوی تر و قوی تر بی. ایی گل هیچ بائی نمی ز، اما اقتدار و هیوت او بی شک واقعی بی. کسونی که چن لحظه ناهاتر بی وِه که یکی چنی وِه ونو بئه، می خِسن، تقریباً وِه طور هه دوحال نیان وِه گریوه و اسیر ریخته کردن، قری دِ ونو شخت گریوه می کردن.

حضور خدا قوی تر بی و گریوه یا سخت زیاد بی؛ مرس ایی مردم آرم آسیایی دِ مینه تش خدا تعمد میگرتن. هنی هم نموئه آشکار بیئنه حضور او نه تعریف کرد؛ هرچن موضوع، وِه شریکی نبائنه ایی گری مقدس نی، بلکم اوچیئی که مهم آ هیوت حضور اوئه که وِه حدی زیاد بی که فکر نمی کردم بیشتر دِ یه بتونم وِه نه تحمل بکیم.

دِ مینه یه ریوری بیئن، مه وِه سختی متوجه فرق بین نفس و روح مو بیم. وِه ایما گِئسه که کوم خدا «نفس و روح» نه جگا می که (عبرانیان ۱۲:۴). فکرم (نفس) دِ

حال فکر کرده بی: «نمی‌توانم بیشتر دِ یِه تحمل بکم! ا خدا، خیلی زیاد آ!»، اما قلبم (روح) هلاته میورد: «ا خدا، لطف گُ ایما نه ول نکن، تمنا دارم نس!»
 گل هنی وا خوم فکر کردم: «جان بیور، آر یِه حرکت غلط انجوم بی یا یِه کلمه غلط بی، مُردیه!». هه چنو که دِ مینه برزلی تونس ایی اتفاق بیفته، هرچن نتونم وا اطمینو بُنم، اما دونسم که بی‌قرپی در ایی محیط قابل تحمل نی.
 گرد آشکار بیئنه حضور پر هیوت او سه تا چهار دقیقه وه طول کشس و اوسه بلن بی. دما دِ وه، بی هیچ رنمونی، مردم دَسر بی کش بیئن. دما دِ وه، چن دقیقه دِ مینه آرمی و بی تکو، بی کش منم.

هه که دِ ساختمو میگردیم و در، محیط پر دِ آرمی و قَرپ بی. ایسام تا وا پیاپی دِ هند و زینش قصه بکم. هر دو وه طور قابل توجهی تحت تاثیر حضور خدا قرار گرت بیئن. ایما تنیا چن گری وا تعجب و بی کش وه یکتتری سیل کردیم، اوسه ز وه آرمی گت: «جان، حس می‌کم دِ مین‌دل پاک بیمه!» می‌رش سرش نه وه نشونه تأیید، تکو ده.

هه که ایی کلمه یا نه گت، قلبم تپیس. دَس آخر، شخصی اوچیئی نه که اول دِ مینه برزلی و ایمدال دِ مینه مالزی حس کرده بیئم، وه درسی گت. وا احساس یا کنترل‌بیئه جُوو دَم: «مه هم هه چنی!» ایما دِ وا یکتتری قصه ئی نکردیم، اما کلمه یا او تا آخر ایواره دِ مینه مه بریقه داشت.

صُوش، دِ مینه اتاق هتل حاضر بیئم تا وا پیاپی جوونی که دِ کارکنیا کلیسا و مدرسه کتومقدس بیئن، بسکتبال بازی بکم. نوهلمونه، اشنفتم روح‌القدس دِ مینه قلبم مُئه: «گرم، زیور ۱۹ نه بُحو!» کتومقدس نه وا کردم و نیام وه حَینه هه که وه آیه ۹ رسسم، یِه نه حنم:

«زله خداوند طاهر آ، و پایدار تا وه ابد.» (زیور ۹:۱۹)

دِ مینه اتاقم قارنم: «دقیقاً هه یِه آ! هه یِه آ!». دِ تعجب بیئم؛ یِه دقیق هه اوچیئی بی که او ز روز پیش وه مه گتی. پاکی که و زُوو نمیا بی؛ خلوصی قیل که دِ مینه روحمو حس می‌کردیم. اوسه کلمه یا «پایدار تا وه ابد» دِ صفحه غیو بیئن. روح‌القدس آزی دِ مینه قلبم گت:

گرم، شیطو دِ مینه درگاه تخت مه پرسش نه رهبری می‌کرد. دِ واقع گرد لشکر

آسمونی نه رهبری می کرد، کاری که سی وه تعیین بی و مسح بیئی. او وه مه
 نزیک بی و جلال منه مئی، اما د مه زلش نمیرت، پس نتونس سی همیشه د
 براور تخت مه پسه. (حزقیال ۲۸: ۱۳-۱۷)

یه سم فرشته یا هم وارد شیطو شاهد جلال مه بیئن. ونو هم زلشو نمیرت و
 نتونس سی همیشه د مینه حضور مه بمونن. (مکاشفه ۱۲: ۴، ۷)
 آیم و حوا د مینه خُنکی روز د مینه حضور جلال مه گوم گوم می زن. ونو د مه
 زلشو نمیرت و نتونس تا ابد د مینه باغ بمونن. گرم، گرد مخلوقیایی که هوره تخت
 مه د مینه ابدیت حاضر موئن، بایس د امتحوزله خداوند رد بان. (پیدایش ۳: ۸)
 چشمیام وه ایی حقیقت وا بی. نیام وه فکر کرده دباره گرد کشیشانی که تاثیر
 خدمتشو گل بی یا کسونی که وه نه وه خوئی وه آخر نرسننه.
 بُری وُشُری وا حرارت و علاقه نیان، عیسا نه وا عشق زیادی دوس داشتن، او نه
 اطاعت کردن و سی خدمت وه قوم خدا فداکاری کردن، اما شکست بیئن، بدبین بیئن
 و بُری وُشُری د ونو خدمت نه ول کردن. ونو پایاری نکردن.
 قری هنی هنی د مینه خدمت هیسن، اما د وه وه عنوان وسیله ای سی کسب
 سود و باقی هدف یا نفع بُر استفاده می کن. قری د ونو وه شکارچیا جنسی تبدیل
 موئن و د موقعیت یا رهبری خوشو سی هدف قرار دئنه زنو بی گناه استفاده می کن.
 قری مشاور موئن و پیل هنگفتی دریافت می کن تا پیغوم یا گول زنی سی پاکاریا دُرس
 بکن و مریدیا شو نه تحت تاثیر قرار بئن تا پیشکشیا گپی وه ونو پیشکش بکن. قری
 هنی د باره کلوم نبوتی خدا درو مئن و زه یایی سی پیا کردنه اطلاعات کسونی که ظاهراً
 وه ونو خدمت می کن پیا می کن، و اوسه وه نه وه جوری اعلوم می کن که مرس د لا
 خدا نازل بیئه. سیاهه چنی رفتاریا فاسدی تقریباً آخری ناره.
 چطور کسونی که ایقه ناب شروع می کن تا ایی حد نجس موئن؟ سی چی عمر
 زیاد تاثیر ونو خیلی دیردرازی؟ علت وه، کمبود زله مقدس آ. اوچیئی که مسیح د
 وه راضی موئه، کاری روشه د نظر بیئه یا نئییه گرت موئه؛ هه چی او کشیشی که
 د مینه جنوب شرقی ایالات متحده بی. ونو خوشو و باقی نه د اوچیئی که خداوند
 «خزونه خوش» مئه، محروم می کن. وه کلوم خدا د باره زله مقدس و عمر زیاد
 گوش بیئت:

«خوشال کسی که دِ خداوند زَله‌ش می‌ره... پارسایی‌اش همیشئی پایدار آ... او (پارسا) تا ابد دِ مینه ویریا می‌مونه.» (زبور ۱۱۲: ۱-۳، ۶)

ایما سی درک هَمیت زله مقدس، هجهئی وه تجربه‌یا غم‌دبار ناریم. دِ شما می‌حام سی جلال خدا و عمر زیاد خوتو، زله مقدس نه خَزونه خوتو قرار بئیت.

سفرایشی کرده سی خومو

آیه: «اما دِ ازل تا وه ابد محبت خداوند شامل حال ونو که دِ خدا زَلشو میره آ.» (زبور ۱۰۳: ۱۷)

نکته: کسونی سی همیشه دِ مینه دورور تخت خدا موئن که دِ او زَلشو میره.

سیفا: یکی دِ لایا زنهئی خو، عاقوت خو وه آ. زله خداوند همیشهئی آ. چطور تونیم زله مقدس نه وه عنوان په عنصر ثابت دِ مینه زنهئیم قرار بئیم؟ وا چه راکاریا عملی تونیم زله مقدس نه وه عنوان په فیلتر دِ مینه هر اوچیئی که موئیم یا انجوم مئیم، حفظ بکم؟

دعا: ای بُووه آسمونی، کلام تو مئه که تونی منه دِ سرنگونی دیر نیه داری و منه واشایی فت فراوو و بی هیچ خبطی وه حضور باشکوه خوت بیاری. دونم که ای کار نجات بده خداوند مه عیسا مسیح، وارد دِ بغل گرتن زله مقدس آ که یه رابطه ابدی نه ضمانت می‌که. می‌حام زله مقدس هه دِ مین‌دل مه باقی بمونه تا همیشه دِ مینه حضور تو زنهئی بکم.

اقرار: وا زله مقدس سی همیشه دِ مینه حونه خداوند و دِ مینه حضور او باقی می‌مونم.

آر شما دِ اِی واقعیت که بُوَوَتو قدوس
قدوس قدوس آ، خوشال نموئیت، پس دِ
نظر روحانی مردیته. گاس دِ مینه یه کلیسا
بایت یا وه یه مدرسه مسیحی روئیت، اما
آر دِ مینه روح تو کیفی سی قدوسیت خدا
نوئه، یعنی او نه نمی شناسیت. شما خدا
نه دوس ناره، رابطه خوتو نه وا او قطع
کردیته و دِ صفت یا او بی خوریت.

– آر. سی. اسپرول

۱۹ | تَارَت و پاک کردن خومو

«زله خداوند طاهر آ، و پایدار تا وه ابد.» (زبور ۱۹: ۹). مزمورنویس دوئمره قابل توجه زله مقدس نه وه پیشکش میاره که نبایس ونو نه نئیّه گرت یا نسوت وه ونو کوتائی کرد، یعنی پاکی و بقا. اول مورد اول نه بررسی می کیم و د مینه بخش آینده، وه باره دوئم بیشتر خواهیم رسیدئی می کیم. پولس می نیسنه:

«پس ای عزیزو، ایسه که ایی وعده یا د هین ایما آ، بیاییت خوتو نه د هر ناپاکی جسم و روح پاک بکیم و وا زله د خدا، تقدس نه وه تموم کمال برسونیم.» (دوئم قرنئیان ۱: ۷)

د مینه ایچه ایما هه او حقیقتی نه که مزمورنویس مُئه، وا قبیلی بیشتری مئینم. اول می حام وه ایی نکته اشاره بکم که تقدس، د ره زله خداوند، نه عشق وه خداوند، وه بلوغ می رسه. او مبشر سرشناس نه وه ویر بیاریت که زنه ئی خداپسنی ناشت و د حال عین حال، عاشق عیسا بی. اما موقعی که زله مقدس نه د مینه بغل گرت، خوش نه پاک کرد و د فسادی جلوئی خوش رهایی پیا کرد. ای کار وه نوبه خوش، او نه وه په رابطه واقعی تر وا عیسا هدایت ده؛ رابطه ای وسیع تر د اوچیئی که قبلاً می شناخت. اوچیئی نه که او وه طور تجربی یای گرت، د مینه کتومقدس هم مئینم.

هه چنو که ناهاتر گتیم، قداست د مینه ایی روزیا موضوع عزیزی نی. سی بُری وُشُری، ایی موضوع طُم گنی داره؛ سی یکه باودل نی و زنه ئی نه سخت می که. د لای هنی، یا وه عنوان اسیری شریعت گرای یا فضیلتی که قیمتی، اما و دَس نمیا آ، د نظر میره. سی. اس. لوئیس دباره ایی بی خوری می نیسنه: «چنی آیم یا کوته فکر هیسین که فکر می کن قدوسیت، کسل و شکت که آ. اما هه که یکی وا واقعیت وه ربوری موئه د نتونه د ناهاش مقاومت بکه.» پس خوش نه سی شیرجه زنه د مینه ایی حقیقت سُس حاضر بکیت

هه چنو که ناهاتر اشاره کردم، تعریف اولیش قدوسیت «جگا بیئه د چی یا هنی وه سُنه خدا» آ و یه حتمی شامل پاکي هَم موئه. یه بیئ نه د نظر بیریت. او وه سُنه میرش خوش نه د باقی جگا می که که شامل دیری د میل یا آمودشد و باقی عاشق یا آ. یه نشو مئه لای پاکي و خلوص د تقدس آ. و ایی حال، پولس وه ایما مُئه که خوتو نه طاهر بکیم. او نمئه: «خینه عیسا ایما نه پاک میکه.»

اجازه بیئت ایی نکته نه روشه بکم: خینه عیسا ایما نه د گرد گنایا پاک می که. اما هه که کار عادل و حسو اومایه یا پارسا و حسو اومایه نه و کار تقدیس قاطی می کیم، دچار غلط می بایم.

زموئی توبه کردیم و عیسا مسیح نه وه عنوان خداوند خومونه قبول کردیمه، گنایا ایما بخشیه بیئن و ایما وه طور کامل پاک بیئیم. خدا گنایا ایما نه د مینه دریا د ویر رته خاک کرد. او ونو نه وه ویر نمیاره! ایی کار کامل و بی نقص آ و بیتر د یه نموئه وه نه انجوم ده. ایما هیچ کاری سی شایسته ئی ایی واقعیت بلاجی انجوم ندئیم؛ یه پیشکشی د لا خدا بی. یه وه معنی پارسا و حسو اومایه آ.

اما دُرس گری که پارسایی یا وه جوری ایی پاکي مین دل نه دریافت کردیم، نوبه تقدیس شروع موئه وه عبارتی اوچیئی که د مینه مین دل ایما انجوم بیئه، د مینه طبیعت تازه ایما و د مینه شیوه زنه ئی ایما وه عنوان یه واقعیت در دیاری موئه و یه دقیقاً هه او چیئی آ که پولس وه اشاره داره.

«نجات خوتو نه و زله و وا رگه وه عمل بیاریت؛ سی یکه خدا آ که و عمل زوردار خوش، هم تصمیم و هم قدرت انجوم اوچیئی نه که خوشالش می که، د مینه شما و وجود میاره.» (فیلیپیان ۲: ۱۲-۱۳)

روشه نَه آکه اِی امر ناشی دِ فیض خدا آ، ولی ایما بایس و ا قدرتی که او وه ایما می نَه هُمکاری بکیم، قدرتی که هم اراده و هم انجوم اوچیئی نَه که باعث خوشالی او مَوَنَه، دِ مینه ایما و وجود میاره. هه او طور که زله و رِکه، مردم برزلی نَه دِ مینه موقعیتی نیا تا وه حضور خدا وارد بوئن و دِ حضور او بیان. پس، زله و رِکه مقدس هَم ایما نَه دِ مینه موقعیتی قرار می نَه تا و فیض او زوردار و دِ او اطاعت بکیم.

غلط رایج بُری وُشُری دِ معلما دِ مینه کلیسایا غرب یَه آ که تقدیس نَه و ا پارسا و حسو اومایه یکی دونن. وه کلوم هَنی، ایما هجهئی وه انجوم هیچ کاری ناریم. عیسا اِی کار نَه انجوم دَه. پس مساله یَه آکه آر زنهئی فرخی و ا سیستم زنهئی اِی دنیا ناره و هه چنو تحت تاثیر شهوت یا و هوس یا جور و اجور خومو هسیم، اما مقدس هسیم سی یکه عیسا قدوسیت امانه. چیئی که اِی موضوع نَه سخت تر می که، یَه آ که دِ واقع آیه یایی دِ مینه عهد تازه وجود دارن که وه نظر می رسه ادعایا اِی آیم یا نَه تأیید می کن. و اِی حال، خبط ونو ناشی دِ غلط گرتَه تقدس موقعیتی و تقدس رفتاری ایما آ. اجازه بیئت توضیح بئم.

تقدس موقعیتی تنیا وه سَنه کاری آ که عیسا سی ایما انجوم دَه و دِ موقعیت ایما دِ مینه مسیح قصه مَنَه؛ یَه یکی دِ برکت یا کار پاکی مسیح آ. «سی یکه وِرَز آفرینش جاهان، ایما نَه دِ مینه او برگزی تا دِ مینه حضورش مقدس و بی عیو بایم.» (افسیان ۴:۱). ایما هرگز نتونسیم اِی موقعیت نَه وه دس بیاریم. هنی هم پولس می نیسنه: «دِ اونه که شما دِ مینه مسیح عیسا هسیت، که دِ لا خدا سی ایما حکمت بیئه، یعنی پارسایی، قدوسیت و رهایی ایما.» (اول قرن تیان ۳۰:۱).

دِ مینه ۲ اکتبر ۱۹۸۲، مه و «لیزا توسکانو» و ا یکتتری پیمون زن پیاپی بستیم و او «لیزا بیور» بی. او هه او روز، دِ مینه جایگاه زینه م قرار گرت. ایمر و او هه چنو زینه منه آ؛ هه چنو که دِ مینه روز عروسیم بی و چهل سال بعد هم هه چنو زینه م هی. دِ نظر موقعیتی، او دِ مینه او روز عروسی وه طور کامل زینه م بی و کار تکمیل بی. و اِی ترتیب، ایما هَم دِ مینه رو نجاتمو دِ مینه مسیح، مقدس و پاک بیئیم و هرگز مقدس تر نیسیم.

و اِی حال، موقعی که لیزا زینه مه بی، رفتار او و ا موقعیت اش یکاگیر بی. او وِرَز وه که زینه مه با، و ا گریا هَنی قرار می نیا، شماره تلفونش نَه وه ونو می ده، سی حاسه یا خوش زنهئی می کرد، و گرد کاریا که زنو بی میره انجوم می نَن، اما ایسه دِ اِی کاریا نَه انجوم نمی ده. کاریا او و ا عهدی که و ا یکتتری بستیمونی، هم راسا بی. هرچی بیشتر

د زڼ پیاپی ایما گذشته آ، اپی رفتار د هم راساپی وا عهد و پیمان مو، بالغ تر بیڼه. وه اوچیئی که پطرس رسول می نیسنه، گوش بئیت:

«چی بچونی مطیع، د نذیلیت هوس یا دورون جهالت وه زندئی تو شکل پڼه. بلکه هه چی او قدوس که شما نه دعوت کرده، شما هم د مینه گرد رفتار خوتو مقدس بایت؛ سی یکه نیسنه بیڼه: مقدس بایت، سی یکه مه قدوسم» (اول پطرس ۱: ۱۴-۱۶)

توجه داشتوئیت که د مینه ایچه پطرس وه تقدس موقعیتی ایما اشاره نمی که، بلکه دباره تقدس رفتاری ایما قصه می که که دقیقاً هه او چیئی آ که پولس هه که وه ایما مئه خومو نه د هرچور نجاست پاک بکیم، وه وه رسیدئی میکه. اپی زمون تقدیس آ، نه په لطف موقعیتی مفت سی پاک بیڼه. یعنی آیه یا هنی د مینه عهد تازه وجود دارن که وه قداست رفتاری ایما اشاره بکه؟ جوو، آ. شمار ونو خیلی زیاد آ، اما اجازه بئیت یکی هنی نه نقل بکم:

«اراده خدا یه آ که مقدس بایت: خوتو نه د بی عفتی دیر نیه داریت. هر کم د شما بایس دونسوئه که چطور د مینه پاکي و درسی، بدن خوش نه زیر سلطه نیه داره. نبایس هه چی قوم پیاپی که خدا نه نمی شناسن، بازیچه هوس یا شهوت بایت.» (اول تسالونیکی ۴: ۳-۵)

وه تازئی دما د مراسم ضو یکشنبہ پیاپی وه مه گت: «مه په مسیحی مجرد هیسم، وا زنو محوfterم؛ سی یکه زنهئی بی داشتنه رابطه جنسی نشد آ. اوسه چن ماه وقفه دُرس می کم، اما دسر وا زنو محوfterم. اما یه موضوعی نی که می حام دباره وه قصه بکم. سوال اصلی مه یه آ که سی چی مه د مینه کسب و کارم اپی همه مشکل دارم؟»

ماقم بُردی. یعنی پیغوم یا نامیزون ایما دباره فیض، مردم نه وه اپی باور کُشنه که ونو د حالی که د مینه گنه آشکارا زنهئی می کن، د مینه حضور خدا و برکت یا او باقی میمونن؟ د مینه په جلسه پرسش و جوو د مینه په کنفرانس زنو کلیسا، زنی د زینهم پرسى: «مه د راسی میرم نه دوس دارم، اما او خیلی سفر می که و مه وا پیاپی هنی محوfterم. بایس چی بکم؟ یعنی بایس وه او بُتم؟»

اپی دو نفر و راسی باور دارن که وا عیسا د ارتباط هیسن، اما یعنی وا او عیساپی

که دِ مینه دس راس خدای بُووه نشسته آ یا یه عیسا قلبی؟ ایی مثال یا تنیا بخش کوچکی دِ مشکلاتی هیسن که مه دِ برخورد و بُری وُشُری دِ آیم یا وِه ریوری بیمه. یعنی دعوت وِه زنه ئی مقدس ایقه کمرنگ بیئه که گرد باوریا کور بینه؟ وای حال پولس می نیسنه: «پس، هر که ایی تعلیم نه رد بکه، نه انسان، بلکه خدایی نه رد کرده که روح قدوس خوش نه وِه شما عطا می که.» (اول تسالونیکي ۸:۴).
وِه ویر داشتوئیت، یه لای سُس دِ تقدس وجود داره که ایما دِ ادامه وِه روشنی وِه وِه رسیدنی میکیم.

سفارشی کرده سی خومو

آیه: «وِه که مُئه او نه می شناسه، اما دِ احکامش اطاعت نمی که، دروزه و راستی دِ مینه او جایی ناره.» (اول یوحنا ۴:۲)

نکته: کار تقدیس زمونی بی که اوچیئی که دِ مین دل ایما انجوم بیئه، دِ مینه طبیعت تازه ایما وِ دِ مینه شیوه زنه ئی ایما وِه عنوان یه واقعیت دری خوشه نشو مئه.

سیفا: تقدیس ناشی دِ فیض خدا آ، اما بایس وَا قدرتی که او وِه مه مئه هُمکاری بکم؛ قدرتی که هم اراده و هم انجوم اوچیئی نه که باعث خوشالی اونه، دِ مینه ایما و وجود میاره. یعنی وِه ایی امر باور دارم؟ یعنی وِه ایی دلیل که «تقدیس موقعیتی» نه وَا «تقدیس رفتاری» غلط گرتمه، باعث بیئه که ایی حقیقت و هد خدا بنا وِه قداست نه نئییه بئیرم؟ یعنی اجازه دمه شکس یا جلوئی، ایمونمه نه وِه کار پرقوه خدا دِ مین دلم سرکوب بکه؟ چطور تونم وِه ایی باور ورگردم تا دِ مینه زنه ئیم وِه واقعیت تبدیل بوئه؟

دعا: ای بُووه آسمونی، دِ تو می حام که دِ مینه مه کار بکی تا هم اراده تو نه وِه انجوم برسونم و هم تو نه راضی بکم. می حام دِ مینه ظاهر هه او چیئی نه زنه ئی بکم که تو دِ ناها دِ مین دلم انجوم دئییه. دِ نوم عیسا مسیح، آمین.

اقرار: مه وَا زله مقدس، نجات خوم نه وِه عمل میارم.

«سی پایا خوتو ره‌یا

صاف بسازیت...

سخت تقلا بکیت

که مقدس بایت.»

– عبرانیان ۲۱: ۳۱-۴۱

۲۰ | سختکوشی ایما

تقدس وه خودی خود آخر نی، بلکم گذرگائی آ سی اوماین و وامی وه مسائل مهم‌تر. ایمدال بیاییت وه لای جذاب وه سیل بکیم و وا بررسی آیه اولی، د ترجمه هنی وه وه سیل بکیم:

«سخت تقلا بکیت... مقدس بایت، سی یکه بی قدوسیت هیچ که خداوند نه
نمینه.» (عبرانیان ۱۴:۱۲)

کلمه «تعقیب یا د پی چی ئی بیئه» هُم سنگ کلمه یونانی dioko آ که وه معنی «انجوم کاری وا تقلا فت فراوو و وا هدف دیاری» آ. وا سیل وه هر دک ترجمه و حَینه معنی dioko، بی گمو، ای آیه دباره «وا شوق د پی تقدس و رسسه وه وه» قصه می‌که.

ایمدال اولین پرسش ایما بایس یه با که یعنی ای تقدس، موقعیتی آ یا رفتاری؟ بیاییت وه مثال زن‌پایی مه و لیزا ورگردیم. یعنی تونیت گمو بکیت لیزا وه یکی د رفیق یا نزیک خوش بئه: «مه سخت تقلا می‌کم تا زینه جان بام!»
رفیقش می‌خنه و مئه: «تو هه ایسه هم زینه او هیسی! تو د مینه روز عروسیت زینه او بیئی!»

هیچ زنی وه دم موقعیتی که د ناها تر هین اونه، یعنی نقش زه بیئه نی. اما او تونه وه دم بهتری رفتار وه عنوان زینه با. د باره تقدس هم هه چنی آ. ایما وه دم موقعیتی

نیسیم که دِ حال حاضر دِ دسلات داریم، بلکم وه دم رفتاری هسیم که «قابل خداوند» با. (کولسیان ۱-: ۱۰).

وه ایما گتسه که آر ای هُده نه نئی بهیریم، خداوند نه نمینیم دی. یه فکریا قابل سیفا آ و مطمئناً تا ابد وه ایما تاثیر مینه، اما ای موضوع مورد بحث ایما دِ مینه ایی مقطع نی. مهم‌تری موضوع یه آکه ایی مسأله، چه تأثیری ایچه و ایمدال وه ایما داره؟

دِ اوچه که مه شهرون ایالات متحده آمریکا هسیم، تونم بُنم که وا رئیس جمهور «رابطه» دارم. مه زیر حاکمیت او هسیم و هه چی ۳۳۲ میلیون شهرون آمریکایی هنی تحت تاثیر تصمیماتی هسیم که او می‌ره. وا وجود یه که مه ایی رابطه نه و رئیس جمهور دارم، اما تا وه ایمر و وه مه اجازه ملاقات تنیایی و ونو دته نیوه آ. وه تعریف ساده، مه دِ مینه حضور هیچ کم دِ روئیس جمهوریا آمریکا نویمه یا و ونو آمدوشد نداشتمه.

دِ لای هنی، امریکا هنی هم وجود دارن که وه طور منظم رئیس جمهور نه ملاقات می‌کن. ونو یا رفیق یا او هیس و یا دِ نزدیک و او همکاری می‌کن. دِ هر صورت، ونو پیایی نه که دِ مینه کاخ سفید زنه ئی می‌که، خیلی بیتر دِ مه می‌شناسن. ونو او نه دِ مینه سطحی صمیمی می‌شناسن و مه او نه تنیا وه عنوان رهبر ملت خوم می‌شناسم.

وه هه ایی صورت، میلیون ملیون ایمودار وجود دارن که زیر پاتشاهی عیسا مسیح هیسن. او دِ ونو محافظت می‌که، ونو نه دوس داره، هجه یاشو نه تیارک مئینه و وه حاسه یاشو جوو می‌ئه. اما سوال یه آ، یعنی ونو او نه مئین؟ وه کوم هنی، یعنی ونو حضور آشکارا او نه تجربه می‌کن؟

هزارو نفر دِ ایموداریا دِ مینه برزیل رفتاری نداشتن که ونو نه وه حضور خداوند بوره. موقعی که ونو توبه کردن، وه ونو اجازه ملاقات و خداوند دته بی. ایی امر دِ مینه هر رو و حتا دِ مینه هر گری زنه ئی ایما صدق می‌که. آر دِ خدا زله ئی ناریم، انگیزه‌ای هم سی منی کرده رفتار مقدسی که وه ایما امتیاز حضور آشکارا خداوند نه می‌ئه، ناریم. عیسا مئه: «وه که حکمیا منه داره و دِ ونو مریدی می‌که... مه هم او نه دوس دارم، خوم نه وه او دیار می‌کم.» (یوحنا ۱۴: ۲۱)

ایی مساله قیمت وه نه داره که دسر تکرار بکیم: آر دِ مینه رفتارمو تقدس نداشتوئیم، خداوند نه نمینیم. سی یکه ایی امر تا ایی حد حیاتی آ؟ اولاً، آر او نه ننیم

یا وه عبارتی آر حضور آشکارا او نه ناشتوئیم، نتونیم او نه د نژیک بشناسیم و تنیا تونیم خوریا دباره او داشتوئیم، که هه چی رابطه مه وارئیس جمهوریا ایالات متحده آ یا گنتر د وه، خوم نه و ساختن په عیسا خیالی گول مئیم. ای توهم خیلی خطرناک آ؛ سی یکه اتفاقات داریم یکی نه می شناسیم که د واقع نمی شناسیم. یعقوب مئه: «وه جا آورنده کلوم بایت، نه تنیا شنونده وه؛ خوتو نه گول نئیت!» (یعقوب ۱: ۲۲). یکی که گول موحوره، باور داره که یکی یا چی ئی نه می شناسه، اما د واقع، نمی شناسه. دلیل دوئم هم وه هه او حد مهم آ. بی دیئن خداوند یا بی یه که د لارگ او حضور داشتوئیم، نتونیم عوض بکیم یا مرس او بایم. پولس د مینه رابطه واکسونی که خداوند نه مئین، مئه: «د جلال وه جلالی بیشتر عوض مئیم.» (دوئم قرننیا ۳: ۱۸). ایی تبدیل د مین دل شروع موئه و اوسه وه جایی می رسه که باقی هم شاهد وه هیسن.

پاکی ایما نتونه هه چی فریسیا با. عیسا گت: «وه هه ایی شکل، شما هم خوتو نه وه مردم پارسا نشو مئیت، اما د مینه باطه نقانق د دوریئی و شرارتیت.» (متی ۲۳: ۲۸). انگیزه یا ونو هه چی لشی ناپاک و کثیف بی. ونو بی زله خداوند بیئن، که وه نوبه خوشو باعث موی عدالتی نه سراغ بکن که تموم کمال متکی وه رفتار دری بی و تمرکزشو نه وه تصویر نمایش دئسه د خوشو قرار می ده. ایی امر د تبدیل مین دل که رفتار دری مربوطه نه وه وجود میاره، جلوگیری کرد. ونو اتفاقات داشتن که خدا نه می شناسن، اما واقعیت به آکه ونو خالق خوش نه که د ناها ونو ایسایه بی، نمی شناختن و د نتیجه واکاسه یا او یکاگیر نوین. ونو خوشو نه گول می دن.

حتا ایمر و هم تقدسی که ایما وه د منی وه هیسیم، بایس د قلب ایما سرچشمه بییره - د مینه فکریا، انگیزه یا و نیت یا ایما. ایی امر د مینه آخر، رفتار دری ایما نه هدایت میکه. وه هه یه دلیل آکه عیسا مئه: «خوشال پاکدلان، سی یکه ونو خدا نه خواهند دی.» (متا ۵: ۸). بی دیئن او، ایما بی تحول مین دل یا تقدس واقعی هیسیم و د نتیجه او نه نمی نیم. یه به چرخه آ.

بس نی که تنیا شکل ظاهری خداپرستی نه داشتوئیم و قدرت تبدیل هوس یا درونی مو نه حاشا بکیم. ایما بایس د مینه مین دل خومو (انگیزه یا و نیت ها) وه د منی حقیقت بایم؛ ایی مساله بایس مشغله ایما با. یعقوب رسول وایموداریایی که تقدس نه سئوک می شمردن، خیلی قاطع برخورد می که. او می نیسنه:

«سی یکه وانیت گن حاس می کیت تا غرج هوسرونیا خوتو بکیت. ای زناکاریا،
یعنی نونیت دوستی و دنیا دشمنی و خدا آ؟» (یعقوب ۴: ۳-۴)

یعقوب د کلمه زناکار استفاده می که؛ اصطلاحی که سی رد پیمون زنی پیاپی وه کار می ره. خدا تاکه گلی د تصویر زنی پیاپی سی نشو دئنه عهد خوش وایما استفاده می که. عیسا دوما وایما بی او هسیم. پولس مئه که زنی پیاپی بین ز و پیا، نمونه د اتحاد عیسا مسیح و کلیسا آ (افسیان ۵: ۳۱-۳۲).

دنیا وه بی منافع غدی خوش یا پیشرفت غرور د بار آ، پس وه ری عکس یا سیل بیه و عکس یا نشودئسه آیم یا تمرکز می که. هه که ایما د یه که د پی قدوسیت بایم، غافل مئویم و خومو نه وای حاسه یا دنیا هم راسا می کیم، زناکار مئویم. ای مساله وه حدی بی قرپی وه «میره موئه» آ که د واقع خومو نه وه دشمن او تبدیل می کیم. پس، یعقوب د ادامه مئه: «وه خدا نزیک بایت، که او هم وه شما نزیک موئه. ای گنه کاریا، دست یا خوتو نه پاک بکیت، وای دو دل یا، دل یا خوتو نه طاهر بکیت.» (یعقوب ۸: ۴). ایما تنیا تونیم دل یامو نه وای د بغل گرتن زله خدا که ایما نه وه دم تقدس واقعی هدایت می که، پاک بکیم!

مه بیشتر د چهل سال آ که وایزا عروسی کردم و دلایل قرصی وجود داره که وه او خیانت نکردمه. اولی و مهمتری دلیل یه آ که د خدا زلم میره. مه وای عهد بستم که او نه بی توجه وه واکنش یا رفتار دوس داشتوئم و د او نیه داری بکم. دلیل دوئم یه آ که نمی حام رابطه صمیمی خوم نه وای بی نظیر، د دس بئم. دوس دارم که او وه مه اعتماد بکه و رازیا مین دل و تمارزو یا دلش نه وای مه د مینه بنیه. د واقع مه د نیکیمو کئف می کم.

ای رابطه فرخی وای رابطه وای عیسا نمی که. دلیلی که وای شوق د خیانت وه او جلوگیری می کم، یه آ که نمی حام رفیقی که وای دارم نه د دس بئم. مه د حضور نزیک او و دم تقه یا صمیمی که وای یکتی داریم، کئف می کم. هه که او رازیا نه وای مه وه شریکی می له که ناهاتر نونسم، شای و خوشال موئم. وه هه ای دلیل آ که وه ایما گئسه: «محرم سیریا خداوند، ونون که دش زله شو میره؛ او عهد خوش نه وشو نشو مئه.» (زیور ۱۴: ۲۵)

ایما د حال حاضر تازه شروع کردیم وه پیا کردن لایایی د ای تقدس سس د مینه بخش بعدی د قشنگی وه پرده ورمیایم.

سفارشی کرده سی خومو

آیه: «وَه که دوسدار پاکی دل و نرمی زوو آ، دِ دوسی پاتشاه نصیو موره.»
(امثال ۱۱:۲۲)

نکته: بی مریدی «تقدس رفتاری» و هدف دس پیا کرده وه، نتونیم وه حضور خداوند وارد بایم. اِی امر وه تنیایی بس نی که وه تقدس کامل برسیم، بلکم بایس وه نه وه عنوان هدف قلبی خومو قرار بئیم.

سیفا: خدا دونه که یعنی مه دِ دم رفتار مقدس هیسیم یا یه سیره سی رسسه وه حاسه یا دنیایی و غورتنی ناشی دِ چپائی که و دس آوردمه، محبت یا مقاومت خوم نه توجیه می کم. همه چی وا نیت قلبی مه شروع موئه. یعنی مه وه دم پاکی قلب و ذهن که باعث وه عوض بیئنه رفتار موئه، هیسیم؟ حتا آرکسونی که وه مه نزدیک هیسن اِی کار نه نکن، یعنی مه اِی کار نه انجوم مئم؟

دعا: ای بُووه آسمونی، منه بوخش که وه دم تقدس نویمه. مه هَمیت وه نه نئیِه گرتم، اما ایمدال فمِسمه که بایس دِ دم وه بام، سی یکِه دِریژنه آ سی رسسه وه تو. تمنا دارم رفتار و تقلایا دنیایی منه بوخش و منه وا خینه عیسا پاک کُ. مه دِ طرز فکر وِر پافتایه خوم نسوت وه تقدس توبه می کم. دِ مینه نوم عیسا مسیح، آمین.

اقرار: مه خیلی وادار میکه تقلا می کم تا وه تقدس برسم و وه نه درک بکم. هدف مه یِه آ که مقدس بام؛ هه چنو که خدا قدوس آ.

«ره پارسایا صاف آ؛
رئی که تو سی پارسایا
می سازی، مستقیم آ.»
— اشعیا ۶۲:۷

۲۱ | میل و زور

گاس د مینه ای نوبه شما د ای واقعیت نشو مئیت پشیمونیت که تقلا کردیته زنه ئی مقدسی داشتوئیت، اما وه روشنی بیشتر د وه که موفق بایت، شکس کردیته. شما وه دم رفیقی وا خدا هسیت، اما وا اطاعت مشکل داشتیته. تمنا دارم دونسوئیت که او بیشتر د شما وه دم شما آ. شای بایت، سی یکه خداوند سی شما نه! بنیت ایی حقیقت جرتاونه کم بکه.

وه احتمال زیاد مشکل د ایی واقعیت آ که شما تقلا کردیته. شریعت موسای قوه ئی ایما نه د انجوم حکمیا خدا ثابت کرد. ایما هجه مهت خدا هسیم و ایی مهت چی ئی غیر فیض خدا نی. بیشتر ایموداریا دونن که فیض عیسا مسیح ایما نه د شریعت رهایی مئه، اما چی ئی که بُری وُشُری نونن یه آ که فیض، یه گوم بالاتر می ره: طبیعت تازه ئی وه ایما می نه و قوه زنه ئی آزاد د گنه نه مئه. (رومیان ۶: ۶-۷) آر وه هد پولس سی پاک کردن خومو د هر جور شرارت جسم و روح نیه داریم، متوجه موئیم وِرَز ایی هد، رابُری آ که تاکه گلی نئییه گرت موئه. او چن پاراگراف وِرَز وه، می نیسنه:

«د مقام همکاریا خدا، د شما میلالکیم که فیض خدا نه بیخود پیا نکردوئیت. سی یکه خدا مئه: د مینه زمو لطف خوم، تو نه جنو دم و د مینه رو نجات مهت دم.» (دوم قرن تیان ۶: ۱-۲)

زمانِ قبولِ بیئه، رسسه؛ ایما تونیم وا مِهت او زِنه ئی مقدسی داشتوئیم. اما متأسفانه، فیضِ خدا خیلی کمتر دِ اوچیئی که هی، گُتسه. وه نه وه عنوانِ نجاتِ ابدی، بخششِ گنه، راهایی دِ مجازاتِ گنه، و پیشکشی بی ارزشتِ تعلیمِ دنه. هرچن ایی حقیقت یا تموم کمال دُرس هیسن، اما اوچیئی که وه طور زیاد نَگُتسه، قدرتِ بخشیه وه آ. خدا وه پولس رسول مُئه: «فیض مه تو نه بس آ، سی یکه قدرت مه دِ مینه ضعف وه کامل بیئه می رسه.» (دوئم قرنئیان ۹۰:۱۲). وه زوو ساده یعنی: «پولس! اوچیئی نه که وا قوه خوت نتونسی انجوم بی، ایمدال تونی وا قدرت مه، که فیض حنه موئه، انجوم بی!»

پطرس ایی حقیقت نه تایید می که: «فیض... وه فِت فراوو وه شما با. قدرتِ الاهی او (فیض) هر اوچیئی نه سی حیات و دینداری هُجه داریم وه ایما ارزونی داشت آ.» (دوئم پطرس ۱: ۲-۳). فیض وه ایما قدرت می ئه که مقدس زنه ئی بکیم! سی چی ایی حقیقت تا ایی حد حیاتی آ؟ مسیحیت، زنه ئی کرده وه طبق ایمون آ. کل پیغوم وه «کلوم ایمون» حنه موئه (رومیان ۸:۱۰). وه کلوم هَئی، تا زموئی که ایمون نئاشتوئیم، چی ئی دِ خدا دریافت نمی کیم و چی ئی نه که نمی شناسیم، نتونیم باور بکیم. پس آر وه قدرتِ فیضِ خدا و اخور نوئه، هه چنو تقلا می کیم خدا نه وا دسلاتِ خومو راضی بکیم و یه باعث وه یه وجود بی ثمر و درمنه موئه.

تولدِ دِسر نه دِ نظر بیریت. بُری وُشُری دِ افرادِ نجات نگرته وجود دارن که اقرار می کن خدا تونه نجات بئه. وا یه حال، تا زموئی که توبه نکن و وه انجیل ایمون نیارن، بی فیضِ نجات بده آن. ایی کار دِ رابطه و افتراق ایما سی تقدس هَم صادق آ. بُری وُشُری دِ مسیحی یا اتقات دارن که خداوند تونه آ قوه زنه ئی مقدس نه وه ایما بئه، اما تا زموئی که دِ ته قلب باور نئاشتوئن که فیض قدرت می ئه، دِ وه سودی نمورن.

پولس دِ ایموداریا قرنئیان میحا که: «فیضِ خدا نه بیخود پیا نکر دوئیت.» (دوئم قرنئیان ۱:۶). و دَس آوردنِ بیخود چی ئی وه چه معنی آ؟ وه ایی معنی آ که دِ بالاترین قوه خوتو استفاده نکیت. آر وه شخصی تجهیزاتِ کشاورزی، وارد و تم دئه با، تونه خوراک پرورش بئه تا بوحوره و زنه ئی بکه. اما آر دِ اوچیئی که وه او دئه بیئه استفاده نکه، جُو خوش نه دِ گُسنه ئی دِ دس مئه. دما دِ مردن او، همسایاش چی موئن؟ «او تجهیزات و تُم یا نه بیخود گرت!»

یه هه او چی ئی آ که پولس وه وه رسیدنی می که؛ خدا وه شما فیض دئه آ تا وه شما

مِهت بکه او جور زنه ئی بکیت که وا قوه خوتو نتونیت. ایی مساله وه شما قدرت میئه که دِ پی زنه ئی مقدس بایت و وه وه دس پیا بکیت. وه سُنه نئاشتن ایمون، دِ داشته دِ ایی قدرت غافل نوئیت.

آر فیض خداوند تنیا هه او چی ئی آکه دِ مینه فرهنگ غرب وه طور زیاد تعلیم دِیسه، یعنی چی ئی نه بیشتر دِ نجات، بخشش و بلیتی سی بهشت، چطور یکی تونس وه نه بیخود دریافت کردوئه؟ دِ ایی صورت هیچ قوه ئی سی هدر دئنه وجود ناره، پس قصه یا پولس بی معنی آ.

آر ایما دِ روش سیفا پولس رسول مریدی بکیم، همه چی دُرس موئه. کلیسا قرنئس دنیایی بی؛ ونو دِ تقلا خوشو سی زنه ئی مقدس ناکوم مَن. سی تأیید ایی نکته، پولس کمی بعد دِ مینه هه او نومه می نیسنه: «قری دِ قدیم گنه کردینی و دِ ناپاکی، بی عفتی و عیاشی خوشو توبه نکردنه.» (دوئم قرنئیان ۱۲: ۲۱). دِ مینه باب، پولس دِ ایی ایموداریا میحا که فیض خدا نه هدر نئَن، اوسه محبت خوش نه وه ونو مئه و میپرسه سی چی ایی محبت دوطرفه نی. اوسه وه موضوع اصلی ورمیگرده که چطور غفلت ونو دِ فیض خداوند، توسط آیم یا بی دینی که وه ونو اثر میشتن، دیار آ:

«زیر سیمکه ناموافق وا بی ایمونو نروئیت، سی یکه پارسایی و شرارت نه چه پیوئی آ و نیر و تاریکی نه چه رفاقتی؟» (دوئم قرنئیان ۱۴: ۶)

بایس وه ویر داشتوئیم که بین رابطه داشتنه وا بی ایمونو و تحت تاثیر هُم راسایی نادرس وا ونو قرار گرتنه، فرق وجود داره. ایی کار باعث وه رفتاری موئه که تونه ایما نه دِ ره حیات دیر بکه؛ و دِسر موئیم، یه وه عنوان زنا روحانی اشناخته موئه.

اوسه پولس وه ایی ایموداریا دنیایی و ویر میاره که ونو معبد روح خدا هیسن و حاسه او یه آ: «بین ونو مالگه میکم و دِ مینشوره میرم، و مه خدای ونو موئم و ونو قوم مه موئن. پس دِ مینه ونو دِ رباییت و جگا بایت. هیچ چی نجس نه دَس نئیت و مه شما نه قبول میکم.» (دوئم قرنئیان ۶: ۱۶-۱۷)

هنی هم وعده حضور آشکارا خدا نه مئینم، اما ایی گِل دِ مینه سطحی حتا وسیع تر. او دِ ملاقات دوره ای وا ایما قصه نمی که، بلکم دِ مالگه وا ایما و دِ مینه ایما قصه می که! گِل هنی مئینم که وعده دیئن خدا (حضور آشکارا او) شرط آ؛ آر دِ هوس یا غدی و غورتی که جاهان وه ونو چسبسه دیر بمونیم، وه ایما وعده دیئه همیشه

ئى وا پاتشاه دِئسه: «و مه شما نه قبول ميکيم.» عکس اپي جريان هم صادق آ: آر خومو نه وا ناپاکی يا دنيا نجس بکيم، دسرسی وه دینه سيمو ممکن نموئه. پولس وا گینه اپي جمله تمرکز کرد، بحث نه وه آخر می رسنه:

«پس ای عزیزو، ایسه که ایی وعده یا د هین ایما آ، بیابیت خومو نه د هر ناپاکی جسم و روح پاک بکیم و وا زله د خدا، تقدس نه وه کامل بیئه برسونیم.»
(دوئم قرن تیان ۱:۷)

ایمدال تونیم قصه پولس وه کلیسا فیلیپیان نه تموم کمال درک بکیم: «نجات خوتو نه وا زله و وا رگه وه عمل بیاریت؛ سی یکه خدا آ که وا کار زوردار خوش، هم تصمیم و هم قدرت انجوم اوچیئی نه که خوشالش می که، د مینه شما و وجود میاره.» (فیلیپیان ۲: ۱۲-۱۳). زله خداوند، ایما نه وادار می که تا اراده بکیم (وه ایما شوق وه نه مئه)، و فیض خداوند ایما عیسا مسیح، ایما نه قوه مئه تا وه نه وه عمل بیاریم (وه ایما قوه می ئه).

آر په گوم وا ناها تر روئیم، جایی که میل و شوق وجود ناره (وه سُنه نویژن زله مقدس)، قوه دار بیئه، د اولویی ناره و د نتیجه، مورد استفاده هم قرار نمیره. پس وه نه بیخود دریافت میکی! وه هه اپی دلیل آ که زله مقدس، سی کارآمدی و بقا ایما خیلی مهم آ.

امید دارم روشه بیوئه که پاکی، لای مهمی د تقدس آ؛ اما تعریف کامل وه نی. د سر معنی اصلی تقدس نه مئیم: «مختص کردن خومو وه او و تموم کمال د هین او بیئه». بیابیت تصویری کامل تر د معنی اصلی تقدس ارائه بئیم: هه که بی و دوما عروسی می که، خوش نه تموم کمال وه او می سپاره. هه چنی هم اپی تقدس، شامل پاکی د جایگاه او و د رفتار او آ. پاکی هدف آخر نی؛ بلکم هدف عروسی تقدیس بیئه سی دوماش آ که شامل پاکی هم هی.

پس تقدس واقعی، په پاکی بی نظیر و مقدس آ که دراغلیا رفیقی قیل وا خدا نه می گشنه. یه موضوعی جذاب آ که قصت داریم ورز آخر اپی کتو وه وه سیل بکیم. اما اول هجه آ دونسوئیم که عملا چطور تونیم زنه ئیمو نه وقف دوما خومو بکیم؟ جوو د مینه په کلمه پیا موئه: اطاعت.

سفرارشی کرده سی خومو

آیه: «دِ مینه فیضی که دِ مینه مسیح عیسا آ، زوردار بو.»
(دوئم تیموتائوس ۱:۲)

نکته: آر وه قدرت فیض خدا و اخور نوئه، هه چنو تقلا میکیم خدا نه وا دسلات خومو راضی بکیم و فیض خدا نه بیخود دریافت می کیم.

سیفا: یعنی تقلا کردمه تا زنه ئی مقدسی داشتوئم، اما بیشتر دِ موفقیت، شکس کردمه؟ یعنی وا قوه خوم تقلا کردمه؟ یعنی وه فیض خدا سی قدرت بخشیه نه وه مه سی زنه ئی مقدس اعتماد کردمه؟ آر نه، چطور تونم یه نه عوض بکم؟

دعا: ای بُووه آسمونی، فمِسمه که تنیا وا قدرت فیض تونه که تونم زنه ئی خداپسنی داشتوئم؛ زنه ئی که حضور پر جلال تو نه قریدار میکه. منه بوخش که وا قوه خوم ای کار نه انجوم دمه. دِ ای گری وه بعد، دِ مینه فیض تو قوه دار موئم تا زنه ئی فرق داری داشتوئم و عیسا نه جلال بئم. دِ مینه نوم عیسا مسیح، آمین.

اقرار: زله مقدس، منه بلن کرده تا دِ پی تقدس بام و وه نه وا قدرت فیض خدا، وه انجوم میرسنم.

جُوو ایما وه کلوم خدا

هفته چهارم

«منه دِ طریقِ هدیّا خوت
هدایت کُ، سی یکه رغوت
مه دِ مینه ونونه.»

— مزمور ۵۳: ۹۱۱

۲۲ | لَرَه زِيَّه دِ کَلوم خدا

دِ مینه بخش اول گتیم که زله خداوند نه موئه وا دو تعریف طبقه‌بنی کرد: رکیسه دِ حضور خدا و رکیسه دِ کَلوم او. ایما دِ مورد حضور پر جلال خدا قصه کردیم، هرچن وه طور کامل نبویئه، سی یکه تا ابد تحت تاثیر وه قرار مئیریم. دِ مینه ایی بخش تمرکز خومو نه وه زهروشت جئومو وه کَلوم او متوجه میکیم.

سی شروع، بیاییت یه دوره زمونی نه دِ نظر بئیریم که قوم خدا دِ یه رابطه واقعی وا او دیر بیئن و وه نه وا آیین دایین تنیا عوض کردن. خداوند سی جلب توجه ونو میپرسه: «آسمو تخت پاتشاهی منه آ، و زی کرسی زیر پام! چه حونه ئی سی مه بنا می کیت، و جا لیزم ها کجا؟» (اشعیا ۶۶:۱). آر پنج آیه اول ایی باب نه بحونیم، متوجه مئویم که قادر مطلق وه کسونی که تقلا کردنه رابطه‌ای وه طبق اوضاع خوشو وا او برقرار بکن، رسیدئی میکه. ونو وا بی میلی وه زهیا خدا پابن بینه و گمو کردنه که ایی کار تونه او نه راضی بکه. اما خدا دیاری می که که ره انتخابی ونو ناپسن آ و جلدی اوچیئی نه که سی اوماین و وامی وه یه رابطه واقعی کافی آ، مئه:

«اما یه آ وه که وه او سیل میکیم: وه که افتایه آ و روح توبه‌کار داره، و دِ کَلوم مه میرکه.» (اشعیا ۶۶:۲).

کَلوم «سیل میکیم» دِ فعل عبری «nabat» آ که وه معنی «سیل کرده، گز بوریه، توجه داشتنه» آ. ایی فعل وه معنی سیل کرده وه چیئی وه شکلی جدی و

تَمَرکَز آ. دِ اَصَل خُداوند مُئَه: «یَه کُسی آ کِه مِه وِه او توجِه می کیم». سِه فُضیلتی کِه دِ مینِه اِی آیه گُتسِه، عَبارت دِ: اِفتایه ئی، رُوح توبه کار، و کُسونی کِه «دِ کُوم خُدا می رکن» کِه دِ مینِه اِی بَخش وِه ونو رَسیدئی می کیم. یِکی کِه دِ کُوم خُدا می رکه، هَمیسه او چِئی نِه کِه کُوم مُئَه، بالاتر دِ هِر چی هنی قَرار می ئه. هِیچ چی مَهم تر دِ وِه نی. یَه گِواه واقِعی زله مقدس آ و اِی آیم، بَرکت یافته آ. دِ هِه اِی راسا پُولس می نِیسنه:

«پس ای عزیزو، هِه چنو کِه هَمیسه مطیع بیئیتِه، نِه تَنیا دِ مینِه حُضور مِه، بَلکُم اِیمدال خِیلی بَیشتر حتا دِ مینِه نوپِئَنم، نجات خوتو نِه وَا زله وَا رِکِه وِه عَمَل بَیاریت.» (فیلِیپیان ۲: ۱۲)

وِه اِی جَمله یا دِ سِیکی کِه پُولس وِه نِه خُطو وِه اِیمودارِیا فِیلِیپی می نِیسنه، سِیل نَکیت، بَلکُم دِ سِیکی کِه خُدا راس دِ حَال قِصه کُرده وَا اِمانه، سِیل بَکیت. رِی کُوم «هَمیسه مطیع» تَمَرکَز بَکیت؛ یَئنی اطاعت بی قید و شرط. اِی مَساله شامِل اِی کار موئِه کِه یَئنی حُضور او نِه حَس می کِیت یا نِه، یَئنی او نِه دِ لارگ خوتو مِئِنیت یا نِه، یَئنی دَعا شِما دِ چارچو زَمونی مُورد انتظارتو جُوو دِئِه موئِه یا نِه؟ هِه کِه دِ مینِه یِه کُنفرانس هَسیت، جابی کِه مَرَدَم وَا یِکتری مَهرِبو هِیسن و حُضور خُداوند قوه دار آ، اطاعت دِ خُدا آسَوئِه آ. اما هِه کِه یِکی دِ اَعْضا مُورد اِعتماد تِیم دِ باره شِما درو مُئِه و شِما دِ کارتو اِخراج موئیت، چِی؟ یَئنی طَبق کُوم خُدا می وُخْشیت یا تَلافی می کِیت؟

آر زَمونی کِه دِ مینِه یِه سَفر کاری هَسیت و حَس تَنیاپی می کِیت، وِه وِیر بَیاریت کِه زینِه یا مِیرِه تو دِ شِما انتقاد کُرده آ و دِ عین حَال یِکی دِ اَعْضا خوش تِیپ تِیم و دِ جَنس مَخالف، دِ شِما تَعرِیف بَکِه، دِ باره هَجِه یاتو قِصه بَکِه و اوسِه وِه شِیوه ئی فَریو بَدِه پِیشَنهاد بَکِه کِه شُو نِه وَا یِکتری دِ مینِه اِفاق هَتَل بَگُذرونیت و هِیچ کِه مَتوجِه نَموئِه، چِی؟ یَئنی می جِئِئیت یا قَبول می کِیت؟

آر زَمونی کِه تا دِیر وخت وِه رِی کامپیوترتو کار می کِیت و سِی کار خوتو اِطلاعات مُورد هُجِه نِه دِ مینِه وِب مَنی می کِیت، وِه مُوردِیا پُورنوگرافی بَر بَحوریت، چِی می کِیت؟ یَئنی وِه ونو سِیل می کِیت؟

یِنو اِتفاقِیایی هِیسن کِه حُضور خُدا دِ ونو غایِب وِه نَظر می رَسِه. آر شِما دِ بَراوَر

لِزَه زِنَه دِ كلوم خدا

كلوم او وا زله و وا رگه بايت، بِي توجه وه اوضاع اطاعت مِي كيت؛ سِي يكه هيچ چي مهم گپتری وجود ناره. يَه نشو مِي ئه كه شما دِ مينه زله مقدس گوم ورمياريت، سِي يكه: «دِ زله خداوند، آدمي دِ گني ديري مِي كه.» (امثال ۱۶: ۶)
مزمورنويس مِي نيسنه:

«خوشال يكي كه دِ خداوند زله ش مي ره، و دِ انجوم هديا او كِئف خيلي موره.»
(زبور ۱۱۲)

پيا يا ز خداترس نه تنيا اطاعت مِي كه، بلكم دِ انجوم وه خيلي كِئف موره. اطاعت، يَه سيمكه وه مل ايماني؛ بلكم شايي امانه. چني شخصي، قِمسه كه خدا آفريننده امانه؛ پس، دونه چه چي ئي ايماني مِي كه و چه چي ئي دِرميچوقنه مو. و ويرم ميا زموني كه چهار كرمو نوپا بيئن. روز كريسمس اساسا يَه روز كاري سيم بي. بيشتر بوويابي كه بچونه گچك دارن، متوجه موئن چي مِي حام بُئم. دما دِ وا بيئه گرد پيشكش يا، پيشكش يابي بي كه بايس سرهم موين. مه يَه بُووه خاص بيئم. جعوه نه وا مِي كردم، تيكه يا نه ري زمي مِي ريختم، جعوه و دفترچه رانما نه والا مِي نيام و شروع مِي كردم و ساخته.

بسته وه جور پيشكش، معمولاً دما يَه ساعت يا بيشتر، كارم خلاص موي، اما دِ ناهاييت بلاجي، هني ده گله ري زمي باقي منه بي. دكمه «روشه» نه مِي زم، اما هيچ اتفاقي نمفتا. پس بايس چي بكم؟ وه دِ مني دفترچه رانما مِي گشتم، وه نه ورمياشتم، اسباب بازي نه بازسازي مِي كردم و طبق دستورالعمل سازنده، وه نه دِ نو مِي ساختم؛ و ايسه اسباب بازي كار مِي كرد.

يكي كه دِ خدا زله ش مي ره، هميشه اطاعت مِي كه و حقيقت يا بنيادين زير دِ مينه هسته يَه وجود او نهادينه بيئه:

۱. خدا تنيا كسي آ كه دونه چه چي ئي سيم درس آ.
۲. خداوند محبت كامل آ و مه محور محبت او هيسيم.
۳. خداوند هرگز وه مه نمونه كاري كه ضرر زه آ نه انجوم بئم. هر چي او بئه، هميشه بهتري نتيجه نه ميان.
۴. پس، هر چي او بئه، مه وا تموم كمال ميل اطاعت مِي كم.

قوم اسرائيل مدام گله ئي مِي كردن. ونو دِ زهروشت هدايت شو و اوچيئي دِ مينه

زَنه ئی ونو اتفاق می ده، سخت ناراضی بیئن و وه سُنه سختی، کمبود و هر چی هنی که رضایت بخش نوی، خدا نه سرکوفت می کردن. ونو بی زله مقدس بیئن و دِ کلوم خدا زَلشو نمیرت. خدا گت:

«ایسه که یهوه خدای خوتو نه وه سَنه فت فراوونی نعمت، وا شایی و وا خوشی دل خدمت نکر دیت، دشمنون خوتو نه... بنه ئی می کیت.» (تثنیه ۲۸: ۴۷-۴۸)

رِکِسِه دِ کلوم او، باعث شایی و کُئف دِ مینه بطن وجود ایما مَوَّه. آر ای حس وجود ناشتوئه، تنیا زمو آ که نوی شایی نه آشکارا بکه. هرگز دِ ویر نمورم زموئی که پنج گنه ئی نه که باعث بی قوم اسرائیل دِ سرنوشتش وا بمونه، پیا کردم: دِ پی گنی و شرارت بیئه، پرسش بتیا، زنا، آزمایشت خدا و گله ئی کرده (اول قرن تیان ۱۰: ۶-۱۰). هه که «گله ئی کرده» نه حنم، وه سختی تش گرفتم! قارنم: چی؟ گله ئی کرده! چطور موئه گله ئی نه دِ مینه سیاهه وا ایی گنایا خیلی گپ هنی نیا؟»
اشنفتم روح القدس مَوَّه: «گرم، گله ئی کرده دِ چش مه گنه ئی گپ آ». او وه مه نشو ده که گله ئی یعنی سوال جئو کرده: «ا خدا، مه کاری نه که تو دِ مینه زنه ئیم انجوم می دوس نارم، و آر مه جا تو بیئم، ایی کار نه وه جور هنی انجوم می دم!». اوسه او گت: «یه بی قرپی وه شخصیت منه آ، تور بیئه دِ براور اراده مه و دِ کل، کمبود سخت زله مقدس آ».

ای موضوع نه وا لیزا دِ مینه نیام و هر دک موافقت کردیم که بچونمو نه وه سُنه گله ئی کرده، وا ایی فَهَم که یه جور تور بیئه آ، تنبیه بکیم. سی ایی کار خیلی جدی بیئم؛ دِ هر جور غُرغر کرده و گله ئی کرده جلوگیری می کردم و اطمینو پیا می کردم که هرگز یه کلمه گله ئی وه زوو نیارم. وا ایی حال، بعد ها دِ حالی که چار رو دِ روزه بیئم، دنگ روح القدس نه اشنفتم: «گرم، مه دنگ گله ئی نه دِ مینه قلبت می شنوئم». آزعی زونی زم و توبه کردم. خدا بعد ها وه مه نشو ده که وا شایی و شایی قلبی وه خداوند خدمت نمی کم و دشمنونم وه مه برتر داشتن. بیابیت دِ سر وه قصه یا پولس نیه داریم:

«پس ای عزیزو، هه چنو که همیشه مطیع بیئیته، نه تنیا دِ مینه حضور مه، بلکه ایمدال خیلی بیشتر حتا دِ مینه نویئتم، نجات خوم نه وا زله و وا رکه وه عمل بیاریت؛ سی یکه خدا آ که وا عمل زوردار خوم، هم تصمیم و هم قدرت

انجوم اوچیئی نِه که خوشالش می که، دِ مینه شما و وجود میاره. هر کاری نِه
بی غرغر و دمرگه انجوم بئیت.» (فیلپیان ۲: ۱۲-۱۴)

کمی دما دِ ای چار رو روزه داری وِه قیلی اوچیئی دِ مینه کتومقدس اومائی، پي
بردم. چشیم نِه وِه ای واقعیت واکرد که گله ئی نخته ناها زله مقدس آ؛ و رکسه دِ
کَلوم او نی. موقعی که واکال نارضایتی قصه میکیم یا فکر می کیم، دِ حقیقت وِه
خدا و کَلوم او بی قرپی کردیمه.

کسونی که دِ خدا زَلشو میره، ثابت کردنه که هیچ چی مهم تر یا فایده دار تر دِ
اطاعت نی. ونوبی توجه وِه باها وِه، اطاعت می کن و کَلوم خدا نِه وِه واسطه فرهنگ
یا مسیری جامعه ایمرئی فیلتر نمی کن. هه چنی هم ونو اطاعت خومو دِ کَلوم خدا نِه
وِه طبق رفتار باقی ایموداریا قرار نمیئن. ونو وِه سادئی اطاعت می کن.

سفارشی کرده سی خومو

آیه: «آر باحایت و گوش بئیت، دِ خوئی زمی موحوریت.» (اشعیا ۱: ۱۹)

نکته: نشونه زله مقدس، اطاعت آ که بی توجه وِه اوضاع، هم طرز فکر
دُرس نِه دِ پی داره و هم دِ کار خوش نِه نشو می تِه.

سیفا: یعنی تنیا زمونی که اوضاع خو با، اطاعت می کم؟ یعنی هه که وِه
حاسه یام نمی رسم، میل وِه گله ئی کرده دارم؟ چطور تونم طرز فکر شای و
سپاس گزاری نِه هه حفظ بکم؟ چطور تونم اراده مه نِه سی اطاعت تقویت
بکم؟

دعا: ای بُووه آسمونی، منه بوخش که نسوت وِه کَلوم تو، واکله و واکره کار
نکردمه و اطاعتم، شرطی بی آ و رفتارم، لای شای و سپاس گزاری نناشته آ.
توبه می کم و حاوون بخششم و زله مقدس نِه دِ بغل می کشم. تمنا دارم وِه مه
یای به و قدرت ب تا هه واکشای اطاعت بکم. دِ مینه نوم عیسا مسیح، آمین.

اقرار: مه دِ خدا زلم میره و دِ ای ری، او دِ مینه مه کار می که تا تصمیم و
قدرت انجوم اوچیئی که او نِه راضی می که، دِ مه وِه وجود بیاره.

وہ جا وے کہ ایقہ بقارنم تا دَنگِمو بئیرہ،
بیتر آدِ براورِ کلوم خداوند وِہ خوم بَرِکم
وِہ براورِ گپی بی انتها محبتِ خدا، سر
تعظیم کُت بکم.

— سی. اچ. اسپرجن

۲۳ | آزی

یکی دِ نشونه یا اصلی زله دِ خدا، اطاعت بی قید و شرط دِ کلوم اونه که نفع یا بلاچی دِ مینه زنه ئی ایما میان. پنج لای فرق دار دِ رکیسه دِ براور کلوم خدا وجود داره که دِ مدت پنج روز آینده وه صورت جگا وه ونو رسیدنی میکیم. اولین لای وه، یه آ:

۱. آزی دِ خدا اطاعت بکیت

سی کسونی که دِ خدا زلشو میره، اطاعت به امتیاز آ. ونو منافع شخصی خوشو نه مقدم وه انجوم اوچیئی خدا وه ونو گته آ، قرار نمیئن. زله مقدس، ای حس نه دِ مینه ایما بلن میکه که اوچیئی که سی خدا همیت داره، سی ایما چی مهم آ. تونیم وه شمار زیادی آیه یا مربوط وه ای موضوع سیل بکیم، اما دِ اول، وه دو جمله دِ عیسا مسیح سیلی میکیم:

«دِ شما می حام دِ ایی مسائل و چنی رفتار بکیت» پس آر موقع تقدیم پیشکشت وه مذبح، وه ویر آورده که برارت دِ تو چیئی [کینه] وه دل داره، پیشکشت نه وه مذبح بنی و جا و اول [بی معطلی] رو و وا برار خوت آشتی گ و اوسه بیا و پیشکشت نه تقدیم گ.» (متا ۵: ۲۳-۲۴)

دِ سر وه کلمه «آزی» توجه بکیت؛ هه چی اشعیا ۶۶، عیسا تأکید می که که ایما نبایس «سی خدا کاری انجوم بئیم، دِ حالی که دِ اطاعت اوچیئی که او ناهاتر وه ایما گته آ، غفلت بکیم. هرچن عیسا دِ مینه ایی آیه وه وضع خاص اشاره می که که دِ

مینه وَهَ یِکی کینه وَهَ دل داره، اما اِی اصل کِلی دِ مینه گرد اوضاع صادق آ. پیاپی نِه وَهَ ویر بیاریت که الگو تکراری زناکاری خوتو نِه وَا مه دِ مینه نیا وَا اِی حال دِ دعایا بی جئو خوش شیت بی و بلاجیش میما که سی چی تجارتش اوجور که می حاس، موفق نویه بی. بیاییت کمی بکمیت و وَهَ اِی موضوع سیفا بکیم. آر چی مهم او اطاعت دِ کَلومِ خدا سی دیری دِ زنا نوی، سی چی انتظار داشت چی مهم خدا برکت دئنه وَهَ کسب و کار او با؟

عیلی، کاهن اعظم اسرائیل، دو گُر داشت که ونو هَم زیر رهبری او کاهن بیئن، اما اِی کرون، شرارت پیشه بیئن، زنا کرده و وَهَ زور قرونی می گرتن. عیلی رسیدنی وَهَ شرارت کرونش نِه وَهَ دما می ون. جُوءِ خداوند وَهَ غفلت او وِ چنی بی: «سی چی... کرونِت نِه بیشتر دِ مه قرب می نی؟» (اول سموئیل ۲: ۲۹) موقعی که اِیما دِ اطاعت دِ خدا، سی هر آیم یا هدفی، گُلی یا غفلت می کیم، دِ واقع او آیم یا هدف نِه بالاتر دِ قرب وَهَ خدا ارزش می نینیم و اِی کار، وَهَ علت کمبود زله مقدس آ. خدا دِ ادامه مُئه:

«هر که منه قرب بنیه، او نِه قرب مینیم، ولی ونو که منه خوار وِ حسو بیاره، خوار موئه.» (اول سموئیل ۲: ۳۰)

ینو قصه یایی قابل سیفا؛ هه که اِیما اطاعت دِ کَلومِ خدا نِه وَهَ دما ونه یا دِ وَهَ غفلت می کیم، دِ حقیقت نسوت وَهَ خدا کوتائی کردیمه. اِیما دِ اصل، اِی پیغوم نِه جواز می کیم که خدا چی مهم اِیما نی. خداوند مُئه کسونی که او نِه خوار وِ حسو میارن، خوار میکه. کلمه خوار بهتری کلمه ترجمه بیئه نی. کلمه عبری وَهَ qalal آ که وَهَ معنی «ناچیز بیئه، بی همیت بیئه» آ. بی همیت بیئه، یعنی چی ئی که کم ارزش یا کم همیت آ. یِکی دِ زه یایی که موئه اِی آیه نِه تفسیر کرد، یه آ که خدا اوچیئ نِه که سی اِیما مهم آ و باعث موئه کَلومِ او نِه سئوک وِ حسو بیاریم، وَهَ عنوان چی ئی بی همیت مئینیت. هیچ آیم عاقلی چنی سناریویی نِه دوس ناره.

آر وَهَ پیا تاجر وَهَ کَلومِ خدا سی پاکی دِ مینه روابط جنسی قرب نیایه بی، گاس خدا وَهَ تجارتش هَمیت می ده. اما وَهَ نظر می رسه که یه موضوعی بی همیت آ. بخش هنی که هَمیت اطاعت آنی نِه نشو می ئه، قصه یا عیسا وَهَ کلیسا افسس آ:

«توبه کُ و اعمالی نه وه جا بیار که د شروع وه جا می آوردی. چی آر توبه نکي،
خوم [وه دو] میام و چراغدونت نه د اوچه که هی ورمیارم.» (مکاشفه ۵:۲)

توبه کرده وه معنی عوض بیئه طرز فکر و د نتیجه، عوض بیئه د مینه طرز کار
وه منظور تطبیق واکلوم خدا آ. آر کلیسا افسس اطاعت خوش نه وه دما میون،
مجال خوش نه سی قَت فراوونی برکت، د دس می ده. ای هَم تفکری قابل سیفا آ.
د مینه انجیل لوقا متلی نه می شنویم که فرصت یا د دس رته نه وه سُنه زموبنی و
چی مهم قرار دئنه چی یا هَنی نشو می شه. عیسا گت: «شخصی ضیافتی گپ ترتیب ده
و بُری وُشُری نه دعوت کرد. هه که موقع شوم ریسس، پاکارش نه کل کرد تا دعوت
بیه یا نه بنه: بیاییت که همه چی حاضر آ.» (لوقا ۱۴: ۱۶-۱۷). بی گمو، ای کلوم
خداوند آ: ضیافت حاضر آ! پس زموبنی خیلی مهم آ.

وه جوو دعوت بیه یا سیل بکیم: «اما ونو هر کم عذر و بُنه ئی آوردن.» (آیه ۱۸).
دلایل وه ظاهر درس سی نویئن حضور ونو ارائه بیئه. یکی زنی خریئی، یکی بایس وه
کارش رسیدئی می کرد و یکی هنی زنی داشت که وه توجه او هُجه داشت. بُنه یا شامل
زنا، دزی، قتل یا هر چی هنی که ایما وه نه وه عنوان گنایا طبقه بنی می کیم، نوین. اما
هه که اوچیئی گنه نی، وه کلوم خداوند برتری داشتوئه، تبدیل وه گنه موئه.

پاکار واپری د جوو دعوت بیه یا ورگشت و ایما چنی موحونیم: «صحو مجلس
تش د سرش رت» (آیه ۲۱). او غصه دار نوی، بلکم تش د سرش رت. سی چی؟ سی
یکه دعوت صحو مجلس نه سئوک شمرده و سیشو د چی مهم نوی.

صحو مجلس چه کار می که؟ او ونونی نه که د اول دعوت نویه بیئن، دعوت
می که. عیسا وای جمله متل نه وه آخر می رسنه: «هیچ کم د دعوت بیه یا، شوم
منه نمی چشن.» (آیه ۲۴). ونو مجال نه د دس دن. هرچن بُنه یا ونوی ضرر وه نظر
میوما، اما مهم آ که وه ویر داشتوئیم حتا چی یا بی ضرر هَم تونن ایما نه د انجوم اراده
خدا هل بکن. ای کار وه راحتی زمونی اتفاق مِفته که زله خداوند د مینه قلبمو نوئه.
فرصت یا د دس رته بُری وُشُری د مینه کتومقدس ثبت بیئه که نتیجه دیر کرده د
اطاعت بی آ. د واقع، موریادی سی سیاهه کرده وجود داره - اما مه یکی هنی نه
که جذاب آ، انتخاب می کم. د مینه لوقا ۹، عیسا دو پیا جور و اجور نه دعوت می که:
«منه مریدی کُ!»؛ چه دعوتی! خداوند گرد هیسی، شما نه دعوت می که تا و او
ره روئیت. پیا اول قبول کرد، اما وایه شرط: «سرورم، اول اجازه ب تا روئم و بُووه

خوم نه وه خاک بسپارم.» (آیه ۵۹).

او پیا قبول کرد که دِ عیسا مریدی بکه، اما او وا اولویت دئنه وه منافع شخصی خوش، وه نه وه دما ون. محقق یا وه ایما مئن دِ او دوره، هه که گر اول بُووش نه خاک می کرد، دو براور ارث می گرت، دِ حالی که کرون هنی یه بر می گرتن. پس آر او وه وظیفه خوش عمل نمی کرد، ارث وه بچه دوئم میرسس. عذر او قابل قبول وه نظر میوما و دیر کردش دِ جز گنه قرار نمی گرت. وا ای حال او جا من و متاسفانه ای مجال دِ دس رته بی.

وه پیا هنی هم هه ای دعوت دئه بی و او جُوو ده: "سرورم، تو نه مریدی می کیم، اما اول اجازه ب تا ورگردم و اهل حونه خوم نه خدافظی بکم." (آیه ۶۱). دسر کلوم «اما اول» نه می شنویم و هنی هم دلیل تاخیر او گنه د نظر نموته. وا ای حال، او مجال نزدیک بیته وه خالق آسمونیا و زمی نه دِ دس ده.

دِ مینه باب بعدی موحونیم: «دما دِ وه، خداوند هفتاد نفر هنی نه هم تعیین کرد و ونو نه دو وه دو دِ ناها خوش وه هر شهر و دیاری کل کرد که قصت رته وش داشت.» (لوقا ۱۰:۱). ای دو پیا تونس دِ بین او هفتاد نفر قرار بیرن، اما گاس مجال نه دِ دس دن؛ سی یکه اطاعت خوشو نه وه سُنه نویئن زله دِ خداوند وه دما ونن. دِ مدت سال یا خدمتم وه قوم خدا، هنی هم هه که یه ایمودار وا بی اعتنای مئه: «خدا مدتی آکه دباره ای موضوع وا مه کار می که» بلاجیم میا. ونو لوخنه میکه و حتا هرزگائی می خنن و وه نه چی جالبی دونن. آر ونو می فمسن که وه علت کمبود زله مقدس خدا آکه چنی سیقاف مونن، فکر نمی کم که وه نه اوفه ساده می گرتن. چی موی آر موسا وه سُنه مشغله اش دِ ویرداری گله، دِ دیئن نِمَا گپ بوته گر گرتنه ری گردو موی؟ (خروج ۳)

آر نوح دِ مینه ساختن کشتی دیر کرده می کرد چی؟ آر ابراهیم دِ رته وه کنعان دیر می کرد، چطور؟ هه او طور که بُووش ای کار نه کرد، سی یکه او اولی نفری بی که وه کنعان دَوَت بی. اوچیئی بُووش وه سنه دیر کرده خوش دِ دس ده، ابراهیم وه انجوم رسن (پیدایش ۱۱:۳۱).

آر نحما طبق حاس سَنَبَلَط و جِشیم، که دِ سرون بیئن، وه دیئه ونو می رت و کار نه حفتنی و آخر دیوار نه وه دما می ون، چطور؟ اما نحما دِ خدا زله تُو میره. او جُوو ده: «مه وه کاری گپ مشغولم و نتونم بیم وه هار. سی یکه کار زمونی که وه نه ول بکم پیام و تِه تُو وه هار، بسه؟» (نحمیا ۶:۳).

مثالیا بی آخر هیسن. نکته اصلی یه آ: هه که نسوت وه کلوم خدا وا زله ورکه، آزعی د او اطاعت می کیم.

سفرارشی کرده سی خومو

آیه: «می نیم وا دو وانگلات نمی کم، تا هدیا تونه نیه دارم.» (زبور ۱۱۹: ۶۰)

نکته: آر وه بُنه یا شخصی اطاعت د کلوم خدا نه وه دما بنیم، یعنی اعلوم می کیم که اراده او د درجه دوئم هَمیت قرار داره.

سیفا: ای امکان وجود داره که چی یا وه ظاهر بی ضرر بتونن ایما نه د انجوم اراده خدا هل بکن. هه که اوچیئی که گنه نی، وه کلوم خداوند برتری داشتوئه، تبدیل وه گنه موئه. یعنی مه وه خوم اجازه دمه که وه سُنه منافع شخصی د ره درآم و د نتیجه، اطاعتم نه وه دما بُنم؟ چطور تونم ای مساله نه عوض بکم؟

دعا: ای بُووه آسمونی، منه بوخش وه سُنه زمونیایی که کلوم تو نه کاری اختیاری د نظر کردمه یا وه نه مهم تری اولویت زنه ئیم قرار ندمه. درک می کم که وا انجوم ای کار، ناحاسه ای پیغوم نه جواز کردمه که اوچیئی که سی تو مهم آ، سی مه بی همیت آ. توبه می کم و د تو حاوون بخششم. اولویت مه حاس تونه. د مینه نوم عیسا مسیح، آمین.

اقرار: وه محض یه که اراده خدا نه دونسوئم، آزعی د وه اطاعت میکم.

ایما وه زنه ئی وه طبق منطق انسانی دَوَت
نویئیمونه.

تنیا چی ئی که هَمیت داره، اطاعت دِ کلوم
خدا و هدایت او دِ مینه زنه ئی اِمانه.
هه که دِ مینه اراده او هِسیم، دِ مینه
امن ترین جا دنیا قرار گرتیمه.

— برادر یون

۲۴ | منطقی وه نظر نمیا

یعنی دِ مینه قدیم، روح القدس شما نه وه انجوم کاری هدایت کرده آ که وا عقل جور درنمیا؟ بیشتر کسونی که وه مدت دراز وا خدا ره رتنه، جُوو مثبت مئه. اما اجازه بئیت په سوال هنی بیرسم: یعنی دما اطاعت شما، او کار منطقی وه نظر ریسس؟ هرزگائی آزعی دما دِ اطاعت یا حتا مدتی دما دِ وه؟ جُوو تقریباً همیشه، آ. (موئیم «تقریباً همیشه»، سی یکه موردیا کمی هی که گاس تا زمونی که وه تخت داوری نرسیم، او کار منطقی وه چش نیا.) دِ ادامه بررسی معنی رکسه دِ کلوم خدا، موئه چنی گت: یکی که دِ راسی دِ مینه زله مقدس ره می ره:

۱. آزعی دِ خدا اطاعت می که.

۲. حتا آر منطقی وه چش نرسه هم دِ خدا اطاعت می که.

یه په جریان معمولی نی که خدا دِ ایما باحا کاری انجوم بئیم که سی فهم ایما منطقی نی. اما ای اتفاق مفته. اجازه بئیت چن سوال بیرسم؟
یعنی منطقی بی که وه ری خاک تفکه بنیم و اوسه خره نه ری چش یا بیایی کور بنیم و وه او بئیم روئه وه نه بشوره؟ نه، دِ او زمو هیچ منطقی وه چش نمیا. اما ای سفارش (حکمت) باعث بینائی په آیم کور بی. یعنی ریختن آو دِ مینه ظرفیا شرأو دِ مینجا دوئت، دِ حالی که شرأو بیشتری هُجه بی، منطقی بی؟ و حتمی دِ او زمو منطقی نویئه، اما ای سفارش (حکمت) وه بهتری شرأو دوئت باعث بی.

یعنی ایی کار منطقی بی که وِه ملوونیا کاریلد هُد بوئه که برخلاف غریزه و تعلیم خوشو، کشتی غرق بیئه نِه ول نکن؛ دِ حالی که قایق یا نجات وِه راحتی دِ دُرس بیئن؟ نه، دِ او زمو چنی نوی، اما ایی سفارش (حکمت)، جُون گرد ۲۷۶ نفر نِه دِ مینه کشتی نجات ده؛ و زنه ئی هیچ کم دِ ونو دِ دس نرت (کاریا ۲۷: ۲۷-۳۶).

یعنی منطقی بی که یه پیا دما نیاینه یه جلسه گپ بیاری دِ مینه شهر، که خدا دِ او سی شروع وِه استفاده کردی، شهر نِه ول بکه و وِه هد خدا وِه مینجا بیاوو روئه؟ نه، دِ او زمو چنی نوی، اما ایی سفارش، باعث بی که سئمی لشکر حبش نجات پیا بکه. یعنی منطقی بی که شش روز آرم دِ دورور دیواریا بلن و قرص یه شهر گپ گوم ورداریم، اوسه دِ روز هفتم، هف گِل هنی هه ایی کار نِه انجوم بئیم و دِ آخر شیپور بزیم و بقارنم؟ نه، دِ او زمو منطقی نوی، اما ایی نصیحت (حکمت) باعث بی که دیواریا دشمه آوار با.

یعنی منطقی بی که آرد نِه دِ مینه پاتیل خورش سمی بریزیم و بعد وِه گرد پاکاریا بئیم دِ وِه بُحورن؟ نه، دِ او زمو منطقی نوی، اما ایی سفارش (حکمت) باعث بی گرد غذا مقوی بُحورن و هیچ که ناخوش نوئه.

یعنی منطقی آ کسونی نِه که وِه شما، آت ایال یا یکی دِ نزیکیاتو صدمه زنه، بوخشیت؟ یعنی نبایس ونو باها ایی کارشو نِه بئن؟

یعنی دوس داشتنه کسونی که دِ شما بئشو میا، منطقی آ؟ یعنی نبایس وای اعتنایی و سردی وای ونو برخورد کرد؟

یعنی خوئی کرده وِه کسونی که وای شما گن تا کردند، منطقی آ؟ یعنی نبایس دِ ونو تقاص گرت؟

یعنی قرب نیائه وِه کسونی که دِ مقام قدرت هیسن و وای گنی رفتار می کن، منطقی آ؟ یعنی نبایس وِه ونو اعتراض کرد و دِ ناهاشو تور بایم؟ یعنی منطقی آ وِه کسونی که وِه شما بی قرپی می کن، قرب بنیت؟ یعنی نبایس سرکوفت بوئن؟

تونم سی باقی فصل و گاس کل کتو، هدیا بی نِه که دِ مینه کتومقدس منطقی نیسن، وِه شریکی بنیم، اما وِه طبق نتیجه یا، هر کوم دِ ونو حکمت خدا نِه ثابت کردند. آیم یا دِ مینه برخورد وای هدیا خدا، یا زله خداوند نِه داشته و اطاعت کردن و برکت پیا کردن؛ یا دِ غفلت و ناطاعتی خوشو، زله ئی دِ خدا نئاشتن و عاقوتش نِه هم کشیئن. امید دارم که وای روشنی بیشتی بئینیت که زله خدا حقیقتاً شروع حکمت آ (زبور ۱۰۱: ۱۰). وِه ایما گتسه:

«وا تموم دل خوت وه خداوند توکل کُ، و وه عقل خوت تک نک؛ د مینه گرد زهیا
خوت او نه د نظر داشتو و او زه یاته نه راس میکه.» (امثال ۳: ۵-۶)

حکمت خداوند خیلی بالاتر د حکمت امانه؛ پس، نبایس وه درک خومو اعتماد
بکیم. زمونی که وه ایما هُد میکن تا کاری نه انجوم بئیم که منطقی نی، وه راحتی
تونیم د اطاعت کرده که د آخر سیمو مفید آ، هل بایم. یکی که د خدا زلهش می ره،
اطاعت می که؛ حتا آر منطقی نوئه.

چن سال وِرَز یه وایه مولتی میلیاردر ملاقات کردم. او دباره کاریا ناگوم خوش
د مینه بازار کار د روزیا اول دورون حرفه خوش قصه کرد. او گرد کتویا پرفروش د
رابطه وایه دُرس کردن یه کاریکاسوی موفق نه خنی و سفارش یه نه که جمع جور کردی،
وه کار آوردی. وایه ای حال، هه چنو وایه مشکلاتی ریوری بی.

یه رو د حالی که د مینه کلیسا نشسی و وه پیغوم کشیش گوش می ده، ایی فکر
وه ذهنش اوما که او [کشیش] سی موعظه انجیل دَوَت بیئه و سی انجوم مأموریت
زَنه ئی خوش وه روح القدس هجه داره. مه هم سی بازار تجارت دَوَت بیمه، پس سی
چی سی انجوم کاری که وه وه دَوَت بیمه، وه روح القدس وابسته نیسم؟
او تصمیم گرت که هر رو صُو د خُوو وریشه و د خداوند سی او رو زَنمونی باحا.
او یه دفترچه یادداشت داشت و هر چی ئی نه که وه او الهام موی، یادداشت می کرد.
هه چنی هم تاکیت داشت همیشه گوش وه زنگ الهام یا روح القدس د مدت روز با؛
حتا د مینه جلسه یا کاری.

او قری د جزییات نه وایه ایما وه شراکت نیا. د یه روز خاص او یه جلسه کاری
داشت. او رو صُو حس کرد که روح القدس وه او هُد میکه تا کاری نه انجوم بئه که
خیلی پیش پا افتایه وه چش میوما. هیچ معنی نداشت، اما او وه ایی روند متعهد بی.
روح القدس وه او هُد کرد که کار خاص نه وه طور تکرار انجوم بئه. او مدام وه
پاتشاهی فکر می کرد که الیشع نبی وه او گئی و تیر وه زمی بزَنه. پاتشاه هم سه ضروه
زه و توسط نبی سرکوفت بی که سی چی بیشتر د یه ضروه نَزَه (دوئم پاتشایا ۱۳:
۱۴-۱۹). پس ایی پیا هم بیست گِل او کار نه انجوم ده. او بعد ها وه مه گت: «او
رو، شرکت مه بیس بیمارستان د مینه ویتنام خری.»

اوسه وه ایما گت که چطور یکی د گپ تری بانک یا جاهان نه د مینه اروپا خریه.
روند وه غیر معمول تر د خرید بیمارستان وه چش میوما. بلاجیم اوما. وه تعریف

ساده، اِی تاجر صرف نظر دِ اوچیئی که دِ مینه دعا وِه او دَنه موی، می حا منطقی وِه چَش میوما یا نه، اطاعت خدا نِه برگزی. نتیجه وِه دیاری آ - او دَ تقلا زیادی نمی که! زمونی که یکی دِ کرون اِیما دِ آخریا سالیا نوجونی خوش بی، دِ او حاسم کاری انجوم بئه که سیش منطقی نوی. او جلو مه ایستا و اعتراض کرد که هُد مه منطقی وِه چَش نمیا، اما مه قرص سر قصه مه ایسام. دس آخر او وا غیض گت: «بُوه، مه نسل هزاره هیسم و ورز انجوم کاری بایس «سی چی بیئن» وِه نِه درک بکم!»

وِه او گُتم: «باشد، وا تو مامله ئی می کم. اجازه ب وِه نِه وا گتنه یه متل واقعی شروع بکم! خدا وِه یه نبی جوونی دِ یهودا گت که وِه بیت ئیل سفر بکه و سی پاتشاه اسرائیل نبوت بکه و دِ هه او مسیری که اُومایه وِه یهودا ورنگرده، علاوه وِه یه، دِ مینه مدت سفر چی ئی نُخوره. نبی جوو هدیا روح القدس نِه اطاعت نکرد و عاثوت وِه نِه کشی. او ورز آخر سفر، توسط شیر کشس.» (اول پاتشایا ۱۳: ۱۶ و ۲۳-۲۶) «گرم، مامله مه وا تو یه آ؛ یه رو که بتونی «سی چی بیئن» پشت هدیاپی که خدا وِه او نبی جوو دِه نِه وِه مه بئی، مه هم «سی چی بیئن» پشت هدیا مه نِه وِه تو موئم!».

او تا وِه ایمر و نتونسه «سی چی بیئن» وِه نِه وِه مه بئه. دِ واقع، او مورد منه هم شیت می که. زمونیاپی هی که خداوند وِه اِیما مئه کاری نِه انجوم بئیم که دِ ذهن اِیما بی معنی وِه چَش می رسه، اما نتیجه یا، همیشه حکمت او نِه تأیید می که. وِه هه اِی دلیل آ که عیسا مئه: «اما حقانیت حکمت نِه کاریا وِه وِه ثابت می که.» (متا ۱۹: ۱۱).

چنو با که گرد اِیما هه چی پطرس بایم؛ دما دِ وِه که گرد شو سی گرتن ماهی دِ مینه دریا تقلا کرد و نتیجه ای نگرت، وِه دنگ عیسا گوش دِه و وِه اُویا قیل تر رت وِیل هنی تور خوش نِه وِن. اِی هد، زمونی که ونو شکت بیئن، کار اضافی زیادی نِه طلب می کرد. یعنی جُورِ پطرس، قشنگ نی؟

«گرد شو نِه سخت تقلا کردیم و چی ئی نگرتیم. اما سی یکه تو موئی، توریا دِ مینه آو مونیم.» (لوقا ۵: ۵). نتیجه صید، دو قایق پر دِ ماهی بی.

سفارشی کرده سی خومو

آیه: «نادونه وه که وه خوش توکل داره، اما وه که دِ ره حکمت گوم ورداره، دِ امو می مونه.» (امثال ۲۸:۲۶)

نکته: حکمت خداوند خیلی بالاتر دِ حکمت اِمانه؛ پس، نبایس وه درک خومو اعتماد بکیم، سی یکه وه راحتی تونه ایما نه دِ اطاعت پر فایده، هل بکه. یکی که دِ خدا زلهش می ره، اطاعت می که، حتا آر منطقی نوئه.

سیفا: یعنی اعتماد وه حکمت خدا سیم مشکل آ؟ یعنی دِ مینه قدیم، وه نصیحت او دو و شک بیئه و اوچیئی نه که وه چِشِم منطقی میوما، انجوم دمه؟ نتیجه وه چی بی؟ آر سی هدایت وه خدا سیل بکم و وه او اعتماد بکم، چه اتفاقی مِفته؟ یعنی تونم وه ای مسیر متعهد بمونیم؟

دعا: ای بُووه آسمونی، منه بوخش که وه جا حکمت تو وه حکمت خوم اعتماد کردم. ایمونی می حام تا زمونی که کلوم تو نه می حونم، دعا می کم، و مشورتیا خدا نه دِ کسونی که دِ تو زَلْشُو میره می شنوئم، حکمت تو نه دریافت بکم. وه مه قدرتی ب تا باور بکم و اطاعت بکم حتا آر منطقی نوئه. دِ مینه نوم عیسا مسیح، آمین.

اقرار: مه تصمیم مییریم وه جا تک وه نظر خوم یا نظر کسونی که وه قوه آیم یا بیشتر دِ خدا اعتماد دارن، حکمت خدا نه انتخاب بکم و دِ وه اطاعت بکم.

وظیفه انسان یِه آکه خدا نِه دوس
داشتوئیت و دِ او زله‌ش روئه،
حتا بی امید وه پاداش یا زله دِ مجازات.
– میمونیدس

۲۵ | بی سود آشکارا

ها دِش بُووه داآئی نِه دِیئیتِه که دِ اِی مساله گله ئی می کن که هه که دختر یا گُرشو وه دانشگاه می رن، تنیا زمونی که وه پیل هُجه دارن، وا ونو تماس می رن. دِ مینه اِی سناریو معمول، دِ مدت او تماس تلفنی، گاس وه نظر بیا که بچو وه قصه کرده وا بُووه و داآشو علاقه دارن، اما دِواقع، انگیزه اصلی ونو نفع برده دِ منابع مورد هُجه شُوته. یِه دِ حالی آ که زله مقدس مانع موئه تا چنی کاری نِه وا بُووه آسمونی خومو انجوم بئیم. دِ ایچه حال هنی دِ رِکسه دِ براور کوم خدا نِه معرفی می کیم. بیاییت هه او طور که جدیدتری لای وه نِه اضافه می کیم، موردیا جلوئی نِه هَم مرور بکیم. ایما بایس

۱. آزی دِ خدا اطاعت بکم

۲. دِ خدا اطاعت بکیم، حتا آر منطقی نوئه

۳. دِ خدا اطاعت بکیم، حتا زمونی که سود شخصی ناشتوئه

دِ بیشتر دِ چهل سال خدمتم، واقعیت غم دِباری نِه و خصوص دِ مینه کلیسا غرب سیل کردمِه. تاکه گلی، سی علاقه دار کرده ایموداریا وه اطاعت، بایس وه منافع ونو تأکید کرد. کمی دِ اِی باره سیفا بکیم. یعنی سی دقیقه زی تر میایم تا دِ صندلی رَزگ جلو بنشینیم و پیغومی دِ باره تقدس بشنویم؟ یعنی عنوان یا کتویایی که وه اطاعت تأکید دارن، دِ سیاهه کتویا پرفروش قرار می رن؟ یعنی یِه رهبر سی

هم راسا بيئه وا اي روند، دِ حقيقت هل بيئه؟ وه کَلومَ هَني، يعني پاکاريا زيادي وه جا يکه قوم خدا نه وه حاشا کردن خوشو و مريدي دِ عيسا دعوت بکن، زير فشار راضي کرده مردم وا مثل يا الهام بخش قرار گرته؟

چه چي ئي اي روند نه وه چني واقعت غم دباري تبديل مي که؟ وا ديري کرده دِ حکمت خدا، دِ واقع وه خومو صدمه مي زنيم. هديا، نصيحت و حکمت او دس آخر گپ تری برکت يا نه دِ زنه ئي ايسه و آينده مو وه پيشکش مياره. وه اِيما گُتسه: «دِ نيه داشتنشو پاداشي خيلي گپ آ» (زبور ۱۱: ۱۹) [پاداشي خيلي گپ سي کسوني که دِ کَلومَ خدا اطاعت مي کن هي]. شما هرگز نتونيت بيشتَر دِ اوچيني که خدا مي نه، بئيت. پاداش او خيلي بيشتَر دِ هر کاري آکه تونيت سي او انجوم بئيت.

دِ لايي هَني، انگيزه دئنه دِ ره پاداش خطرناک آ. سي چي؟ آر پاداش روشه نوئه، يعني اِيما هه او تصميم نه سي اطاعت دِ هديا خدا ميئریم؟ وه احتمال زياد، توسط منافع شخصي وه کلي دِ بين خواهد رت. وه هه اي دليل، زله خدا تا اي حد حياتي آ؛ سي يکه انگيزه نه سي اطاعت آماده مي که، بي يه که پاداش آشکارا با يا نه.

دِ مينه دورون امپراتوري گپ پارس، اي امپراتوري زوردار، گرد امپراتوري يا هَني نه شکس دئي و رهبر ونو، پاتشاه آخشورش، پر زورتری پيا ري زمي بي. او وا زني يهودي وه نوم «استر» عروسي کرد.

دما دِ پاتشاه، بالابزتری مقام، پياي وه نوم «هامان» بي. او دِ «مردخاي» تاته زا استر که او هم دِ مقامات پاتشاه بي، وه سختي دل ناگرو بي. هامان دِ غيظ خوش تصميم گرت نه تنيا مردخاي، بلکم کل قوم يهود نه مجازات بکه. او و بُري وُشُري هَني، دِ يهودي بيئه ملکه استر بي خور بيئن. هامان و تِ پاتشاه وه تهمت و بدگويي قوم يهود مشغول بي و پيشنهاد کرد که گرد اي نسل دِ مينه يه رو نابود بوئن. نشخه او بخت ور بي. پاتشاه قبول کرد و هد وه نه ده و وا انگشتر خوش، مهر و موم کرد. مردخاي دِ دم پيا کردن خور اي هد، قاصدي نه و تِ تاته زا خوش، ملکه استر کل کرد. او دِ ملکه حاس که و تِ پاتشاه روئه و سي جُون مردم يهود بلالکه.

«استر جُوءِ ده: پاکاريا پاتشاه و مردم ولات يا پاتشاه، گرد دونن که آر پيا يا زني بي وه که دَوَت بوئه، و تِ پاتشاه وه صحن ميني بيا، تنيا يه هد سي او هي و وه يه که کشته با؛ مَر وه که پاتشاه موزيره طلايي خوش نه والا او دراز بکه

تا زنه بمونه. اما مه ایمدال سی رو آکه وه حضور پاتشاه دعوت نویمه.» (استر ۱۱:۴). وا وجود یه که استر زینه آخسورش بی، اما آر او بی دعوت د مینه کاخ پاتشاهی وه او نزیک موی، وه احتمال زیاد اعدام موی.

بیابیت وه ای موضوع سیفا بکیم: او ملکه آ و یه زنه ئی افسانه ای داره؛ د واقع، هر چی ئی که دلش باحا. او و شخصه وا اوماین و وای وه کاخ پاتشاهی، وه سُنه قوم خدا نه تنیا چی ئی وه دس نمیاره، بلکه ای خطر هی که گرد چیش نه د دس بئه، د جور سرش نه. وا ای حال وه جوو او وه مردخای توجه بکیت:

«اوسه استر کرد وه مردخای چنی جوو بئن: رو و گرد یهودیو نه که د مینه شوش هیسین، گرد کُ و سی مه روزه گرت، سه شبانه روز نه چی ئی بحوریت و نه چی ئی وراشنیت. مه و ندیمه یام هم چی شما روزه مئیریم. اوسه و ت پاتشاه میرم، هرچن خلاف قانون آ؛ و آر هلاک بیم هلاک بیم!» (استر ۴: ۱۵-۱۶).

زله مقدس او نه ورداشت بلن کرد تا پاتشاهی خدا نه وه آسایش خوش اول دونسوئه. آسایش، امنیت، ثروت و موقعیت او و اطاعت کرده وه خطر افتا. ای کار چی ئی سی او ناشت، و ای حال اوچی ئی که سی خدا مهم بی، سی او مهم تر بی، بی استثنا. او د براور کلوم خدا می رکس و د او زله تُو میره.

د مینه سال ۲۰۱۵، مه و لیزا د مینه ایروان ارمنستان بیئیم و د مینه کنفرانسی وه ۳۵۰۰ رهبر خدمت می کردیم. کشیشان د گرد اروپای شرقی و خاورمیانه پرواز کردینی و بُری وُشُری د ونو د ایران رانندئیی کردینی (ایروان د مینه سی مایلی سرحد ایران قرار داره). د او زمو مردم ایران اجازه اوماین و وای وه ارمنستان نه داشتن، پس شمار زیادی د رهبریا کلیسیایا زیرزمینی هم د وه حضور داشتن. جلسه یا باشکوه بی. دما د آخر جلسه آخر، مه و لیزا تصمیم گرتیم د مینه جده اصلی ایروان گوم ودراریم تا کمی هوا تازه بحوریم. دو ر جوو نزیک بیس سالو، سی خوشامد د ایما د رستورانی و دَر اومان. دیاری بی ونو دو نفر د رهبریا ایران بیئن. ونو وه طرز بلاجی ئی قشنگ و پر د زنه ئی بیئن. د واقع، یه گری فکر کردم: «ای دختر ونه وه کوم یک د دوگر د سه گر مجردم تونم معرفی بکم؟»

مه و لیزا نزیک بیس دقیقه و ونو قصه کردیم و فمسیم که وزارت اطلاعات ونو

نه تعقیب می که. دِ مدت کنفرانس، تماس یایی دِ لا مقامات ایران دِ باره جا اقامت ونو گرت بیئی. یکی دِ زنو جوو وه ایما گت که پیغوم دل دهولی کئی ری تلفونش داره. دِ مینه او زمو، مه یکی دِ احمقانه تری قصه یایی که دِ مینه چهار دهه خدمت گتیمی نه وه زوو آوردم. وه او گتیم: «سی چی ورمیگردی ایران؟ سی چی نمی جیئی؟» او وا صداقت، مهربونی و وا جرات وه مه سیل کرد و جُوو ده: «آر ایما ورنگردیم، چه کسی دِ باره عیسا وه مردم ایران مُئه؟»

دِ جُوو او بلاجیم اوما. ایما شاهد بیئیم که ای زنو غریزه محافظت دِ خوش نه والا نیان و شوق ونو سی پیشبرد پاتشاهی خدا دِ مینه دیارشوو، ای غریزه نه تحت الشعاع قرار دئی. ونو وا هه او زله مقدسی که استر داشت، گوم ور میاشتن. حتا زمونی که هیچ سود شخصی آشکاری نوی، ونو دِ خدا اطاعت کردن و وه احتمال زیاد جُون خوش نه وه خطر ونن. مه، هم اصلاح بیم و هم دِ ونو الهام گرتیم.

ای تصمیم هه چنو که دِ ای زنو جوو و چش میا، تنیا محدود وه په کار اطاعت نی؛ بلکم په وضع حال قلبی آ که پشخ بیه و وا وه زنه ئی می کیم. ای گلی، حتا دِ مینه تصمیمیا وه ظاهر بی همیتی آ که گر وه گر می ریم. ایما حتا دِ مینه مسائل گچک، انتخاب می کیم که دِ کلوم خدا و هدایت روح القدس اطاعت بکیم. گاس برنامه شلوغی داشتوئیم، اما نوهلمونه دِ ایما می حان تا وا یکی تماس بیئیم. هیچ دلیل درس وجود ناره، هیچ سود آشکاری وجود ناره، اما اینو انگیزه ایما نیسن. پس تماس می ریم و دِ تاکه گلی موردیا «سی چی بیئن» وه نه بعدها می فهمیم.

یا گاس یای می ریم یکی نه که وه ایما بُختم زئه، بوخشیم؛ هرچن هیچ فایده آشکاری سی بخشش، صلح کُ و برکت دئنه وه ای آیم وجود ناره، اما ای کار نه تموم کمال وه سُنه اطاعت دِ هد خداوند انجوم میئیم: «هه چنو که خدا شما نه دِ مینه مسیح بخشیه آ، شما هم یکتری نه بوخشیت.» (افسیسیان ۳۲:۴) «سی هر که نُفری وتو بکه، برکت باحیت.» (لوقا ۶:۲۸).

گاس یکی دِ ایما بئش بیا و وا ایما گن تا کردوئه، پس چه فایده قابل توجهی دِ مینه اطاعت دِ قصه یا عیسا هی؟ «دشمنون خوتو نه محبت بکیت و سی ونو که وه شما آزار می رسن، دعا نه بکیت.» (متا ۵:۴۴). یا یه نه دِ نظر بیریت: سی ایموداریایی که دِ مینه دیاریا جورواجور زیر آزار و جفا هیسن، چه فایده ای داره ونونی نه که وه ونو آزار می رسن، شکنجه می کن یا حتا عزیزونشو نه وه سُنه ایمونشو وه قتل می رسن، برکت پئن؟ وا ای حال، مه و لیزا دِ مینه دیاریایی که ای جریانا افتاده آ، وا

رهبریا زیادی ملاقات کردیمه و شاهد شای فِت فراوو دِ مینه زنه ئی ونو بیئیمه. چه فایده‌ای داره که وا شوق سی قومیا هنی دعا بکیم؟! یا وه ونونی که دِ مینه دیاریا هنی هیسن، مهت بکیم؛ دِ حالی که ونو هرگز نتونن وه نه ورگردن؟! ای سیاهه آخری ناره. اما سوال یه آکه یعنی شما دِ جوو وه زله مقدسی که دِ مینه قلبتو الوگرته، هه دِ خدا اطاعت می کیت یا تا زمونی که نفعی شخصی سیتو داشتوئه، می کومیت؟

سفرارشی کرده سی خومو

آیه: «سی یکه هر که باحا جون خوش نه نجات بئه، وه نه دِ دس مئه؛ اما هر که وه سئه مه جون خوش نه دِ دس بئه، وه نه دِ دس میاره.» (متا ۲۵:۱۶)

نکته: ایما تاکه گلی وا دیری کرده دِ حکمت خدا که فکر می کیم سیمو سودی ناره، گپ تری برکت یا نه دِ دس مییم. دِ مینه اصل، ایما دِ مینه دراز مدت وه خومو آسیب می رسنیم. ایما هرگز نتونیم بیشتر دِ اوچیئی که خدا وه ایما می ئه، وه او بییم.

سیفا: معنی کلوم عیسا دِ آیه «هر که باحا جون خوش نه نجات بئه» چیته؟ یعنی مه ای آیه نه تنیا دِ مینه موردیا خیلی حساس هه چی شاهادتی بررسی کردم؟ یعنی وه نه دِ مینه تصمیم یا روزونه کوچکی که مییریم، و کار بردمه؟ آر ای کار نه انجوم بیئم، چی اتفاقی مفته؟ چطور ای عوض بیئنه نه دِ مینه زنه ئیم تجربه میکم

دعا: ای بووه آسمونی، منه بوخش که شوق و اطاعتم نه وه حکمتی محدود کردم که چه چیئی وه نفع شخصی منه آ. مه دِ ای طرز فکر توبه می کم و دِ تو حاوون بخششم. دِ ای زمو وه بعد، تصمیم مییریم که دِ پی نجات جون خوم نوئم، بلکم وه سئه عیسا وه نه ول بکم. پس، دِ شوق و تشنه حکمت تو موئم؛ حتا آر نفعی سیم ناشتوئه. دِ مینه نوم عیسا مسیح، آمین!

اقرار: انتخاب مه یه آکه گروه گر زنه ئیم، پُر دِ شوق و حکمت خداوند مه عیسا با.

بی اطاعت، نجاتی وجود ناره،
سی یکہ نجات بی اطاعت، ناممکنی و
تیشک یک آ.

– ای. دبلیو. توزر

۲۶ | درد خو

هه که زنی، بچه ئی وه دنیا میاره، تجربه باودلی نی؛ دِ واقع سخت و حتا درد دِ باره. وا ایی حال، نتیجه آخر یه عضو تازه دِ مینه آت ایال آ. ایی زنه ئی قشنگ و تازه، نمتونس بی ناراحتی ناشی دِ آوسی و زائاسه، وه وجود بیا. ایی مثال یه دی کلی وه لای بعدی رکیسه دِ براور کوم خدا میئه. سه مورد اول وه وارد جدیدتری ونو عبارت دِ:

۱. آزعی دِ خدا اطاعت بکیم

۲. دِ خدا اطاعت بکیم، حتا آر منطقی نوئه

۳. دِ خدا اطاعت بکیم، حتا زمونی که سود شخصی ناشتوئه

۴. دِ خدا اطاعت بکیم، حتا آر درد دِ بار با

وا ورگشتن وه یکی دِ آیه یا بنیادین، فیلیپیان ۲: ۱۲-۱۳، وه ویر میاریم که بایس نجات خومو نه وا زله و وا رگه، وه انجوم برسونیم. دُرس ورز ایی کلمه یا که ایما نه وه اطاعت دعوت می که، پولس وه عنوان مثال وه عیسا اشاره می که؛ خداوند ایما دِ امتیازیا الهی خوش چش پوشی کرد و «خوش نه خوار کرد و تا وه مردن، حتا مردن وه صلیب مطیع بی.» (فیلیپیان ۸: ۲). عیسا و میل و رغوت حاس بُووه نه اطاعت کرد، حتا آر ایی کار بایس وارد رنج و عذاب سخت موی.

دیشو دِ مصلوب بیئه، دِ مینه باغ جتسیمانی، عیسا و ناراحتی قازن: «ای بُووه مه، آر گاس ایی جُم دِ مه ردبا، اما نه وه حاس مه بلکم وه اراده تو.» (متا ۲۶: ۳۹).

تیشک بین اطاعت و حفاظت دِ خوش، چنو سخت بی که عیسا عِرخ خی می ریخت. وه ویر داشتوئیت که او «یکی آکه دِ هر بابت هه چی ایما امتحو بیئه، بی یه که گنه بکه.» (عبرانیان ۴: ۱۵). او رنج وحشتناکی که ناها ریش بی، پیش بینی کرد و سی رسسه وه اراده بووه می لالکش، اما ایی کار نشُد نوی. چه چیئی ایی درجه دِ اطاعت نه دُرس می که؟

«او دِ مینه روزیا زنهئی خوش وه زمی، وا قاره‌یا بلن و اسریا وه درگاه او که قادر وه راها کردنش دِ مردن بی، دعا و استغاثه کرد و وه سُنه تسلیمش وه خدا جوو گرت.» (عبرانیان ۷: ۵)

زله قیل و مقدس او، او نه قادر می که که وا چیئی که طبیعت انسانی دِ وه می جینه، ریوری با و وه نه تحمل بکه. وه ایی ترتیب، وه ایما موئن:

«پس سی یکه مسیح دِ مینه جسم رنج کشی، شما هم وه هه ایی اراده مسلح بابت، سی یکه او که نه که دِ مینه جسم رنج کشیه، دِ وا گنه کاری نی.» (اول پطرس ۴: ۱)

وَرز یه که دُم قصه مه بیرم، اجازه بئیت یه نکته مهم نه مطرح بکم. مذهب دروکنی، وه سُنه راضی کردن خدایی که وه وه خدمت می که، دِ پی رنج آ، اما مسیحیت واقعی، وه دم اطاعت دِ خدا آ و دِ مینه ایی روند، و مقاومت دنیا فاسد ریوری موئه که تاکه گلی باعث وه رنج موئه. اطاعت چیئی آکه خدا نه راضی می که، نه رنج کشیه. رنج تونه دِ چش جسمی یا ذهنی اتفاق بسته که دِ مینه هر دو مورد خیلی واقعی آ. پطرس وه ایما هُد میکه که خومو نه مسلح بکیم. یعنی تونیت ارتشی نه گمو بکیت که بی هیچ هواپیما، کشتی، تانک، تفنگ، تیر، کارچو یا وه عبارتی بی سلاح وه جنگ روئه؟ حتا فکر کرده وه وه هم سیقاف وه چش می رسه. سی یه ایمودار هم وه هه او قد احمقانه آکه آماده رنج کشیه نوئه، اما بُری وُشُری چنی هیسِن. یه ایمودار بی سلاح سی ویردار بیئه دِ خوش وه راحتی تونه تنگی یا نه دور بزنه. زله خداوند، او چیئی آکه ایما نه مسلح کرده و قصدمو نه سی اطاعت دِ خدا قرص می که؛ بی توجه وه رنجی که گاس بکشیم.

حکات یا بی شماری دِ باره رنج هی که تونم و شما دِ مینه بنیم، وه قدی که یه

کتو کامل نه پُر بکه. یکی دِ ابي حکات یا، مربوط وه په سفر خدمتی دِ مینه روزیا اول دهه ۱۹۹۰ آ. مه، لیزا و بچونمو دِ مینه په شهر خیلی گچک دِ مینه ناکجاآباد سرگرم خدمت دِ مینه کلیسای بیثیم که وه تازئی کشیش خوش نه دِ دس دئی؛ او ونو نه سی په کلیسا گپتر ول کردی.

چن جلسه اول سخت بی؛ بخش چشگیری دِ جماعت رغوت نداشتن و جوونیا دِ رزگ یا دما می نشسن و تیتال و خنه می کردن. وا ابي حال، جلسه سئم بی که موانع والا رت و اثر وه قیل بی. ایمدال جوونیا زی تر وه کلیسا می اومان تا صندلی یا جلو نه سی خوش بی رن. حضور آیم یا زیاد بی و جلسه یا سی چن هفته تمديد بی. ایما هر رو ایواره، دِ مینه په کلیسا ساختمونی گچک که نفاق دِ جماعت بی، جلسه یا نه دائر می کردیم؛ په دِ حالی بی که شماری نجات پیا کردینی و بیشتر آیم یا، دِ سر نو بنا بیثینی.

دما دِ دعا فت فراوو، پیشنهاد دئیم هر چن ماهی که هجه با، اوچه می مونیم تا کلیسا سی په چوپون تازه حاضر با. وا ابي وجود، هیئت رهبری، دِ بی نظمی که دِ مینه برنامه یاشو دُرس بیبی و هه چنی هم دِ کنترل وه شیوه انجوم کاریا راضی نوین. وه طرز بلاجی ئی، یکی دِ گله ئی یا ونو دِ جوونیایی بی که صندلی یا جلو نه می گرتن. گله ئی یا هنی هم بی، اما هیچ چی ئی که قیمت تعریف کرده داشتوئه، نوی. خلاصه دس آخر، ونو رای دن که پیشنهاد ایما نه قبول نکن و ایما دِ اوچه روئیم.

هه او شوئی که ونو رأی دن، وه کلیسا اعلوم کردم که جلسه آخر ایما شو بعد موئه. هلاته ناراحتی دِ بیشتر جماعت بلن بی؛ زمونه سخت، عذوبده و غم دِ باری بی. رو بعد، کلیسا دِ پیایی که دِ حضور زینش دِ جلسه یا ناراضی بی، تماسی گرت که تهدید کردی دِ آخری جلسه ایما ساختمو کلیسا نه منفجر میکه. اول وه وه خنسم، تا په که پلیسی دِ رابطه وا ابي موضوع وا مه تماس گرت.

دِ ناهایت ناباوری جوو دم: «وِ حتمی ابي جریان نموئه!»
افسر پلیس جوو ده: «آقا، مه ابي پیا نه می شناسم. او په قاچاقچی مصالح مخدر دِ بخش عمده ئی آ و آر چن وراشنی هم بوحوره، بلاجیم نمیا آرای کار نه انجوم بئه.»
وا دل دهلوی پرسیم: «نتونیت دِ ایما محافظت بکیت؟»

وه سختی تونسّم جوو او نه باور بکم: «ایستگاه مه، که نزدیک تری ایستگاه وه ابي شهر گچک آ، سی وینچ مایل دیرتر دِ اوچنه. شیفه مه ساعت ۶ ایواره خلاص موئه و هیچ که هنی نتونه بیا سی یکه پرسنل کمی داریم.»

دِ ناهایت ناباوری تلیفو نِه قطع کردم، اما ایسه بیشتر دِل دِهول بیئم. فکرم هلاته میورد که جلدی پرتالیامو نِه جمع بکیم و شهر نِه ول بکیم. اِیما مینه تریلی دِوبل واید یکی دِ اعضا که دِ مینه زمینی پارک بیئی، زنه ئی می کردیم که تموم کمال دِ مینه ناهاهلمت آسیب پذیر بی. حس ناامنی و تاریئه داشتم؛ سی چی هه او شو نروئیم؟ هیئت رهبری اِیما نِه تار کردی؛ تنیا بایس شهر نِه ترک می کردیم!

دونسم که فکریام دِ ری غتی آن. آیم یا زیادی دِ مدت چن هفته خدمت اِیما تحت تاثیر قرار گرتینی و آر اِیما ونو نِه ورز موعده، وه سُنه تهدید ول می کردیم، ونو دِسر حس تار بیئه توسط رهبرِشو نِه تجربه می کردن. دونسم که آر بَجئیم، یه الگو سازش نِه سی خومو رسم می کیم که گاس سی باقی عمرمو وه ری اِیما تأثیرگذار با. نمی توانسم وه قصه یا عیسا فکر نکم: «مزدور (یکی که تنیا دِ جال مز خدمت می که)، هر هرزگائی بئینه گرگ میا، کوهیا نِه ول می که، می جئنه.» (یوحنا ۱۰: ۱۲)

ساعت یا دعا کردیم، بارها و بارها دِ مینه قلیم اشنفتم که کتومقدس مئه کسونی که دِ مینه حضور خدا باقی می مونن، کسونی هیسن که «وه قول خوشو بفا می کن، هرچن وه ضررِشو با» (زبور ۱۵: ۴). دس آخر، آرمی وه قلب اِیما حاکم بی و حس کردیم که هایم دِ امو. او شو خدمت یا خیلی خوئی داشتیم، هیچ بُمی منفجر نوی و اِیما توانسیم وه درسی و جمعیت خداحافظی بکیم.

اِیما دِ مینه دنیا سقوط کرده و دِ ره درومایه زنه ئی می کیم که وا زه یا خدا ها و تیشک و حتا دشمنی داره. وه هه ای سُنه وه اِیما گئسه: «ای افتخار نصیو شما بیئه که نه تنیا وه مسیح ایمون بیاریت، بلکم دِ مینه ره او عذو هم بوریت.» (فیلیپیان ۲۹: ۱). نه تنیا پولس، بلکم پطرس هم می نیسنه:

«چی، سی هه یه دَوَت بیئیته، سی یکه مسیح سی شما عذو کشی و سرمشقی نیا تا وه ری نشونه گوم یا او پا بنیت. او هیچ گنه نکرد، و فریوی دِ مینه گپش پیا نوی. سی یکه گن فاشش دن، گن فاش نده و دما؛ و اوسه که عذو کشی، تهدید نکرد، بلکم خوش نِه وه دس داور عادل سپرد.» (اول پطرس ۲: ۲۱-۲۳)

اِیما نبایس تلافی بکیم؛ بلکم بایس هر جور برخورد ناعادلونه ئی نِه که وا وه ریوری مَوئیم، وه دس خدا بسپاریم. اما نبایس وه نِه نئی بئیریم، بلکم بایس دِ مینه دعا وه نِه وه خدا بسپاریم. او تقاص اِیما نِه مئیره، اما وه روش خوش و دِ مینه زمو خوش. قهرمونیا پاتشاهی خدا، و ایمونشو پیروزی یا گپی نِه تجربه کردن، اما قری دِ مینه

اطاعت د خدا سيقاف بيئن، وه زالنه كشيښن، شكنجه بيئن، مورد سوءاستفاده قرار گرتن، زندونی بيئن، د بياوونیا مفال بيئن، د مينه اشكف يا زنه ئی كردن و تحت هزارو اوضاع غصه دار كه يا درد د بار هنی قرار گرتن. سی چی؟ سی يکه ونو د مينه دنيايي د ره درو مايه زنه ئی می كردن كه دشمنه نه پاتشاهی خدا بی (عبرانيان ۱۱: ۳۶-۳۹). لا چی یک گردشویه بی: وه سُنه زله مقدس شو د اطاعت ری گردو نوین، حتا آر سیشو عذوبده و درد د بار بی؛ سی يکه ونو وه ای وعده ایمون داشتن: «ونو كه وا اسریا می كارن، وا هلهله شاپی درو می كن! ... وا هلهله شاپی ور می گردن وا دما، و بافه یا خوش نه میارن.» (زبور ۱۲۶: ۵-۶).

سفارشی کرده سی خومو

آیه: «د مينه زله خداوند، گووه قوه دار آ، و بچو آیم نه د مينه وه پنه هی.»
(امثال ۱۴: ۲۶)

نکته: زله خداوند، او چی ئی آ كه ایما نه مسلح می كه؛ و اراده ایما نه سی اطاعت د خدا قرص می كه؛ بی توجه وه رنجی كه گاس تجربه بکیم.

سیفا: یعنی وه سُنه حفظ جون خوم د اطاعت کلوم خدا صرف نظر کرده؟ یعنی حاضر هیسم توبه بکم و زله خداوند نه د بغل بئیرم؟ یعنی محبت و اطاعت نه انتخاب می کم؛ حتا آر د نظر مالی، اجتماعی یا فیزیکی سیم غرچ برج داشتوئه؟

دعا: خداوند، منه بوخش كه وه سُنه ویردار بیئه د خوم د اطاعت د کلوم تو دیری کردم. دونم كه وا بی حکمتی انتخاب کرده حفاظت تو بیعیو و همیشه ئی آ؛ و حفاظت مه، موقتی آ. د ایی گرو بهد، زله خداوند نه انتخاب می کم. چنو با كه وه مه اراده ئی قرص بی تا بی توجه وه باها وه، د تو اطاعت بکم. د تو سی ایی قدرت ممنوم. د مينه نوم عیسا مسیح، آمین.

اقرار: مه مسلح وه زله مقدس هیسم تا د خدا اطاعت بکم، حتا آر د مينه ایی ره عذو بکشم. مه جون خوم نه وه او كه وه عدالت داوری می كه، می سپارم.

«رَہ پایا خوتہ نہ صاف کُ
کہ گرد راہیات پایار موئہ.»

— امثال ۴:۶۲

۲۷ | وه انجوم ریس

سی شروع ایی بخش، اجازه بیئت سوالی نه مطرح بکم: یعنی مجال دس پیا کرده وه قوه کامل هر پروژه بی تکمیل کرده وه هی؟ روشه آکه جُوو «نه» آ. خداوند هم پروژه خیلی گپی در حال انجوم داره که وه ساختنه ملکوت و پاتشاهیش تمرکز داره. او وه هر کم د ایما وظیفه پروژه یا فرعی نه دئه آکه دما د تکمیل، کار ملکوت باشکوه او وه آخر می رسه.

زموننی که وه لای آخر رِکسه د براور کوم خدا میرسیم، ایی حقیقت نه د ذهن داشتوئیت. د ایچه د سر چار مورد اول وه وارد آخری مورد گتسه:

۱. آزعی د خدا اطاعت بکیم

۲. د خدا اطاعت بکیم، حتا آر منطقی نوئه

۳. د خدا اطاعت بکیم، حتا زموننی که سود شخصی ناشتوئه

۴. د خدا اطاعت بکیم، حتا آر درد د بار با

۵. د خدا تا آخر اطاعت بکیم

شائول، اولین پاتشاه اسرائیل، مثالی سنتی د یکی آکه د براور کوم خدا ترس دبار و لِرزه نوی. زموننی که کوم خدا سیش منطقی نوی، سود او آشکارا نوی یا د مینه خدمت هدفیاش نوی، او وه راحتی د اطاعت سر وا می زه. کمبود زله مقدس او تاکه گلی باعث درد یا آسیب وه باقی موی که د مینه گرد ایی رفتار یا صدق می که.

اما همیشه چنی نَوی. او وِرَز تاج گذاری وِه عنوان پاتشاه، جوونی اُفتایه و خداترس بی؛ دوفضیلتی که دِ لارگ یَکتری هیسن. هه که سموئیل، نبی معروف، دِ فتراق او بی، وِه دوگت: «سی چی بایس منه انتخاب بکی؟ مه دِ کوچکتری قبيله اسرائیل هیسم و طایفه مه دِ مینه قبيله ایما کمتری هَمیت نه داره.» (اول سموئیل ۹: ۲۱ نه بیئیت). بعدها، گرد اسرائیل جمع بیئن تا هویت اولی پاتشاه خوشو نه پیا بکن. دما دِ یه مسیر دراز، انتخاب الهی وِه شائول افتا، اما زمونی که رهبریا او نه هنا کردن، او پیا نَوی. او دِ مینه جا ناشناسی پنهو بیئی و شوقی وِه اشناخته بیئه نثاشت (اول سموئیل ۱۰: ۲۰-۲۴).

زله مقدس، گنجینه ای سی او نَوی؛ او هَم هه چی سلیمو، دَس آخر دما دِ تجربه موفقیت، آوازه و نفعیا رهبری وِه نه ول کرد. سی بیشتر آیمیا، دِ جور شائول پاتشاه، نشونه یا اولی دِ دس دئنه زله مقدس، نامحسوس آ. ایی کار، وا نثیه گرتن باوریا دِ مینه مسائل کُچک شروع موئه و وِه وره باعث مَوئه وجدان ایما بیشتر و بیشتر بی حس با و دس آخر، موقعی که وا مسائل مهمتری ریوری مَوئم، دِ الگو ناطاعتی خومو بی خوریم.

ای مساله دِ باره شائول پاتشاه صادق بی. نشونه یا دِ دس دئنه زله مقدس دِ مینه او دیاری بی (اول سموئیل ۱۳: ۵-۱۴)، اما چی ئی که او نه گول ده، یه بی که او دِ مینه هه او زمو، موفقیت گپی نه تجربه کرد (اول سموئیل ۱۴: ۴۷). دما دِ مدتی وِه پاتشاه هُد دِئس که: «ایمدال رو و عمالیقیا نه شکس دئه، گرد مال منالشو نه وِه نابودی کامل بسپار. سیشو رحم نک، بلکم پیا و ز و بچه و بچوله، گاو و کوه و شتر و خر، گرد نه بکش.» (اول سموئیل ۱۵: ۳). خداوند حاضر بی که تقاص رفتار گن ایی ملت نه بییره.

شائول، دویست و ده هزار سروز جمع کرد. او و آیمپاش، وِه غیر آجاج - پاتشاه عمالیقیا - و بهتری حیونیا اهلی، باقی آیمیا و حیونیا نه کشتن (اول سموئیل ۱۵: ۷-۹). بیاییت وِه ایی موضوع فکر بکیم؛ سی یه که شائول ایی ارتش گپ نه وِه کار بوره، عمالیقی یا بایس حداقل یه چهارم میلیون شهرون داشتوئن، دما دِ اصل، ونو ۲۴۹:۹۹۹ نفر نه کشتن. پاتشاه ۹۹۹ درصد دِ کاری که وِه او گتسی نه انجوم ده، اما توجه بکیت که خدا وِه اطاعت تقریباً کامل او چی جئو ده:

«دِ یه که شائول نه پاتشاه کردم پشیمونم، سی یکه دِ مریدی مه ورگشته و هدیا منه وِه جا نیاورده.» (اول سموئیل ۱۵: ۱۱)

سموئيل ابي پيغوم نه وه پاتشاه رسن و رُك راس رفتار او نه «نا اطاعتی» هن (اول سموئيل ۲۳:۱۵). د يه شكي ني كه شائول گنه كرد. بياييت كمى بكميت و دباره گنه قصه بكيم. يوحنا رسول مټه كه گنه، برخلاف شريعت كار كړونه (اول يوحنا ۴:۳). تعريف او د گنه نه موئه چني گت: گنه، نوئين اطاعت د دسلات و اقتدار خداوند آ. بياييت د ابي سيك وه وه سيل بكيم: د مينه باغ عدن، آيم و زني لكاته نحوفتي، د بانك دوزي نكرد، يا يكي نه نكشت. او وه سادئ د اوچيئي كه خدا گټي، سرپيچي كرد. وه هه ابي ترتيب، شائول هم تصميم گرت كه وه طور كامل د اوچيئي كه خدا وه او هُ د دټه آ، اطاعت نكه.

بياييت عميق تر سيل بكيم. هه كه د شائول حاسن كه وه جنگ روئه، او پا وه زمي نكوئي و نكت: «وه هيچ عنوان مه ابي كار نه انجوم نمم!». رفتاري كه بيشتر مردم وه نه نا اطاعتی و حسو ميارن. او هُ د نه نټه نكرت و خوش نه و امور شخصي سرگرم نكرد. آر چني بي، بيشتر مردم گمو مي كردن كه: «او د قضاوت غلط كړده آ؛ سي يكه اطاعت نه د اولويت قرار نده آ». اما شمار كمى د كلمه «نا اطاعتی» سي رفتار او استفاده مي كن.

وه هه ابي ترتيب، بيشتر مردم تأييد مي كن كه او و انجوم ۹۹/۹۹ درصد د وظيفه اش، خو عمل كړده آ، اما شمار كمى، كاريا او نه نا اطاعتی موئن. آر ايم او جا شائول بيئيم و چني مجازاتي نه دريافت مي كرديم، چن نفر د ايماء اعتراض مي كرديم: «بيخيال، منطقي با! سي چي وه جا قدرداني د گرد كاريا كه انجوم دمه، ايقه ري كاريا كوچكي كه انجوم ندمه، تمرکز كړديه؟!». و توجه وه ابي موضوع، موئه وه ابي نتيجه ريس كه: اطاعت تقريباً كامل، اصلاً اطاعت و حسو نميا.

بياييت سيل بكيم كه سي چي د چني كلمه يا تني استفاده بيئه. اول يه كه د مينه او روزيا، آر شما پاتشاهي بيئيت كه ديارى هني نه فتح مي كړد، زنه گرتن پاتشاه او ديار، مرس وه داشتنه يه غنيمت زنه د مينه قصر تو بي و ويراورده هميشه ئي د گي رهبري شما بي؛ نه تنيا سي خوتو بل كم سي گرد كسوني كه وه قصر شما وارد موين. دوم، سي چي د بهتري حيونيا چشم پوشي بكيم؟ ورز جوو دټنه، اجازه بټيت كمى وه نه سخت تر بكيم. شائول اجازه ده تا بهتري حيونيا اهلي نه سي پيشكش دټنه وه خداوند معاف بكن. وه حاشا او د مينه جوو

وه سموئيل نبي توجه بكيت: «سروازيا ونو نه د عماليقيا گرتنه و بهتري كوهيا و گاويا نه زنه نيه داشتنه تا سي يهوه خدات قروني بكن، ولي مابقي نه وه نابودي

کامل سپردیمه.» (اول سموئیل ۱۵:۱۵). سی چی او ای کار نه انجوم ده؟ یعنی گاس سی جلب رضا قومش ای کار نه انجوم دئوئه؟ قومی که خداوند نه وه رسمیت می شناسه. وه نظر سروازیا، رهبریا و مردم فکر بکیت. وه احتمال زیاد ونو وه یکتی می گتن: «ایما چنی پاتشاه خداپرسی داریم. او همیشه خداوند نه د مینه اولویت قرار می ئه. او بهتری نیا نه وه خدا پیشکش می که!» مردم نونسن که هد اصلی یه بی که همه چی نه نابود بکن. د اصل، شائول آوازه خوش نه ضمانت می کرد. انگیزه رفتار او زله د انسان بی. آ، شائول حس نامنی می کرد.

د مینه دنیا ایمر، بُری وُشُری د آیم یا سی کسونی که حس نامنی می کن، دلسوزی می کن. وا ای حال، اوچیئی که د پس نامنی هی، میل ایما وه قبول بیئه، دوس داشتنه یا قرب، حتا وه قیمت ناطاعتی آ. ایما نتونیم درک بکیم که چنی توسط خالق خومو، قبول بیئه و دوس داشتنی هسیم. نامنی بایس وه عنوان یه تله خطرناک اشناخته با. شائول وه سُنَه کمبود زله مقدس، هد نه کامل انجوم نده. بیابیت وه مثال عیسا ورگردیم. او وا تارییئه، شرم، نفرت، مخالفت طاقت فرسا، رم کو فیزیکی و مصلوب بیئه وحشتناکی ریوری بی. هه که ناتور معبد سی گرتن او اوما، شاگردونش تقلا کردن جلو ای کار نه پئی زن و د عیسا محافظت بکن. وا ای حال، جُوءِ او یه بی:

«یعنی گمو می کی نتونم هه ایسه د بُووه خوم باحام که بیشتر د دوازده فوج فریشته وه مهتم کل بکه؟ اما د او صورت پیشگویی یا کتویا مقدس چطور و انجوم میرسه که مُئه ایی اتفاقی بایس اتفاق بفته؟» (متا ۲۶: ۵۳-۵۴)

اطاعت کامل سی عیسا خیلی مهم بی.

د مینه دیرستان، مه ایمودار نویم، اما پوستری د مینه رخن ایما بی که منه شیفته خوش می کرد. هر رو ایواره دما تمرین بسکتبال وه نه می یم. یه ورزشکار نشی و سرش نه هارونی و می گت: «تسلیم بیم!» د مینه زیر وه، تصویری د عیسا ری صلیب بی که می گت: «تسلیم نویم!»

ای تصویر، تاثیر قبلی وه مه وه عنوان یه غیرایمودار نیا. ایمدال که دونم عیسا توانس د او رفتار زرتلاق که و مرگ وحشیانه دیری بکه، اما ترجیح ده وه اطاعت خوش ادامه بئه تا دس آخر بتونه بئه: «خلاص بی»، قیمت خیلی بیشتری سیم داره. او الگوی سی ایما آ تا وه طور کامل اطاعت بکیم، تا اوچیئی نه که خدا وه ایما

می سپارہ، وہ آخر برسونیم.

ایمدال تونیم هدیا عیسا وہ شاگردونش نہ موقعی کہ ونو دِ منی زیاد کردن
ایمونشو بیئن، بیتَر درک بکیم:

«دما، شما هَم هه که اوچیئ که وه شما هد دِئسه، وه جا آوردیت، بئیت:
پاکاریایی بی منتیم و تنیا انجوم وظیفه کردیمه.» (لوقا ۱۷: ۱۰)
ایمدال کلوم «اوچیئ که وه شما هد دِئسه» معنی تموم کمال تازهئی وه خوش
می ره. بیاییت همیشه تا وه آخر اطاعت بکیم.

سفارشی کرده سی خومو

آیه: «هرگز [تسلیم نوئیت] چش یا خومو نه وه قهرمان و مظهر کامل ایمون
یعنی عیسا بونیم که وه سُنه او خوشی که ور ری داشت، صلیب نه تحمل
کرد و ننگ وه نه هیچ و حسو آورد و ایمدال وه لا راس تخت خدا نشسته
آ. وه او سیفا بکیم که چنو مخالفی نه دِ لا گنه کاریا تحمل کرد، تا شکت و
دلسرد نوئیت.» (عبرانیان ۱۲: ۲-۳)

نکته: اطاعت تقریباً کامل، اصلاً اطاعت و حسو نمیا. عیسا الگویی سی
ایما نیا تا وه طور کامل هر اوچیئ نه که خدا وه ایما می سپارہ، وه آخرسر
برسونیم.

سیفا: یعنی مه دِ کلوم خدا اطاعت کردمہ؟ یعنی اجازه دمه که سرگرمی یا و
کاریا، کُنف یا، پایاری یا، نویئن تایید باقی یا هر ناملامیتی هنی باعث بوئه که
متوقف بام و وه نه وه آخر نرسونم؟ چطور تونم ای مساله نه عوض بکم؟
دعا: ای بُووه آسمونی، تمنا دارم منه بوخش که اطاعت دِ اوچیئ وه مه گئی
نَه نه شروع کردم، اما وا نئیِه گرتن وه یا عوض بیئنه عقیدم وه سُنه یِه که
نفعی سیم نئاشت، هد تو نه وه آخر نرسنم. دِ ایی عدم زله مقدس توبه می
کم و دِ تو حاوون بخششم. دِ مینه نوم عیسا مسیح، آمین!
اقرار: انتخاب می کم که دِ کلوم خدا، تا آخر اطاعت بکم.

هه که مردم هَنی دِ خدا زله شو نمیره،
بی شک دِ قانون یا او سرپیچی می کن.
هه که زله خدا دِ مینه رته با،
زله دِ عاثوت وه بازدارنده نی.

– ای. دبلیو. توزر

۲۸ | چطور وجدان مو کور موئه

هه چنو که د مینه بخش ناهاتر گتسه، نشونه یا اولیش د دس دئنه زله مقدس، نامحسوس و ظریف هیسن؛ وه قدی ظریف که هجه آکمی بیشتر وه ری ایی نکته مهم تمرکز بکیم و وه نه توضیح بییم. یعنی تا وه حال موقع انجوم په کار مشکوک، وا هشتار مین دل ریوری بیئته؟ بیشتر مردم دونن که ایی هشتار وجدان امانه که د ایما محافظت می که، اما اوچیئ که بُری وُشُری درک نمی کن، یه آکه روشنی و قدرت وجدان ایما تونه عوض بکه.

وجدان ایما پیشکشی د لا خدا آکه هرگز نبایس وه نه ساده گرت. یه، بخشی جدایی ناپذیر د قلب امانه؛ حساسیت وه وا زله مقدس تقویت موئه و چاورشه، وا کمبود وه کمرنگ موئه. وه ایما هشتار دئسه: «دل خوش نه وا ویرداری تموم نیئه دار، سی یکه سرچشمه امور حیاتی آ.» (امثال ۲۳:۴).

هه که د مینه روزیا اول سی سالگی بیئم، یه رویی د پاکاریا سرشناس د مه حاس تا وا او ناهار بُحورم. د مدت خوراک حرده، او پرسى: «جان، چطور تونیم هه چی بُری وُشُری د رهبریا هنی سقوط نکم؟»

نزیک بی خوراک وه تنشیم پیره و خفه بام، سی چی او چنی سوالی د مه پرسى؟ مه جوونی بیئم و او بیشتر د مدت زمونی که مه نجات پیا کردیمی، خدمت کردی.

اما وَهَ جا يَهَ كه دِ اِي سوال ديري بكم، وَهَ مين دل خوم سيل كردم و ي دنگ پرسيم:
روح القدس، چه جئو وَهَ او بئم؟

تقريباً جلدی اشنفتم كه روح خدا گت: «وَهَ او بُ كه دِ وجدان خوش وَهَ عنوان
با ارزش تری داراي اش محافظت بكه!».»

اوچيئى نِه كه اشنفتم وَهَ زوو آوردم، اوسه نوهلمونه كلمه ياي دِ مين دلم وَهَ اِي
شكل جول ي: «فرصت يا بي نظيري وَهَ تو مئن، اما دِ مينه دلت دوني كه دِ تيشك
وا راستي آ، مشكل داره، مشكوك آ يا تونه وَهَ باقي آسيب برسونه. وَهَ وجدان خوت
گوش ب؛ دِ هشتار وَهَ ديري نكن! آر وَهَ نِه نئيه بئيري، حساسيت خوت نِه نسوت
وَهَ خدا دِ دس مئى.»

دِ مينه روزيا بعد فمسم «وجدان» بارها دِ مينه كتومقدس اوما آ، كه ناهاتر وَهَ
نِه نونسَم. تقريباً تنيا سى گل دِ مينه عهد تازه اوما آ. پولس وَهَ تيموتائوس مى نيسنه:

«وَهَ ايمون و وجدانى پاك بچسب، سى يكه كشتى ايمون قرى وا زير پا نيايه
ونو دِ يك مى تيچيه.» (اول تيموتائوس ۱۹:۱)

كشتى ايمون دِ يك اشكسه موضوعى پيش پا افتايه ني. ناهار حرده وا پاكاري كه
گپتر دِ مه بي، چشيام نِه وَهَ قيمتى بيئه قصه پولس وا كرد و تايد كرد كه سى چي
بُرى وُشُرى دِ آيم يا، كاريا نِه وَهَ خوئى وَهَ آخر نمى رسنن.

يَهَ كه كتومقدس وَهَ اйма سفارش مى كه كه وجدان خومو نِه پاك نيه داريم، و
اِي معنى آ كه وجدان اйма دِ اول دِ مينه اوضاع خوئى قرار داره؛ سى يكه خينه عيسا
وجدان اйма نِه پاك و تميز مى كه (اول تيموتائوس ۹:۳؛ عبرانيان ۹: ۹-۱۴) و اِي يكي
دِ نفع يا گپ تولد دِسَر آ. ارميا نبى دِ باره وجدان اйма چيائي مئه كه تاكه گلى غلط
وَهَ كار مى ره. او مئه: «دل دِ همه چي گول زنك تر آ، و خيلى ناخوش؛ كيه كه وَهَ نِه
بشناسه؟» (ارميا ۱۷:۹). او دِ بابت كسونى قصه نمى كه كه دِ سرنو دى اومانه؛
يعنى وا سرشتى تازه و مرس عيسا باز آفريني بينه؛ سى يكه مردم عهد عتيق دلى تازه
نئاشتن. اما خدا وَهَ ونو وعده دئى: "دلى تازه وَهَ شما مئم و روحى تازه دِ دلتو مينيم."
(حزقيال ۳۶:۲۶). اِي جريان زمونى اتفاق مِفته كه عيسا طبيعت اйма نِه دِ سر نو
ميخره و طبيعت خوش نِه وَهَ اйма مئه.

وَهَ سُنَه معجزه عوض بيئه وَهَ يَهَ آيم تموم كمال تازه دِ مينه مسيح، اйма وجدان

قابل اعتمادی داریم. چالشی که هی، پاک نیه داشته وه آ. پس ایمدال بایس بیرسیم که چطور وجدانمو نه نجس می کیم؟ فساد کامل د مینه یه زمو اتفاق نمفته، بلکه بیشتر موقع یا وا مسائل گچک شروع موه و دس آخر، آر وه رسیدی نوته، وه یه کشتی غرق بیته تبدیل موه. یعقوب می نیسنه:

«وه جا آورنده کلوم بایت، نه تنیا شنونده وه؛ خوتو نه گول نئیت!»
(یعقوب ۲۲:۱)

د ایچه دسر وا مفهوم اطاعت ریوری مویییم. ایما وه طور کامل د مورد جنبه یا زله مقدس قصه کردیم -که شامل اطاعت آنی و کامل آ، حتا آر منطقی نوته، یا سود آشکاری ناشتوئه، یا درد د بار با. یکی که وه ای اساس گوم ورمیاره، نتونه خوش نه گول بزنه.

بباییت کمی بکمیت و مطمئن بایم که تاثیر ای موضوع د بین نرته آ. و حتی گاس که آشنا یا، حتا رفیق یا نزیک و آت ایال نه گول بییم، اما گول دئنه خومو موضوع هنی آ. د اصل، هه که ایما ناطاعتی می کیم، خومو نه گول میزنیم. ایما حفاظ حقیقت نه ضعیف می کیم و حس هدایت اخلاقی مو وه خطر مفته و د خطریایی که د مینه وه قرار داریم، کمتر و اخور هسیم.

بباییت یه مثال فرضی د ای مسیر ارائه بییم. یعنی تا وه حال وه یکی بختم زئیتنه؟ گاس گری که ای کار نه انجوم دئیت، حس کردیتنه که کارچوئی وه گیه تو زئیسه؛ ای دنگ وجدان شمانه. امید دارم که وه وه گوش دئه بایت، توبه کردوئیت و جلدی اوچیئی نه که گتیتنه درس کردوئیت. وا ای حال، اوچیئی که تاکه گلی اتفاق مفته یه آ که ایما رفتار خومو نه توجیه می کیم. استدلال بعدی گاس چیئی مرس یه با: اوچیئی که گتم درس آ! متأسفانه، استدلال غلط ایما غالو موه، و ایما وه قصه خومو می چسبیم؛ د حالی که هشتار مین دل نه نئییه می ریم. یه د حالی آ که ایما روند نجس کرده خومو نه شروع کردیمه؛ وه جوری که حساسیت وجدان ایما ضعیف موه.

گل هنی که و تیشک یکی قصه می کیم، کارچوئی نی که وه گیه مو بحوره. ای گل یه قرنجه قرص د مینه جایا داخلی خومو حس می کیم. وجدان ایما دسر قصه کرده آ، اما ای گل، دنگش کمتر قابل تشخیص آ. ایمدال جرتا و مین دل وه قد ناهاتر سخت

نِ وِ راحَتِ تر تونيم هِشتار نِه نئيه بئيريم و رفتار خومو نِه توجيه بکيم. وَا اِیِ حال، اِيما قَلبِ خومو نِه بيشتر نجس کرديمه و حساسيت وجدانمو بيشتر دِ قَبَلِ کمِ بيئنه. هِه که دِسَرِ و تيشک يکي قصه مِ کيم، هَنیِ حَسِ فشار و سنگيني نَمیِ کيم؛ ايمدال تنيا يِه حَسِ گذرا هِه چي گزگز بيئِه آ که وَه سَخَتِ قَابلِ تشخيصِ آ. سِیِ توجيه رفتار خومو، هَجِهئِ وَه قانع کرده خومو ناريم، سِیِ يکه دنگ وجدان اِيما خيلي ملوم آ. توجيه رفتارمو آسوتر آ. حساسيت وجدان اِيما دِسَرِ کمِ موئِه.

دَسِ آخِر، هَنیِ هِيچِ احساسِیِ ناريم. وجدان اِيما کور بيه. بِي حَسِ بيئيمه و حَسِ تشخيصِ خومو نِه دِ دَسِ دِئيمه. ايمدال بِي هِيچِ رانما اخلاقي هِسيم و کشتیِ ايمون اِيما دِ حال غرقِ بيئِه آ. دِ مينه اصل، خومو نِه گول دِئيمه و گول زئيمونه.

وَا يِه توبه ساده، يعنیِ عوضِ بيئِه کاملِ قلبِ و ذهنِ تونسيم دِ گردِ ينو جلوگيري بکيم و اِیِ کارِ زمونیِ اتفاقِ مِفَتِه که قبولِ بکيم حکمتِ اِيما بيخود آ و حکمتِ خدا نِه قرصِ دِ بغلِ بئيريم. «هر که نافرمونیِ خومو نِه بپوشنه، کاميابِ نموئِه، اما هر که وَنو نِه اقرارِ بکه و ولِ بکه، رحمتِ ميرِه.» (امثال ۲۸: ۱۳)

رحمتِ و حياتِ دِسَرِ تونه دِ مينه هر مرحله دِ اِیِ فرايندِ اتفاقِ بفته، اما نوئينِ زله مقدس، باعثِ تاخيرِ دِ جُوءِ اِيما مُوئِه. اِيما قمارِ مِ کيم؛ سِیِ يکه قلبِ اِيما وَه وَه وَه نسوتِ وَه باوريا وجدانمو بِي حَسِ تر موئِه. اما انسانِيا عاقلِ هميشه وَا توبه کرده وَه دو وَه هِشتارِيا وجدانشو جُوءِ مِ ئن؛ وَنو دوننِ که دير کرده خطرناکِ آ.

اِيما يِ زيادیِ چِه دِ مينه کتومقدسِ و چِه دِ مينه دورونِ اِيما هيسِنِ که گوشِ دئنه وَه دنگِ وجدانِ خوشو نِه وَه دما وَنَنَه. اِیِ مساله نِه موئِه وَا بازیِ رولتِ روسیِ قياسِ کرد. گاسِ شما دِ غرقِ بيئِه کشتیِ جيسته بکيت، اما چطورِ ميفميتِ که حَسِ خوتو نِه دِ دَسِ دئيته و بِي حَسِ بيئيته؟ هِيچِ دنگِ وجودِ ناره که هِشتارِ بَنَه: «آر يِه گِلِ هَنیِ منِه نئيه بئيري، بِي کشِ موئيم!» پولسِ نشو تاسفِ مِ که که:

«اما روح، آشکارا مُنَه که دِ مينه زمونيا آخِر، قریِ دِ ايمونِ رِیِ گردو بيئِه، دِ ارواحِ دِ رَه درارِ و تعليمِيا ديويِيا مريدیِ مِ کن. اِیِیِ تعليمِيا نِه دروزنيا و ریاکارِيايِیِ ميارنِ که وجدانشو بِي حَسِ بيئِه.» (اولِ تيموتائوس ۴: ۱-۲)

هِه که پوسِ انسانِ وَا آهه داخِ گرِ ميرِه، گردِ حَسِ خوشِ نِه دِ دَسِ مِ ئه؛ وجدانِ اِيما هَمِ هِه اِیِ جورِ آ. اِيما هَمِ خومو نِه برخلافِ اوچيئِیِ که وِ راسیِ هِسيم، بِي هِيچِ

چطور وجدانمو کور مُوڻه

باور و اعتقادی نشو مٿيم. يه هه او چي ئي آكه ڊ باره حنانيا، سفيره، پاتشاه شائول و بُري وُشري هني اتفاق افتا.

عاقوت هني سوخته، يه آكه همه چي نه ڊ مينه خوش حبس مي كه. آر گوشت نه ڊ حرارت بالا كوو بكيت، آو وه ڊ مينه گوشت حفظ موڻه. پولس مي نيسنه: «ڊ مينه مسيح راس موٿيم، نه درو، و وجدانم وه واسطه روح القدس منه گواه آ.» (روميان ۱:۹).

آر وجدان ايموداري سوخته با، او ڊ نتونه وا روح القدس رابطه برقرار بكه. شهادتي او نتونه وه روح ايمو بيا، هه او طور كه آو گوشت نتونه ڊ گوشت بيا و در. ونو ايمدال بي سيستم هدايتگر زنه ئي هيښ و مسيرشو خروئي آ.

ڊ آخري، وه چن گته پولس توجه بكيت: «برارو مه تا وه ايمرو وا وجداني پاك ڊ مينه حضور خدا زنه ئي كردمه.» (كاريآ ۱:۲۳) و «سخت تقلا مي كم تا نسوت وه خدا و مردم وا وجداني پاك زنه ئي بكم.» (كاريآ ۱۶:۲۴). ڊ آخري، بيانيت وا جديت ڊ قلب خومو محافظت بكيم.

سفارشي كرده سي خومو

آيه: «بيانيت وا اخلاص قلبي و گووه كامل ايمون وه حضور خدا نزيك بايم، ڊ مينه حالي كه دليامو ڊ هر حس تصقير پاك و بدن يامونه وا او پاك شستسه.» (عبرانيان ۱۰:۲۲)

نكته: شفافيت و قدرتي وجدان ايمو قابل عوض بيڻه آ. حساسيت ايمو وا زله مقدس تقويت موڻه و چاورشه، وا كمبود وه كم رنگ موڻه.

سيفا: وجدان ايمو وا خينه عيسا مسيح پاك بيڻه. چه تمرين روحاني تونم انجوم بټم تا وجدانم پاك بمونه؟

دعا: اي ٻووه آسموني، سي گرد زمون يايي كه نسوت وه وجدانم بي توجه بي مه و برخلاف وه كار كردمه، منه بوخش. پشيمونم كه وا جديت ڊ وجدانم محافظت نكردم. ايمدال توبه مي كم و ڊ تو حاوون بخششم. تمنا دارم منه وا خينه عيسا پاك ك. وجداني پاك نه وه ڊ مينه مه ورگردو؛ وجداني كه وه

جُوائِما وِہ کلوم خدا

دنگ تو وِهدایت تو حساس با. چنو با که دِ مینه همه چی دِ تو اطاعت بکم.
دِ مینه نوم عیسا مسیح، آمین.

اقرار: وا حواس جمی دِ قلبم محافظت می کم و وِہ دنگ وجدانم و رهبری
او حساس مؤئم.

رفیقای وا خداوند

هفته اول

صرف نظر دِ یَه که اوضاع چنی سخت با،
ترجیحِ مِئَم هر باهائی نِه مشغول بام تا
دنگ خدا نِه و شخصه بشنوئم،
تا یَه که مجبور بام همیشه وه شکلی
غیرمستقیم دنگش نِه بشنوئم.

– جوی داوسون

۲۹ | جایی که رفیقی شروع موئه

هه چنو که زله مقدس دِ مینه ایما وه اساس درک بیشتری که دِ جلال خدا داریم رُشت می‌که، انگیزه‌یامو نه هم پاک می‌که، ایما نه دِ زله دِ انسان راهی می‌که و قدوسیت واقعی نه دِ مینه زنه‌ئیمو دُرس می‌که. ظهور زله مقدس، اطاعت آنی و کامل دِ خدا نه دُرس می‌که؛ بی‌توجه وه یه که دلیل یا نفعی دِ مینه ایی کار با، یا باها وه درد دِ بار با.

وا ایی علم، ایمدال تونیم وه بحث خومو دِباره نفع یا ایی پیشکش منحصر وه فرد سیل بکیم و دِ مینه ایی بخش وه اوچیئی که بی‌شک گپ تری خوئی وه آ، تمرکز می‌کیم: رفیقی وا خدا.

کلمه «صمیمی» دِ دو کلمه لاتین گرتسه: intus و مینه «دِ مینه» و intimus وه معنی «کاملاً محرمانه». وا ترکیب ایی دو کلمه، وه کلوم «رازیا مین دل» می‌رسیم که تصویر خیلی خوئی دِ رفیقی مئه؛ کلمه‌ئی که سی تعریف رابطه وا محبت بین دو دوس صمیمی دِ مینه سطحی خیلی قیل تر دِ یه آشنایی معمولی وایکی که او نه ملاقات کردیده و تا حدودی او نه می‌شناسیت، و کار میره.

رفیقی، یه جده دو طرفه آ. هر دو لا بایس دِ قیل تری حاسه یا و فکریا یکتی و اخور بان. دِ باره رفیقی وا خدا، بیاییت هم وه نظر خدا و هم وه نظر خومو سیلی

بنیم؛ اول وا خداوند شروع می‌کیم. داوود می‌نویسد:

«خداوند تو منه امتحو کردی و اشناختی یه.» (زبور ۱۳۹:۱)

کلمه «امتحو کردی» د کلمه عبری haqar وه معنی «منی کرده، فراق کرده، پیا کرده» گرتسه و وه خوئی تعریف می‌که که سی اومایه مینه وه په رابطه صمیمی وایی که چیئی کافی است؛ زمو و تقلائی که نه تنیا طاقت فرسا نی، بلکم کیف دار هم آ و سی آشکار کردن قیلیا قیل فکریا و زهیا شخص ریوری مئن.

مه ایی کئف نه د مینه عروسیم و لیزا وه دس آوردمه. او روزیا اول که عروسی کردیم، مه خیلی د تمارزویا، کئف یا، چی یا مورد علاقه، چی یایی که او دوس نداشت و حتا چی یایی که د ونو بیئش میما نه نمی‌شناختم. سی اشناختن ایی فکریا و رفتاریا مین دل، زمو و تقلا ذهنی، عاطفی و فیزیکی تمرکز کافی بی که مه د انجوم ونو کئف می‌کردم. وه طور ساده، سی رُشت رفیقی وازینه یا میره تو، تقلا تمرکز ذهنی، عاطفی و فیزیکی کافی آ.

کلمه بعدی که د مینه آیه بالا مورد توجه آ، کلمه «شناخت» آ که هم سنگ کلمه عبری yada است. د مینه عهد عتیق، ایی کلمه بیشتر سی جواز رفیقی و کار بردسه. د مینه پیدایش ۱:۴ موحونیم: «آیم ز خوش حوا نه اشناخت (yada) و او آوس بی.» روح القدس د yada سی نشو دئنه نزدیک‌تری رابطه‌ای که دو انسان تونن د مینه ایی زنهئی داشتونن، استفاده می‌که. د واقع، داوود مئه: «خداوند، تو منه عمیقا اشناختی یه.»

داوود د هر دو کلمه haqar و yada استفاده می‌که تا وه ایما تصویر زنهئی د خدا که د حال منی کرده و پیا کردن تمارزویا و زهیا مین دل کسونی آ که می‌حا وه ونو نزیک بوئه، بئه. وایی وه رابطه مه و لیزا، ایمدال دما د سالیا طی کردن وخت وایکتری، چی یا بیشتری دباره او دونم. مه نه تنیا حاسه یا مین دل او نه، هه چنو که د مینه بالا گئیس دونم، بلکم روال زنهئی او، یه که چطور تحت اوضاع خاص عکس العمل نشو می‌ئه، د چه چیئی سی موقع یا فراغت کئف موره، ری چه چیئی دوس داره کار بکه نه هم دونم. وه ایی ترتیب داوود توضیح می‌ئه:

«تو د نشسه و ورسیانیم خور داری، و سیفایام نه د دیر دونی. تو ره رته و لیزم نه سئوک سنگی، و وا گرد ریام آشنایی. حتا ورز وه که قصه‌ئی وه زوئونم

بیا، تو، ای خداوند و تمومی دِ وَه خَوَر داری.» (زیور ۱۳۹: ۲-۴)

خداوند بالاتر دِ درک ایما، دِ جزئیات تنیایی ایما و اخور آ. او وَه وسیله haqar تقلا کرد تا داوود نِه منی، فتراق و پیا کرد بکه و هه ای کار نِه وَه شکلی چی یک و هر کم دِ ایما هَم انجوم می‌ئه، اما دِ مینه سطحی خیلی گپتر دِ اوچیئی که مه دِ مینه چهل سال گذشته وایزا انجوم دمه. دِ واقع، تنیا چن آیه بعد، ایما وَه قصه یا بلاجی می‌رسیم که مئه فکریا خداوند نسوت وَه هر کم دِ ایما وَه عنوان یه آیم، دِ گرد ریق یا هسکو بیشتر آ (آیه ۱۸). آر مه دِ مدت چهل سال گذشته، هر دوازه ثانیه یه گل دِ باره علاقه یا، رفتاریا، تمارزویا و چی یایی که لیزا دوس ناره، فکر می‌کردم و وَه هر فکر یه گله هسکو اختصاص می‌دم، کمتر دِ یه جعوه کوش هسکو موی! فکریا خدا نسوت وَه هر کم دِ ایما بیشتر دِ گرد ریق یا هسکو ری کره زبی آ، و او هرگز اغراق نمی‌که، سی یکه اغراق یه درو آ، و نَشُد آ که خدا درو بئه. دِ راسی بلاجی آ! یعنی ایمدال تونیت بَقَمیت که شوق خدا سی شناخت همه‌جانبه ایما تا چنی آ؟

او عمیق می‌حا و هر کم دِ ایما صمیمی با. وای حال اجازه بئیت تکرار بکم که رفیقی واقعی ناشی دِ شناخت هر دو لا دِ یکتری آ، نه تنیا یکی. هه چنوکه اوقیلیا قیل فکریا ایما نِه منی می‌که، ایما هَم بایس و شوق وَه دم دُرس کردن رفیقی واقعی و او بایم. موسا ای سطح دِ رابطه نِه حاوون کرده و مئه:

«تو وَه مه مُوئی ایی قوم نِه بُر اما نمئی چه کسی نِه وارد مه کل می‌کی. مُوئی تو نِه وَه نوم می‌شناسم (yada) و دِ چَشَم فیض گرتی یه. آر دِ نظرت فیض گرتمه، تمنا دارم زه‌یا خوت نِه وَه مه یای بئی تا تو نِه بشناسم و هه چنو دِ نظرت فیض بیرم و دِ نظر داشتو که ایی مردم قوم تونن.» (خروج ۳۳: ۱۲-۱۳)

خدا ایما نِه تنیا وَه عنوان یه عدد دِ مینه جمجماقی دِ مردم نمی‌شناسه. او ایما نِه وَه صورت شخصی، آیمی و وا نوم می‌شناسه. دِ مینه آیه بالا مئینم که موسا یه نِه دوطرفه می‌حا؛ شوق او یه آ که دِ شناخت خوش دِ خدا بیشتر ناها روئه. او یه رابطه دِ تَه دل می‌حا - نه تنیا خدا او نِه عمیق می‌شناسه، بلکه موسا هَم عمیق خدا نِه می‌شناسه. پس ایما چطور؟ وَه ایما گتسه: «وَه خدا نزیک بایت، او هَم وَه شما نزیک موئه.» (یعقوب ۸: ۴)

و اوچیئی که ایمدال دِ باره وَه بحث کردیم، فکر می‌کم ایمدال دنگی می‌شنویت؛

یه قاره که دِ قلب خدا میا و هر گری که رد موئه، بیشتر موئه: «سی چی هه که تونی واه صمیمی بای، دیر می مونی؟». دِ اصل وه ایما ای فِهم دِئسه که یه ایما هسیم که انازه رفیقیمو واه خدا نه تعیین می کیم. بنیت وه زوو ساده تر بُئم: شما تعیین می کیت که چنی وه خدا نزیک هسیت نه خدا! پس زله دِ خداوند چطور دِ ای کار نقش داره؟ وه ایما گُتسه:

«زله خداوند شروع علم آ.» (امثال ۷:۱)

علم چیته؟ یعنی نویسنه وه علم پزشکی، علمی، تاریخی یا باقی علوم دانشگاهی اشاره می که؟ بُری وُشُری دِ دانشگاهیا ایما واه ای علم پر بینه، اما زله کمی دِ خدا دارن یا اصلاً زله ئی نارن. یعنی وه علم اجتماعی یا سیاسی اشاره داره؟ نه، سی یکه زه یا دنیا سی خدا احمقانه آ. یعنی وه علم کتومقدس اشاره می که؟ وه هیچ وجه، سی یکه فریسیا وه طور کامل وه نه می شناختن، اما دِ خدا زلشو نمیرت واه ای کار دِ چش خداوند خیلی گن بی. جُوو ایما دِ ای کلمه یا پیا موئه:

«زله خداوند نه درک میکی و وه شناخت خدا دس پیا می کی.» (امثال ۵:۲)

کلمه شناخت توسط فرهنگ لغت کتومقدس وه معنی «اطلاعات دِباره کم آیم واه تأکید قوه دار وه ری رابطه واه او آیم» تعریف بینه. فرهنگ لغت تفسیری کامل واین وه ایما مئه که ای کلمه وه معنی «داشتنه شناخت تجربی نزیک دِ او [خدا] آ». وه زوو ساده موئه گت: زله خداوند شروع شناخت صمیمی اونه.

حقیقت یه آ که ایما حتا هنی شروع وه شناخت صمیمی خدا نکردیمه، مَر یه که دِ او زله مو رُوئه و یه نخته شروع آ. آر هر چی ئی نه دَر دِ نخته شروع شروع بکیم، نتونیم وه نه کامل بکیم. آر مه یه دوئم صد متری نه ۵۰ متر واه ناها تر دِ خط شروع شروع بکم، نتونم دِ مینه مسابقه شرکت بکم یا وه نه کامل بکم. دِ مینه رابطه ایما واه خدا هم فرخی نمی که؛ بی زله مقدس، ممکن نی او نه وه صورت صمیمی بشناسیم. خوشبختانه، او وه ایما رئی سی شناخت صمیمی خوش دئه آ، اما یعنی ایما وه نه قبول می کیم؟

وه ویر داشتوئیت که واه زله خداوند، دِ گنی یا شرارت دیر مُونیم. واه ای فِهم، دِ نظر بیریت که عیسا دِباره دسه زیادی دِ مردم پیشگویی می که که دِ مینه روز قیامت

جایی که رفیقی شروع موئه

دِ رو میرن. اِی پیا یا و زنو او نِه خداوند خوشو دونن، اما عیسا وه ونو خواهد گت: «هرگز شما نِه نشناخته. دِ مه دیر بایت، ای گن کاریا!» (متا ۲۳:۷). کلمه اِشناختن دِ مینه زوو یونانی ginosko آکه هُم سنگ yada آ. عیسا وه کسونی که زله مقدس نارن، خواهد گت: «مه هرگز شما نِه دِ نزیک نشناخته!» یه مورد گپی آکه دِ مینه بخش بعد وه وه رسیدی میکیم.

سفارشی کرده سی خومو

آیه: «ای دل مه، او وه تو گتسه آ: ری منه بجور! خداوند، ری تو نِه میجورم.» (زبور ۸:۲۷)

نکته: رفیقی واقعی ناشی دِ شناخت هر دو لا دِ یکتری آ، نه تنیا یه لا.

سیفا: وه یکی که دوس داریت وا او بایت، فکر بکیت. بی یه که قصه ئی بکیت، تا چنی دِ فکریا و احساس یا مین دل او دونیت و واخلور هسیت؟ چنی تونیت واکنش او نِه دِ مینه زمونیا جورواجور پیش بینی بکیت؟ یعنی نوهلمونه اِی موردیا نِه متوجه بیئته یا سی فتراق و سیفا دِ بابت دوس نزیکتو وخت غج کردیت؟ ایسه وه یه فکر بکیت که خداوند وه شما فکر می که و شمار فکریا او نامحدود آ. اِی مساله چه چی ئی وه شما مُئه؟ آر دباره زهیا خدا و دل او بیشتر دِ دوس یا نزیکتو سیفا و فتراق می کردیت، چه اتفاق می فتا؟

دعا: خداوند، دونم که دِ گپ تری دعوتی که تاایسه دریافت کردم، یعنی رفیقی وا تو، غفلت کردم. مه وه چی یا زیادی اجازه دمه که مانع وخت نیائه سی رفیقی بیشتر وا تو با. وا شای، عوض بیئه نِه انتخاب می کم. موقعی که کتومقدس خوم نِه سی خینه، دعا و تأمل می گشتم، چنو با که تو نِه دِ مینه سطحی قیل تر و صمیمی تر بشناسم. دِ مینه نوم عیسا مسیح، آمین.

اقرار: هه او جور که عیسا انتخاب کرده آ منه بشناسه، مه هم تصمیم میگیریم تا او نِه وه طور قیل بشناسم.

«وَرِی هر که رَی آ که دِ مینه نظرش

دُرس نشو مئه،

اما عاقوت وه مرگ میرسه.»

– امثال ۵۲:۶۱

۳۰ | عیسای فرق دار

سی درک بیتریه موضوع، تاکه گلی سیل کرده وه نخته ناها او چیئی که دِ دمش هسیم، مهت بده آ. پس، ورز شروع بحثیا بیشتر دباره رفیقی وا خدا، اجازه بیئت اول وه نخته ریوری وه سیل بکیم که دِ مینه متل زیر نشو دئسه.

مه وه تازئی رتم مینه هاوایی بیئم تا دِ مینه به کنفرانس مربوط وه رهبریا سخنرانی بکم. اتاق هتلم آماده نوی، پس جایی سی استراحت دِ زیر چتری رونه استخر پیا کردم. اتفاقی به ر تاجر که دِ مینه کنفرانس هنی شرکت می کرد هم انگلات اتاقش بی. ایما شروع وه قصه کردیم، و موقعی که او متوجه بی مه نویسنه و پاکار مسیحی هیسیم، نیا وه توضیح بیشتر دِ باره رابطه خوش وا عیسا کرد.

چن دقیقه بیشتر طول نکشی تا او متوجه بی که خدا نه نمی شناسه. او اوچیئی نه که باور داشت، وا اطمینو می گت، اما دیدگاش وا نظر کتومقدس، تطبیق چنوئی نداشت. مه دِ بی کشی دِ روح القدس حکمت حاسم و چن گر بعد، او آشکارا کرد که چی بُئم.

هه که قصه ش خلاص بی، پرسیم: «یعنی پیایی نه که او لانه استخر نشسه آ، مئینی؟»

وا سیلی متعجب دِ مینه ریش (وه احتمال زیاد وه سُنه عوض بیئه یهویی موضوع) جوو ده: «آ، چطور؟!»

وا شایی گتم: «اسم او جیم آ و اهل فرزنو، کالیفرنیا آ. او وا به رژیم غذایی سخت

وگان زنه ئی می که. رویا او حضور د تیم واترپلو المپیک ایالات متحده آ. او سه ساعت د روز هم د مینه استخر و هم د مینه باشگاه ورزش می که. سرگرمی یا او پیکل بال، چتربازی و نقاشی آ. جیم وا او ز هه او چه رونه جکوزی عروسی کرده آ، نوم او «بث» آ و ده سال د او کوچک تر آ!.

ایمدال او د یه که مه تا ایی انازه جیم نه می شناسم، کنجکاو بی و پرسى: «یعنی او و شما د کنفرانس شرکت می که؟»
زی جوو دم: نه.

کنجکاو تر بی؛ «خو، د کجا جیم نه ایی قه خو می شناسی؟»
اوسه ورگشتم، د چش یا او سیل کردم و گتم: «مه هرگز او نه نی مه!». قیافه اش عوض بی و ایسه محتاط بی، گاس حتا دل د هول. گاس د خوتو می پرسیت که یعنی مه یه کار آگاه خصوصی، یا حتا یه مامور دولتی هیسم؟
اجازه دم گری آرم با، اوسه وا اطمینو گتم: «یه چی ئی آ که د باره او باور دارم!»
قادر وه قصه کرده نوی.

ادامه دم: «شما هه ایی ایسه وا اعتماد وه نفس زیادى د باره یه که عیسا کیه قصه کردیته، اما تقریباً هر چی ئی که د باره او گتیت، نادرست بی. یه برخلاف اوچیئى که کتومقدس تعلیم می ئه آ. مه یه نه دونم، سی یکه او نه می شناسم.» دم تقه ایما وه انتخاب او خلاص بی، اما او آشکارا ویک رختسى.

پولس رسول وه کلیسایى که عمیق دوستش داشت، قصه یا بلاجی ارائه می ئه: «آر یکی بیا و نزیکتو بیا و شما نه وه عیسا هنی غیر وه که ایما وه شما موعظه کردیم، موعظه بکه [وه راحتى تحملش می کیت.» (دوم قرن تیان ۴: ۱۱). او د باره خدای جورواجورى قصه نمى که، بلکه د یه عیسا فرق دار قصه مئه. روشه نه آ که ونو وه عیسا ایمون داشتن، اما د واقع او نه نمى شناختن. سی چی؟ سی یکه ونو وه هر چی ئی که باب میلشو بی، اعتقاد داشتن و د نتیجه وا عیسا واقعی بیگونه بیئن. یه کار سختی نی؛ خداوند نا دیئى آ، پس شما تونیت ماهیت او نه وه جورى عوض بکیت که طبق میلنو با.

قوم اسرائیل هم هه ایی کار نه کردن. خروج د مصر، یه جور نجات د دنیا آ. موحونیم که: «گرد[] هه او وراشنى روحانى نه وراشتن؛ سی یکه د او تخت برد روحانى ور میراشتن که د پی میما، و وه تخت برد مسیح بی. وا ایی همه، خدا د بیشتر ونو راضى نوی.» (اول قرن تیان ۱۰: ۴-۵). دلایل زیادى هی که خدا د ونو راضى نی،

اما گرد وِه په نكته اصلي خلاصه موټه: ناطاعتي ونو دِ كلوم خدا - نوښتن زله مقدس. موقعي كه موسا وِه مدت چهل رو دِ مينه كوه آ، هارون، رهبرِ وقتِ اسرائيل، په گوسال طلايي مې سازه. ايموا سيل وِه اي مساله قاره ميكيښ: «يَه بت پرستي آ!» ا دُرس آ؛ اما چي ئي كه بُري وُشُري متوجه نيسن، يَه آكه هارون و گرد مردم دِ گوسال وِه عنوان الوهيم [خدا يا خدايان] ياي مې كن. اي كلمه ۲۶۰۶ گِل دِ مينه عهد عتيق پيا بيټه. اي كلمه تونه وِه خدايان دروكني اشاره بكه، اما نه گِل دِ هر ده گِل وِه يهوه، خداي يگونه اشاره داره. سي مثال، اي كلمه ۳۲ گِل دِ مينه بخش اول پيدايش و چش اومايه. آيه اول كنتمقدس مُټه: «دِ مينه شروع، خدا آسمونيا وزمي نه آفري.» ايموا وِه راحتي تونيم تاييد بكيښ كه يعني ونو دِ گوسال وِه عنوان الوهيم، خداي متعال ياي مې كن يا الوهيم، خداي دروكني. ثابت وِه هَم دِ مينه اشاره هارون وِه گوسال وِه عنوان يهوه پيا موټه (خروج ۳۲:۵). يَه نوم مقدس خداي يگونه ايموا و هرگز دِ مينه هيچ جاي كنتمقدس وِه عنوان نوم خداي دروكني وِه غير ايچه و كار نرته. هارون و قومش دِ گوسال وِه عنوان «نمرود»، «بعل»، «اُزيريس» يا هر نوم خداي دروكني هني ياي نمي كن. ونو اعلوم مې كن: «ينو هيسن خدايا تو كه تو نه دِ ديارى مصر وِ در آوردن.» (خروج ۴:۳۲، نقل قول نويسنه).

ونو چطور تونسن تا اي انازه دِ زه ول بان؟ سي چي ونو هه چي موسا خداي زنه واقعي نه نمي شناسن؟ ونو معجزه يا او نه ديئن؛ ونو اور و ستون تش او نه مني كردن. جوو سخت ني. چن ماه ناهتر، موقعي كه خداوند اول سي معرفي خوش وِه كوه اُما و هار، ونو دما رتن و وِت موسا قارنن: «تو خوت نزيك رو و هر اوچيئي نه كه يهوه خداي ايموا مُټه، بشنو. اوسه هر اوچيئي نه كه يهوه خداي ايموا وِه تو بټه وِه ايموا واژگو، و ايموا اشنفته، وِه جا مياريم.» (تثنيه ۵:۲۷)

تنيا تونم نااميدي مطلق موسا نه گمو بكم. او نتونه نوښتن ميل ونو وِه حضور خدا نه درك بكه. اي كار چطور موټه؟ موسا اي دل دهولي نه وِه حضور خداوند مياره و انتظار داره جئو پيا بكه، اما تقريباً وِ حتمي آكه جوو خدا موسا نه ماق برده مې كه: «قصه يايي نه كه اي قوم وِه تو گفتم اشنفتم. اوچيئي كه گفتم خوا.» (تثنيه ۵:۲۸). موسا متعجب آ. گاس فكر مې كه: «بگم! ونو دُرس مُټن؟ سي په گِل اي ايموا دِ راسي دُرس مُټن!». گمو مې كم كه جوو او وِه خدا هه چي يَه آ: «سي چي ونو نتونن وِه حضور تو بيان و تو نه وِه هه او صورتی كه مه مې شناسم، وِه شكلي صميمي بشناسن؟» خدا جئو مې نه كه درد دِ باره:

«کاش همیشه دلی هه چی یه داشتن تا ږ مه زلشو میرت.» (تثنیه ۵: ۲۹)

خدا ډ اېې مساله نشو تاسف می که، سی یکه آر ونو تنیا وا زله مقدس گوم ور میاشتن، تونسن وه حضور او بیان و رابطه‌ای صمیمی نه تجربه بکن. اېې کار وه نوبه خوشو ونو نه قادر می کرد تا اطاعت بکن و باعث موی سی ونو و بچونشو همه چی خو پیش روئه. اوسه خداوند اېې هُډ نه وه موسا می نه:

«رو و ونو نه بُ تا وه دُواریا خوشو ورگردن. اما تو خوت ایچه و تِ مه پس تا گرد هدیا و فرایض و قوانینی نه که بایس وه ونو یای بی، وه تو بُم.» (تثنیه ۵: ۳۱-۳۲).

اېې اتفاق هم غم‌دبار و هم پر هیجان آ. اول لای غم‌دبار وه نه بررسی می کیم. تاریک‌تری زمونه اسرائیل زمونی نوی که گوسال نه ساختن، یا زمونی که راپری غلط دن که ونو نه ډ دیاری موعود دیر نیه داشت. نه، بلکم تاریک‌تری زمونه ونو یه بی؛ خداوند ونو نه ډ مصر (جاهان) و ډر آورد تا ونو نه و تِ خوش بیاره، بتونن او نه هه چنو که او ونو نه می شناخت، ډ نزیک بشناسن. اما ونو وه سُنه نویئن زله مقدس، ډ اېې مجال چش‌پوشی کردن، و یه تل و غم‌دبار آ!

ډ لای هنی، اېې جریان سی موسا پر هیجان بی، سی یکه ډ او دعوت بیئ تا و تِ خدا بسه و قصه‌یا او نه مستقیماً ډ گپ او بشنوئه. ډ مینه حالی که مردم وه دُواریا خوشو ور می گشتن، او وه یه رابطه صمیمی وا خدا دعوت بیئ.

مهربانوی تاجر رونه استخر، عیسا هنی نه اعلوم می کرد، قرنطیان وه عیسا هنی خدمت می کردن، و اسرائیل، ډ خدای قادر مطلق هنی مریدی می کرد. یعنی ډ گرد ینو یه الگو نه سیل می کیت؟ یعنی یه امکان هی که ایما خدای و نوم عیسا خلق کردیمه، اما واقعیت عیسا یی نه که ډ مینه دس راس خدای بُووه نشسه آ، نشناسیم. اوچیئ که اېې مسأله نه بیشتر دل هولو کو می که، یه آ که قوم اسرائیل و کلیسا قرنطس، قدرت آشکارا و معجزه یا خداوند نه ډ اجابت دعایاشو تجربه کردینی.

ایمدال بیابیت وه دسه گپ مردمونی ورگردیم که ډ مینه داوری، عیسا نه وه عنوان خداوند خوشو اعلوم می کن، اما وه طرز غم‌دباری ډ او هه او عبارتی نه می‌شنوئن که خدا وه موسا دباره اسرائیل گت: «ډ مه دیر بایت!». بیتر آ کلام پیشگویانه عیسا دباره اوچیئ که ډ راسی سی اېې جمجاق اتفاق مِفته نه وه حواس

جمی بررسی بکیم. هه او طور که دِ اول ایی بخش گُتسه، ایی مساله درک بیتری دِ هَمیت زله مقدس دِ مینه رابطه و رفیقی و خداوند و آفریدگار مومی نه. دِ مینه بخش بعد ایی کار نه انجوم مئیم.

سفرشی کرده سی خومو

آیه: «وِه... وسیله او نجات پیا میکیت، وِه شرط وِه که کلومی نه که وِه شما بشارت دَم، پایار نیه داریت. دِ مینه غیر ایی صورت، بیخود ایمون آوردیته.» (اول قرنئیان ۲:۱۵)

نکته: گاس وَا تموم وجود وِه یکی یا چی ئی که دُرس نی، باور داشتوئیت.

سیفا: چطور تونم مطمئن بام که وِه عیسا واقعی ایمون دارم، نه یِه رینویس تقلبی دِ وِه؟ یعنی وِه ایی دلیل که رهبریا دینی ام دِ باره او تعلیم می ئن، تونم مطمئن بام؟ اما توجه داشتوئیت، یعنی هارون هَم اسرائیل نه تعلیم نده و ونو نه رهبری نکرد؟ یعنی تونم وِه دلیل حَننه کتومقدس نسوت وِه یِه مساله اطمینو داشتوئیم؟ توجه داشتوئیت، یعنی فریسیا هَم هه ایی کار نه نکردن؟ چطور تونیم ایی مساله نه دونسوئیم؟

دعا: ای بُووه، دِ مینه نوم عیسا، دِ تو می حام که نه تنیا حقیقت نه بشناسم، بلکم حقیقت نه دوس داشتوئیم. مه انتخاب می کم که کلوم زنه تو نه وِه عنوان منبع آخر دِ بغل بئیرم و دِ وِه اطاعت بکم، می حا وِه نه درک بکم یا نه. وَا ایی کار، وعده تو نه دارم که گول نمو حورم. هه چنو که مه کلوم تو نه می حونم و اطاعت می کم، چنو با که کلوم تو هَم منه بگونه و سیم آشکارا بکه که مه کی ام و خداوند مه عیسا کیه. دِ مینه نوم عیسا مسیح، آمین.

اقرار: مه انتخاب می کم وِه کلوم خدا ایمون داشتوئیم، بی که وِه نه درک بکم یا نه.

«گرد روز دس یام نِه دراز کردم والا
قومی مِل حُر، که دِ مینه رَهِیا ناراس گوم
ورمیارن.»

– اشعیا ۵۶:۲

۳۱ | تو نه نمی شناسم

آر گرد ایما وه نخته ریوری رفیقی وا خدا» سیل بکیم، وه نه بیشتر درک بکیم و قیمت خیلی بیشتری سی وه قائل مَوئیم. موضوع ایما دِ مینه بخش گذشته و وه چنی هم دِ مینه ایی بخش، یه واقعیت سخت آ. وا ایی حال، هشتاریا کتومقدس دباره بحث ایما دِ واقع پیشکش یایی دِ جنس محبت و حفاظت دِ لا بُووه مهربونمو آ. کلوم عیسا، زله مقدسی نه دِ مینه ایما و وجود میاره که ایما نه تا آخر وه خداوند حیات نزیک نیه میاره.

کتومقدس وه روشنی هشتار می نه که دِ مینه روزیا آخر انجیلی اعلوم موئه و وه طور زیاد قبول موئه که نجاتی دروکنی و حالی دِ الوهیت ارائه می نه. وه تعریف ساده، رابطه ای بی تعهد و بدون اطاعت بی قید و شرط دِ کلوم عیسا ارائه می نه که و تیشک و زله مقدس آ و یه عیسا ساخته ئی نه وه وجود میاره و هیچ فرخی و اچی ئی که پولس بُری وُشُری دِ قرننیا نِه وه وه متهم می کرد، ناره.

دما دِ یه که پولس و ایی «ایموداریا» یونانی وه سُنه مریدی دِ عیسایی فرق دار ریوری بی، وه وضع حال دلیا ونو اشاره می که که نجات دهنده ای خیالی نه وه وجود آورده آ. او می نیسنه: «قری دِ مینه قدیم گنه کردینی و دِ ناپاکی، بی عفتی و عیاشی خوشو توبه نکرده.» (دوئم قرننیا ن ۱۲: ۲۱). ونو عیسا خداوند نه اقرار می کن، اما وه خلاف کلوم او زنه ئی می کن.

یه یه اتفاق کمیاب دِ مینه کلیسا اولی بی، اما دِ مینه کلیسا مدرن غربی ایما خیلی

رواج داره. نتیجه چنی تعلیمی یه آکه «خداوند» نه تنیا وه یه عنوان محدود می که، نه جایگاهی که او د مینه زنه ئی مردم داره. عیسا پیشگویی می که:

«نه هر که منه "سرورم، سرورم" خطو بکه وه پاتشاهی آسمو ره پیا میکه، بلکم تنیا وه که اراده بُووه منه که د مینه آسمو آ، وه جا بیاره.» (متا ۲۱:۷).

عیسا تنیا آیم یا نه وه رسمیت می شناسه که او نه وه عنوان سرور خوشو اعلوم می کن، نه کسونی که جوزف اسمیت، بودا، هری کریشنا، کنفسیوس یا هر پیغمبر دروکنی هنی دورون ایما نه می پرسن. توجه بکیت که «سرورم» د مینه ای آیه وه صورت پش سر یک تکرار بیئه. آر کلمه یا عبارتی دو گِل د مینه کتومقدس تکرار بوئه، اتفاقی نی و نویسنه د حال تاکیت وه وه آ. وا ای حال، د موردیایی چی یه، نه تنیا تأکید، بلکم شدت احساس یا هم مورد نظر آ. وه عنوان مثال، موقعی که داوود پاتشاه، خور کشته بیئه کرش توسط ارتش یوآب نه اشنفت، واکنش او د نظر عاطفی سخت بی: «پاتشاه ری خوش نه پوشن و وه بُنگ بلن قازن: "ای گرم آبشالوم! ای آبشالوم! ای گرم! ای گرم!» (دوئم سموئیل ۱۹:۴). او لزوماً دو گِل کلمه «گرم» نه نکت، اما واکنش عاطفی او د عَصه اش، چنو سخت بی که نویسنه، قصه یا او نه تکرار می که.

وه هه ای زه هم، سرورمو احساس یا پر تَش ای آیم یا نه نسوت وه خوش دریافت می که. ونو تنیا وه ای تعلیم که عیسا مسیح گر خدا آ، اکتفا نمی کن. ونو د نظر عاطفی سرمایه گذاری می کن و د باوریا خوشو پر تَش هیسن. ایما د باره آیم یا قصه می کیم که د «مسیحی» بیئه، شوق زئه هیسن؛ وه احتمال زیاد کسونی که موقع قصه د ایمون خوشو احساس یا خوشو نه نشو می ئن و حتا د مدت مراسم پرسش، گریوه می کن.

ونو نه تنیا عمیق مسیح نه حس می کن، بلکم د مینه خدمت او هم مشارکت دارن:

«د مینه او رو بُری وُشُری منه موئن: "سرور ایما، سرور ایما، یعنی وه نوم تو نبوت نکردیم؟ یعنی وه نوم تو دیویا نه و در نکردیم؟ یعنی وه نوم تو معجزه یا خیلی انجوم ندئیم؟» (متا ۲۲:۷)

مه د تعبیر «نبوت» استفاده می کم، سی یکه وه بهتری شکل نشو می ئه که ای

آیم یا د مینه حاشیه نیسن. ونو مستقیم د مینه کار کلیسایا خوشو مشارکت دارن یا د ونو حمایت می کن. هه چنی هم ونو د اعتقاد خوشو وه انجیل ریراس هیسن - «یعنی وه نوم تو نبوت نکردیم!». د مینه اصل، ونو بخشی د عوض بیئنه زنه ئی مردم سی بیتر بیئه هیسن.

د مینه یکی د نسخه یا ترجمه انجیل (MSG)، وه جا کلمه «بُری وُشُری» د کلمه «هزارو» استفاده بیئه، اما د مینه بیشتر ترجمه یا هنی د کلمه بُری وُشُری و کار میره که هم سنگ یونانی وه polus آ که وه عنوان «بُری وُشُری د بابت شمار، کمیت، تعداد» تعریف موئه و یه کلمه، تاکه گلی وه معنی «بیشتر» و کار میره. د مینه هر صورت، عیسا وه دسه کوچکی د مردم اشاره نمی که، بلکم وه دسه وسیعی اشاره می که که وه تعلیم یا اناجیل اعتقاد دارن. ونو او نه خداوند موئن، د نظر عاطفی سرمایه گذاری می کن، پیغوم او نه حنا می کن، و د مینه خدمت مسیحی فعال هیسن. ایما وه راحتی ونو نه وه عنوان مسیحی یا واقعی تشخیص مییم. پس عامل جدا که چیئه؟ ونو چه فرخی وا ایموداریا اصل دارن؟ عیسا وه ایما مئه:

«اما وه ونو وه روشنی موئم: هرگز شما نه نشناخته. د مه دیر بایت، ای گن کاریا!» (متا ۲۳:۷)

کلمه کللی د مینه آیه بالا «گن کاریا». آ. دسر تاکیت می کم که رفتاریا شرارت بار وا اقتدار کوم خدا همخونی ناره. ای پیایا و زنو وه شکل دوره ای دچار لغزشت نموئن، بلکم تعریف درست تر یه آ که نئی گرته کوم خدا سیشو عادت بیئه، د وه غافل موئن یا د وه سرپیچی می کن و وه عبارتی بی زله مقدس هیسن. جالب آ دونسوئیت که عیسا مئه: «هرگز شما نه نشناخته!». هه چنو که د مینه بخش ناها گیس، کلمه اشناختن د مینه زوو یونانی ginosko آ که هه او کلمه عبری yada: یعنی یکی نه د نزدیک اشناختن. ونو هرگز رابطه صمیمی واقعی وا خدا نداشتنه. وا وجود یه که او نه سرور و خداوند دونن، اما یه سی ونو تنیا یه عنوان آ؛ سی یکه ونو د هدیا او اطاعت نمی کن. یوحنا می نیسنه:

«ای ای چه دونیم او نه می شناسیم که د احکامش اطاعت می کیم. وه که مئه او نه می شناسه، اما د احکامش اطاعت نمی که، دروزه و راستی د مینه او جایی ناره.» (اول یوحنا ۲: ۳-۴)

یَه کاملا وا نوع گُښه عیسا همخونی داره: «ونو نه ډ میوه یاشو می شناسیت.»
(متا ۲۰:۷)

یَه میوه یا [کاریا]، خدمت یا مسیحی، موعظه کرده یا حضور ډ مینه کلیسا نی، سی یکه کسونی که ری گردو بینه هم ای ویژگی یا نه دارن.

بُنیت چنی بُښم: حتمی شما ای صفت یا نه ډ مینه یه ایمودار واقعی بیا می کیت؛ سی یکه انسان بی ای ویژگی یا نتونه ایمودار واقعی با. وا ای حال، داشتنه ای صفت یا وه ای معنی نی که ونو بچو واقعی خدا هیسن. عامل تعیین کن یه آ: یعنی ونو کلوم خدا نه اطاعت می کن؟

ای بحث، موضوع آخر کلوم عیسا ډ مینه موعظه معروف «سِر کوه» آ. او قصه یا بالاجی نه چنی خلاص میکه:

«پس هر که ای قصه یا منه بشنوئه و وه ونو عمل بکه، هه چی پیا دونائی آ که حونه خوش نه وه بُرد بنا کرد. هه که بارو بارس و لف یا جول بی و بایا ژ و وه ری او حونه زور آورد، خرو نوی؛ سی یکه پی ش وه ری بُرد بی. اما هر که ای قصه یا منه بشنوئه و وه ونو عمل نکه، هه چی پیا نایونی آ که حونه خوش نه وه ری هسکو بنا کرد. هه که بارو بارس و لف یا جول بی و بایا ژ و وه ری او حونه زور آورد، ریمس و ریمسه ئیش خیلی گپ بی!» (متا ۷: ۲۴-۲۷)

وا واری ای دو دسه، متوجه موئیم که همه چی وه یه فرق ساده ختم موئه. عیسا مُئه که هر دو دسه کلوم او نه می شنوئن، اما دسه اول وه وه عمل می که و دسه دوئم وه وه عمل نمی که- یا تونیم بُئیم، دسه اول ډ کلوم خدا می رکن (زله خدا نه دارن) و دسه دوئم ډ کلوم خدا زله شو نمیره (بی زله خدا هیسن).

عیسا روښه می که که ای دو دسه ډ نظر ظاهری خیلی مرس وه یک هیسن. ډ دسه ئی که پایه و اساسی نارن، موردیای هه چی اعتقاد ونو وه درس یا مسیحیت، وا شور و حرارت خداوند نه دنگ کردن و انجوم خدمت یا مسیحی، نشو می نه ونو چطور زنه ئی و حونه خوشو نه می سازن. دسه ئی که بنیاد قرصی دارن هم گرد ای ویژگی یا نه دارن؛ وا ای فرق که ونو ډ کلوم خدا اطاعت می کن؛ مرس که حاسه خوشو آ. هر دو حونه، ډ مصالح و درس یا جوریک ساخته بینه. هر دو ډ عبادت و خدمت جوریک وه نظر می رسن، اما فرق ډ بنیان ونونه؛ یعنی اوچیئی که نیئی یی آ. یه دسه وه طور خصوصی رفیقی وا خدا نه تجربه می کن و دسه هئی نه.

رفیقی وا خدا وه کسونی که وا زله مقدس ره می‌رن، وعده دِئسه. دِ چن بخش بعدی شاهد ای امتیاز باشکوه هیسیم که مه و شما وه وه دعوت بیئیمه.

سفرارشی کرده سی خومو

آیه: «فیض و سلامتی [وه فِت فراوو وه ری شما با. قدرت الهی او هر اوچیئی که نه سی حیات و دینداری هُجه داریم وه ایما ارزونی داشت آ [او وه واسطه ینو وعده‌یا خیلی گپ و گروقیمت خوش نه وه ایما بخشیه تا دِ ره ونو هم‌بر طبیعت الهی بایت و دِ فسادی که دِ نتیجه هوس یا نفسانی دِ دنیا هی، راها بایت.» (دوم پطرس ۱: ۲-۴)

نکته: شاهدیای که نشو می‌ته یکی وا عیسا دِ رابطه آ، یه آکه وه او قدرتی مئن تا بالاتر دِ قوه خوش وه کلوم عیسا عمل بکه. ای قدرت، وه عنوان فیض او شناخته موئه.

سیفا: یعنی مه دِ تقلا سی اطاعت دِ کلوم عیسا، وه قدرت خوم اعتماد دارم یا وه فیض، وعده‌یا و ذات الهی او؟ چطور تونم وه جا تک وه ری قوه خوم، بیشتر وه ری قوه او تک بکم؟

دعا: ای بُوه، منه بوخش که تقلا کردم و قدرت خوم کلوم تو نه اطاعت بکم. دِ ای زمو وه بعد، مه عیسا نه وه عنوان سرور زنهئی خوم اعلوم می‌کم. هرچی کلوم تو بئه، منبع آخر دِ زنهئی منه آ. سی گوم وداشته دِ مینه زه‌یا تو، تنیا وه فیض پرقوه و طبیعت الهی تو تک می‌زنیم. یه رئی آکه ایما وا یکتتری دِ یه رابطه نزیک طی میکیم. دِ یه که منه وه ای زنهئی باشکوه دعوت کردی، خیلی ممنونم. دِ مینه نوم عیسا مسیح، آمین.

اقرار: مه وا ایمون وه قوه او ره میرم و دِ وه قوه خوم وابسته نموئم، بلکم ایمدال وا قدرت او هُمکاری می‌کم

اوچیئی که دِ فکریا ایما سرچشمه می ره،
هرگز ایما نه واخور یا شگفت زیه نمیکه.
اما هه که خدا قصه مُئه،
همیشه عنصری دِ شگفتی و هیوت هی.

– جوی داوسون

۳۲ | رازیا خداوند

دو بخش جلوئی، سخت، چالش برانگیز و قابل تأمل بی. دونسن ای موضوع که آیم یا زیادی انگلات هیسن تا عیسا وه ونو بئه: «بیا و د مینه شاپی ارباب خوت هم بر بو»، اما وه جا وه می شنوئن: «د مه دیر بایت»، غم دبار و جگرسوز آ. فریوی گپتر د یه وجود ناره که فکر بکیت وا خدا د ارتباطی نزدیک هسیت، د حالی که و راسی چنی نی. ای پیا و زنو، نوهلمونه وه مکشفه زرتلاق کنی حماقت خوشو د مینه «استفاده د خدا» وه جا «یکی بیئه وا او» می رسن. ونو وه جا تجربه عشق باشکوهی که د مینه اطاعت د کلوم خدا آشکارا موئه، د کلوم او سی هدف یا خوشو استفاده کردن. عیسا وا محبت فت فراوو د باره ای اتفاق زرتلاق که هشتار میئه تا ایما نه د لغزشت د مینه یه وضع حال ملوم یا فریو حرده محافظت بکه.

وا درک نخته ریوری رفیقی، ایمدال بیاییت وا شاپی، بحث خومو نه دباره قشنگی رفیقی واقعی وا خالق خومو شروع بکیم. بحث نه وا سناریوی شروع میکیم که واریسی کامل وه، د مینه چن بخش آینده وه طول خواهد کشش.

اجازه بیئت سی شروع سوالی نه مطرح بکم: یعنی موئه که عضو پاتشاهی خداوند بایم (الوت ای کلوم زرتلاق که «د مه دیر بایت» نه نشنومیم) اما هه چنو مجال رفیقی وا خدا نه د دس دئه بایم؟ جوو زی، آ. آ. اما بیاییت وه نه د مینه کتومقدس واریسی بکیم. سی شروع، یکی د آیه یا مورد علاقه ام نه وا شما وه شراکت مینیم:

«محرم سیریا خداوند، ونونن که زله شُو میره؛ او عهد خوش نه وشو می بکه.» (زبور ۲۵: ۱۴)

هُم سنگ عبری کلمه سیریا sôd و وه معنی «تدبیر و شور». آ. فرهنگ لغت یونانی هَم مُته «سر بیئه دِ مینه قلب ای اصطلاح آ». پس، مزمورنویس دِ اصل دِ باره یه راز معمولی قصه نمی که، بلکم دِ باره محرم/مشاور سیریا خداوند قصه می که، یا سی هدف ایما، وه نه وه سادئ سیریا (جمع) نوم مینیم. ای آیه تونه چنی با: «خدا سیریا خوش نه واکسونی که دِ او زَلْشُو میره، دِ مینه می له.»

ایسه ای سوال نه دِ خوتو پیرسیت: سیریا خوتو نه و چه کسونی دِ مینه مینه می لیت، آشنایا یا رفیق یا نزیک؟ اطمینو دارم جُو شما، دوس یا صمیمی آ. دِ باره خدا هم هه یه صادق آ؛ او سیریا خوش نه و دوس یا صمیمی و نزیک دِ مینه می له و دوس یا نزیک او کسونی هیسن که زله مقدس نه دِ بغل می رن. ترجمه هنی مُته: «دوسی خداوند سی کسونی آ که دِ او زَلْشُو میره.»

خدا دوس همه نی. اجازه بئیت دقیق تر وه نه وازگو بکم: خدا واکرد کسونی که دِ مینه کلیسا هیسن، دوس نی. سی روشه بیئه ای موضوع، اجازه بئیت دِ عهد عتیق شروع بکیم. دو پیا وه عنوان دوس خدا اشناخته موئن: ابراهیم و موسا. یعنی باقی هَم هیسن؟ و حتمی - نوح، دانیال، استر، یوسف، داوود، ایوب، خنوخ، اشعیا و بُرئوسری هنی دِ نزیک و خدا گوم ورداشتن. و ای حال، زنه ئی ای دو پیا نمونه دِ مسیری آ که وه رابطه دوسی و خداوند میرسه.

بیابیت و ابراهیم شروع بکیم. سی چی او دوس خدا حنه موئه؟ هه که او هفتادوپنج سال داشت، خداوند قول ده که گپ تری آرزوی قلبش، یعنی داشتنه یه گر نه برآورده بکه. اما ای اتفاق جلدی نیفتا. او بیست و پنج سال هنی گُمس تا سارا، زینش، وه طور بلاجی ئی اسحاق نه وه دی آورد. یعنی تونیت قدردانی قیل و شیرینی نه که دِ انتظار ای و انجوم رَسین درازا کشش، گمو بکیت؟

مه اطمینو دارم که رابطه بُوه و گر و گذشت هر سال، قوی تر می. ثروت زیاد او دِ ناها کیفی که دِ کرش موره، چی ئی نوی. هیچ چی سی ابراهیم مهم تر دِ کرش نوی؛ حتا جُون خوش.

اما یه رو، بی هیچ هشتاری، خداوند دِ مینه دعا وه ابراهیم مُته: «گرت نه که یکونه گر تونه و او نه دوس داری، یعنی اسحاق نه وردار و وه دیار موری رو و او نه

د مینه اوچه وه ری یکی د کوویا که وه تو موئم، چی قرونی سوختنی پیشکش ک. «
(پیدایش ۲:۲۲).

چی؟! مهم‌تری آیم یا مهم‌تری چی زنه ئیت نه بُکشی، تنیا وه ای سُنه که خدا گُته
ای کار نه انجوم بی و هیچ دلیلی هم سی وه نیارده؟ جدی موئی! یعنی تونیت گمو
بکیت که ابراهیم وا اشنفته ای کلمه یا چنی د رآورته؟ او هرگز نیتونس گمو بکه
که خداوند چنی کار سختی د او باحا. او بیشتر د جون ابراهیم، د او حاسی، د واقع
قلبش نه حاسی. هیچ معنی ئی نداشت.

بئیلیت ای نکته مهم نه مطرح بکم: ایما دونیم که یه یه آزمایشت بی. د واقع،
کتومقدس وه نه روشه می که؛ «روریا زیادی دما ای جریان، خدا ابراهیم نه امتحو
کردی» (آیه ۱). اما د ایچه نخته ضعیفی هی و وه خینه یه حکات تاریخی آکه ناهاتر
اتفاق افتائه و ایما نتیجه نه دونیم. بیشتر ایموداریا وه نه چن گل اشنفته یا حننه.
اما د ویرمو نوریم که ابراهیم نونس یه یه امتحو! ایما هرگز نُونم که چه موقع
خداوند ها امتحونمو می که؛ تا زمونی که د لا هنی وه قرار بئیریم. گاس وه جوری
بتونم د امتحونی د مینه دبیرستان قلب بکیم، اما هیچ که نتونه د مینه امتحونیا
خداوند قلب بکه. آر مشق یا خومو نه سی اطاعت د کلوم خدا وه منظور تقدیس
قلبمو انجوم نئیم، مهم نی که چنی باهوش بایم، وه سختی د امتحونیا رد میکیم!
آر بچو ابراهیم د امتحونیا خدا د مینه بیاوو خور داشتن، عکس‌العمل
جوروا جوری نشو می دن. اما ابراهیم چی ئی فرق دار داشت، چی ئی که بچونش بی وه
بیئن: زله مقدس.

مه جُوو ابراهیم وه هد خیلی سخت خدا نه دوس دارم: «پس، صُوزی ابراهیم
وريسا» (پیدایش ۳:۲۲). اوزی دس وه کار بی! او چن رو یا چن هفته وه ای موضوع
فکر نکرد، وا رفیقونش تماس نگرت تا نظرونو نه بیرسه، او هد خدا نه نئی نگرت
و مقاومت نکرد. او، اسحاق و دو پاکارش صُوزی بیار بیئن، پرتالیا نه جمع کردن و
وه ره افتان.

گاس دما اشنفته دنگ خدا د مینه دیشو، عمل کرده وه هد او کمی آسوتر بی، اما
دو رو و نیم بعد، زمونی که ابراهیم د وه وا دما د دنگی د آسمو نشنفتی و ایمدال وا
کو ریوری بیئی، چی؟ او مهم‌تری آیم یا دارایی خوش نه قرونی میکه، تنیا وه ای سُنه
که خدا هُده دئه آ، وه هم بی وه که دلیلی سی وه بیاره؟

ابراهیم تا پا کو می ره و د پاکارایش می‌حا که انگلات بمونن. او اسحاق نه وه بالابرز

کوه موره و دِ حالی که احساس یا پریشو و آسیریا خوش نِه قائم می‌که، مذبح نِه حاضر می‌که. او گرد اراده و قدرت ذهنی خوش نِه وه کار می‌ره تا هر اوچیئی که سی ای قرونی کافی آ نِه انجوم بئه. زمونه حساس میرسه؛ وه چش می‌رسه که هیچ امیدى سی عوض بیئنه نظر خدا وجود ناره. پس او و ناراحتی سخت اسحاق نِه می‌ونه، کارچو نِه بلن می‌که و آماده آ وه نِه دِ مینه قلب کرش بکه - گرد وه ای سُنه که خدا حاسه آ؛ بی هیچ دلیلی!

یگی فریشته خداوند دیاری موئه و حنا میکه: «دس وه گر دراز نک و کاری و او نداشتو! ایمدال دونم که دِ خدا زلت میره، سی یکه گرت، آیکونه گرت نِه دِ مه دریغ نداشتی!» (پیدایش ۲۲:۱۲).

فریشته دِ کجا فمس که ابراهیم دِ خدا زلهش می‌ره؟ سی یکه او جلدی اطاعت کرد؛ حتا هه که ای کار سیش بی‌معنی بی و نه تنیا فایده‌ای نداشت که ضرر هم داشت؛ اما او تا آخر مطیع مَن.

اوسه ابراهیم کارچو نِه زعی می‌له، اسحاق نِه و می‌که، چشیش نِه بلن می‌که و قورچی نِه مئینه که دِ مینه تلی گرفتار بیئه. ای کلمه‌یا دِ زوو او و درمیا: «یهوه یری» وه معنی «خداوند تیارک میکه» (پیدایش ۲۲:۱۴). چه اتفاقی افتائه؟ دِ مینه او گر، خداوند بخشی دِ شخصیت خوش نِه وه ابراهیم آشکارا کرد که هیچ که ناهاتر وه نِه نونس. سی چی؟ سی یکه او دوس خدا بی.

اجازه بیئت روشه‌تر بئم. گرد شما که ای کتو نِه مُحونیت، مه نِه و نوم جان بیور نویسنه می‌شناسیت. قری دِ شما که قصه‌یا منه دِ مینه کنفرانس یا کلیسایا اشنفتیتنه، منه وه عنوان جان بیور قصه‌کو عمومی می‌شناسیت. و ای حال، زنی هی وه نوم «لیزا» که منه وه عنوان جان بیور میره می‌شناسه. جان بیور، بُووه؛ جان بیور، پاپا؛ جان بیور، بهتری دوس؛ جان بیور، عاشق؛ و هه چنوتونم ای سیاهه نِه ادامه بئم. شمار خیلی کمی دِ مردم، ای لایا شخصیت منه می‌شناسن، تنیا کسونی که وه مه نزدیک هیسن و آخری مورد نِه تنیا لیزا می‌شناسه.

ابراهیم دِ مینه او رو دوس خیلی نزدیکی وه خدا بی. دِ مینه بخش بعدی وه واریسی رابطه پویا و خیلی بلاجی ای دو دوس رسیدئی می‌کیم؛ و یه که چطور ایما هم تونیم چنی رابطه‌ای و خالق داشتوئیم.

سفارشی کرده سی خومو

آیه: «محرم سیریا [هم‌نشین شیرى و باودل] خداوند، ونونن که دِش زله‌شو
میره [و کسونی که او نه عبادت می‌کن]؛ او عهد خوش نه وشو نشو مئه و
معنی [قیل و مین دل] وه نه سیشو آشکارا می‌که.» (زبور ۱۴:۲۵)

نکته: خداوند سیریا خوش نه و دوس یا نزیک دِ مینه می‌له و دوس یا نزیک او
کسونی هیسن که زله مقدس نه دِ بغل می‌رن.

سیفا: دوس کیه؟ دوس یا چطور دِ وا یک بیئه کئف می‌کن؟ چه چی‌ئی
دوستی نه قیل تر می‌که؟ یعنی می‌حام دوس خدا بام؟ یعنی فکر می‌کم او دِ یه
دوس چه چی یایی می‌حا؟ یعنی مه دوس خوئی سی او بیمه؟ آر نه، چه چی‌ئی
نه بایس عوض بکم؟ تمارزویا مه دِ دوسی وا خدا چیئه؟

دعا: خداوند، می‌حام یکی دِ دوس یا صمیمی تو بام. دونم که ایی حاسه تو
هم هی. وا سیفا کرده وه یه که دوس صمیمی کیه، میفم که دوس بفا‌داری
سی تو نویمه. منه بوخس که حاسه یا تو نه بالاتر دِ هر چی هنی قرار ندَم و دِ
مینه مسیری که زنه‌ئی کردم و جئویایی که وه تو دمه، دِ رابطه‌مو محافظت
نکردم. وا ایی فیض می‌حام که تا ابد دوس تو بام. دِ مینه نوم عیسا مسیح،
آمین.

اقرار: مه وه منی دوسی وا خدا موئم و تصمیم می‌یریم هیچ چی هنی نه دِ
اولویت قرار نیئم.

زله خدا روح نه برچه دار می که، گنی یا
نه دِ بین موره، هوس یا نه ضعیف می که،
تاریکیا روح نه دِ بین موره و وه نه پاک
می که. زله خدا قله حکمت آ. جایی که زله
خدا نوئه، هیچ چی خوئی پیا نموئه.
یکی که زله خدا نه ناشتوئه، دِ تیررس
سُرسه و اُفتایه و قپ شیطونه.

– افریم سوری

۳۳ | مَرَم

ایما دباره چطور شکل گرتہ دوسی مابین خدا و ابراهیم قصہ کردیم. یہ نمونہ ئی
آ د یہ کہ چطور تونیم روئیم مینہ یہ رابطہ صمیمی چی یک وا خدا بایم. اما وِرَز
وارسی وه، اجازہ بئیت وا ابراهیم دُم قصہ مه بیرم. دِ یعقوب موحونیم:

«یعنی جد ایما ابراهیم وه کاریا صالح و حسو نیوما، اوسہ کہ کُر خوش
اسحاق نہ وه مذبح پیشکش کرد؟ [او او دوس خدا حنہ بی. (یعقوب ۲۱:۲ و
(۲۳

یعقوب رسول دِ دوسی ونو قصہ می کہ و یہ اتفاقی نی کہ ہم قصہ یا یعقوب و
هم گتہ فریشتہ خدا یکی هیسین. اوچیئی کہ باعث ایی نزیکیی بی، زله مقدس ابراهیم
بی کہ وا اطاعت (کار) زی و کامل او آشکارا بی. حتا زمونی کہ هد خدا منطقی نوی،
هیچ فایده آشکاری نداشت و انجوم وه درد دِ بار بی، او دِ کلوم خدا زله دِ بار بی. زله
خدا اراده ایما نہ سی انجوم اوچیئی کہ خدا دِ ایما می حاء، بلن میکہ و دراغل نہ والا
رفیقی وا او می گشنہ.

دِ مینہ روز دیاری بیئہ خداوند ایی سؤال نہ دِ دو فریشتہ ئی کہ دِ مینہ ملاقات
وا ابراهیم دِ مینہ نزیکیی بلی یا ممری وارد او بیئن، پرسی: «یعنی اوچیئی کہ می کم، دِ
ابراہیم قائم بکم؟» (پیدایش ۱۷:۱۸).

اوسہ خداوند ری وه ابراهیم کرد تا دِ بارہ قصت خوش وا او قصہ بکہ و دو

فریشته وه شهریا سُدوم و عَموره رتن. قصت دارم اوچیئی نه که اتفاق مِفْتَه، دِ سَر بنیسمن تا بتونیت وا وه ارتباط برقرار بکیت، دِ اصل خداوند گت: «ابراهیم، مه قصت دارم ای دو شهر نه نابود بکم، سی یکه هلاته گنه ونو خیلی بلن آ. توچی فکر میکی»

یعنی تونیت گمو بکیت که ای کلمه یا نه دِ زوو آفریننده خوتو بشنویت؟ ابراهیم وا بلاچی جُوو دَه: «سُدوم؟»!

خداوند جُوو می نه: «آ، آ، وه چنی هَم عَموره. عقیده تو دِ ای باره چینَه؟» ابراهیم وا هول وه خوش مُنَه: «فکر کُ، ابراهیم، فکر کُ! برارزام لوط اوچنه، پس مه بایس دِ لا او و باقی افرادِ بی گناه شفاعت بکم.» ابراهیم نظری داره:

«یعنی پارسا نه وا شریر هلاک میکی؟ آر پنجاه پارسا دِ مینه شهر بان چی؟
یعنی وه راستی شهر نه نابود میکی و وه نه وه سُنَه پنجاه پارسا که هان دِش،
راهایی نمئی؟ دیر ز ریت که چنی بکی؛ که پارسا نه وا شریر بئی و دَس مرگ،
وه جوری که پارسا و شریر چی یک بان. دیر ز ریت! یعنی داور گرد جاهان
عدالت نه وه جا نمیاره؟» (پیدایش ۱۸: ۲۳-۲۵)

یعنی تونیت شایي و خوشالی خدا نه دِ اشنفته جُوو بنه بفادارش گمو بکیت؟ او وه احتمال زیاد جُوو دَه: «چه نکته خیلی خوئی! خو، آر پنجاه نفر پارسا دِ مینه اوچه بان، ای دو شهر نه ویرو نمی کم. خیلی خوشحالم که وا دوسم ابراهیم قصه کردم.» اما ابراهیم راضی نی - آر پنجاه نفر نوئن چی؟ پس موضوع نه تکرار می که و عدد نه وه چهل و پنج کم میکه.

خداوند جُوو می نه: «یه نکته خو هئی! خیلی خو، آر چهل و پنج نفر پارسا بان، شهریا نه ویرو نمی کم. خوشحالم که ای بحث نه وا دوسم ابراهیم داشتیم.» ابراهیم نِمَسَه؛ او وه ای موضوع ادامه می نه و دِ چهل و پنج نفر وه چهل، اوسه وه سی، وه بیس و دس آخر وه ده آیم پارسا می رسه. وا خوش فکر می که بایس ده آیم بان. لوط، برارزا مه، یکی آ؛ تنیا چیئی که هُجه آ، نه نفر هئی آ.

تنیا یه دوس تونه وا پاتشاهی که قدرت دآوری داره، چنی قصه بکه. آر چنی حاسه ئی دِ لا بنه یا رعیت اومايوئه، بی قرپی موئه. خداوند وا هر حاسه او موافقت کرد، و اوسه موحونیم: «هه که خداوند قصه خوش نه وا ابراهیم وه آخر رسن، رت، و ابراهیم وه جا خوش ورگشت.» (پیدایش ۱۸: ۳۳).

وِه ویر داشتوئیت که زله خدا وِه اِی معنی آ که ایما اوچیئی نِه که او دوس داره، دوس داشتوئیم و دِ اوچیئی که او بئش میا بئمو بیا. یِه رو هه که وا آیمی که خیلی حُشک و ئن وا مه قصه کردی، وا محبت و ملومی رفتار کردم، خداوند وِه مه گت: «رولم، هه که وِه چیئی که مه هَمیت مئم، هَمیت مئی (مردم)، اوسه نشخه یام نِه وا تو دِ مینه مینیم!». زله مقدس دِ واقع ایما نِه قادر می که که نِه تنیا خدا، بلکه مردم نِه هَم قیل تر و واقعی تر دوس داشتوئیم.

کتومقدس مئه کسونی که دِ مینه سُدوم و عَموره بیئن: «سرگرم حرده و وراشنه و خری و فروش و کشت کار و ساخته بیئن.» (لوقا ۱۷: ۲۸)

بیاییت وِه نِه وِه زوو معمولی تر تعریف بکیم: «زَنه ئی خو آ، اقتصاد دِ حال رونق آ، و آر خدایی وجود داشتوئه، او وِه زهروشت زَنه ئی ایما همیتی نمئه». اِی شهریا کمتر دِ ۲۴ ساعت تا نابودی فاصله داشتن و مردم بی خور بیئن. اما یِه دل دهولتر کینه واقعیت نی.

واقعیت زرتلاق که یِه آ که لوط که کتومقدس او نِه «لوط پارسا» میشناسوئه (دوم پطرس ۷: ۲) هم دِ اوچیئی که قرار بی اتفاق بیفته، وِه هه او حد بی خور بی، وِه زوونی هَنی او هیچ فرخی و مردم بی دین نداشت! دو فریشته رحمت هجه بی تا او و ات ایالش نِه و دَر ببئن، وِه هم وِه اِی سَنه که ابراهیم دعا کردی (پیدایش ۱۹: ۲۹). سی یِه که وا اِی متل ارتباط بیشتری بئیریم، بیاییت طوری وِه وِه سیل بکیم که مرس دِ مینه زمو ایما اتفاق افتائه. دو پیا پارسا داریم؛ دو پیا مسیحی نجاتگرتنه و دِ نو و دی اومایه. یِه پیا پارسا دونه که خدا قرار آ چه کاری انجوم بئه و وِه او مِهت مئه تا تصمیم بئیره چطور اِی کار نِه انجوم بئه. پیا پارسا هَنی هه چی شیریا دِ قضاوت نزیکه بوئه بی خور آ. سی چی؟ سی یکه پیا اول دِ خدا زَلهش می ره؛ پس او دوس خدا آ و وِه نوبه خوش سِریا خدا نِه دونه. دومی پیا پارسا دِ خدا زَلش نمیره. پس دوس خدا نی و سِریا خدا نِه نوئنه.

لوط نِه پارسا حنا میکه، اما او اهل دنیا بی. او نماینده ایموداری آ که هه که وِه زور میره مینه جایی موئه، اول وِه منی تیارک دین نفع خوشه، هه چی کلیسا قرننیا، هه چی بُری وُشُری دِ کلیسایا غرب. اِی دسه دِ پیایا و زنو «پارسا»، رابطه ای وا خدا دارن که فرق چنوئی و رابطه مه و رئیس جمهور ایالات متحده ناره. گاس مه دِ تصمیمیا و رهبری او سود بکم، اما دِ خور داخلی، برنامه یا او، احساس یا شخصی یا تصمیم یاش وِرز یِه که ونو نِه بئیره، خوری نارم.

شخصیت لوط وا جا زنه ئی او، زنی که انتخاب کردی و بچونی که دِ رَه نزیکی وا دختر و نَش وه دی اومائینی - موآبیان و عمونیان - آشکارا موئه. لوط دِ اول اوچیئی نه که وه نظرش بهتری بی، انتخاب کرد. موقع جگایی، ابراهیم حق انتخاب نه وه او ده تا دیاری نه که می‌جا، انتخاب بکه و قبول کرد که خوش دِ لا مخالف وه روئه. کتومقدس مُئه: «اوسه لوط چشیش نه بلن کرد [سیلی دراز ون] و دی که گرد دره اردن [پِر آو.آ.]» (پیدایش ۱۳: ۱۰). سی چی سیلی دراز ون؟ او شرارت شهریا او دیاریا نه دونس. وه احتمال زیاد، او تقلا می‌کرد بفهمه چطور تونه دِ نفعیا ونو نصیو بوره، اما دِ مینه وه گرفتار نوئه. پس نشخه ئی کشتی؛ او انتخاب کرد که دِ مینه دشتیا و دِ مینه فاصله امن دِ مرکز شرارت اردی بزنه (پیدایش ۱۳: ۱۲). اما نظر سازش کارونه او کارساز نوی. بعدها او واتایالش وه مینه دروازه‌یا شهر رتن و دس آخر، او جذب اوچه بی.

موقعی که ایما بی زله مقدس هسیم، ناچار وه دم یه هسیم که تا جایی که موئه وه دنیا نزیک بایم بی یه که وه طور کامل دِ مینه وه سرنگون بایم. وا ایی حال، آر انگیزه ایما یه با، تنیا مسأله وخت آ که دنیا چه موقع ایما نه جذب خوش می‌که. وه ویر داشتوئیت که ایما وه ایی دنیا دَوَت بیئیمه تا گم بیهیا نه پیا بکیم، نه یه که خومو، بخشی دِ ونو بایم.

زنه ئی لوط هشتاری سی هر کم دِ امانه. آر شفاعت ابراهیم نوی، روز داوری هه چی دزی دِ مینه شو وه لوط میما. دنیاپرسی او عاقوت وحشتناکی داشت. هه چنو که گُتس، بچو لوط خیلی بی‌دین بیئن. زینش چنو وه سُدوم دل بسه بی که دِ هد فرشته‌یا بنا وه سیل نکرده وه دما سر واز رَو دنتیجه، داوری بی - او جلدی وه ستون نمک تبدیل بی. عیسا وا محبت وه ایما هشتار می‌ئه که «ز لوط نه وه ویر بیاریت!» (لوقا ۱۷: ۳۲).

ایمدال خو آ که پِرسیم یعنی یه شرط دوسی سی ایما که بچو خدا هسیم هَم صدق می‌که؟ وه زیئی وه ایی موضوع میرسیم. اما اول اجازه بیئت وه دوس هنی خدا دِ مینه عهد عتیق سیل بکیم.

سفرارشی کرده سی خومو

آیه: «وِه خدا نزیک بایت، که او هَم وِه شما نزیک موئه. ای گنه کاریا، دس یا خوتو نه پاک بکیت، وای دو دل یا، دل یا خوتو نه طاهر بکیت.» (یعقوب ۸:۴)

نکته: خداوند نشخه یا خوش نه واکسونی که دِ او زَلشو میره، دِ مینه می له. او نشخه یا خوش نه دِ کسونی که بفاداری شو مینه دنیا و خدا بر بیئه، قائم می که.

سیفا: عیسا مُئه: «هه که روحِ راسی بیا، شما نه وِه گرد حقیقت رنمونی میکه» (یوحنا ۱۶:۱۳). چطور ای مسأله و رابطه خدا و ابراهیم ربط داره؟ یعنی یه چی ئی آکه مه دِ مینه رابطه ام و خدا می حام؛ که او برنامه یا خوش نه واه وِه شریکی بَنیه؟

دعا: خداوند، می حام که شور پنهو تو نه بشنوئم. فمسم که مه هَم هه چی لوط و دنیا عشق بازی کردمِه. دِ اصل، خوم نه دِ شور مین دل تو دیر کردمِه. دِ ای کار توبه می کم و دِ تو می حام که منه واکسینه عیسا، خداوند مه تموم کمال پاک بکی. تمنا دارم منه وِه عنوان یکی دِ کسونی که واه او شور می کی، قبول کو. دِ مینه نوم عیسا مسیح، آمین.

اقرار: مه خدا نه وِه دنیا ترجیح مئم.

تنیا زمونی خدا نِه دِ مینه روح و راسی
پرسش میکیم
که دِ مینه حضور او، حسی دِ زله و قرپ
داشتوئیم.
– الیستر بگ

۳۴ | ری د مینه ری

بیابیت ایمدال وه پیا هنی د مینه عهد عتیق سیل بکیم که د مینه رابطه اش وا خدا، «دوس» حنه موئه:

«خداوند وا موسا ری د مینه ری قصه می گت، چنو که یکی وا دوس خوش قصه بئه.» (خروج ۱۱:۳۳)

تقریباً غیرقابل درک آ که کتومقدس د کلوم «ری د مینه ری» د تعریف دوسی شریکی خدا و موسا استفاده بکه. وه ویر داشتوئیت، یه خدای متعال آ؛ نه یکی د مینه جده، یا حتا یه شخصیت معروف. یعنی گپی ایی جمله نه درک می کیت؟ ایی اصطلاح رفیقی تنیا یه گل وکار نمیره. گل دوئم زمونی وکار میره که خداوند د هارون و مریم وه سُنه انتقاد د موسا عصبانی بیئه. او وا قاطع بیئه اعلوم می که:

«او د مینه گرد حونه مه امین آ. وا او ری وه ری قصه موئیم، آشکارا و نه وا رمزیا؛ و او شمایل خداوند نه سیل می که.» (اعداد ۱۲: ۷-۸)

یکه خدا بئه «او امین آ»، یکی د گپ تری تعریف یا آ که یه انسان تونه دریافت بکه. ایی کار، شناخت عمیق تری نه د مینه رابطه وا دوسی وا خدا ارائه می ئه - بنیان اعتماد. چه چیئی باعث اعتماد خدا موئه؟

اطاعت بی قید و شرط - همیشه اوچیئی نه که حاسه بیئه، انجوم دئنه
صداقت مطلق - همیشه وه قول خومو عمل کرده

پایار - همیشه حاس خدا ښه د اولویت قرار دئنه
شناخت قلب خداوند - همیشه د مینه تصمیم‌گیری اراده خدا ښه انتخاب کرده
پایاری د مینه هر چار مورد خیلی مهم آ. آر یکی د ایی موردیا رد بوئه، توبه زی و
خالصانه، شما ښه د ره احیا اعتماد قرار می‌ئه. زله مقدس ایی پایاری ښه د مینه هر
چهار مورد و وجود میاره و موسا د مینه گرد موردیا، د سطح بالایی قرار داشت. د
مینه ایی بخش، تمرکز ایما ری سئمی و چهارمی مورد هی - یعنی شناخت و انتخاب
همیشه ئی قلب خداوند.

زنه ئی موسا ښه د نظر بیریت: چهل سال اول زنیثش نقانق د ثروت فت فراوو،
بهتری خوراک یا، جومه یا مد روز، بهتری دارایی یا مادی و هرجور کثف قابل قبول
و خوب. او د مینه حونه ئی بلاجی زنه ئی می‌کرد. هیچ که وه ری زعی، دوله من تر یا
زوردارتر د پاپاش، فرعون، نوی. وا ایی حال موحونیم:

"او آزار دینن ښه وه کثف زی گذر گنه ترجیح ده. و رسبایی وه سنه مسیح ښه
قیمتی تر د گنج یا مصر و حسو آورد، سی یکه د ناهاتر وه پاداش چش ونی."
(عبرانیان ۱۱: ۲۵-۲۶)

موسا انتخاب کرد که د همه چی دس بکشه. او توانس د مینه قصر خدا ښه
خدمت بکه، اما او وه دم پاداشی بی که مڼه د مینه مصر نمیتونس وه ښه تیارک بکه.
یعنی وه پاداش، دیار موعود بی؟ نتونس چنی با، سی یکه دیار شیر و عسل چه چی ئی
داشت که او ناهاتر د دسلات ناشتوئه؟

سی پیا کردن اوچیئ که بیشتری تمارزو موسا بی، بیاییت زنه ئی او ښه دما د قصر
د نظر بئیریم. یعنی انتخاب او سی ول کرده همه چی عاقلونه وه نظر میوما؟ یعنی
اوضاع زنه ئی او بیتر د شاهزاده بیئه د مینه مصر بی که وه جا حکومت وه ری مردم،
سی چهل سال، کوهیا ښه د مینه بیاوو ویرداری کرد!؟ ویرداری د کوهیا! ایقه دراز!
اوسه، او په مسیر خیلی پراسترس و دراز ښه سی رهایی قوم خدا د دس فرعون تجربه
می‌که. اما وه هه ایچه ختم نموئه، ایمدال او خوش ښه د مینه دوواری د مینه په
بیاوو حُشک و پر د چالش گپ مئینه. مردمی که او ونو ښه رهبری می‌که، ناراضی،
جنگری و تموم کمال گن د رهبری او هیسن.

د ایی مینه، خداوند وه موسا پیشنهادی می‌ئه که تعداد زیادی د استرس و تلواسه
ئی او ښه کم می‌که. او وه موسا هُد می‌که که مردم ښه جمع بکه و وه دیار موعود بوره.

او په فريشته برگزيه نه سی هدايت ونو و دَر بردن گرد امت يا که و تيشکشو بين قرار مئه. خداوند وه موسا و وير مياره که ديارى دوله من و پر ثمر موئه، اما دس آخر علوم می که: «اما مه د مینه تو نيام.» (خروج ۳:۳۳).

گری بکمیت و اوچیئى نه که موسا و مردم هر رو وا وه ریوری موین، د نظر بیریت. ونو هیچ جور تنوعى نئاشتن -هیچ تنگه قشنگی، گلال، جنگل، خاک پر ثمر، باغ، باغچه یا مرتعی نئاشتن. هیچ که حموم آو گرم نگرئى، د مینه په تخت راحت نخفتی، جومه تازهئى نکردی د وریا د خرید کرده د مینه بازار کئف نکردی. سیاهه غذا ونو تموم کمال حوصله سر بر بی: بی میوه یا سوزی یا تازه، بی ماهی یا گوشت گاو، بی دسر، تنیا نونی که هر رو صوری زمی ديار موی بی کره بايم زمینی، مربا، یا ساندویچ سرد - هیچ چی هنی!

برده داری د مینه مصر زرتلاق که بی، اما تینواره ئی د مینه صحرا حُشک هم بېتر د وه نوى. هر دک اوضاع، خیلی سخت بی، اما وه شیوه یا جور و اجور. وا ای حال، قوم اسرائیل د او بیاوو امیدى داره: ديار خوشو - ديارى دوله من، پر ثمر و قشنگ که نسل و نسل انگلات وه بیئ!

یعنی تونیت گمو بکیت که کلوم بلاجی خدا نه بشنویت؟ و حتمی موسا وه نه قبول می که، وا دو د کوه هار میا و خور گپ نه وه همه علوم می که. مردم جشت مئیرن، گل هنی او نه وه عنوان په رهبر گپ ستایش می کن و همه وا شایى سفر مورد انتظار خوشو نه وه ديار موعود شروع می کن. وا ای حال، جُوو موسا وه پیشنهاد خدا نه بشنویت:

«آر ری تو وا ایما نیا، ایما نه د ایچه نُر!» (خروج ۱۵:۳۳)

منظور موسا د «ایچه» کجا بی؟ جایی که د مینه وه وا سختی، استرس و عذو ریوری بی. موسا جئو ده که سی افرا د بی خور، بلاجی و حتا شیت کو آ. او د مینه اصل علوم کرد: «آر مجبور بام بین حضور تو و برکت تو یکی نه انتخاب بکم، حضور تو نه انتخاب می کم!» اما سی چی؟ شما تونیت د مینه نوپئن یکی دباره او دونسوئیت، اما نتونیت وه او نزیک و صمیمی بایت. یه پاداش تمارزو موسا بی.

گاس پرسیت، سی چی خداوند راضی بی که موسا د انجوم اوچیئى که وه او گئیسى، سر وا کرد؟ موسا قلب خدا نه می شناخت. د نظر بیریت: یعنی تا وه حال وه یکی که دوشش داریت پیشنهاد دئیته که روئه و کاری مفید یا کیف دار نه تنیا

سی خوش انجوم بڻه، و وا دل راس پیشنهاده دئیمه بایت، اما او شما نه وا ای جمله شگفت‌زیه بکه: «نه، ترجیح مه یه آکه وا تو بام، تا یه که بی تو د وه کئف بکم!». چنی جئو کمیاب، شاپی کو و خیلی بلاجی آ.

موسا د خدا زله تُو میره، پس اوچیئی که سی خداوند مهم بی، همیشه اولویت او بی؛ او وا تموم وجود اراده خداوند نه انجوم می‌ده، پس باره اعتماد خدا بی. اما مردمی که او ونو نه هدایت می‌کرد، چنی نوین. د مینه زیور موحونیم:

«او زه‌یا خوت نه وه موسا یای ده و کاریا خوش نه وه بنی اسرائیل» (زیور ۷:۱۰۳).

هه چی ابراهیم، خداوند ذات خوش نه وه موسا نشو ده. ترجمه هنی دکتومقدس مئه که خدا نشخه یا خوش نه وه موسا نشو ده. وه کلوم هنی، سِریا خصوصی او سی موسا فاش بی، اما نه سی قوم اسرائیل. ونو خدا نه تنیا د ره جُوو دئنه وه دعایاشو می‌شناختن-یعنی کاریا او.

ایمرو چن نفر د ایموداریا، خدا نه تنیا وه ری طبق اجابت دعایاشو می‌شناسن؟ رابطه ونو وا او بیشتر مامله ئی آ تا رابطه‌ای د ته دل. ونو کلوم خدا نه می‌شناسن، اما قلب او نه نه. کتومقدس تاکه گلی سی ونو هه چی کتو قانون یا و حکات یا تاریخی آ، یا تنیا وه عنوان منبعی الهام‌بخش. یا حتا گنتر، مجوزی آ سی انجوم کاریا غیراخلاقی وه جا ارائه حقیقت یایی که زنه ئی نه عوض میکه و قلب خدا نه آشکارا می‌که.

موسا و بنی اسرائیل هر دک پارسا بیئن و هیچ فرخی وا ابراهیم و لوط نداشتن. اما تنیا کسونی که د خدا زلشُو میره، حق دارن قلب او، یعنی شخصیت، سِریا و نشخه یا او نه بشناسن. سی چی خدا وه موسا اعتماد می‌که اما وه قومش اعتماد نمی‌که؟ سی یکه خدا دونس که موسا همیشه قلب خدا نه وه هر اوچیئی که سی او بیترو نظر می‌رسه، ترجیح می‌ئه. یه زله مقدس آ.

د مینه کتو خروج موحونیم هه که اسرائیل گوسال نه درس کرد، خدا وا غیض اعلوم کرد:

«ایمدال منه بنی و جا تا تش غیظ مه وه ری ونو گر بیره، ونو نه بسوزنم. اوسه

د تو قومی خیلی گپ وه وجود میارم.» (خروج ۱۰:۳۲)

گل هنی، خدا پیشنهاد قابل توجهی می‌ئه؛ عوض بیئه موسا وه یه ملت گپ. باورنکردنی آ. اما موسا چطور جُوو ده؟ او یه گل هنی بهتری نه سی خدا انتخاب کرد،

نه خوش. او وا جسارت ایی پیشنهاده نه وا و ویر میاره آوازه خدا و ت مصر و مردم جاهان وه چالش کشتی و چنی استدلال کرد که باقی مئن خدا وه قومش بفادار نبویته. ایی آمدوشد ایقه گرو بی که موسا رک گت: «پشیمو بیته!» (آیه ۱۲). او ایقه جرأت داشت که هه که خدا عصبانی بی وه او بته نظرش نه عوض بکه! ایی جریان زمونی مفته که د خدا زله توروئه و د مینه نتیجه قلب او نه بشناسیت و بهترینا او نه باحایت. وه هه ایی سنه آکه خدا وه موسا اعتماد کرد؛ اما وا په وجود که قوم خوش نه نجات دئی، وه ونو اعتماد نکرد. او وا قدرت، مردم نه د چنگال مصر نجات ده، اما قلب خوش نه وا ونو وه شراکت ننشت. یعنی ایی شرط دوسی سی بچو خدا د عهد تازه هم صدق می که؟ د مینه بخش بعدی وه وه رسیدنی میکیم.

سفرایشی کرده سی خومو

آیه: «بووام گرد چی نه وه مه سپرده آ. [هیچ که بووه نه نمی شناسه، غیر گر.» (متا ۲۷:۱۱)

نکته: یه که خداوند بته «تو امین مه هیسی»، یکی د گپ تری تعریف یا آکه یه انسان تونه دریافت بکه. بنیان اعتماد سی اومایه مینه وه دوسی وا خدا واجب آ و د مینه کسونی که د خداوند زلشو میره، پیا موئه.

سیفا: موسا د خدا زله تومیره، قلب او نه می شناخت و مورد اعتماد خدا بی. عیسا د زله خداوند کئف موره، قلب بووش نه می شناخت و گرد چی وه او سپرده بی. چه ارتباطی بین ینو هی؟ هه که د زله مقدس کئف موریم، چه اتفاقی مفته؟

دعا: خداوند، تمارزو دارم که امین تو بام. وه سنه زمونیایی که د تو اطاعت نکردم، وه قولم بفا نکردم، اراده تو و اوچیئی که سی تو بیتر بی نه بالاتر د حاسه یا خوم قرار ندیم، لطف گ منه بوخش. مه تصمیم میگیریم ایی مساله نه عوض بکم و د تو می حام که منه وا زله مقدس پر بکی تا بتونم زنه ئیم نه عوض بکم. د مینه نوم عیسا مسیح، آمین.

اقرار: مه انتخاب می کم یکی بام که خداوند مه عیسا منه امین خوم دونسوئه.

«یعنی موقعی که دِ مینه ره وا ایما قصه
می گت و کتویا مقدس نه سیمو تفسیر
می کرد، دل دِ مینه مین دل ایما تپ تو نمی
کرد؟»

– لوقا ۲۳:۴۲

۳۵ | شما دوس یا منیت

زنه ئی ابراهیم و موسا نمونه ئی آ دِ اوچیئی که سی برقراری رابطه دوسی و خدا واجب آ. خداوند تا اوچه ناها رت که دِ باره موسا گت: «او دِ گرد حونه مه امین آ.» (اعداد ۷: ۱۲). دِ مینه او نسل، خدا اعلوم کرد که هیچ کسی دِ مینه قومش وجود ناره که بتونه بیشتر دِ موسا وه او اعتماد بکه. چه جمله جم دئی!

یعنی عیسا ای انازه نه عوض کرده؟ یعنی او رابطه دوسی نه سی گرد کسونی که وه او ایمون دارن، وا کرد؟ جوو زی، نه آ، اما بیاییت وا قصه یا یوحنا که دِ شروع خدمت عیسا می نیسنه، شروع بکیم:

«دِ مینه مدتی که او سی عید پسخ دِ مینه اورشلیم بی، بُری وُشُری وادیئن
نشونه یایی که دِ او موی، وه نوم او ایمون آوردن. اما عیسا نه وه ایمونشو
اعتماد نوی، سی یکه گرد نه می شناخت.» (یوحنا ۲: ۲۳-۲۴)

کلمه اعتماد په کلمه یونانی جالب آکه وه ای صورت تعریف موئه: «باور داشته دِ حد اعتماد و تک زننه کامل؛ اعتماد داشته وه، ایمون داشته وه.» جالب آکه ای اعتماد دِ لا عیسا دوطرفه نی. وایه که مردم اعتماد و توکل کامل وه او داشتن، اما او وه ونو اعتماد نمی کرد. او دونس که بُری وُشُری دِ آیم یا قابل اعتماد نیسن. او ونو نه دوس داشت و وه ونو خدمت می کرد، اما ونو نه دِ مینه سطح دوسی قرار نمی ده. عیسا (خدا دِ مینه جسم دیاری بی) او اعتمادی نه که خدا وه موسا داشت، نسوت

وِه کسونی که تنیا وِه او ایمون داشتن، نداشت.

بیاییت وِه شوم آخر روئیم. دِ مینه سه سال آخر خدمت، بیشتر کسونی که وِه عیسا ایمون داشتن، قابل اعتماد نوین. بُری وُشُری قایمکی یا دِ ره دیر یا تنیا زمونی که وِه نفعشو بی او نِه منی می کردن. بُری وُشُری دِ شاگردیا او نِه ول کردن و یهودا وِه او خیانت کرد. یعنی اِبی مساله شناخت عمیق تری نسوت وِه یه که سی چی عیسا وِه ونو اعتماد نوی، می نه؟

دِ مینه شوم آخر، عیسا ایمدال وا کسونی که وِه او نزدیکتر هیسِن، نشسه آ. او وا سپاس و محبت مُنه: «شما کسونی هسیت که دِ مینه امتحونیا مه دِ لارگم ایسائیت.» (لوقا ۲۲: ۲۸). دِ اصل، ونو قابل اعتماد بیئن. پطرس بعدِ ها دِ مینه هه او شُو او نِه حاشا کرد، اما توبه کرد و وا قلبی بفادار تر ورگشت، و عیسا یه نِه دونس.

یهودا سی خیانت رتی و عیسا دِباره یازده نفر باقی منه، مُنه: «دَ شما نِه بنه نموحونم.» (یوحنا ۱۵: ۱۵). یه که عیسا مُنه: «دَ»، وِه اِبی معنی آکه اِبی پبایا زمونی وِه عنوان بنه دِ چش گرت موین. یه یه جور مکاشفه نی، تنیا یه هُد زوو ساده آ. پولس اِبی اصل نِه دِ مینه نیسنه یا خوش توضیح می نه:

«تا زمونی که وارث صغیر آ، وا غلم فرخی ناره.» (غلاطیان ۴: ۱)

ایمدال اِبی سوال مطرح موئه که سی چی خداوند ایما نِه دِ حد بنه نیه میاره؛ دِ حالی که ایما وارث پاتشاهی او هسیم؟ جُوو یه آ: سی ویردار بیئه دِ ایما! او نمی حا چمر حنانیا و سفیره سی ایما هم اتفاق بیفته. او دِ اِبی کار کُئف نموره.

دِ مینه دهه ۱۹۸۰، مه و لیزا سی دو مینیستری جهانی کار می کردیم، یکی وا ۴۵۰ کارمند حقوق بگیر و یکی هنی وا ۱۵۰ کارمند. ایما شیوه مدیریت و رهبری هر دو مینیستری نِه سیل کردیم و وِه نِه پسن نمی کیم. موقعی که مینیستری خومو نِه ونیم و ره، نخته ریوری او شیوه نِه سی مدیریت و رهبری کارمن یامونه دِ پیش گرتیم. قری دِ ایدیا خو بیئن، اما قری هنی نه. یه الگوی که وِه نِه اجرا کردیم، یه بی: «می حام بهتری دوس هر کارمند بام.» گاس دِ ناهاتر، احمقانه بیئه اِبی کار نِه متوجه بیوئیت. اولین کارمند ایما پیا جوونی بی که او نِه جاستین مثم. مه او نِه بهتری دوس خوم قرار دَم؛ ایما وا یکتی بسکتبال بازی می کردیم، وا یکتی فیلم سیل می کردیم، تاکه

گلی وا یَکتری خوراک می‌حردیم، و گرد کاریا هنی که بهتری دوسیا وا یک انجوم می‌ئن. اولش همه چی خوبی، اما دما دِ یِه سال مجبور بیم موردیایی نِه وه او گوشزد بکم. او ری وه ری میز مه نشس و مه وا آرمی دم تقه نِه شروع کردم: «جاستین، هه که وا مه سفر می‌کی، بایس وا کسونی که سر میز کتویا و منابع ایما می‌ان، وا مهربونی رفتار بکی. لطف گُ لوخنه بزه و وا ونو آمدوشد داشتو؛ سی یکه ونو و تِ خداوند قیمتی هیسن».

اتفاقی که دما وه افتا، منه دِ رو برد. او کلک اتهامش نِه لا مه گرت و منه وه جوریا رفتاریا نادرس متهم کرد. او سیاههئی دِ کاریا نِه که مه غلط انجوم می‌دم، ارائه ده. وا خوم فکر کردم: «هرو نه! یعنی مه ایی کاریا نِه انجوم مئم؟» اما چن گری بعد، فمسم که او وا یِه دید انتقادی وه مه سیل می‌که. کمی کمسم و دِ روح‌القدس پرسیم بایس چی بکم. او وه آرمی گت: «او نِه دِ مینیستری اخراج ک!».

وَرز وه که وه او بُئم: «جاستین، بایس تو نِه دِ جمع کارمندیا بنیم والا»، اجازه دَم تموم کمال غیظ خوش نِه حالی بکه.

او وا غیض دِ حونه ایما وِ درت. آزعی اسریام جول بی، سی یکه وه او هَمیت می‌دم. یگی روح‌القدس پچ پچ کرد: «او دو براوَر بفادار تر دِ ناهاتر ورمیگرده.» سه ماه بعد جاستین وا مه تماس گرت و گت: «خداوند آشکارا وا مه قصه گُته و منه اصلاح کرده آ. زنگ زم تا دِ شما حاوون بخشش بکم. دیئم که خدا منه کجا زنهئی تو و لیزا قرار دئه آ، و او جایگاهی نِه که خداوند هر دک شما نِه دِ زنهئی مه قرار دئی، دِ دس دم. مه و شما هه چی یِه انسان عادی و معمولی رفتار کردم؛ هه چی یکی که همقطار منه آ، نه وه عنوان یِه رهبر. دِ ایی بابت خیلی پشیمونم.»

مه زی جُوو دم: «جاستین، مه تو نِه میوخشم»، دما دِ قصه یا دوستانمو، پرسیم که یعنی می‌حایس سی ایما کار بکه یا نه؟ که او وا شای قبول کرد و دِ ایی بابت مشکلی نداشتیم.

ایمدال طرز فکر مه عوض کرده آ؛ دِ سِریا قلبم نِه وا هیچ کارمندی دِ مینه نمی‌لم، مَر یِه که دونسوئم او هَم وه هه او دیدگاهی رسسه که جاستین وه وه رسی. ایی کار نِه وه سُنه بی‌حس بیئه یا فاصله گرت دِ اعضا تیمم انجوم نمئم، بلکم می‌حام دِ ونو محافظت بکم. اما موقعی که مطمئن بام کارمندی دِ مینه جایگاه خوش قرار گرت و جاکیر بیئه، اوسه او نِه دِ جایگاه دوسی قرار مئم. قری دِ اعضا تیم ایما صمیمی‌تری دوسیا مه هیسن.

دِ اصل، خداوند وه ایما مُئّه: «تا زمونی که جایگاه مه دِ مینه زندئی تو ثابت نوئه و تا زمونی که جایگاه خوتو نه نسوت وه مه نونیت، یا وه زوونی زله خداوند نه دِ مینه دل نناشته بایت، بایس شما نه دِ مینه سطح بنه نه دارم، حتا آر شما گر یا دختر وارث پاتشاهی مه بایت. ای کار سی ویردار بیئه دِ شما نه، تا شما هم هه چی حنایا و سفیره داوری نوئیت». عیسا وه ای پیایا مُئّه:

«دِ شما نه بنه نموحوئم، سی یکه بنه دِ کاریا اربابش خور ناره. بلکه شما نه دوس خوم می حوئم، سی یکه هر اوچیئی دِ بُووه اشنقتمه، شما نه دِ وه وَاخور کردم.» (یوحنا ۱۵:۱۵)

عیسا دِ واقع مُئّه: «مه تا وه حال رازیا دست اولم، نشخه یام، مشورتیا پنهونی یا بخش یا صمیمی قلبم نه وه شما نگتمه. اما ایمدال تونیم وه شما اعتماد بکم؛ هه چنو که وه موسا و ابراهیم اعتماد کردم.» وه هه ای سُنه عیسا وه گرد ایما مُئّه: «دوس یا مه شمایت آر...» (یوحنا ۱۵:۱۴)

ایما دِ مینه سرویا، موعظه یا و قصه یامو خیلی عادی دِباره دوسی وا عیسا قصه میکیم؛ حتا قری تا جایی ناهاتر می رن که او نه وه عنوان رفیق و دوس صمیمی خوش معرفی می کن. وا ای حال، ایما وه ندرت قصه یا او نه تا آخر مُوحونیم. کلمه «آر» یه شرط آ؛ یعنی حتا آر وه او ایمون داشتوئیم، خود وه خود ای دوسی نموئه. شرط دوسی چیئه؟

«دوس یا مه شمایت، آر اوچیئی که وه شما هد می کم، انجوم بُئیت!»
اوضاع ای دوسی عبارت دِ؛ داشتنه زله خداوند، رِکسه دِ کوم او، اطاعت آنی دِ هدیا او و وه آخر رَسنه وه، حتا آر منطقی نوئه، نفعی ناشتوئه، یا درد دِ بار با. هه چنو که ابراهیم و موسا وه سُنه زله خدا وه عنوان دوس خدای متعال قبول بیئن، ایمدال ایما هم تونیم چنی رابطه ای وا او داشتوئیم. موقعی که قلب و اراده خدا اولویت اول ایما با، او تونه وه ایما اعتماد بکه و پذیرا دوسی وا ایما بوئه. چه لطف گپی آ دوسی وا خالق هستی و چنی پر افتخار و پر هیجان آ.

وَرز آخر ای بخش، اجازه بُئیت وه سوالی که گاس دِ مینه ذهن شما باقی منه با، جُوو بئم؛ یعنی عیسا وه ایما هد میکه؟ آ، تنیا دِ مینه عهد تازه بیشتر دِ پونصد هد هی. اما ینو هدیا یی نیسن که سی نجات هجه داره، نجات موهبتی مفت هیسن. ای هدیا

خدا نه جلال میئن وایما هم وه واسطه زله مقدس تونیم وه رعایت ونو هسیم. آخری قصه یا عیسا ورزرتنه یه بی: «روئیت وگرد قوم یا نه شاگرد بکیت [و وه ونو تعلیم بیئت که هر اوچیئی که وه شما هد دمه، وه جا بیان.» (متا ۲۸: ۱۹-۲۰).
گپتری فایده زله مقدس یه آکه د رابطه دوستانمو وا عیسا قبول بایم. د مینه بخش بعدی نفعیا هنی زله مقدس نه واری میکیم.

سفارشی کرده سی خومو

آیه: «دوس یا مه شمایت، آر اوچیئی که وه شما هد می کم، انجوم بیئت.»
(یوحنا ۱۵: ۱۴)

نکته: ایما اعتماد عیسا نه تنیا وایمون وه او جلب نمی کیم. دوسی وا خداوند سی کسونی آکه د او زلشو میره.

سیفا: یعنی قیمت وه نه داره که آزعی و وه طور کامل د عیسا اطاعت بکیم، حتا آر منطقی نوئه، حتا آر سود شخصی ناشتوئه یا حتا آر درد د بار با؟ یعنی دوسی وا او قیمت یه نه داره؟

دعا: خداوند، مه بیشتر د هر چیئی تمارزو دارم که یکی د دوس یا صمیمی تو بام. نمی حام تو نه د دیر بشناسم؛ بلکه می حام وه تو نزدیک بام. مه زله خداوند نه انتخاب می کم. می حام بی قید و شرط د تو اطاعت بکم، تو نه وا گرد قلب، روح، جسم و قوه ام دوس داشتوئم، و مردم نه د مینه حقیقت و راسی هه چی تو دوس داشتوئم. د مینه نوم عیسا مسیح، آمین.

اقرار: مه دوسی وا عیسا نه انتخاب می کم! هر چی او وه مه هد بکه، اطاعت می کیم.

نفع یا گنج خداوند

هفته اول

«رَه پایا خوته نِه صاف کُ
که گرد راهیات پایار موئه.»

– امثال ۴:۶۲

۳۶ | و انجوم رَسین وعده‌یا خداوند

ایمدال بیاییت توجه خومو نه وه نفع یا بی شمار زله مقدس متوجه بکیم. ایما ناهاتر چن مورد، د جمله گپتری ونو یعنی رفیقی وا خدا نه واری کردیم. ایمدال بیاییت وا آشکار کردن ای معرفت دُم قصه مه بیرم:

«به به که چه خیلی گپ ا احسان تو که سی ونو که د تو زله شو میره امار کردیه.» (زبور ۱۹:۳۱)

وَرز شروع ای بحث پر هیجان، مهم آ که یه سوء تفاهم رایج نه برطرف بکیم. مردم، تاکه گلی کتومقدس نه د دِرِیژنه تجربه خوشو یا باقی تفسیر می کن؛ وه جا یه که اجازه یئن کتومقدس خوش تجربه ونو نه شکل یئه. د اصل، وعده‌یا خدا وه عنوان سناریویا «موفق یا ناگوم» د نظر گرت میرن، وا ای سیفا که آر خدا یه نه سی مه باحا، بی نظیر آ. اما آر نه، او قدرت مطلق آ و مه بایس وه نه قبول بکم. ای باور نشومی نه که خداوند بین بچونش دو چشکی قائل موئه، که دُرس نی. ای سیفا، وه راحتی تونه غیظ پنهو و چیا نکتی نه و تیشک خداوند دُرس بکه. مثل واقعی تموم کمال فرق دار آ؛ تاکه گلی ایما بایس سی اوچیئی که خدا مُئه، جرتاو بکیم. سی توضیح بیشتر، سی اثابت ای حقیقت وه کتومقدس وِرگردیت.

بیاییت یکی دِ وعده یا کتومقدس نه واری بکیم که بیشتر مردم وه نه وه شکل خودکار دِ نظر می رن. خدا وه ابراهیم گت: «سی یکه نسل تو دِ اسحاق حنه موئه.» (پیدایش ۱۲:۲۱). ای کلوم خدا، هُمره وا قصه یا جلوئی، وعده الهی نه آشکارا می که: حقیقتی نه که ابراهیم، بُووه یه ملت آ و مسیح آینه دِ نسل اسحاق میا. وا دِ نظر گرتن ای موضوع، بیاییت سیل بکیم بنچینه اسحاق چطور شروع بی، اول وه ای موضوع که چطور خدا دختری نه سی عروسی او انتخاب کرد، میرسیم. پاکارش ابراهیم وه دیار ارباب خوش می ره تا سی اسحاق بی ئی پیا بکه. دما دِ یه سفر دراز، او دِ لارگ اهالی اوچه میسه و سی نشونه ئی غیرقابل حاشا دِ لا خدا دعا می که. نشونه یه بی؛ دختری که بی حاسه او وه ده شترش آو بئه؛ «او هه او با که سی پاکارت اسحاق قرار دئی.» (پیدایش ۱۴:۲۴)

دِ ایچه کمی بکمیت و توجه بکیم که شتر دما دِ یه سفر دراز دِ مینه بیاوو تونه دِ مدت پانزه دقیقه بین سی تا پنجاه دلو آو وراشنه. ای عدد نه دِ مینه ده شتر ضرب بکیت؛ یه مقدار آو آ که دختری باحا دل حایی وه نه دِ چاه بکشه. دعا او بایس وه طور بلاجی ئی مستجاب می، اما ربکا تموم کمال حاسه او نه برآورده می که! شکی نی، او توسط خدا وه عنوان زینه اسحاق انتخاب بیئه.

دما دِ ورگشتن پاکارش وا ربکا وه حونه، اسحاق و ربکا دوئت کردن. اما مانع گپی سی و انجوم رسیس ای وعده بی - او مزا بی و نتونس بچه دار بوئه! یعنی خدا اشتباه کرده آ؟ یعنی او نونس که ربکا نتونه آوس با؟ چطور موئه وه ای وعده عمل کرد؟ سی چی او نه انتخاب می که؟ اسحاق و ربکا چی بایس بکن؟ یعنی ونو تنیا بایس انگلات و انجوم رسیس وعده بان - تا زمونی که رحم او یه رو وه طور بلاجی ئی پر با؟ دِ فتراق جوو خوتو، بیاییت وه ابراهیم وه عنوان اولین نشونه خوش سیل بکیم؛ او یکی آ که وا جسارت دعا می کرد و خدا نه وه چالش کشی تا وه ذات خوش پابن با و سدوم و عموره نه وه سُنه ده پارسا ویرو نکه. کتومقدس مُئه که او وه کرش یای میره تا هه ای کار نه انجوم بئه (پیدایش ۱۸:۱۹). وا دونسن ای موضوع موحونیم: «اسحاق سی زینش و تِ خداوند دعا کرد، سی یکه او مزا بی. خداوند دعاش نه مستجاب کرد و زینش ربکا آوس بی.» (پیدایش ۲۵:۲۱)

آر وعده ای دِ خدا بی که بی دخالت انسان اتفاق می فتا، ای وعده قوه ربکا سی بچه دار بیئه بی. اما چنی نوی. سی اطمینو دِ وعده خدا، اسحاق قدم خیلی خاص انجوم ده؛ او مجبور بی بلالکه. فرهنگ لغت عبری مُئه: «معنی اساسی ای کلمه

هلاته والا خداوند آ.» پس یه تنیا یه دعا معمولی نوی، بلکم حاسه ئی پر تَش بی، دعایی که جوو منفی نه قبول نمی کرد. دعایی که خدا نه راضی می کرد. کتومقدس مئه:

«دعا آیم پارسا، وا قدرت زیاد کار می که.» (یعقوب ۵:۱۶)

یعقوب رسول مئه که دعا مؤثر، دعا جدی و شورشوق آ. او دعا ایلیا سی بارو نه مثال میزنه. ایلیا دِ حالی که سرش مابین زونی یاش بی و وا حرارت و شوق دعا می کرد، هف گل پاکارش خوش نه کل کرد تا بنئینه یعنی اُوریا بارونی دِ حال اوماینه هیسین یا نه. ایمون او باعث بی تا زمونی که وعده خدا دِ مینه زمی و انجوم نرسسه، تسلیم نوئه (اول پاتشایا ۱۸: ۴۱-۴۵). اسحاق اراده خدا نه دونس و وا شوق سی قرار گرتن وه ری زمی هلاته میورد. یعنی ایی مساله دِ باره گرد ایموداریا صدق می که؟ وه ایما گتسه:

«خداوند، کلوم تو همیشئی دِ آسمونیا پایار آ.» (زبور ۱۱۹: ۸۹)

کلوم خدا دِ آسمو پایار آ. ایی مساله که تنیا وه آسمو اشاره بیئه و نومی دِ زمی نئوردسه، اتفاقی نی. اما سی چی؟ مزمورنویس دلیل وه نه مئه: «آسمونیا، آسمانیا خداوند آ، اما زمی نه وه بنی بشر بخشیه آ.» (زبور ۱۱۵: ۱۶). ولی خدا زمی نه سی مدتی وه آیمیا اجاره دئه آ.

دِ مینه روزیا اول عروسیمو، مه و لیزا یه آپارتمان اجاره کردیم. ایما صحو وه نوئی ئیم، اما او آپارتمان سی ایما بی تا دِ مینه وه زنه ئی بکیم و حونه خومو نه بسازیم. صحو حونه یا وه اوچه نیومان تا وه زهروشت چیئن مبلمان، قنچ حونه یا جور زنه ئی ایما دِ اوچه نظارت بکن. وا ایی حال، آر مهت می حاسیم، وا صحو حونه تماس می گرتیم.

ایی مساله که خدا صحو زمی آ، اما وه نه وه آیمیا اجاره دئه آ، کاملاً هه چی مثال بالا آ و توضیح می ئه که سی چی خداوند وه باغ نیوما و میوه نه دِ دس آیم و در نکشی. او وه آیمیا حکمرونی وه ری زمی نه بخشن (پیدایش ۱: ۲۶-۲۸). وا ایی درک، ایمدال بایس بیرسیم که کلوم خدا چطور وه ری زمی پایار موئه؟ وه ایما گتسه: «وه شهادتی دو یا سه شاهد، هر قصه ئی ثابت موئه.» (دوئم قرن تیان ۱: ۱۳). و خداوند دِ مینه اشعیا فرمایشت می که:

«کلوم مه که د گیم میکه و دَر بی ثمر و تِ مه ور نمی گرده، بلکه اوچیئی نه
حاسم وه جا میاره.» (اشعیا ۵۵:۱۱)

جالب ها ایچه که دِ مینه هر دک آیه وه «گپ» اشاره بیئه. گپ خدا اراده او
نه مئه، اما انسان - که دِ مینه زمی وه او دسلات دئه بی آ- بایس وه نه وا زوو خوش
تعریف بکه تا اراده خدا وه ری زمی جاگیر بوئه. دِ اصل ایما دِ خدا می حایم که سی
مهت وه ایما وه زمی بیا. ایمدال، وعده او هه او طور که دِ مینه آسمو پایار آ، دِ مینه
زمی هم آ. وه تعریف ساده، تا زمونی که ایما نمینیم اراده او انجوم با، او وه زور گوم
وه «زمی اجارهئی» ایما نمی له.

خداوند وه ابراهیم وعده دئی که نسل او دِ اسحاق موئه. یعنی تونیت اسحاق
نه تجسم بکیت که مئه: «خدای بووام، تو وعده دئی که قومی دِ مه میا و نسل
مه برکت میره. دِ تو می حام که رحم زینهم نه سی بچه دار بیئه پر بکی، آمین!». دِ
نتیجه، اراده خدا برقرار بی. ایسه بیاییت وه گپ تری نمونه خوش، یعنی عیسا
مسیح سیلی بنیم:

«او دِ مینه روزیا زنهئی خوش وه ری زمی، وا قاره یا بلن و اسریا وه درگاه او که
تونه وه راها کردنش دِ مرگ بی، دعا و استغاثه کرد و وه سُنّه تسلیمش وه خدا
جوو گرت.» (عبرانیان ۷:۵)

هنی هم وا کلمه «استغاثه» ریوری موئیم، اما ای گِل وا قرپی قیل وه خدا هُمَره
بیئه که نشونه هنی وه ایما می ئه؛ سی و انجوم رَسین وعده خدا وه ری زمی نه تنیا
ایمونی قوه دار و بی آخر هجه داره، بلکه وه زله خداوند هَم هُجه آ تا وعده یایی که
خدا وه قومش دئه، و انجوم برسه. توجه بکیت که خدا دعایا عیسا نه «اشنفت».
دعا کرده یه چی آ، اما اشنفته چی هنی آ. یعنی دعایائی وجود دارن که اشنفته نمونن؟
آ؛ یعقوب می نیسنه: «اوسه هَم که می حایت، پیا نمی کیت، سی یکه وا نیت گن
می حایت.» (یعقوب ۳:۴). هنی هم اشاره موئه که بایس وه انگیزه یا خومو سیل
بکیم و زله خداوند هه او چی ئی آ که انگیزه یا ایما نه کنترل می که.

موقعی که دِ خدا زله مو میره، تونیم وا جرات دعا بکیم و اعلوم بکیم که وعده یا
اراده خدا هه او طور که دِ مینه آسمو اجرا موئن، دِ مینه زمی هم اجرا موئن. گاس وه
هه ای سُنّه آ که پولس رسول دِ مینه روزیا آخر خوش وه ری زمی می نیسنه: «دِ مینه

جنگِ خو ایمون بَچنگ و وہ دس بیار او حیاتِ ابدی نہ. « (اول تیموتائوس ۶: ۱۲).
یہ پہ جنگِ آ و ایما و ایمون، اوچیئی نہ کہ حیاتِ ابدی تیارک می کہ، وہ دس میاریم.

سفارشی کردہ سی خومو

آیہ: «او تمارزو ونو کہ دِش زلہشو میرہ نہ مئہ؛ و ہلاتہ مہتِشو نہ اِشنفتہ،
نجاتشو مئہ.» (زبور ۱۴۵: ۱۹)

نکتہ: تاکہ گلی مردم کتومقدس نہ دِ دریژنہ تجربہ -خوشو یا باقی- تفسیر
می کن - وہ جا یہ کہ اجازہ بئن کتومقدس، خوش، تجربہ ونو نہ شکل بئہ.

سیفا: یعنی وہ سُنہ تجربہ یا خوم یا باقی اجازہ دمہ تا باوریام دِ اوچیئی کہ
دِ مینہ کتومقدس اعلوم بیئہ، هل بوئہ؟ یعنی وعدہیا انجوم نویہ دِ مینہ
زَنہ ئی مہ، ہوزہزراتم یا دِ مینہ دنیا ہورہم ہی؟ یعنی وہ زَنہ ئی دَر دِ اپی وعدہیا
خدا اکتفا کردم؟ یعنی حاضرَم سی و انجوم رَسین اپی وعدہیا دِ مینہ زمی
وا لالکسہ دعا بکم؟

دعا: خداوند، دِ مینہ نوم عیسا مسیح، منہ وہ سُنہ تملی روحانی، رضا وہ
وعدہیا وہ انجوم نویہ و نویئن جنگِ سی اوچیئی کہ کلوم تو اعلوم می کہ،
بوخش. مہ سی شکل دئنہ وہ زہ خوم، وہ جا تقلا سی برقراری ارادہ تو،
وہ تجربہ یا قدیم سیل کردمہ. توبہ کردم و جنگِ دِ مینہ قی خو ایمون نہ
انتخاب می کم، تا ارادہ تو ہہ او طور کہ دِ مینہ آسمو انجوم موئہ، دِ مینہ
زمی ہم، اجرا بوئہ. آمین.

اقرار: انتخاب می کم تا دِ مینہ قی خو ایمون بَچنگم و اوچیئی کہ نہ حیاتِ
ابدی اعلوم می کہ، وہ دس بیارم تا ارادہ خداوند نہ دِ مینہ دنیا ہورہ خوم
بئینم.

مردمونی که دِ خدا زَلَشُو میره،
وا جرات وا زِنه ئی ریوری موئن
و ونونی که دِ خدا زله شو نمیره،
دس آخر دِ همه چی زَلَشُو میره.

– ریچارد هالورسون

۳۷ | زَلَه ئی که زَلَه یا هَنی نِه دِ بِن موره

ایما دِ مینه جهانی پر دِ زله و دل هولو زنه ئی می کیم و عیسا وه ایما مُئه که ونو بیشتر موئن. تعریف او دِ آینده دِ راسی دل هولو کو آ: «مردم دِ گمو اوچیئی بایس وه دنیا اتفاق بفته، دِ زور زله دِ حال میزن.» (لوقا ۲۱:۲۶). ای زله یا و دل دهولی یا جا امید، صلح و آرمی نه می رن و شیوه سه ئی، دل یا پُر دِ غم و عذاو یه سره نه وه جا می لن. پس پادزهر وه چیئه؟

«وه راسی خداوند دِ حالی که دس زوردارش وه ری مه بی، و ما مه قصه گت و وم هشتار ده که دِ ره ایی مردمون مریدی نکم و گت: هر اوچیئی که نه ایی قوم نشخه فریو دونن، شما نشخه فریو نوئیت؛ دِ اوچیئی که ونو زَلَشُو میره، زله تو نروئه، و دِ هول هراس نوئیت. وه که بایس مقدس و حسو بیاریت، خداوند لشکریا آ؛ اونه که دِ او بایس زله تُو روئه، و اونه که دِ او بایس دِ هول هراس بایت. او سی شما جا مقدس موئه.» (اشعیا ۸: ۱۱-۱۴)

زله مقدس گرد زله یا و دل هولویا هَنی نه دِ بِن موره، سی یکه پُش تک وه وعده خدا سی حفظ امنیت آ. گری بسیت و وه ایی واقعیت فکر بکیت؛ گمو بکیت گرد نیرویا مسلح ایالات متحده سی محافظت دِ شما تعیین بینه. هر ژنرال، وه افسرون

رده هارتر دِ خوش خور می‌ئه که حفاظت دِ شما دِ اولویت قرار داره و هر چی ئی که سی امنیت شما هجه داره، بایس اجرا با. مجموعه تموم کمالی دِ تسلیحات پیشرفته متعهد وه حفاظت دِ شما دِ هر کجا که هسیت، هی. اپی کار تقریباً قابل تصور نی، اما آر اتفاق بیفته، اطمینو دارم که شما حس امنیت و آرمی می‌کیت. اما ینو دِ براور اوچیئی که خداوند مُئه رنگ می‌وازن: «سی تو جا مقدس موئم». جا بلاجی نی که وه ایما مُئن:

«به به که چه خیلی گپ ا احسان تو که سی ونو که دِ تو زله‌شو میره امار کردیه، و وه نه سی کسونی که دِ مینه تو پنه می‌رن، دِ براور چشیا بنی‌بشر وه کار موری. ونو نه دِ مینه پله‌مار حضور خوت دِ نشخه یا بنی بشر قائم می‌کی؛ ونو نه دِ دوار خوت دِ زوون یا جنگری امن امو نیه میاری.»
(مزمور ۳۱: ۱۹-۲۰)

وعده خوئی خیلی گپ، یعنی پنهو بیئه دِ مینه پنه حضور خداوند، دِ امو بیئه دِ کسونی که می‌حان وه ایما ضرر برسن، وه همه دئه نیویه آ، بلکم تنیا دِ هین کسونی آ که دِ خدا زلشو میره. مه و لیزا سال یا درو، بُختم، اتهام و تهدید و تیشک خومو نه تحمل کردیمه. هرزگائی وه تیتال وه رفیقیم می‌گتم: «نوم منه دِ مینه گوگل منی نکیت. سی یکه غرق مقاله یایی موئیت که منه محکوم می‌کن». اما ایما تصمیم گرتیم که بی کش بایم و دِ خومو دفاعی نکیم. دِ جالش، هلمت یا نه وه کسی که دِ او زله‌مو میره، بسپاریم و شاهد حمایت همیشه‌ئی او بیئیمه. یه کار آسو نویه؛ زمون یایی بیه که وه معنی واقعی کلمه دس یام نه وه حالتی که مرس خط نشونی یا و اتهامیا دِ ونو قرار دارن، والا آسمو بلن کردم و هلاته زم: «بُوه، ینو نه وه دس تو می‌سپارم، لطف گ دِ ایما محافظت ک!». و او هرگز ایما نه ناامید نکرده آ.

ایما شاهد بیئیمه که زله مقدس دِ بُری‌وُشری دِ کسونی که می‌شناسیم، محافظت کرده آ. چنی چن سال ناهاتر وا ۱۵۰۰ نفر دِ مینه شهر خوم قصه کردم. دِ موقع خدمت، بُری‌وُشری، زله خوشو نه وا زله خداوند عوض کردن. ایواره روز بعد، هه که داآ و دختری، دِ جمله کسونی بیئن که دِ زله راها بیئینی، دما دِ خرید وه حونه شو ور می‌گشتن، وا سه پیا که کارچو و اسلحه داشتن، ریوری بیئن. پیا یا و زورگیری هُدن که بیان و مینه حونه. وه احتمال زیاد قصت ونو دزی، تجاوز جنسی و گاس قتل اپی دور بیه آ.

زَلَهائی که زَلَهیا هَنی نِه دِ بِنی موره

او دآا بعدها گت: «آر دیشو، او اتفاق نفتائی، مه دِ زله یخ می کردم، زوئونم بن میما و وه حاسه یا ونو عمل می کردم». اما او تعریف کرد که هُد ونو نِه سی اومایه مینه وه حونه نئیه گرتم و آزعی نیام وه دعا کرده وَا دنگ بلن و دِ عیسا حاسم تا ایما نِه نجات بئه. هر چی بیشتر می قازنم، اعتماد وه نفس، قدرت و آرمی مه هم بیشتر موی.

پایا نیان وه رکیسه و قاطع وه مه هُد دن که دس دِ دعا وردارم. دَس آخر کاسه صبر ونو لوبریز بی و وا غیض قارنن: «بس کُ، بس کُ، ای دعا نِه بس کُ!» ای سه پیا سی ملاقات وَا چنی زنو مطمئنی آمادئی نداشتن. هلمت کن یا شیت بیئینی و دِ حالی که ری دآا تمرکز کردینی، دختر تونس وه مینه حونه روئه و مهت باحا. هه که پایا یگی متوجه بیئن که دختر نی، جیستن.

دِ هه او سال، زمونی که دِ مینه هیوستون، تگزاس خدمت می کردم، ز جوو هنی زَلهیا خوش نِه وَا زله مقدس عوض کردی. یه هفته دما دِ خدمت، زمونی که او دِ یه مرکز خرید و دَر اوما و سوار ماشینش بی، متوجه بی پایا وَا کارچو دِ صندلی دما ماشین قائم بیئه. پیا وه او هُد ده که راندئی بکه. اما ز جوو وه جا یه که زلهش روئه، عیسا نِه دنگ زه و دس دِ ای کار نکشی. ساعت یا وَا پایا راندئی کرد که دِ او حاسی بی کش با، اما او قبول نکردی. دس آخر او پیا گت: «بزه والا!» و هه که ای کار نِه کرد، پیا دِر پشتی نِه وَا کرد و جیست.

زمونی پاتشاه آرام وه اِلِشَع نبی غیض گرت و سی گرتن او لشگری کل کرد. پاکار اِلِشَع اولی کسی بی که سروازیا، اسبیا و درشکه یا نِه دی. او سخت زله ش رتی. «اِلِشَع جُوو ده: زلت نروئه سی یکه ونونی که وَا ایما هیسن دِ کسونی که وَا ونونن، بیشترن. و دعا کرد و گت: ای خداوند، چشیا او نِه بگش تا بئینه.» (دوئم پاتشایا ۶: ۱۶-۱۷). خداوند چنی کرد و پاکار دِ مینه پا کو، جمجماقی دِ اسبیا آسمونی و درشکه یا الو گرفته دی.

عیسا تاکه گلی وَا جماعتی ریوری موی که برد ور میاشتن تا والا او پرت بکن. گل هَنی جمجماقی تقلا کردن او نِه دِ تخت برد بونن و هار، اما دِ مینه هر موقعیتی که زَنهئی او نِه تهدید می کرد، او بی ضرر دِ اوچه دیر موی (لوقا ۴: ۲۹ و یوحنا ۸: ۵۹ و ۱۰: ۳۹ خَینه بوئه).

تنیا زمونی که خدا وه کسی که دِ او زَلهش می ره اجازه می نِه که دِ عدو بیفته، زمونی آکه ای عدو دِ بالا و وه سُنه جلال خدا وه او دئه بوئه. اما حتا دِ مینه ای زمونیا هم

اطمینو و گوه هی که زله مقدس، زله انسان نه د بین موره. سه پیا جوو عبری نه د نظر بیریت که وه حضور پر زورتری پاتشاه ری زمی، نبوکدنصر پاتشاه بابل، آورده بینه. او بت گپی ساختی و هد دیئی که هر وخت دنگ سازیا موسیقی د زمی اشنفته بوئه، گرد مردم د براور وه تعظیم بکن.

ای سه جوو د خدا زلشو میرت و وا ناطاعتی د هُدا پاتشاه، د انجوم گنه سر وا کردن. ونو نه وِت نبوکدنصر که خیلی عصبانی بی، آوردن؛ یکی که تونس جلدی ونو نه د مینه کیره تش بونه. یعنی ای پیا جوو زلشورت؟ بیاییت جوو ونو وه یه پاتشاه تش د سر رته نه بحونیم: «آر چنو بکی که موئی، خدای ایما که او نه پرسش میکیم تونه آ ایما نه د کیره تش گر گرتنه راها بئه، و او ایما نه د دس تو، ا پاتشا، راها مئه. اما حتا آر راها نئه، ا پاتشا، دونسو که خدایا تو نه نخواهیم نمی پرسیم و تمثال طلا نه که وه پا کردیه، سجده نمی کیم.» (دانیال ۳: ۱۷-۱۸)

چه اعتماد وه نفسی! ونو آرم و جسور منن، د حالی که کتومقدس مئه: «اوسه نبوکدنصر د غیظ نقانق بی و حال دم ریش وه شدرک و میشک و عبدینغو عوض بی.» (آیه ۱۹).

ای پیا د خدا زلشو میرت، پس دونسن که او ونو نه وازنهئی یا مرگ نجات مئه. ونو نه وه مینه کیره ونن، اما ونو آزا و در اومان، بی یه که حتا بو دی وه ری ونو با. ونو زلشو نمیرت، حتا آر وه قیمت جونشو خلاص موی.

پولس رسول، بیای که سخت د خدا زلهش میرت، هم هه ای طرز فکر نه داشت. او موقع برخورد و اعدام احتمالی گت: «امید دارم که د مینه هیچ چی بور نموم، بلکم و تموم جرات، ایمدال هم چی همیشه، مسیح د مینه بدنم جلال میره، می حا د مینه مرگ و می حا د مینه زنهئی. سی یکه منه زنهئی کرده مسیح آ و مرده، سود.» (فیلیپیان ۱: ۲۰-۲۱) سی چی مرده سی جلال دئنه مسیح «بیتر» یا وه تعبیر ترجمه یا هنی «خیلی بیتر» د زنهئی آ؟ زله خدا که شروع حکمت آ، دید درسی د دنیا و آخرت وه ایما می ئه. وه هه ای سُنه آکه عیسا مئه: «د کسونی که جسم نه می گشن اما قادر وه گشتن روح نیسن، زله تو نروئه؛ د او زله تو روئه که قادر آ هم روح و هم جسم شما نه د مینه جهنم هلاک بکه.» (متا ۱۰: ۲۸)

سال یا ناهاتر د مینه ره خدمت هه که دل دِهول بجوم بیئم، خدا و مه قصه کرد و گت: «جان، هر زلهئی که د مینه زنهئی داری نشو می ئه که وه نه زیر صلیب نئیائی یه و هنی صحو او بخش د زنه ئیت هیسی!» مه او شو توبه کردم، گرونمو نه

زَلَهِي کِه زَلَهِيَا هَنِي نِه دِ بِنِي موره

تموم کمال وه خدا سپردم و دِل دِهول امنيت ونو نويم. زله خداوند ايما نِه هدايت مي که تا همه چي نِه تسليم عيسا بکيم. هه که ابي کار نِه انجوم مئيم، وه جوري زنه ئي مي کيم که باقي تمارزو وه نِه دارن، اما نتونن وه وه برسن؛ آرمي، اعتماد وه نفس و رهايي دِ زله.

سفارشي کرده سي خومو

آيه: «زله خداوند وه حيات رنموني موئه؛ انسان وا گيه سير شو نِه وه سر موره و آسيبي وه او نمي رسه.» (امثال ۱۹: ۲۳)

نکته: هر زله ناسالمي در زندئي تو نشو مي ته که وه نِه زير صليب ننيائيه و هني صحو او بخش دِ زندئي تو هسيت.

سيفا: دِ مينه چه بخش يابي دِ زنه ئي وا زله جرتاو مي کم؟ سلامتي، مسائل مالي، زين پيايي، بچو، شغل، تحصيل، تار بيئه، آزار و اذيت وه سُنه ايمونمه، يا لايابي هني زنه ئي؟ يعني ابي بخش يا زنه ئيم نِه وه طور کامل وه خداوند مه عيسا سپرده يا هني صحو ونو هييسم؟

دعا: خداوند، منه بوخش که همه چي (هر چي ئي که شامل وه موئه) نِه وه تو نسپردم. وا سيفا کرده وه ونو فمسم که اختيار شو هني دِ دس يا منه آ. ابي نامني، کمبود زله مقدس نِه دِ ابي بابت دِ زنه ئيم آشکارا کرده آ. پس توبه مي کم و متعهد موئم گرد بخش يا زنه ئيم نِه (که شامل همه چي موئه) وه خداوند مه عيسا بسپارم. آمين.

اقرار: عيسا خدای منه آ. مه ملکيت گرد بخش يا زنه ئيم نِه وه او مي سپارم، چنو با که طبق اراده او انجوم با.

«جووِنه دِ رته وه رئی که قابل اونه تربیت
کُ، که تا پیری هم دِ وه هل نموئه.»

— امثال ۲۲:۶

۳۸ | میرات

زله مقدس خوئی گپ هنی هم داره و او میرات مقدس آ. اجازه بئیت چن سوال دِ شما بپرسم. هه که وه «بندیکت آرنولد» فکر می کیت، چه چیئی وه ذهنتو می رسه؟ یعنی اولین چیئی آ که وه ذهنتو خطور می که، «خائن» آ؟ دآ ترزا چطور؟ یعنی وه «جمعیت مبلغ یا خیریه» فکر می کیت؟ آدولف هیتلر چطور؟ یعنی فکر می کیت او «دیکتاتوری ظالم بی که میلیون میلیون نفر نه وه قتل رسن»؟ آلبرت انیشتین چطور؟ یعنی وه یکی که «نظریه نسبیت نه پیا کرده فکر می کیت؟

گاس فکریایی که وه ذهن شما دباره ایی افراد اشناخته بیه رسس، میرات ونو آ. واقعیت یه آ که گرد ایما میراتی دِ خومو وه جا می لیم. پس، سوالی که بایس دِ خومو بپرسیم یه آ که یعنی دِ میرات مه وه خوئی وه یای موئه یا وه گنی دِ وه یای می کن؟ اما سوال گپتر یه آ که میرات ایما دِ مینه آسمو سی ساختن ملکوت ابدی خداوند چطور آ؛ مفید آ یا ضرر دِ بار؟!

وه اساس «مریام وبستر»، یکی دِ تعریف یا کلمه میرات «چیئی آ که دِ اجداد یا بووا یا جواز یا دریافت بیئه». زله خدا چطور وه ونو که دِ نسل بعدی ایما تاثیر می له؟ سی شروع، وه بوا ایمون، ابراهیم، ورگردیم. دِ مینه کوه، موقعی که فریشته او نه دِ کشتن اسحاق واکارچو نیه داشت، خداوند وه او گت:

«تو نه برکت مئم و نسلت نه [خیلی زیاد می کم. نسل تو دروازه یا دشمنونشونه

واگیر می کن.» (پیدایش ۲۲: ۱۷)

مه سال یا ای کلمه یا نه حنمه و بلاجیم اومايه که سی چی دو گل تکرار بینه. دَس آخر، کنجکاویم وه بهتری شکل ممکن جُوو دِئس؛ سی ای کار دس وه دامون په خاخام بیم، او جُوو ده: «د مینه سیفا یهودی، هه که دوگل وه چی ئی اشاره موئه، منظور زیاد بیه و تکثیر وه آ... و د ایچه وه سُنه یکه په فعل، زمو حال و یکی هنی، زمو آینده آ، وه معنی تعریف نعمتی سی ابراهیم آ، اما خداوند وعده دئه آ که نسل او نه برکت مئه. وه کلام هنی، خدا مئه: ابراهیم تو نه برکت مئم، و د ره بچونت هم هه چنو تو نه برکت مئم!».

بچو ایما د زله مقدس سود مورن: «نسل تو دروازه یا دشمنونشونه واگیر می کن». یه بی نظیر آ و ایما د باره وه بحث میکیم، اما اول وه حقیقت هنی که د مینه توضیح یا خاخام هی، میرسیم. زله مقدس د ره نسل مو هه چنو وه ایما برکت می ئه و یه نه تنیا د مینه زنه ئی فعلی ایما، بلکم تا ابد صادق آ.

ماندگاری ایما تحت تاثیر بچونمو قرار داره که وا دُرس کردن افتخار و تاثیر بیشتر سی ایما، د آینده نزیک و زنه ئی بعدی ایما تاثیر می لن. سی روشه بیئه موضوع، اجازه بنیت مثالی بیارم. «آرچی میننگ» وه مدت ده فصل د مینه تیم «نیواورلئان سنتر» په کوارتریک بی. تیم زیر رهبری هلمتی او، تنیا په گل وه مساوی ریس و نه فصل هنی، باختینی. بیشتر مردم او نه د ویر بردن، اما دو کرش، «پیتون» و «الی»، د کل چار جُم ابرقههرمانی نه بردن و وه عنوان برنده جُم ابرقههرمانی و برنده جایزه بهتری بازیکن لیگ اشناخته بینن. ایمدال آیم یا بیشتری «آرچی» نه وه سُنه کرونش می شناسن و د نتیجه، او افتخار و اعتبار بیشتری د مینه دنیا ورزش وه دس آورده آ. د مینه ابدیت، بُری وُشُری وه سُنه اطاعت بچونشو د بنا پاتشاهی خدا، افتخار و اعتبار بیشتری دارن. ابراهیم په مثال خو آ؛ تاثیر ابدی او توسط بچونش زیاد موئه - یوسف، سموئیل، داوود، دانیال، اشعیا و الوت عیسا، که تنیا شماری د ونو هیسن. حتا ایمدال هم میرات او ادامه داره. ای برکت شامل گرد کسونی که د خدا رُئشو میره، موئه: «او تا ابد د ویریا می مونه» و «شاخش وا عزت علم موئه.» (زبور ۱۱۲: ۶ و ۹). بُری وُشُری فکر می کن که د مینه ملکوت همه چی د سرنو شروع موئه. اما یه دُرس نی. ایما، وه عنوان ایموداریا، د ناهاتر شروع وه شکل دئه تاریخی همیشی کردیمه، سی یکه وه ایما گُتسه: «پارسایی اش همیشی پایار آ.» (زبور ۱۱۲: ۹).

ایمدال وه وعده خداوند د بابت یه که بچو ایما غالو موئن، سیل بکیم؛ ونو «دروازه یا دشمنونشونه واگیر می کن.» وه زوو معمولی تر امروزی تر، موئه گت

که بچو ایما توسط کسونی که خدا ښه کچک می‌کن، افتایه نمون؛ بلکم رهبریا و تأثیرگذاری موفقی موئن (تثنیه ۲۸:۱۳). گاس فکر بکیت ایی وعده، تنیا سی ابراهیم و نسلی که مستقیم ډ اونه، صدق می‌که. اما وه ایما موئن: «او چنی کرد تا برکت ابراهیم ډ مینه مسیح عیسا نصیو غریهودیو بوئه، و تا ایما او روح ښه که وعده دیسی، ډ ره ایمون دریافت بکیم.» (غلاطیان ۳:۱۴). ښه خور فوق‌العاده‌ای آ.

«خوشال یکی که ډ خداوند زک‌ش می‌ره، و ډ انجوم هدیآ او کټف خیلی موره.
بچونش ډ پهلونیا زمی موئن، نسل آیم یا صالح هورم موئن.» (زبور ۱۱۲: ۱-۲)

کلمه نسل وه معنی «زمو دراز» آ و وه ونو که ډ نسل بعدی ایما اشاره داره. زکریا نبوت کرد: «رحمت او نسل وه نسل آ، گرد ونو که دش زلشو میره ښه درور میره.» (لوقا ۱: ۵۰). نه تنیا بچو ایما موفق موئن، بلکم ایی وعده شامل نسلیا بعدی هم موئه. ښه نمونه خو ډ ایی موضوع، ډ مینه زنه‌ئی دو پیایی پیا موئه که هر دک ډ مینه روزیا اول قرن هجدهم وه دی اومانه.

اولین نفر «مکس جوکس» آ. ډ مینه سال ۱۸۷۴ جامعه‌شناسی وه نوم «ریچارد داگدیل» ډ سیزه هلفدو محلی، ډ مینه شمال ایالت نیویورک دیئه کرد. او شش نفر ښه وا چهار نوم خانوادئی جورواجور پیا کرد که وا ښکتری قوم خویش خینی بیئن. ایی کار کنجکاوای او ښه وړداشت بلن کرد و او ښه وه واری قیل سلسله خانوادئی ونو هدایت کرد. ایی تحقیق، او ښه وه ښه مهاجر هلندی وه نوم «مکس جوکس» رسن که بین سالیا ۱۷۴۰-۱۷۲۰ وه دی اومائی. دما ډ سالیا تحقیق دقیق، داگدیل ۵۴۰ نسل ډ بچو جوکس ښه شناسایی کرد؛ ډ جمله ونو ۷۶ نفر مجرم محکوم، ۱۸ نفر صحو فاحشه حونه، ۱۲۰ نفر لکاته و بیشتر ډ ۲۰۰ نفر دریافت کن مهت یا دولتی بیئن. وه طور خلاصه، گنایا نسل وه نسل ونو باعث وه جمجماتی ډ رفتاریا ناجور بیئی و ده‌ها میلیون دلار وه قیمت پیل ایمر، سی دولت غرچ بڼ وړداشته بی.

ایمدال بیاییت او ښه وا «جاناناتان ادواردز» که ډ مینه هه او دوره زمونی اومایی و دی، قیاس بکیم. او ښه مبلغ دینی بی که کتویا زیادی نیسنی و بُری‌وُشری ښه الهام بخشن تا انجیل ښه وه ملتیا هئی برسنن. او ډ مینه سال ۱۷۲۷ وا «سارا پیرپونت» دوئت کرد. ایی زنوپیا سخت ډ خدا زلشو میرت. ونو هر شو وِرز رته وه جل‌جام، وا ښکتری دعا می‌کردن و کتومقدس می‌حنن. ونو یازده بچه داشتن، و جاناناتان هر

رو سی هر بچه دعا برکت می کرد. او می گت: «هر حونه بایس یه کلیسا گچک با..» شمار ۱۳۹۴ بچه شناخته بیه جانانان و سارا، وعده خدا نه سی کسونی که دِ او زَلْشُو میره، وه تصویر می کشن؛ وعده ای که ونو دروازه یا دشمنونشونه واگیر کردینی و بچونشو دِ مینه هر جای موفق موئن. دِ مینه بچونشو، ۱۳ رئیس دانشگاه یا کالج، ۶۵ استاد دانشگاه یا کالج، ۳ عضو سنا دِ مینه ایالات متحده، ۳۰ قاضی، ۱۰۰ وکیل، ۶۰ دکتر، ۷۵ افسر ارتش و قوه دریایی، ۱۰۰ کشیش و مبلغ، ۶۰ نویسنه سرشناس و ۱- معاون رئیس جمهور ایالات متحده، «آرون بر» هیسن. بچو ونو هیچ برچی سی دولت نداشتن.

زله یایی که دِ مینه دورون بچه ئی بچونمو داشتیم، مربوط وه یه بی که زنه ئی ونو زی وه آخر بیا، یعنی ونو وه سُنه یه که بوواشو هرزگائی بیشتر دِ ۲۰۰ شُو دِ مینه سال دِ حال خدمت کرده و دیر دِ حونه آ، غصه دار موئن، یا یه که دِ خدا وه سُنه خواندگی مه، ناراحت موئن. یه شُو، دما دِ خدمت دِ مینه یه کنفرانس دیر دِ حونه، فمسم که نویئن زله مقدس مه مانع بیئه تا ملکیت زنه ئی ونو نه وه عیسا بسپارم. دِ مینه دعا هلاته آوردم: «بُوه، ای چارگر دِ هینه مه نیسن؛ ایمدال ونو هین عیسا هیسن. تو تونی هر کاری که می حایی و ونو انجوم بی، اما ای شیطو، تو هرگز نتونی وه ونو دس بزنی!». دِ او رو وادما، دِ زله ئی دِ آینده شو نداشتیم.

وه زیئی خداوند یه حقیقت مهم نه دِ ره کلوم خوش سیم فاش کرد؛ فینحاس بچه زهارون کاهن بی. او عاشق خدا و مردم اسرائیل بی. زله سخت و مقدس او، او نه وه انجوم کاری واداشت که باقی ایموداریا دِ وه زلشو میرت؛ او وا غیرت سی اوچیئی که دُرس بی ایستا. خداوند دِ ای باره گت: «پس بُ، ایمدال مه عهد سلامتی خوم نه وه او میوخشم، که سی او و سی نسل او، دما دِ او، عهد کهنانت ابدی موئه.» (اعداد ۲۵: ۱۲-۱۳). دِ اصل، وه سُنه زله مقدس فینحاس، وه بچو او وعده رابطه خیلی صمیمی تری وادما دُرس. روح القدس وه مه نشو ده که محافظت دِ کرون، بایس وارد اطاعت سخت مه و لیزا دِ اراده خداوند آ.

ایمدال، سال یا بعد، هر کم دِ چارگر ایما کم نه سال دِ مینه موسسه مسیحی بین المللی «مسنجر» کار کردند. دو نفر دِ ونو نویسندگیایی هیسن که کتوشو چاپ بیئه، همه ونو رهبر هیسن و مهم تر دِ همه، ونو و زله مقدس خدا ره می رن. مردم همیشه دِ ایما می پرسن که چطور چنی پیاپی پارسایی تربیت کردیمه. وادما راس بُئم ای مساله ربطی وه حکمت ایما و خبط یا زیاد ایما وه عنوان بُوه و دآ نداشت آ؛

خبط یایی که تونس چنی چن جلد کتو بوئه. تنیا کار درسی که انجوم دئیم، گوم وِرداشته دِ مینه سطح بالایی دِ زله مقدس بی.

هه که کرون ایما سی مدت گلی دِ مینه دوره نوجونیشو مله و تور بیئینی، مه و لیزا وه حضور خدا هلاته اوردیم تا عهد خوش نه دِباره گرونمو و انجوم برسنه و ایما هه چنو وا زله مقدس زنه ئی می کردیم، و هرگز ایمونمو نه دِ دس ندئیم و شما هم بایس هه ابی کار نه انجوم بیئت. وعده خدا وه شما که د خداوند زله تو میره یه آکه بچو شما «دِ پهلونیا زمی موئن.» (زبور ۱۱۲: ۲).

سفرارشی کرده سی خومو

آیه: «کرونت چی نهالیا زیتو هوره سفرهات. آ و چنی هورم موئه پیایی که دِ خداوند زله ش می ره.» (زبور ۱۲۸: ۳-۴)

نکته: هه که دِ مینه زله مقدس زنه ئی می کیت، میراتی مهم وه نسلیا آینده تو جواز موئه. ونو نه تنیا اثرگذار موئن، بلکم شما هم دِ ره ونو برکت پیا می کیت.

سیفا: چطور وه بچو (یا بچو آینده ام) سیل می کم؟ یعنی دل دِهول آینده ونو هیبسم؟ یعنی ونو نه وه طور کامل وه عیسا سپردمه؟ یعنی دِ ربوری ونو وا زله مقدس زنه ئی می کم؟ یعنی وه اساس وعده خداوند درک می کم، قصه می کم و دعا می کم، یا وه اساس رفتار فعلی بجوم؟

دعا: خداوند، کلوم تو مُئه که وا ره رته دِ مینه زله مقدس، میراتی مَنی نه وه دس میارم. مه، وه وعده تو ایمون دارم که بجوم وه ری زمی مقتدر، تأثیرگذار و موفق موئن و نوم تو و منه قرب دارن. متعهد موئم که سی و انجوم رسیسن ایی وعده یا وا غیرت دعا بکم. دِ مینه نوم عیسا مسیح، آمین.

اقرار: بچو مه وه ری زمی زوردار هیبسن، هر کجا که می رن، موفق هیبسن و دروازه یا دشمنون خوشو نه واگیر می کن.

هه که می حایم حکمت واقعی انسان نه
تعریف بکیم، بهتری کلمه سی استفاده،
کلمه ئی آ که آشکارا زله خدا نه تعریف بکه.

– آگوستین د هیپو

۳۹ | مهم‌تری چی

موضوع اِی بخش وه حدی زیاد آکه موئه یه کتو کامل دِباره وه نیسن. اما دیری دِ اِی کار، باعث ناقص بیئه اِی پیغوم موئه. پس اِی بخش نه وه عنوان پیشکی ئی سی اِی لای مهم دِ زله مقدس دِ نظر بیریت. وه اِی کلوم که دِ قلب خالقمو میا، گوش بکیت - کلوم زنه ئی، کلوم حقیقت، کلومی که محافظت می که، کلومی که پایتر دِ افتو، ماه و آساره یا آ، کلومی که مطمئن تر دِ زمین آکه وه ری وه ایسائیمه:

«خوشال یکی که حکمت نه پیا بکه و شخصی که فهم نه وه دس بیاره... هیچ کم دِ نفایس تو وا وه برابری نتونه بکن.» (امثال ۳: ۱۳ و ۱۵)

هیچ چی دِ مینه دنیا وا ارزش تر دِ حکمت خدا نی. دِ راسی بلاجی آ؛ هیچ چی! وه هه اِی سَنه وه ایما گِئسه: «حکمت برترین آ» (امثال ۷: ۴) و دِ مینه جایی هنی موحونیم: «زه یاش، زه یایی آکیف دار و گرد زه یاش، سلامتی.» (امثال ۱۷: ۳)

ایما بایس دِ مینه هر تصمیمی که می ریم، وه دم حکمت خداوند بایم. سی یکه وه ایما گِئسه: «وه نه بلن کو که تو نه سرفراز میکه.» (امثال ۸: ۴). چه وعده باشکوهی! دِ زوو عبری «سرفراز» چنی تعریف بیئه: «علم کرده، بلن کرده، تعالی پیا کردن». زمونی که خداوند آیمی نه بلن می که، هیچ آیم و هیچ وضع حالی نتونه او نه هار بیاره! پس، حکمت رئی سی داشتنه همیت پایدار آ. حکمت بایس پیا کرده بوئه؛ پنهو آ، اما دیر دِ دسر نی. پیا کردن وه، منافع فت فروونی نه وه همره داره. پس چطور تونیم وه نه پیا بکیم؟

«زله خداوند شروع حکمت آ.» (امثال ۹: ۱۰)

کلمه عبری سی «شروع» خیلی مهم آ. دِ مینه اولی آیه کتومقدس اوما آ: «دِ شروع، خدا آسمونیا و زمی نه آفری». ایی کلمه وه معنی «جا شروع» آ. زله مقدس هم نخته شروع حکمت آ. وه نه چنی گمو بکیت: اماری پر دِ تموم حکمت یایی که سی موفقیت پایاری هُجه داریت نه دِ نظر بیریت که تنیا یه دراغل و یه کلیل سی اومایه مینه وه هی: زله مقدس. اشعیا می نیسنه: «منبع [حکمت و علم؛ و زله خداوند گنج صهیون هی.» (اشعیا ۳۳: ۶).

دِ اصل، هیچ حکمت پایاری دَر دِ زله خداوند وجود ناره. زله مقدس شروع حکمت پایاری آ، اما فایده‌یا وه بالاتر دِ نخته شروع ادامه داره.

«زله خداوند، چشمه حیات آ تا آدمی خوشه نه دِ تله یا مرگ دیر بکه.»
(امثال ۲۷: ۱۴)

می‌حام وه ری دو کلمه کلیلی تاکیت بکم؛ چشمه و تله. کلمه عبری سی چشمه، وه معنی «جریان» یا یه منبع ثابت آ. خوزنه ئی کرده، ناشی دِ تصمیم یا خو هرزگائی نی، بلکم ناشی دِ جریان ثابت تصمیم یا عاقلونه آ که ثمره پایاری داره. کلمه دوئم «تله»، وه «تله یا طعمه» اشاره داره. «معنی دُرس ایی کلمه عبری، طعمه‌ای آ که دِ مینه تله شکارچی قرار میره.» هر شکارچی وه خوئی دونه که یه تله خو وه دو چی هُجه داره؛ بایس قائم با، تا حیوو نتونه وه نه تشخیص بئه، و بایس طعمه داشتونه تا حیوو نه وه کاکيله یا مرگ دبار تله بگشه. ایمدال وا درک دُرس کلمه یا کلیلی، وه متن هنی سیل بکیت که روشنی بیشتری وه حقیقت گتسه، ارائه می‌ئه:

«زله خداوند، مربی حکمت آ.» (امثال ۳۳: ۱۵)

وا ترکیب حقیقت یا ایی دو آیه، متوجه مونتیم که زله مقدس، چشمه‌ای یا جریانی ادامه دار دِ تعلیم حکمت خدا؛ یه مشاور همیشه حاضر آ که نیموحوفته و وه طور یه‌سره ایما نه رنمونی می که تا دِ زنه ئی، تصمیم یا عاقلونه بئیریم. بشر سی هزارو سال ثابت کرده آ که هه که وه حال خوش راها موئه، جگا دِ حکمت خداوند، تصمیم یا ضرر دِ باری می‌ره، دِ حالی که فکر می که تصمیم یا خوئی

گرت آ. سی یکہ اِی اتفاقِ مِفْتَه؟ رَہِیا مرگ و نابودی، پَنہو و طعمہ گذاری بیئہ و ہیچ فرخی وا تلہ شکارچی نارہ. اوچیئی کہ خو، عاقلونہ، پر فایدہ و کیف دار وِہ چش می رسہ، تاکہ گلی طعمہ ای آ سی گول دَننہ ایما وِہ اوچیئی کہ دس آخر گن، غیر عاقلونہ، ضرر دِ بار و غم دبار آ. زلہ خداوند، ایما نہ دِ اِی کار محافظت کردہ و وا دل راس دِ اِی تلہ یا دیر نیہ میارہ.

آر وِہ جامعہ ایمر و سِیل بکیت، پیا یا و زنوگپ و باهوشی وجود دارن کہ تصمیماتی می رن کہ کسونی کہ تحت تاثیر ونو هیسن نہ وِہ خروئی می کَشَن. دِ عین حال قری هَنی نسوت وِہ حماقت ونو کور هیسن. کتومقدس مُئہ کہ وا رد زلہ مقدس، «دلیا بی فہم ونو نہ تاریکی گرتہ، هرچن ادعا حکمت می کردن، اما احمق بیئن.» (رومیان ۱: ۲۱-۲۲). هہ کہ ذہن یا تاریک موئہ، دید ہم تاریک مُوئہ؛ مسألہ تنیا وخت وِہ آ کہ چہ موقع دِ تلہ یا پَنہو و طعمہ گذاری بیہ، بَفتیم.

وا اِی حال، عکسِ وِہ ہم صادق آ. موقعی کہ زلہ مقدس نہ سخت دِ بغل می ریم، یہ مشاور و حکمت ہمیشہ حاضر و ہمیشہ ئی داریم کہ وِہ ایما قوہ تصمیم گیری پر فایدہ و پایاری نہ می تہ. حتا زمونی کہ دِ تلہ یای مرگ دبار بی خور بایم، اِی چشمہ وِہ طور یہ سرہ دِ ایما محافظت می کہ تا بی خوری وِہ تلہ نیفتیم.

بباییت اِی اصل نہ واریسی بکیم و وِہ پیایی سیل بکیم کہ وا خدا عہدی نداشت، اما دِ او زلہش میرت؛ او آبیملیک پاتشاہ جِرار بی. او سارا، زینہ ابراہیم نہ وِہ حرم سرا خوش بردی. یہ شو خداوند وِہ او دیاری موئہ و مُئہ: «ایمدال وِہ سنہ زنی کہ گرتیہ، می میری!» (پیدایش ۳:۲۰).

آبیملیک می قارنہ: «خداوندگارا، یعنی قومی بی گناہ نہ ہلاک میکی؟ [مہ اِی کار نہ وا راست دلی و پاک دسی کردم.» (آیہ یا ۴ و ۵).

دِ رابطہ وا کلمہ ای کہ دِ ایچہ سی «خداوندگارا» و کار رتہ، موئن کہ اِی کلمہ، وِہ معنی واقعی کلمہ «خداوند مہ» آ. زلہ او دِ خدا دِ روشی کہ او خدا نہ مورد خطو قرار می تہ و ہہ چنی ہم جُوو او، تموم کمال دیار آ. ایمدال بئینیت خدا وِہ او چہ مُئہ: «آ، دونم کہ اِی کار نہ وا راست دلی کردی، و مہ بیئم کہ تو نہ نیہ داشتم تا وِہ مہ گنہ نکي. دِ ہہ اِی روی آ کہ نئیشتم او نہ لمس بکی.» (پیدایش ۷:۲۰)

زلہ خداوند مشاوری بی کہ او دِ وجود وِہ بی خور بی و دِ سرنگوئی او دِ تلہ مرگ جلو گیری کرد. اِی تلہ، وِہ سنہ روش گول زنکش کہ سارا نہ وِہ عنوان خور ابراہیم معرفی کردن، پَنہو بی، اما زلہ مقدس دِ او محافظت کرد. چطور موئہ پاتشاہ

بت پرستی که نه عهد و پیمونی و خدا داشت و نه کلام نپسند او نه، د فکر دوئت وازینه پیا هنی وه خوش برکه؟ جُوو نه د مینه نپسند یا پولس پیا می کیم: «هه که غیریهودیو که شریعت نارن، اصول شریعت نه بنا وه طبیعت وه جا میارن، ونو هرچن بی شریعت اند، ولی خوشو سی خوشو شریعتی هیسن. سی یکه نشومی ئن که عمل شریعت وه دلشو نپسند بیه، چنو که وجدانشو شاهادتی می ئه و فکریاشو د براور یک، یا ونو نه متهم می که یا تبرئه میکه.» (رومیان ۲: ۱۴-۱۵).

علاوه وه یه، چطور ای پاتشاه غیریهودی د فکر بیئه وازینه پیا هنی وه خوش میرکه؛ د حالی که یه کشیش باسابقه یا یکی که سال یا د مینه کلیسا حضور داشت آ، وازینه پیا هنی زنا می که؛ چی ئی که وا گذشت زمو، بیشر شاهد وه هسیم؟ یه مورد پیچیده ای نی. حتا آره رهبر یا پاکار کلیسا وازوو خوش اقرار بکه که وه عیسا تعلق داره، اما زله ئی د خدا د مینه دل ناره. وه ایما گتسه:

«فَمِیْسَمَ کِه دِ مَوْرَدِه تَل تَر، زَنی آ کِه دِلَش دَام و تَلِه آ و دِ سِیَاش چَلِه. وَه کِه مَوْرَدِ قَبُولِ خُدا آ دِ دَس او می جِیئِه، اما گَنه کار گِرِفْتارِ او مَوئِه.» (جامعه ۷: ۲۶)

کوتومقدس نمئه که شیریا د مینه تله گرفتار موئن، بلکم گنه کار د مینه تله مفته، یعنی یکی که وه سُنِه نویئن زله مقدس د هدف دیر بیئه. ای آیم وه راحتی تونه یکی با که وه مسیحیت اقرار می که. یعقوب وه ونو که اعتراف میکن می نپسند: «ای گنه کاریا، دست یا خوتو نه پاک بکیت و ای دودلیا؛ دل یا خوتو نه طاهر بکیت.» (یعقوب ۴: ۸)

انجیل غربی ایما که وه طور وسیع قبول بیئه، وه طور سیستماتیک د ره تعلیم فیضی قلبی که ایما نه فرق دار د حکمت خدا تربیت می که، زله خدا نه د دل یا ایما ورداشته آ. ای امر، چشمه ناسالمی د نصیحت انحرافی و وجود میاره که قوه بازدارندی نه که د ایما د براور گنه محافظت می که، حذف میکه. د حالی که فیض اصیل وازله مقدس و تیشک نی.

«سی یکه فیض خدا وه ظهور رسسه، فیضی که گرد نه نجات مئه. و وه ایما یای میه که بی دینی و هوس یا دنیایی نه ول بکیم، و خودداری و پارسایی و دینداری د مینه یه دورون زنه ئی بکیم.» (تیتوس ۲: ۱۱-۱۲)

ایما نتونیم فیض واقعی خدا نه د زله مقدس خدا جگا بکیم، ونو وایکتری هیسن

و هر دو یسره ایما نه د تله‌یای مرگ‌دبار دیر می‌کن. ای آفت رفتاریا ناراس و غیر روحانی، د مینه کسونی که ادعا عهد و پیمان وا خدا نه دارن، مساله تازه‌ئی نی. د طول تاریخ اسرائیل و کلیسا، ایما شاهد چنی الگوی بیثیمه، اما د مینه ای روزیا آخر که عیسا گتی وه وسیله فریو اشناخته موئه، ای الگو بیشتر بیئه. د دس دئنه زله مقدس، دل‌یا و جون یا مردم نه وه نصیحت تاریک وای که که وه نظر حقیقت میا، اما د واقع، بی خوری وه گنه و مرگ باعث موئه.

د حال حاضر، قوه شرارت د مینه جامعه، د حال سرعت گرته نه؛ مرس د ایسه بالا رته د مینه په منحنی صعودی هسیم. آر فیض قلبی که وه طور زیاد قبول بیئه، ادامه پیا بکه و زله مقدس نه د دل ایموداریا حذف بکه، بُری‌وُشُری د کسونی که ادعا مسیحیت می‌کن وه فریو شرارت دَوَت موئن. ایما وه احیای زله مقدس هُجه داریم، تا همیشه مانع افتایه ایما د مینه تله فریو بوئه. زله مقدس، زمونی که بیشتر آدم‌یا وه تله فریو مفتن، قلب ایما نه وا حقیقت یکاگیر می‌که.

زله مقدس نه گنج گپ خوتو دونسوئیت و د وه، بیشتر د میلیون میلیون دلار پیل، گروتیری جواهرات، یا قشنگتری حونه یا محافظت بکیت. ایما د ای چیا قیمتی د مینه بانک یا بیمه‌بیه فدرال، اماریا، گاوصندوق‌ها یا وا نصب سیستم‌یا هشداردهنده محافظت می‌کیم، د حالی که گپ تری خُزونه ایما زله خداوند آ. وه هه ای سُنّه وه ایما گُتسه: «دل خوتو نه وا ویرداری تموم نیئه دار، سی یکه سرچشمه امور حیاتی آ.» (امثال ۲۳:۴).

سفرایشی کرده سی خومو

آیه: «یعنی حکمت حنا نمیکه وفهم دنگ خوش بلن نمی‌که؟ سی یکه هر که منه پیا بکه، حیات نه پیا کرد آ و لطف خداوند شامل حالش موئه. اما هر که د پیا کردن مه دریمونه، وه جُون خوش ضرر رسنه آ.» (امثال ۱:۸ و ۳۵-۳۶)

نکته: وه عنوان په مرید مسیح، و دس آوردن حکمت مهم‌تری کاری آ که تونیم انجوم بئیم. زله خداوند سرچشمه حکمت آ و ایما نه د تله‌یای مرگ‌دبار محافظت می‌که.

سیفا: یعنی خط سور مِ نِه دیاری کردمِه؟ یعنی تصمیمِ گرتمِه که وه حکمت جامعه که برخلاف کلوم خدا آ، پابن نوئم؟ یعنی حاضرَم وه سُنِه ایمون و اطاعتم دِ کلوم خدا، مورد آزار و اذیت قرار بئیرم؟ چطور تونم حکمت عیسا نِه دِ مینه تصمیم یا روزونم بیتَر فتراق بکم؟

دعا: بُووه، دِ مینه نوم عیسا، سی داشتنه حکمت و درک تو هلاته میارم. گوش یا و چش یا مننه واکُ تا وه نِه درک بکم. نمی حام واک و عقل خوم، احمق وه چش بیایم. مه سی حکمت خداوند مه، عیسا مسیح، بیشتری قیمت نِه قائل هیسم و وه وه تک می کم. آر وه سُنِه ایمون و اطاعتم مورد جفا قرار بئیرم، هنی هم اطاعت نِه انتخاب می کم. آمین.

اقرار: می جرم تا دِ مینه هر تصمیمی که مییریم، دِ پی حکمت خداوند مه عیسا بام.

زلہ خداوند، وا افتایه ئی براور آ.

– آگوستین دِ هیپو

۴۰ | زنه ئی بختِ وَر

دِ مینه قیلی حکمت کتو امثال، دو فرضیلِت هی که دوس دارم ونو نه «جفتِ زوردار» نوم بنیم. ایی دو فرضیلِت دس وه دس یَکتری میئن و تاکه گلی دِ مینه آیه یا کتومقدس یَکتری نه تکمیل می کن. ونو دِ مینه آیه زیر دیاری بینه:

«ثمره افتایه ئی و زله خداوند، ثروت اَو عزّت و حیات!» (امثال ۴:۲۲)

افتایه ئی واقعی و زله مقدس وایَکتری ربط دارن. هرگز یکی نه پیا نمی کیت که و راسی افتایه با، اما دِ خدا زلش نروئه و یا یکی که دِ راسی افتایه نوئه، اما دِ خدا زلهش روئه. کلمه «وِ راسی» مهم آ، سی یکه شکل یا جور و اجوری دِ افتایه ئی تقلبی هی که دِ مینه بخش بعد وه طور کامل وه ایی موضوع رسیدنی میکیم.

ایمدال بیاییت وه طور خلاصه، وه سه وعده ای که وه ایما دِئسه، سیلی بنیم: ثروت، عزت، و حیات. کلمه عبری سی «ثروت» ošer آ و وه معنی «ثروت، دارایی» آ که «هرجور ثروتی دِ قبیل زمی، دارایی، تله و بچو» نه شامل موئه. معنی وه دیاری و روزه آ. ایی وعده مربوط وه دوره قدیم نی. مزمور نویس هم می نیسنه:

"خوشال یکی که دِ خداوند زلهش می ره، و دِ انجوم هدیا او کُنف زیاد موره
[دولت و توانگری دِ مینه حونه اونه و پارسایی اش همیشنی پیار آ.
(زبور ۱۱۲: ۱ و ۳)]

کلمه عبری سی «دولت و توانگری» هَم هه او ošer آ. یه یه اختلاف نظر بالقوه نه نشومی نه. قری د مردم دارایی و ثروت نه و تیشک مقدس بیئه دونن. وای حال، آر ایما حقیقت یا دیاری کتومقدس نه وه سُنه آیین دایین خومو حذف بکیم، یعنی یه نشونه ئی د غتی نی، که حتمی و تیشک و زله مقدس آ؟

سال یا ناهاتر مه وای موضوع ربوری بیم. د مینه سال یا اولی خدمت، مه و لیزا شاهد بیئیم که پاکاریایی انجیل کامیایی نه تعلیم می دن که بُری و بُری نه وه تُر ثروت منحرف هدایت ده. نتیجه، ویرانگری و بُری و بُری نه وه طمع و بت پرستی کشن. قریزادی د ایمون حقیقی ری گردو بیئن و چمریافت فروونی وه خوشو وارد کردن. وای سیل تلفات، نیضتی د لا چاورشه وه ره افتا؛ ایما د هر تعلیمی که وه ثروت، توانگری یا آسایش اشاره می کرد، بیزار بیئیم. اما دس آخر، روح القدس خامی ایما نه اصلاح کرد. ایما بایس وای حقیقت ربوری مویئیم که آیمی که د راسی د خدا زلهش می ره، ثروت نه وه درسی مدیریت می که و د مینه تله طمع نمفته.

هدف د ثروت و دارایی چیئه؟ ونو وسیله ای سی برکت دئنه وه باقی هیسن. د زمو نیسنه ای متن، مینیستری ایما بیشتر د ۵۳ میلیون کتو و دوره تعلیمی وه کشیشان و رهبری د مینه ۱۳۰ دیار دنیا و وه ۱۱۸ زوو دئه آ. هه چنی هَم ایما یه اپلیکیشن وه نوم MessengerX ساختمه که صحو منابع تعلیمی سی شاگردسازی وه ۱۲۲ زوو دنیا آ و د مینه ۲۳۰ دیار دانلود بیئه. ایما سی استفاده د وه، برجی دریافت نکردیمه.

ای پروژه ها هزارو میلیون دلار غنچ برج داشتنه. آر پایا و زوونی که د ای تقلا یا حمایت کردنه، باور داشتن که مقدس بیئه هم معنی و کمبود یا نداری آ، چه اتفاقی می افتا؟ آر چنی بی، ایما موفق نمویئیم میلیون ملیون نفر نه که وه ونو دس پایا کردنه، تقویت بکیم.

فرق زیادی مابین طمع و داشتنه ثروت سی تأثیرگذاری د مینه زندگی یا هی. کسونی که د راسی د خدا زلشو میره، ای فرق نه دونن و د اولی دیری می کن. د مینه عهد تازه، دما د مصلوب بیئه عیسا، موحونیم:

«موقع ایواره، پیایی دله من د اهالی رامه، یوسف نوم، که خوش شاگرد عیسا بیئی، و ت پیلاتس رت و جنازه عیسا نه حاس.» (متا ۲۷: ۵۷-۵۸)

یوسف، پیاپی دوله من بی و کتومقدس او نه شاگرد عیسا موحنه. وا ای حال، ای تیشک ادامه داره -بیشتر مریدیا عیسا جیستن و پنهو بیئینی. اما ای پیا دوله من، وه سُنَه زله مقدس خوش، جرأت داشت که تهدید رهبریا یهود و قدرت روثم نه نئیِه بیئیره و وِت پیلانُس روثه و جنازه عیسا نه دِ او باحا. چه پیا جرات داری!

تمنا دارم غلط ورداشت نکیت. آر یکی ژار با، یعنی وه ای معنی آکه دِ خدا زَلَهئی ناره؟ نه! کتومقدس نقانق دِ پیا و زنونی آکه ثروت مادی نئاشتن. یعنی یه باعث موئه که ونو پارسای کمتری داشتون؟ حتمی نه! ثروت واقعی و پیل یا دارایی انازه نموئه، بلکم و اقوه ایما سی مِهت وه باقی سئوک سنگی موئه. وه ایما وعده دِئسه که:

«ای مقدس یا خداوند، دِ او زله تُو روثه، سی یکه ترسندگان او نه هیچ کمی نی.

شیران ژیان، محتاج و گسسه موئن، اما ونو که منی خداوند هیسن هیچ چی

خو کم نارن.» (زبور ۳۴: ۹-۱۰)

تاثیر نیائه وه باقی سی پاتشاهی خداوند، کاری مقدس آکه تونه دِ ره دعا، خوراک، مالیات، تدریس، شاگردی، مهمودوسی یا خدمت کرده با. خو آکه منابع فت فروونی سی انجوم هر اوچیئی که سی رسالت خدا ایما هجه داره، داشتوئیم. آیم یا مقدس، وه دم یه هیسن و دِ مینه ای روند، و شخصه خوش نه بختاور مئین. آیم یا غورت، مذهبی و حسید انرژئی خوش نه غرج ای بحث می کن که سی چی ایموداریا بایس ژار بان و مردم نه وه عقیده یا که دِ مینه کتومقدس بنیانی ناره، دعوت می کن.

سلیمو، مردم زیر پاتشاهی خوش نه وه زله خدا رهبری و تعلیم ده. دِ مینه دورون پاتشاهی او «هر که دِ یهودا و اسرائیل، دِ دان تا یِرشَیج، زیر دار انجیر و انگیر خوش دِ مینه امنیت وه سر موره.» (اول پادشاهان ۲۵: ۴). هه چنی هم گِئسه که مردم «می حردن و ورمی راشن و شاپی می کردن.» (اول پادشاهان ۲۰: ۴). کمی بکمیت و وه ای جمله سیفا بکیم: «هر آت ایال، خوش حونه و باغی داشت.» دِ مینه کل دیار، هیچ مِهت آسایشی، بیکاری یا نداری نوی و همه چی فت فراووبی! زله خداوند، حکمتی می نه که گرد کسونی که تحت تاثیر وه هیسن، دِ وه سود بُرن. دِ ای بابت، یه ملت سود موره. چه اتفاقی مِفته آر گرد رهبریا ایما دِ زله خداوند گوم وردارن؟

وه عنوان قصه آخر، سی و انجوم رَسین ای وعده هجهئی نی دِ مینه دعا هلاته

بیاریم؛ او جور که اسحاق سی و کرده رحم ربکا هلاکته آورد. سی یکه عیسا وه ایما وعده می‌ته: «اول دِ دم پاتشاهی خدا و عدالت او بایت، اوسه گرد ینو هم وه شما عطا موئه.» (متا ۶: ۳۳)

بیابیت وه وعده بعدی، عزت، سیل بکیم. کلمه عبری سی «عزت» دِ مینه آیه اولی ایما، kabod آ و وه معنی «قرب، جلال، شکوه، ثروت» آ. ایما دِ مینه بخش جلوئی دینیم که ایی کلمه، کلمه‌ای آ که موسا دِ زمو حاسه دین جلال خدا دِ وه استفاده کرد. ایی کلمه بار معنیئی سنگینی داره؛ اقتداری که ناشی دِ مقام یا عنوان نی، بلکم وه شخصیت آیم مربوط موئه. پس یکی هنی دِ نفع یا بلاجی زله مقدس، عزت و جلال آ که شما نه وه آیمی که صحو عزت و گپی آ، تبدیل می‌که. امثال، تنیا کتوئی نی که ایی برتری نه مُته؛ زمورنویس هم دِ هه او کلمه عبری سی کسونی که دِ خدا زلشو میره، استفاده می‌که: «شاخش و عزت علم موئه» (زبور ۱۱۲: ۹).

زنی و فرضیلت نه دِ مینه کتو امثال دِ نظر بیریت. او صحو نشونه یا بی نظیری آ؛ او قابل اعتماد، عاقل، تقلا کو، پرانرژئی، سختکوش، دارا، دوله من و مهربو آ، وه ژاریا مهت می‌که و دِ آیم یا درمنه دفاع می‌که. یکی هنی دِ نشونه یا معروف که هرزگائی نثیه گرت موئه و وه بحث ایما هم مربوط موئه یه آ: «قوه و عزت، جومه اونه.» (امثال ۲۵: ۳۱). وه کوم هنی، او عزت نه هه چی جومه می‌که دِ وَر، یعنی فرخی و جومه ناره، سی یکه سی گرد قابل سیل و قابل توجه آ. اما فرضیلت آخر او چینه؟

«جذابیت گول زنک آ و قشنگی زی گذر؛ اما زنی نه که دِ خداوند زله ش می‌ره،
بایس پرسی.» (امثال ۳۰: ۳۱)

ایی فرضیلت زله مقدس آ دِ مینه ایچه یه واقعیت بلاجی هی؛ عزت و نجیمی که وه ایی ز نسوت مئن، سی هر پیا یا زنی که دِ خدا زله ش می‌ره، دِ دسر آ. دِ گرد سال یا سفرم و رهبریا و آیم یا مهم زیادی ملاقات کردم. بُری وُشُر دِ ونو وه ری جامعه تاثیر فت فروونی نیانه، اما اوچیئی که بیشتر دِ هر چیئی که بنا کردنه، توجه منه جلب می‌که، زمونی آ که واپیا یا زنی ریوری موئم که جومه عزت کرده دِ وَر. حضور ونو وزنی داره. ونو نیر، عشق، عزت و نجیمی نه نشو مئن. بچونشو ونو نه دوس دارن و وه ونو قرب می‌لن، همکاریا و دوسیاشو میل دارن وه ونو نزیک بان.

جالب ها ايچه كه شمار زيادي دِ ونو قيافيه يا عمومي و معروفِي نيسن. رمز موفقيت ونو چينه؟ زله خداوند!

سئي وعده دِ مينه آيه اولي ايماء، حيات يا عمر زياد آكه رابطه نزكي وا افتايه ئي واقعي داره. دِ مينه بخش بعدى وه ابي وعده، بيشتر رسيدئى ميكيم.

سفارشي كرده سى خومو

آيه: «زله خداوند، نفرت دِ گئي آ. [ونو نه كه دوسم دارن، دوس دارم، و ونو كه منه وه سخت بجورن، پيا ميكن. دولت و جلال وا منه آ، دارايي پايارى و عدالت.» (امثال ۸: ۱۳ و ۱۷-۱۸)

نكته: زله مقدس و افتايه ئي، ثروت، عزت و حيات نه مرگوني مئنه. ثروت، وا مقدار پيل يا دارايي يابي كه داريم انازه نموئه، بلکم وا قوه ايماء سى مِهت وه باقى سئوك سنگي موئه. نجيمي دِ مينه شخصيت ايماء هي نه دِ مينه مقام يا عنوان ايماء.

سيفا: يعنى سيل درسى وه ثروت دارم؟ يعنى وه سُنه ناامنى، زله يا طمع دِ دم وه هيسم؟ يعنى بتر آ دِ پي زله مقدس بام و وعده داشتنه فت فرووني سى تأثيرگذاري وه باقى نه باور داشتوئم؟ جومه عزت وه ور كرده، سى مه چه معنى ئي داره؟

دعا: بُووه، لطف گ و وعده خوت نه و انجوم برسوتا وا يسره افتايه ئي واقعي و زله مقدس، ثروت، عزت و عمر زياد دراز نه تجربه بكم و بتونم مأموريت خدا خوم نه دِ مينه خدمت وه باقى وه انجوم برسئم. دِ مينه نوم عيسا مسيح، آمين.

اقرار: بُووه آسمونيم، وه مه وعده ثروت، عزت و حيات نه دِ دم زله مقدس و افتايه ئي حقيقي، وعده دئه آ.

«پیا فہیم دِ مینہ رہ راس

گوم ورمیارہ.»

— امثال ۵۱:۱۲

۴۱ | آخرِ سرِ خو

ایما زمونی تونیم وه طور کامل دِ مورد حیات خو قصه بکیم که وه آخرِ خو وه هم اشاره داشتوئیم. دِ مینه بخش ۱۸ وه عمر زیاد اشاره کردیم، اما دِ مینه یه بخش، بیشتر دِ باره وه توضیح مئیم و نقش مهم زله خدا و افتایه ئی نه دِ مینه رابطه وا عمر زیاد واری می کیم.

«ثمره افتایه ئی و زله خداوند، ثروت آ و عزت و حیات!» (امثال ۴:۲۲)

یکی دِ فایده‌یا بلاجی زله مقدس، زیاد بیه عمر زیاد آ؛ «زله خداوند وه روزیا عمر زیاد اضافه می که.» (امثال ۱۰:۲۷). چه وعده بلاجی! ای وعده تنیا یه گل دئه نیویه آ؛ سی یکه دِ سر وه ایما گتسه که وه واسطه حکمت زله مقدس، «روزیا تو خیلی موئه و وه سالیا عمرت اضافه موئه.» (امثال ۹:۱۱). نه تنیا وه ایما وعده سالیا اضافه دِئسه، بلکم روزیا ایما پربارتر موئن.

تایید هنی هم دِ مینه یکی دِ ده هد خدا پیا موئه. زله خداوند ایما نه وه قرب بی قید و شرط وه دآ بووه مو تشویق می که، و دِ مینه ای کار وه ایما وعده دِئسه که «تا بختاور بای و وه ری زمی عمر زیاد دراز بکی.» (افسیان ۶:۳). گل هنی نه تنیا عمر زیاد، بلکم استفاده هم موریم. ینو وعده یایی هیسن که تونیم دِ مینه دعا ونو نه باحایم.

توجه وِه ایی نکته مهم آ که بی کیفیت زَنه ئی، کِئف سالیا اضافی کم موئه. سلیمو دِ مینه سالیا بدبینی خوش نیسن: «روز مرده دِ روز وِ دی اومایه [بیتر آ.].» (جامعه ۱:۷). روشه نَه که او موقع نیسننه ایی کلمه یا دِ زَنه ئی کِئف نموره. چه چی ئی کیفیت زَنه ئی نِه ضمانت می که؟ افتایه ئی واقعی و زله خداوند. سالیا ناهاتر زمونی که دِ مینه دعا بیئم، حنم:

«دِ مینه سالی که عَزْیای پاتشاه مُرد، خداوند نِه دیئم که وه ری تخت بلن و بلن مرتبه نشسی و دومون رداش معبد نِه پر کردی.» (اشعیا ۱:۶)

اشعیا، خداوند نِه دِ مینه گرد جلالش دی. هه چنو که دِ مینه بخش ناهاتر گُئس، او خداوند متعال نِه وه ری تخت خوش دی و فرشته یا خیلی گپی که قاره یاشو ستونیا ورودی معبد نِه می رکن. وا یه تجربه، زَنه ئی او وه طور اساسی عوض بی.

دما دِ خَینه ایی آیه یا، قارنم: «خداوند، یه چی ئی آ که مه وه هُجه دارم، رویایی تازه دِ عیسا!»

روح القدس وا قلبم پچ پچ کرد: «آیه نِه چنی شروع نکردم. ورگرد و دِسَر بُحو!» شیت بیئم، اما هه او طور که او هُده انجوم دَم، و ایی گِل کلمه یا «دِ مینه سالی که عَزْیای پاتشاه مُرد»، سیم دِ مینه صفحه دیاری بی.

اوسه اشنفتیم: «عَزْیا بایس بمیره تا اشعیا بتونه دید تازه ئی دِ مه داشتوئه.» دِ او زمو، مه وا عَزْیا آشنا نویم؛ تنیا دونسم که او یکی دِ پاتشایا خیلی زیاد اسرائیل یا یهودا آ. اما هه که نیام وه تحقیق دِ باره زَنه ئی او وه واقعیتیا بلاجی پی بردم. او تنیا شونزه سال داشت که وه عنوان پاتشاه یهودا تاج گذاری بی و پنجاه و دو سال سلطنت کرد. سی قیاس، دِ وخت نیسننه ایی متن، مه دِ مینه پنجاه و دو سال گذشته، ریاست ده رئیس جمهور ایالات متحده نِه دیمه. عَزْیا مدت زمو زیادی سلطنت کرد.

دِ مینه سن شونزه ساله ئی وه او حکمرونی وه میلیون میلیون نفر دِئس، او کار عاقلانه ای انجوم ده؛ خدا نِه منی کرد: «مادام که خداوند نِه طلب می کرد، خدا او نِه کامیاب می کرد.» (دوم تواریخ ۵:۲۶). او دِ راسی موفق بی! حکمتی که خدا وه او ده، او نِه وه عظمتی بلاجی رسن؛ او اقتصاد نِه تقویت

کرد، شهریا نه بازسازی کرد، ارتش پر زوری درس کرد و دیاریا نه که بووه
 یاش د دس دِئینی، گرت وا دما. هه چنی هم موحونیم: «آوازه او تا دیر دس
 یا رِسِس، سی یکه مهت خیلی گپ پیا میکرد تا یه که خیلی زوردار بی.» (دوم
 تواریخ ۱۵:۲۶). وا ای حال، هه چی سلیمو، زله خداوند خَزونه او نیوی. و
 متاسفانه موحونیم:

«اما سی یکه عَزْیا زوردار بی، دلش غورت بی او نه وه نابودی کشن.» (دوئم
 تواریخ ۱۶:۲۶)

جایی د مینه مدت ره، او افتایه ئی و زله مقدسی نه که وا وه شروع کردی، د دس
 ده. د مینه ایچه یه حقیقت مهم هی: ای دو فرضیت زوردار، وا یه سرعت، فت
 فروونی نه دِرس می کن، وه ای معنی که موفقیت، هه چنوا دامه پیا میکه حتا زمونی
 که او دو فضیلتی که شروع که و وا ناها بر وه فت فروونی یا و موفقیت یا بیئن، د
 نوئن. اوچیئی که د ادامه موحونیم خیلی جالب آ:

«وه یهوه خدای خوش خیانت کرد، اوما و مینه معبد خداوند تا وه مذبح
 بخور، دی بکه.» (دوئم تواریخ ۱۶:۲۶)

روح القدس سوالی د مه پرسی: «گرم، هه که غورتی مینه قلب عَزْیا بی،
 یعنی معنویت او بیشتر بی یا کمتر؟» آزعی فمسم که جُوو ای سوال برخلاف
 انتظار آ. همیشه فکر می کردم هه که غورتی د مینه دل یکی میره وامی، او د بابت
 معنوی ضعیف تر موئه، اما عَزْیا سی انجوم یه کار روحانی د حضور خداوند
 رقی مین معبد. تا زمونی که روح القدس ای سوال نه نپرسی ئی، نتونسم وه ای
 مساله پی بورم.

د مینه شوک، وا دنگ بلن گتم: «او روحانی تر بی!»

روح القدس د مینه قلبم پیچ پیچ کرد: «روح غتی و روح مذهب، دس د مینه
 دس یک وا قائم کرده یکتی، یکتی نه تقویت می کن.» غتی، انسان نه د اقرار وه
 دینداری دیر میکه و مذهب، وا رفتار معنوی خوش، غتی نه کپ میکه.
 اوسه وه فریسیا زمو عیسا فکر کردم. ای رهبریا هم هه چی عَزْیا، گاس وا عشق
 واقعی و زله مقدس نسوت وه یهوه کار خوشو نه شروع کردن، اما د مینه زمونی،

غتی او ما مینه قلبشو. ونو دِ خدا فاصله گرتن، اما مشارکت ونو دِ انجوم کاریا روحانی بیشتر بی.

عُزّیا واهنیا ریوری بی، ونو رفتار او نه غیرمقدس حن. موقعی که عُزّیا وای حقیقت وه چالش گشس، نسوت وه کاهنیا تش دِ سرش رت (نشو منه افتایه ئی دِ دَس رته). یگی جذام وه پیشنی او اوما. باقی منه زنه ئی ای پاتشاه، غم دِ بار بی. او مجبور بی دِ مینه حونه ای سوا زنه ئی بکه. کرش حکومت او نه وه ری تخت سلطنت وه دس گرت و دَس آخر، عُزّیا وه اصر جذام مُرد.

بباییت دِ چشم گرد مردم وه ای موضوع سیل بکیم. تنیا واقعیت آشکارا سی مردم یهودا و اورشلیم یه بی که پاتشاه ونو وه جذام دچار بیته. یعنی تونیت گمو بکیت که چطور شبکه یا اجتماعی دِ ای خور منفجر موئن؟ لَی دِ عقیده یا جول موئه: «هیرو نه! پاتشاه ایما جذام داره. چه چمری!»

هیچ کم دِ مردم نونسن پشت ای ناخوشی چه چی ئی هی. اما روح القدس ایما نه دِ وه واهور می که؛ ای مساله وه سُنه دِ دس دئنه زله مقدس و افتایه ئی بی.

وا دیئن ای موضوع، دِ خداوند دِ باره روزگار خومو سؤال کردم. دِ مدت زنه نیم رهبریا زیادی نه دیمه که دچار لغزشت بیته و سرنگون بینه و قلب مه دِ ای موضوع اشکسه آ. ای جریان تاکه گلی وه سُنه روابط غیرقانونی مِفته، اما هرزگائی وه سُنه اعتیاد وه الکل، مواد مخدر، طمع، یا باقی چیا گن و رفتاریا ناجور آ. متأسفانه مه شاهد سرنگونی رهبریای بیمه که وِرز ایما، هه دوحال وایما و حتا دما ایما خدمت نه شروع کردن. هر کم دِ ونو و شوق فت فراوو نیان وه جلال دئنه عیسا چطور تونسن تسلیم چنی رفتاریا تاریکی بوئن؟ یعنی ونو نئین که باقی دِ هه ای الگو مریدی می کن؟

روح القدس دِسر وه مه گت: «گرم، ای رهبریا سرنگون بیه مشکل هورمونی نداشتن، مشکل ونو غتی بی.» اوچیئی که ایما شاهدش بیئیم، جذام وه ری پیشنی ونو بی - روابط غیرقانونی، چیا گن یا رفتاریا هنی که باعث وه سرنگونی ونو بی. اما اوچیئی که ایما نئیمو غتی ئی بی که جاگیر زله مقدس و افتایه ئی ونو بی. دِ مینه کوم نخته ای اتفاق مِفته، تنیا خدا دونه. حتا خود او رهبر هم نوئه، سی یکه غتی، چشم قرونی خوش نه کور می که تا نتونه روشه بیئنه.

وه سُنه سرعت که موفقیت و وجود میاره، وه راحتی تونیم اوچیئی که ایما نه

وِه اوچه رسنه آ، یعنی فتراق خدا وا افتایه ئی و زله مقدس نِه دِ دس بئیم. وِه هه ایی سُنّه، خیلی مهم آکه دِ مینه دورون موفقیت خومو، قصه یا عیسا نِه وِرِ ری خومو نیه داریم: «جگا دِ مه، هیچ نتونیت کرد.» (یوحنا ۱۵: ۵)

دِ واقع او روز، روح القدس وِه مه گت: «جان، وِه هه او حد که غتی دِ بین می ره، وِه هه او حد دیرنما تازه ئی دِ عیسا داری.» تغییر کاری واجب آ، و بی داشتنه دید تازه ای دِ خداوند، مجال رُشت بیشتر وِه هه چی او بیئه نِه دِ دس مییم. زنئی بُری وُشُرِی دِ پیا یا و زنو گپ وِه خوئی وِه آخرِ نرسسه، اما گرد ونو باور داشتن که تونن دِ نتیجه ناچار دِ دس دئنه افتایه ئی و زله مقدس بجین. اما گول وِه نِه نحوریت، وِه افتایه ئی واقعی و وابسته ئی کامل تو وِه عیسا چنگ بزینیت و زله مقدس نِه وِه خَزونه خوتو تبدیل بکیت. وا انجوم ایی کار خداوند وِه شما وعده ثروت، عزت و حیات می نه.

سفرایشی کرده سی خومو

آیه: «گوش بالا ده و اوچیئی که موئیم، قبول کو که سال یا عمرت خیلی موئه.» (امثال ۱۰: ۴)

نکته: وِه هه او حد که غتی دِ بین می ره، وِه هه او حد دیرنما تازه ئی دِ عیسا خواهیم داشت. افتابه ئی واقعی ریشه دِ مینه زله مقدس داره. یه وِه معنی وِه آکه بی عیسا، نتونیم کاری انجوم بئیم. پس، انتخاب می کیم که تموم کمال وِه او وابسته بایم.

سیفا: یعنی افتایه ئی دِ مینه زنه ئی مه یه واقعیت آ؟ یعنی زمینه یایی هی که مه ایی طرز فکر نِه داشتوئم «مه ایی کار نِه بلدم»؟ یعنی بی شور و خداوند برنامه ریزی می کم؟ بی یکه وِه مین دل خوم سیل بکم و شاهد حضور او بام، تصمیم می گیریم؟ آر چنی آ، چطور تونیم ایی روش نِه عوض بکم؟ چطور شکر کرده منه هه دوحال جسور و افتایه نیه میاره؟

دعا: بُووه، دِ مینه نوم عیسا مسیح، وه ویر داشتنه غتی دِ مینه ایی بخش
یا دِ زنه ئیم منه بوخش: (ونو نه بنیسنیت). مه دِ ایی وابسته ئی وه خوم و
یکه خوم نه بالاتر دِ باقی دونم، توبه می کم. منه وا خینه عیسا پاک کُ. مه
خوم نه دِ مینه حضور تو افتایه می کم و وا ایی کار باقی نه مهم تر دِ خوم
می نم. آمین

اقرار: مه سی هدایت زنه ئی خوم، افتایه ئی وزله خداوند نه انتخاب می کم.

تاکه گلی چنی دعا می کم: «خداوند، روح
توبه و زله خدا نه د سر نو بنا ک که گرد
قاره نه بیره د ور، تا ایما د امو بایم و تو نه
ستین داشتوئیم.»

– ای. دبلیو. توزر

۴۲ | پیا کردن گنج

(قصه ئی وا خواننده: ای بخش سی کامل کرده پیغوم کتو، طولانی تر د حد معمول هی. آر تالیسه کتو نه وه طور هرروزه حنیه، ای بخش نه وه دو بخش صو و ایواره قس کردمه.)

حَنیه شوصو: خلاصه ئی د نفع یا زله مقدس

قبلی نفع یا زله مقدس، خیلی بیشتر د یه جلد کتو آ. بحث کامل د باره وه، وه چنی چن جلد کتو هُجه داره. مه نزدیک سه دهه آ که د دم وه هیسِم و هنی هم د اوچیئ که روح القدس د مینه کتومقدس آشکارا می که، شگفت زیه موئم. پس، بیاییت ایی بخش نه وا سیلی گل وه چن وعده هنی خداوند وه آخر برسونیم؛ هر کوم د ونو نه وه عنوان پیشکی ئی سی درک و آشکار کردن بیشتر خوش د نظر بیریت. ایی وعده یا نه د مینه دل خوتو قبول بکیت و تقلا نکیت ونو نه بنیسنیت یا توضیح پئیت. ونو نه سی خوتو واژگو بکیت. سی کسونی که د خدا زَلْشُو میره، ینو جواهریایی هیسن که بایس ونو نه بیان و وِت خوشو نیه دارن.

«خوشال هر او که د خداوند زَلْهش می ره، و د مینه ره یا او گووم ورمیاره. تو د

دسرنج خوت مَحوری، و هورم و بختاور موئی!» (زبور ۱۲۸: ۱-۲)

توجه بکیت ریشه کلمه «خوشی» د مینه ایی دو آیه، سه گل آوردسه. یکی که

دِ راسی دِ خدا زَله‌ش می‌ره، نقانق دِ خوشی آ. یکی دِ لایا خوشی که وه طور خاص گِئسه، شغل امانه. مه هرگز او جریان تأثیرگذار وه ری زنه‌ئیم نه که دِ مینه روزیا اول دهه ۱۹۸۰ اتفاق افتاد، دِ ویر نمودم. دِ او زمو مه مهندس IBM بیئم. ایما سی یکی دِ مهندس یا، وه سُنه ۳۸ سال کاریا دِ اوچه، جشت گرت بیئم. دِ مینه اول رو، ده‌ها نفر دِ مینه دفتر او دور یکتی جمع بیئی مونی.

دِ په گر، پیایی که سیش جشت گرتیمونی، وا دنگ بلن گت: «مه دِ په رو که وه ای مجموعه اوماثیمی، وه مدت ۳۸ سال نفرت داشتم.» باقی خنسن و سری وه تایید تکردن.

مه تنیا چن ماه بی که دِ سَمَت خوم کار می‌کردم. جوو و کم تجربه بیئم، اما ایمدال شیت بیئم. پرسیم: «سی چی ای کار نه کردی؟»

قیافه‌اش وه دو دِ حال لوخنه وه نفرت عوض بی و وه وارد باقی آیم یا که دِ مینه اوچه بیئن والا مه ورگشت و وا سیقافی گت: «جان، اسمش کار آ! سی خرید خوراک و لباس بایس کار کرد!» و سیلی وه ری پیایا هنی، فمسم که ونو هم هه ای حس نه دارن. دونسم دِ نبایس قصه‌ئی بکم.

تنیا دلیلی که مه دِ مینه رشته مهندسی تحصیل کردیمی، زله دِ ناشتن شغلی و درآمد خو بی. نظر او، زله نامقدس منه آشکارا کرد. او رو تصمیم گرتم که ۳۸ سال بعد، مه هه او کلمه یا نه وه ری زوو نیارم. ای زله، زنه‌ئی منه هدایت نمی‌که. مه وه خدا اعتماد می‌کم. و شای تونم بُئم دِ او زمو، دِ ثمره زحمتم کُئف کردم و ای وعده سی گرد کسونی آ که دِ خدا زَلشو میره. زمورنویس دِ ادامه مُئه:

«ز تو چی دار مو ثمر بده دِ مینه حونت هی، و کرونت چی نهال یا زیتو

هوره سفره‌ات. آ، و چنی هورم موئه پیایی که دِ خداوند زَله‌ش می‌ره.»

(زبور ۱۲۸: ۳-۴)

شما دِ ثمره کار خوتو کُئف می‌کیت، زینه یا میره تو شکوفا موئه و بچونه‌تو و شوق می‌حان که دِ لارگ شما بان. اما بُری وُشُری دِ آیم یا، بی اوچیئی که دِ مینه ای جمله یا توضیح دِئسه، آ؛ ای مساله نشو می‌ئه که چه چیئی دِ بخش گپی دِ جامعه ایما گم بیئه. خیلی، حتا آر پیل زیادی وه دس بیارن، دِ زنه‌ئی کُئف نمی‌کن. ونو و زینه یا میره شو سازگاری نارن و بچونشو نمی‌حان هیچ کاری و آت ایال داشتوئن.

هوزوهرزرات ونو وه جا شکوفا بیئیه، دِ حال پلاسیسه نَن؛ اما یه امید الهی هی. امید ایی وعده، خاص و بلاجی آو تنیا سی کسونی که وه کلیسا می رن یا وه رابطه شو وا عیسا اقرار می کن، نی. بلکم کلوم خدا وه روشنی مئه: «چنی هورم موئه پیایی که دِ خداوند زلهش می ره.»

خواننده عزیز، تقریباً وا ایی پیغوم، شما سفر خوتو نه کامل کردیته. وا رسسه وه ایچه، زله خدا نه انتخاب کردیته. پس، یه وعدهای آ که تونیت دِ مینه دعا وه نه باحایت. وه حضور خدا هلاته وراریت، دُرس هه چی اسحاق، تا شاهد و انجوم رَسین وعدهیا زله مقدس بایت. مایا دراز ایی وعدهیا دِ مینه آتایال ایما واقعیت نناشت. نشونه یا بی که و انجوم رَسین ایی وعدهیا نه نَشُد می کرد، اما ایما وه امید وعدهیا خدا پاورجائی کردیم و دِ مینه دعا سی ونو جَنگسیم. ایمدال تونیم بُنیم که ایی وعدهیا سال یا سال آ دِ مینه آتایال ایما و انجوم رَسین. بیابیت وه زیور هنی سیل بکیم که دِ کسونی قصه می که که عمیق دِ خدا زَلشو میره.

«خوشال یکی که دِ خداوند زلهش می ره، و دِ انجوم هدیا او خیلی کُتف میکه. بچونش دِ پهلونیا زمی موئن، نسل آیم یا صالح هورم هی.» (زبور ۱۱۲: ۱-۲)

گل هنی کلمه «خوشی» وا زله مقدس ربط داره. شاپی، هه چی بختوری، یه قوه معنوی آ؛ که وه اوضاع وابسته نی. شاپی دِ مینه کلوم ابدی خدا بنا بیئه و یه قوه امانه. ایما نه بارور و مفید می که. هه چنی هَم دِ مینه ایی آیه مئینم که زله مقدس، تاثیر خیلی زیادی وه نسل یا آینده ایما داره؛ نه تنیا ایما موفق موئیم، بلکم وه بچونمو هَم ایی قول دِئسه. بیابیت دُم قصه مه بیرم:

«دولت و توانگری دِ مینه حونه اونه، و پارسایی اش همیشئی پایار آ... پارسا هرگز چم نموحوره؛ او تا ابد دِ مینه ویریا می مونه. دِ خور گن زلهش میره؛ دلش قرص آ و وه ری خداوند توکل داره. دل او پایاری آ و زلهش میره تا او موقع که واغالو بیئه وه ری دوشمنونشو سیل بکه.» (زبور ۱۱۲: ۳ و ۶-۸)

ایی آخریا، وا یکی هنی دِ ایموداریا قصه می کردم و او گت که چطور یه رو که ایما

دِ اِی زَیْنَةُ رُوئیم، ابدیت ایما شروع موئه. مه وه دو جُوو دَم: «نه، سی ایما که دِ سَر اُمائیمه و دی، ابدیت ایما دِ ناهاتر شروع بیئه.» کاری که ایمدال وا عشق انجوم مِئیم، سی همیشہ ادامه میان. اما ایی وعده، شامل ایسه کسونی که بی زله مقدس هیسن، نموئه؛ دِ واقع سی ونو کاملا چاورشه آ: «چیئی دِش نمیره که دِ محبت و نفرت و حسیدیشو هیچ اثری باقی نمی‌مونه.» (جامعه ۹:۶)

کسونی که دِ خدا زَلْشُو میره دِ خور گن زله شو نمیره. دِ ایی روزگار که شبکه‌یا اجتماعی، شبکه‌یا جریان اصلی و جمجماقی دِ خور و شبکه‌یا شایعه‌پراکنی وجود دارن، خوریا گن دِ بالابرزتری حد خوش قرار داره. بُری وُ شُری دِ چیئی که دِ مینه ره آ، زَلْشُو میره. اما کسونی که دِ خدا زَلْشُو میره، هیچ زَلْهئی دِ آینده نارن. ونو مطمئن و جسور هیسن. هنی هم وه ایما گُتسه:

«دِ زله خداوند اطمینو قوه‌دار آ، و بچونه آیم نه دِ مینه وه پنه هی.»
(امثال ۲۶:۱۴)

یه اعتماد مین دل هی که وا زله مقدس هُمره آ. یه چیئی آ که بُری وُ شُری هان و دُمَش، اما وه زیئی متوجه موئن که دیر دِ دِرس وه چَش می‌رسه. مه دوسی وه نوم «جان هجی» دارم که کشیش خیلی قِرپ‌دار دِ تگراس آ. او وه قد هر رهبر هنی که دیمه، دِ خدا زَلْهَش می‌ره. دِ مینه سال ۱۹۷۳، پیایی اوما مین کلیساش و وه جوری تونس دِ مینه فاصله ۲ متری دِ او قرار بئیره و شش تیر نه دِ یه هف تیر شلیک بکه. کشیش «جان» وا اطمینو ایسای و جم نموحوره. هر شش تیر وه خطا رتن. ایمدال که ایی متن نه می‌نویسم، پنجاه سال دِ او جریان رد موئه و او هنی زنه آ و انجیل نه موعظه می‌که. بیشتر آیم یا دِ مینه چنی وضع حالی آرمی خوشو نه دِ دس می‌ئن، می‌قارن، وه زمی مفتن یا دِ منی جایی سی پنه گرتنه هیسن. اما جان جم نحد و وا اعتماد وه نفس وه آیم تیرانداز چش وَن. وه ایما گُتسه:

«فرشته خداوند هوره ترسندگان او اردی میزنن، و ونو نه راها میکه.»
(زبور ۷:۳۴)

فرشته‌یا مأمور حفاظت دِ کسونی هیسن که دِ خدا زَلْشُو میره. پزشکی قانونی بعدِ ها دیاری کرد که نصمی دِ تیریا دِ فاصله پانزه سانتی‌متری لا چپ بدن کشیش جان

پیا کردن گنج

و نصمی هَئی دِ لا راس بدن او رد بیئه. وَ که شلیک کرد دِ فاصله دو متری اشتباه زئی حتا آیمیا تازه کاری که وا اسلحه کار می کن هم تونن هدف نه دِ فاصله دو متری و اشش تیر بزَن. ایما مطمئن هِسیم که یه فریشته خدا تیریا نه وه جا هنی هدایت کردی.

یهوشافاط - پاتشاه یهودا پیایی بی که: «دِ مینه زهیا خداوند غیرت داشت.» (دوئم تواریخ ۱۷: ۶). او دِ مینه سال سئم سلطنت خوش، کاهنیا نه وه گرد شهریا کشورش کل کرد تا کلوم خدا نه وه مردم یای بئن. چنی موحونیم:

«زله خداوند وه گرد مملکتیا دیاریا که دِ مینه دورور یهودا بیئن افتا، اوسه که وا یهوشافاط جنگ نمی کردن.» (دوئم تواریخ ۱۷: ۱۰)

داشتنه زله مقدس، حفاظ گپی سی ایما و وجود میاره. یکی هَئی دِ نمونهیا کتومقدس، یعقوب آ، که آت ایال خوشو نه وا زله خدا و نیان والا بتیا هدایت کرد. زمونی که ای کار نه انجوم دن، چنی موحونیم:

"سی یکه بار کردن، زله دِ لا خدا وه ری شهریا هورشو افتا، چنو که کرون یعقوب نه تعقیب نکردن." (پیدایش ۳۵: ۵)

وه کسونی که وه زله دِ خداوند متعهد بیئه، وعدهیا زیادی دِئسه. وه ایی کلمهیا سیل بکیت:

«همه رو سی زله خداوند غیرت داشتو. سی یکه وه حتمی آخرتی هی و امیدت دِ بین نمیره.» (پیدایش ۲۳: ۱۷-۱۸)

وه دو کلمه برجسته بیئه دِ مینه آیه بالا، توجه بکیت. اولاً، دِ مینه روزگاری که امید کمیاب آ، بُری وُشُری دِ رهبریا روحانی تمرکز اصلی خوشو نه وه ری «الهام گرت» قرار می ئن و چاورشه، وه کلوم خدا وه عنوان یه موضوع فرعی سیل میکن. ونو سی راضی کرده مخاطب یا جدی خوشو، یه یا دو آیه دِ کتومقدس نه مئن اما هدف اصلی، متل یا الهام بخش ونونه. هرچن ایی متل یا دِ کوتاهمدت سی مردم موثر آ و ونو نه وه حرکت درمی آره، اما هیچ فرخی وا یه فیلم الهام بخش هالیوودی ناره. ونو پاداش یا پایار و وعده دِئسه سی زله مقدس نه دِ پی نارن.

زله خداوند وه ره یا جورواجور وه ایما پاداش می‌ئه: تمارزویا برآورد بیئه (زبور ۱۴۵: ۱۹)، دوس یا بفادار (زبور ۱۱۹: ۶۳ و ۷۴ و ۷۹)، شفا جسم (امثال ۳: ۷-۸)، تمیز و تشخیص (زبور ۴۰: ۴) و هدایت د مینه زنه ئی که بُری و بُشری هان و دُمِش.

«کیه وه که د خداوند زله‌ش روئه؟ خداوند ره برگزیه خوش نه وه او نشو مئه. چون او د مینه خوئی وه سر موره، و نسل او وارث زمی موئه.» (زبور ۲۵: ۱۲-۱۳)

یه که سی چی یکی قیمت زله مقدس نه نوئنه بالاتر د درک آ. تمارزو جدی مه یه آ که قیمت وه نه دونسوئیت و نه تنیا وه نه سی خوتو نیه نیاریت، بلکه هه چی یهوشافاط پاتشاه بایت که وه گرد مردم زیر نفوذ خوش یای ده که د خدا زله‌شو روئه.

حَنه ایواره: پیا کردن زله مقدس

بیشتر د سی سال ناهاتر، خداوند وه مه گت که قدم آخر او د مینه دورون حاضر، وه زله مقدس تاکیت داره. برتری گپ ایی بیاری، و انجوم رسنه تعریف کتومقدس د دوئت آ که عیسا سی او ورمی‌گرده. بی او، یه کلیسا مرتبط و مسایل روز و فرهنگی نی؛ هرچن ایی رابطه د مینه ره رسنه وه گم بیه یا مهم آ. او یه کلیسا «رهبر محور» نی؛ هرچن رهبری سی ساختن یه کلیسا قوه‌دار خیلی مهم آ. او یه کلیسا «جماعتی» نی؛ هرچن جماعت خیلی حیاتی آ؛ سی یکه خو نی که انسان تنیا با. یه تنیا تعریف د دوئت آ که عیسا سی او ورمیگرده:

«کلیسای برچه دار وِت خوش حاضر بکه که هیچ لک و چین و نقصی هنی نداشتوئه، بلکه مقدس و بی عیو با.» (افسیان ۵: ۲۷)

یه یه کلیسا مقدس آ! خواننده ستین، د اوچه که تقدس د مینه زله خدا کامل موئه، تمارزو د ته دل خداوند یه آ که شما د مینه ایی بیاری گپ تأثیرگذار بایت. پس، مهم آ که بحث خوم نه وای محور که چطور زله مقدس خومو نه زیاد بکیم، وه آخر برسونیم.

اجازه بئیت شما نه وه خدمت بلاجی و ماق کو د مینه مالزی بورم. د مینه وخت آشکار بیئنه حضور باشکوه و زوردار خداوند، مه د زله میرکسم و وا خوم فکر

می‌کردم: «جان بیور، حواسمو با کلمه نادرسی نُئی و یا حرکت اشتبائی انجوم نُئی!»
 دِ حالی که دِ مینه ای فکر بیئم و ری منبر جلو و دما می‌رتم، کلومی دِ گیم و دَر
 اوما که گوشم سی اولی گِل وَه نه می‌شنفت. ناهاتر هرگز وه ای موضوع توجه یا فکر
 نکردیمی. وا جرأت گُتم: «یَه روح زله خداوند آ!» یگی چراغ‌یایی دِ مینه فکرم روشه
 بی. وا خوم قارنم: «هه یه آ! هه یه آ! یه یکی دِ جلوه یا روح القدس آ!». مه هرگز ینو
 نه دِ لارگ یَکتری قرار ندئیمی، اما دِ مینه کتومقدس دِ باره عیسا گُتسه:

«روح خداوند وه او قرار میره، روح حکمت و فهم، روح شور و قوَت، روح معرفت
 و زله خداوند. و کِئف او دِ مینه زله خداوند هی.» (اشعیا ۱۱: ۲-۳)

هف ره سی آشکار بیئنه روح القدس هی و عیسا دِ مینه گرد ونو گوم ورداشت،
 اما کِئف او دِ مینه زله مقدس بی. ایسه، سوال یه آ که چطور تونیم روح زله خداوند
 نه دریافت بکیم؟ عیسا وه ایما مُئه: «آر شما وا همه بدتینتو دونیت که بایس وه
 بچو خوتو پیشکشیا خو بیئت، چنی بیشتر بُووه آسمونی شما روح القدس نه وه هر
 که دِ او باحا، عطا خواهد کرد!» (لوقا ۱۱: ۱۳)

ایما تنیا هُجه داریم که دِ بُووه آسمونیمو باحایم. اما یه یه حاسه معمولی نی،
 بلکم قاره ئی دِ دل اِمانه، قاره ئی که نمی‌حاجوو «نه» نه قبول بکه. دُرس وِرز ایی
 کلمه‌یا، او وه ایما مُئه: «باحایت که وه شما دئه موئه؛ بجوریت که پیا می‌کیت.»
 (لوقا ۹: ۱۱). دِ مینه ایچه یه جور سرسختی و دوام هی.

بیاییت وه سال ۱۹۹۴ ورگردیم؛ هه او کنفرانسی که کشیش، قصه‌یا منه دِ باره
 زله خداوند اصلاح کرد. ضُوش، مه دِ مینه جا ساختموسازی، دِ باره یه که «چه
 اشتبائی انجوم دمه؟» نیا وه دعا کرده، و دس آخر وا گرد وجودم، زله مقدس نه
 دِ خداوند حاسم. یه یه حاسه قاطع بی، حاسه ئی که جُوو منفی نه قبول نمی‌کرد.
 دِ مینه او وخت، مه دِ همیت او گر واخلور نویم، اما ایمدال وه نه یکی دِ مهم‌تری و
 زیرری کِنِ اتفاقیا زنه‌ئیم می‌نم. حتا ایسه، تقریباً هرروزه، وا شوق دِ بُووه آسمونی
 می‌حام که روح القدس منه دِ زله خداوند پر بکه. بیاییت وه بخش هنی دِ کتومقدس
 سیل بکیم که ارتباط خیلی مهمی وا بحث ایما داره.

«گرم، آر قصه‌یا منه قبول بکی و حکمیا منه و تِ خوت نیه داری؛ آر گوش وه
 حکمت بی و دل خوته وه فهم ورگردنی؛ آر بصیرت نه دعوت بکی و فهم نه وه بنگ

بلن حنا بکی؛ آر هه چی نفره د مینه منیش بای و هه چی گنج پنهو د فتراقش بای، اوسه زله خداوند نه درک میکی و وه شناخت خدا دس پیا می کی.» (امثال ۲: ۱-۵) گرتن زله مقدس، بایس وارد و اقاره ئی د ته دل و فتراق یه سره با و هیچ فرخی و فتراق حلقه دسگپرونی گم بیئه د الماس یا جواهرات گم بیئه ناره. اطمینو دارم شما برنامه یا فیلم یایی نه دباره شکارچیا گنج سیل کردیته، که همیشه حس تقلا یسره نه د لا منی کو جواز می کن. یکی د ای فیلم یا معروف، فیلم تخیلی «خزونه ملی» آکه د مینه سال ۲۰۰۴ ساختسه. ای فیلم پیایی وه نوم «بنجامین گیتس» نه وه تصویر می کشه که زنه ئی خوش نه غرچ پیاکردن گنجی می که که د مینه دهه ۱۷۰۰ پنهو بیئه. او گرد وخت و انرژی خوش نه غرچ پیا کردن وه کرد - حتا تا جایی که آوازه و راهایی خوش نه وه خطر ون. هرچن اوچیئی که او وه منی وه بی، په رو وه زیئی د بین می ره، اما تقلا یه سره او چیئی آکه بایس الهام بخش ایما با.

آر و اچنی اراده ئی وه کلوم خدا، حکمت، مشورتیا خدا و زله مقدس او نزدیک بایم، بختاور تری انسان هیسیم. ایما سی چیئی هلاته میاریم که هرگز د بین نمی ره؛ و وه گنج خدا آ. او نه تنیا وه نه د ایما پنهو نکرده آ، بلکه وه نه سی ایما نیایه آ. او ایما نه تشویق می که تا وه نه پیا بکیم و وا انجوم ایی کار، او شایمو موئه. هه که پاداش وه نه تجربه می کیم، او جشت می ره.

امید دارم که وه مهت روح القدس، اوچیئی که د مینه او صو د مینه جا ساخت ساز د مینه مه و دی اوما، یعنی تشنه ئی سیرنویه د زله خداوند د مینه شما هم و دی اوما یویه. وه نه غنیمت و حسو بیاریت و چنونه داریت که مرس گپ تری دارایی شمانه. و ایی کار، اوچیئی نه که خدا دوس داره، دوس داریت و د اوچیئی که او متنفر آ، متنفر موئیت. اوچیئی سی او مهم آ، سی شما هم مهم هی. عمیق مردم نه دوس داریت و عمیق د گنه ئی که ونو نه وه نابودی می کشه، متنفر موئیت. شما دنیایی که وه وه تاثیر می لیت نه عوض می کیت و خوشال موئیت که د مینه ره ابدیت ایی کار نه کردیته.

تمنا دارم وه ویر داشتوئیت، زهروشت شروع ایی مسابقه مهم نی، مهم یه آکه چطور وه نه وه آخر برسونیم. دو بخش د کتومقدس که امید و قدرت زیادی وه ایما می ئه نه موحنویم:

«وِه او که تونه آ شما نه د لغزشت محفوظ نیه داره و د مینه حضور پرجلال خوش بی عیو و پُر د شایی خیلی گپ حاضر بکه.» (یهودا ۲۴)

«او شما نه تا وه آخر پایار نیه میاره، تا د مینه رو خداوند ایما عیسا مسیح پاک د سرکوفت بایت.» (اول قرننتیان ۸:۱)

خو وه آخر رسنه، مهم تری لای د خوزنه ئی کرده آ؛ و خداوند زله مقدس نه سی ای کار وه ایما عطا کرده آ. باعث افتخار مه بی که شما نه وای گنج آشنا بکم. لطف گ وِه نه سی خوتو نیه نیاریت؛ چی یا زیادی سی وه شریکی نیائه هی. ای پیغوم نه د مینه دنیایی که وه تاثیر می لیت، وه شریکی بنیت. و انجوم ای کار، د مینه آینده تلفات کمتری دئه و کلیسا سالم تری خواهیم داشت.

ایمدال انتخاب بکیت تا بخشی د حرکت تغییر بده و قدرتمند زله مقدس بایت که بی نه سی ورگشتن دوما حاضر می که. و د بغل گرتن زله مقدس، رفیقی عمیقی و دوما پیا می کیت، نجات شما وه تموم کمال میرسه، میوه یا خیلی زیاد میاریت و میراتی ابدی می سازیت.

سفارشی کرده سی خومو

آیه: «وِه او که تونه آ شما نه د لغزشت محفوظ نیه داره و د مینه حضور پرجلال خوش بی عیو و پُر د شایی خیلی گپ حاضر بکه، وه او خدای یگونه و نجات دهنده ایما، وه واسطه عیسا مسیح، خداوند ایما، د ازل، ایسه، و تا ابد، جلال و شکوه و قوه و قدرت با! آمین.» (یهودا ۲۴-۲۵)

نکته: خو آخر رسنه، مهم تری لای خوزنه ئی کرده آ. خداوند د ره پیشکش زله مقدس خوتو، شما نه تا آخر قوه دار و بی عیو نیه میاره.

سیفا: سی زیاد کردن زله مقدس د مینه زنه ئیم چه کاری بایس انجوم بئم؟ یعنی تشنه زله مقدس هیسم و په سیره سی پیا کردن ای گنج تقلا می کم؟ یعنی وه نه وه عنوان یکی د قیمتی تری دارایی یا خوم نیه میارم؟ چه کاری بایس وه ری نظم انجوم بئم تا وه نه حفظ بکم؟

دعا: بُووه، مه وه حضور تو هلاته میارم که منه دِ روح خداوند پر بکی؛ روح حکمت، فهم، شور، قوّت، معرفت و روح زله خداوند. منه تا آخر سر قوه دار نیه دار تا دِ مینه روز خداوند مه عیسا مسیح بی عیو و ایراد و چش بیام. دِ مینه نوم عیسا مسیح، آمین.

اقرار: زله خداوند، خَزونه منه آ.

سیلی وه شکوه و گی خدا

د مینه دوره ئی د تاریخ اسرائیل، خداوند وا طرح ای سوال وه دم زیاد کردن زله مقدس د مینه قوم خوش آ:

«منه وا کی قیاس می کیت، تا وا او براور بام؟» (اشعیا ۴۰:۲۵)

آر زمونی د مینه تاریخ وجود داشتوئه که بایس وه ای سوال عمیق سیفا با، نه یه که بی خیال د وه بگذریم، ایمدال آ. د مینه ای رو و ساعت، «گی» بشر وه طور یه سره د مینه شبکه یا اجتماعی، شبکه یا جریان اصلی، تلیورزیو و باقی زیرساخت یا بخش موئه. تمجید د ورزشکاری با استعداد، آساره یا قشنگ هالیوود، هنرمنا و استعداد موسیقی، مشاوریا تجاری، رهبریا کاریزماتیک و باقی آیمیا مهم وه طور یه سره وه نمایش نیایه موئه. آوازه ونو قابل ستایش آ، و هرچن وه ظاهر بی ضرر آ، اما ای خوراک همیشه ئی جلال انسان، ایما نه د واری و سیفا کرده دباره واقعیت جلال خدا دیر میکه.

تقریباً بیست و پنج سال ناهاتر مه و لیزا د مینه گپ کرده چار کرمو و ای موضوع برخورد کردیم. د مینه او روزیا، وه سُنه نداشتن اپلیکیشنیا و شبکه یا اجتماعی، حجم اطلاعات تا ای حد زیاد نوی. ایما د مینه او زمو، فمسیم که گرومومکی بیشتر د حد وه یه بسکتبال یست حرفه ئی علاقه دارن. او محبوب تری ورزشکار آمریکا د مینه او زمو بی و سی بُری وُشُری هه چی بت بی، حتا وا گذشت چنی چن دهه، آوازه او دس نکرده باقی منه آ.

آت ایال ایما دِ مینه حشکی شرق خدمت می کرد و ایما دِ مینه هتلی دِ مینه حشکی اقیانوس منزل داشتیم. دما دِ چن ساعت مَنه دِ مینه حشکی، تازه وِ اتاقمو ورگشتمونی. کریا دِ موج سواری و بالا و هار رته دِ مینه اقیانوس اطلس پر تلاطم، هم خیلی خوشال بیئن و هم قدرت اقیانوس سیشو زله دِ باری. مه وَا سه گر گپمو نشسم وِ دم تقه. وَا اشاره وِ دراغل یا شیشه ای کشوی وَا، دِ ونو پرسیم: «کریا، اوچه اقیانوس خیلی گپ آ، چنی نی؟»
پِه دنگ جوو دن: «آ بووه!».

ادامه دَم: «شما تنیا تونیت چن مایل دِ وِه نِه بیئیت، اما اقیانوس دِ واقع هزارو مایل ادامه داره.» کریا که دِ حال حُشک کرده خوشو وَا حوله بیئن، جُوو دن: «هرو!»

«اما یِه گپ تری اقیانوس نی. اقیانوس گپتر هنی وِه نوم اقیانوس آرم هی. وِه غیر ینو، دو اقیانوس هنی هَم هی.»

دِ حالی که ایما هه چنو وِه دنگ زوردار موج یا دِ مینه دَر دِ دراغل وَا گوش می دئیم، کریا وَا بلاجی وِ مینه کلمات سرشو نِه تکو دن.

دِ وخت سفر ایما، مسابقه یا آخر NBA دِ حال انجوم بی. نتیجه یا مسابقه یا اپی آساره بسکتبال، هه توسط روزنامه یا وُ مجله یا، شبکه ورزشی ESPN، کرون ایما و دوسیا شو مورد بحث قرار می گرت. کرونم دِ یِه که او چنی راحت توپ بسکتبال نِه وَا یِه دس پرت می که، تحت تاثیر قرار گرتینی. وَا درک اپی موضوع که کرونم تا حدی، گپی آو نِه که سیشو توضیح دئیمی بیئم درک کردنه، پرسیم: «بجو، یعنی دونیت که خداوند گرد آو نِه که میئنیت، علاوه وِ یِه گرد اوچیئی نِه که توضیح دَم، دِ کف دسش وزن کرده آ؟» (اشعیا ۴۰: ۱۲). ریشو حس بلاجی واقعی نِه نشو می ده. اوسه وِه جور خیلی ساده، نه تنیا انازه، بلکم قدرت اقیانوس نِه وِه شراکت نیام. سیشو توضیح دَم آر شاهابی وِه پهنای مایل دِ مینه چن صد مایلی حشکی یا شهر نیویورک وِه اقیانوس اطلس برخورد بکه، موجی ایقه گپ وِ وجود میاره که ساختار گرد شهریا نِه دِ کل حشکی یا شرقی آمریکا، دریا کارائیب و بخش یا زیادی دِ حشکی یا اقیانوس اطلس نِه دِ مینه آمریکا جنوبی دِ بین موره. نه تنیا یِه، بلکم دِ مینه گرد اقیانوس ادامه داره و چنی چن شهر ساحلی اروپایی و آفریقایی نِه هَم ویرو می که. وَا اپی حال، اپی موج وِه قد قیلی اقیانوس اطلس نموئه. دِ اپی ری پرسیم: «آر آو کل اقیانوس یا وِ تیشک بنی بشر راها با، چه اتفاقی مِفته؟ دِ مینه اقیانوس یا جاهان قوه

خیلی گپی هی. اما خداوند هر قطره دِ او آو نه دِ مینه کف دسش وزن کرده آ!»
اوسه وه بحث دِ باره آسمو شو مشغول بیم. دِ کریا که ایمدال تحت تاثیر قرار
گرتینی، پرسیم: «یعنی دونیت کتومقدس دِ باره گپی خدا چی مئه؟»
«چی مئه بووه؟»

«مئه که خدا تونه جاهان نه وا وج خوش انازه بکه.» (اشعیا ۴۰: ۱۲). دسم نه
جلوی ونو گرتم و نشو دم که په وج وه قد فاصله توک کلک گپه تا توک کلک کچکه
مه آ. اوچیئ نه که او رو دِ گرونمو پرسیم، ایمدال دِ ایچه دِ شما می پرسم: «یعنی وه
انازه جاهان فکر کردیته؟» بالاتر دِ ظرفیت ذهنی امانه. گاس آر باحایم سیلی کلی وه
گپی جاهان داشتوئیم، وه جلال خداوند نزدیکتر بایم.

اوچیئ که می حام بنیسنم کمی تخصصی آ، اما تقلا می کم وه نه ساده و روشه،
هه او طور که سی کروشم توضیح دم، بئم. شما نه هم تشویق می کم که وه خینه
ادامه بئیت.

هه که وه ای حقیقت یا فکر می کیم، حس زله ئی دِ گپی او دِ مینه ایما دُرس موئه؛
سی یکه وه ایما گئسه: «آسمو، جلال خدا نه مئه.» (زبور ۱۹: ۱).

دانشمن یا برآورد میکن که میلیارد میلیارد کهکشان دِ مینه جاهان هستی هی که
هر کم دِ ونو تقریباً صد میلیون آساره داره. قد ای کهکشان یا دِ قیاس وا جایی که بین
ونو هی، خیلی گچک آ.

افتو ایما دِ مینه یکی دِ ای کهکشان یا قرار داره. کهکشان ایما وه قدی وسیع آ که
هه که دِ مینه شو وه آسمو سیل می کیت، تصویری دِ جاهان هستی نمی نیت، بلکم
تنیا کهکشان کوچکی (دِ مینه قیاس وا جاهان هستی) که دِ مینه وه زنه ئی می کیم
نه مئینیم که ره شیر حنه موئه. آر کمی وا ناها تر روئیم، متوجه موئیم که شما
حتا تصویر کل کهکشان ره شیر نه هم نمی نیت، بلکم تنیا بخشی دِ وه نه دریافت
می کیت، سی یکه بیشتر آساره یا کهکشان ایما خیلی دیرتر دِ وه هیسن که وا چش بی
سلاح و چش بیان.

پس بیابیت تنیا دِ باره آساره یایی که هر شو تونیم وا چش بی سلاح خومو سیل
بکیم، قصه بکیم. نزدیکتری آساره وه زمی وه غیر دِ افتو، آساره ئی آ که تنیا ۴/۳ سال
نیری دِ ایما فاصله داره. ای مساله سی بیشتر آیم یا چنو معنی ئی ناره، پس اجازه بئیت
توضیح بئیم. نیر وا سرعت ۱۸۶۲۸۲ مایل دِ ثانیه حرکت می که، آنه دِ ساعت، بلکم
دِ ثانیه. سرعت وه تقریباً ۶۷۰۰۰۰،۰۰۰ مایل دِ ساعت آ. هواپیما تقریباً وا سرعت

۵۰۰ مایل دِ ساعت پرواز می کن. پس، هه چنو که مئینیت، نیر وه طور غیرقابل تصویری پر سرعت آ!

سی یه که درک بیتی دِ اپی سرعت داشتوئیت، فرض بکیم تونیت وا یه جت والا افتو پرواز بکیت. هه که وه آسیا پرواز می کم، که دِ لا هنی زمی دِ جایی که مه زنه ئی می کم، قرار داره، تقریباً بیست و سه ساعت طول می کشه. آر هه او هواپیما نه وا یه پرواز بی ایسایه والا افتو بوریم، تقریباً بیست و سه سال طول می کشه! وه یه فکر بکیت که بیست و سه سال ناهاتر کجا بیئیت، و اوسه گمو بکیت که دِ او زمو تا ایسه، تموم وخت نه دِ مینه هواپیما بگذرونیت (امید دارم که یه صندلی لارگ پنجره داشتوئیت). سی کسونی که رانندی نه ترجیح می ئن؛ خو، نموئه اپی کار نه انجوم ده، سی یکه تقریباً دویست سال طول می کشه، بی یه که زمونی سی بنزین زنه یا استراحت کرده دِ نظر گرتنه با! ایسه بیاییت بیرسیم چنی طول می کشه تا نیر وه زمی بیا؟ جوو تنیا ۸ دقیقه و ۲۰ ثانیه آ!

بیاییت افتو نه ول بکیم و والا نزدیک تری آساره حرکت بکیم. دِ ناهاتر دونیم که فاصله وه تا زمی ۴/۳ سال نیری آ. آر مدلی دِ انازه زمی، افتو و نزدیک تری آساره بسازیم، وه اپی صورت موئه؛ زمی وه قد یه گله فلفل گچک و افتو وه قد توپی وه قطر بیس سانتی متر موئه. وا توجه وه اپی قیاس، فاصله زمی تا افتو نزدیک بیست و چهار متر هی - یه چهارم طول یه زمی فوتبال. وا اپی حال وه ویر داشتوئیت، بیشتر دِ بیست و سه سال طول می کشه تا یه هواپیما گچک اپی فاصله بیست و چهار متری نه طی بکه.

پس آر اپی مدل زمی و افتو با، یعنی تونیت حدس بزنیته که نزدیک تری آساره وه زمی فلفلی ایما چنی فاصله داره؟ هزار متر، دو هزار متر یا گاس ۱/۵ کیلومتر؟ نزدیک تری آساره وه ایما چهار هزار مایل [۶۴۳۶ کیلومتر] دیرتر دِ گله فلفل قرار مئیره! یه و او معنی آ که آر زمی فلفلی ایما نه دِ مینه شهر نیویورک قرار بیئیت، افتو - که پرواز وه بیست و سه سال طول می کشه. دِ مینه هه او شهر نیویورک بیست و شش متر دیرتر دِ وه موئه و نزدیک تری آساره دِ مینه مدل قیاس ایما، دِ لس آنجلس رد می که و ۱۰۰۰ مایل [۱۶۰۹ کیلومتر] دیرتر دِ مینه اقیانوس آرم قرار داره! آر وا هواپیما و بی ایسایه والا اپی آساره حرکت بکیم، تقریباً ۵۱ میلیارد سال مدت می کشه تا وه برسیم. یه ۵۱/۰۰۰/۰۰۰/۰۰۰ سال آ! دِ حالی که نیر، اپی فاصله نه تنیا دِ مینه ۴/۳ سال طی می که!

سیلی وه شکوه و گپی خدا

اجازه بئیت بیشتر توضیح بئم؛ بیشتر آساره یایی که ونو نه د مینه شو و چشم بی سلاح مئینیت، صد تا هزار سال نیری د ایما فاصله دارن. اما، چن آساره هی که تونیت و چشم بی سلاح ونو نه بئینیت که تا چار هزار سال نیری د ایما فاصله دارن (وه ویر داشتوئیت، ونو حتا دیرتری آساره یا کهکشان گچک ایما هم نیسن). مه تقلا نمی کم مدت زمونی نه که یه هواپیما تنیا وه یکی د ایی آساره یا می رسه، حسو بکم. اما وه یه فکر بکیت: هه که شو میریت و در و وه یکی د او آساره یایی سیل می کیت که ۴۰۰۰ سال نیری د ایما فاصله دارن، د واقع وه نیر آساره ئی سیل می کیت که د وخت دوئت ابراهیم و سارا و سرعت ۶۷۰۰۰۰،۰۰۰ مایل د مینه ساعت بی کم بیئنه سرعت سفر کرده و ایمدال وه زمی رسسه.

وه ویر داشتوئیت، ینو تنیا آساره یایی د مینه کهکشان گچک ایما وه نوم ره شیر هیسن. ایما حتا وه میلیارد میلیارد کهکشان هئی نرتیمه! و د ویر نوریت که بین کهکشان یا محیط وسیعی هی! وه عنوان مثال، ایما یه کهکشان همسا خیلی نزیک داریم که آندرومدا نوم داره. فاصله وه د ایما تقریباً ۲/۳ میلیون سال نیری! فکرش نه بکیت - نیر و سرعت ۰۷۶/۰۰۰/۰۰۰ مایل د مینه ساعت بیشتر د دو میلیون سال طول می کشه تا د او کهکشان وه زمی بیا! و یه نزدیک تری کهکشان همسا امانه. میلیارد میلیارد کهکشان هئی هی! یعنی د قوه درک خومو بالاتر رتیمه؟

اجازه بئیت دسر بیارم و ویرتو، اشعیا اعلوم می که که خداوند ایی جاهان وسیع نه وایه وج یعنی فاصله کلک گپه تا کلک کوچکش انازه گرت! سلیمو وه واسطه روح خدا اعلوم می که: «یعنی خدا وه راسی وه ری زمی مالگه میکه؟ ایمدال آسمونیا، حتا بالابرتری آسمونیا، جا تو نه ناره.» (اول پاتشایا ۲۷:۸). یعنی میفمیت که د باره چه کسی قصه می کیم؟

دما د وه شریکی نیائه گرد ینو واکروئیم، طرزفکرشو نسوت وه آساره NBA وه وضع حال خوئی ورگشت. ونو دما د سیفا د گپی آفریدگارمو، هئی د ذوق شوق ناسالم نسوت وه استعدادیا ایی آساره ورزشی نوین.

اما سی شما خواننده عزیز، می حام یه گوم واناها تر روئم. بُووه ایما د مینه آسمو نه تنیا کاریا بلاچی د مینه انازه و لایا وسیع انجوم دئه آ، بلکم جزئیات او هم جلال او نه اعلوم می که. علم، سالیا وخت و پیل خیلی زیادی نه سی حینه طرز کار ایی دنیا طبیعی غرچ کرده آ. اما خرد ونو نسوت وه کل خلقت کم آ و هئی سوالیا بی جوو

زیادی هی. طرحیا و بنایا خداوند هه چنو بلاجی آ.

گرد موجودیا زنه وه ری پایه سلولیا آفری بینه. سلولیا اجزای بناکو بدن انسان، گیایا، حیونیا و هر موجود زنه هنی هیسن. بدن انسان که وه خودی خود یه شگفتی مهندسی آ، تقریباً ۰۰۰/۰۰۰/۰۰۰/۰۰۰/۱۰۰ سلول داره (یعنی تونیت ایی شمار نه درک بکیت؟!) که جورواجوری خیلی زیادی د ونو هی. خداوند وا حکمت خوش ایی سلولیا نه سی انجوم وظیفهیا خاص تعیین کرد. ونو رُشت می کن، زیاد موئن و دس آخر می میرن - دُرس طبق برنامه.

هرچن سلولیا وا چش بی سلاح قابل سیل نیسن، اما کوچکتري ذره یا اشناخته بینه هم و حسو نمیان. سلولیا د ساختاریا ریز زیادی وه نوم مولکولیا درس بینه و مولکولیا د ساختاریا کوچکتري وه نوم عنصر درس بینه و د مینه عنصریا موئه ساختاریا کوچکتري وه نوم اتم نه پیا کرد. اتمیا وه قدی گچک هیسن که نخته آخر ایی جمله، بیشتر د یه میلیارد د ونو نه شامل موئه. هر چن اتم تا ایی انازه گچک آ، تقریباً وه طور کامل د محیط حالی درس بیه. باقی اتم د پروتون، نوترون و الکترون درس بیه. پروتونیا و نوترون یا د مینه یه هسته گچک و خیلی فشرده د مینه مرکز اتم و وه صورت هوشه ئی پیا موئن. تودهیا کوچکی د انرژی وه نوم الکترونیا وا سرعت نیر وه دور ایی هسته قر محورن. ینو بلوک یا بناکو اصلی هیسن که همهچی نه د لارگ یک نیه میان.

پس اتم انرژی خوش نه د کجا می ره؟ و چه قوه ذره یا پرانرژی وه نه د لارگ یکتري نیه میاره؟ دانشمن یا وه نه نیرویا الکترومغناطیسی و هسته ای موئن. ینو تنیا اصطلاحات علمی ای هیسن که اوچیئی نه هنی وه طور کامل قابل توضیح نی، تعریف می کن. سی یکه خداوند ناهاتر گته آ که: «همهچی نه وا کلوم زوردار خوش نیه میاره.» (عبرانیان ۱: ۳) و د مینه کولسیان ۱۷: ۱ مئه: «همهچی د مینه او قوام داره».

گری انگلات بکیم و وه ایی موضوع سیفا بکیم. د ایچه آفریننده پرجلالی آ که ایما وه نه بُووه نوم مینیم، که حتا جاهان هستی قادر نی او نه د مینه خوش نیه داره. او تونه جاهان نه وا یه وج دسش انازه بکه، او د طراحی زمی گچک و موجوداتی که د مینه وه پرسه میزنن، ایقه دقیق آ که علم مدرن دما د سالیا خینه، وه نه وا سؤال یا بی جنو بُری و بُری ول می که. جا بلاجی نی که زمورنویس هلاته میاره:

سیلی وه شکوه و گپی خدا

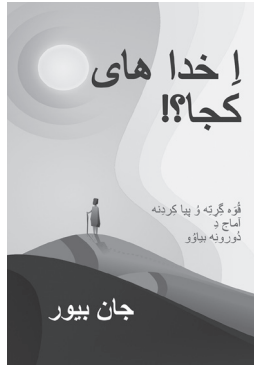
«هه که وه آسمانیا تو سیل بکم، که صنعت کلکیا تونه، و وه ماه و آساره‌یا که
تو برقرار کردیه، مئم: انسان چینه که دِ فکرش بای و بنی‌بشر که وه او ری
بکی؟» (زبور ۸: ۳-۴)

فکر می‌کم که ای کلیت موضوع نه می‌رسنه. آر باهام گمو بکم، شاعر گاس فکریا
یکی دِ فرشته‌یا گپی که هوره تخت خدا حضور دارن نه مُئه. ونو وه سُنه گپی و
وسعت هیوت خداوند می‌قازن: «قدوس». ای موجودیا خوشو دیئن که او چطور
جاهان گپ و سخت نه و وجود میاره، اوسه خلقت آیمیا نه هم دیئن و قازنن:
«یه چینه؟ سی چی خدا وه ای ذره یا گچک ری ای نخته گچک دِ سیاره ایقه توجه
می‌که؟»

دما دِ گپ گت مه وا کرونم، ونو ماق برده شکوه آساره‌یا و آیمیا سرشناس دنیا
مدرن ایما نوین، بلکم فَمِسِن هر چی گپی دِ مینه ای سیاره، نسوت وه گپی خداوند
گچک آ. امید دارم ای پیوس، هه او نیسنه‌یا نه سی شما داشتوئه. دِ نیر سوالی که
خدا دِ زه اشعیای نبی دِ مردم خوش پرسى، وه ری اوچیئی که حنیته، سیفا بکیت:
«منه وا کی قیاس می‌کیت، تا وا او براور بام؟» (اشعیا ۴۰: ۲۵)
کتویا زیادی دباره کاریا بلاجی و حکمت آفرینش خداوند موئه نیسن که الوت
هدف مه دِ ایچه نویه. هدف، بیار کرده بلاجی و شگفتی دِ کار دس یا اونه؛ سی یکه
ونو جلال گپ خداوند نه اعلوم می‌کن.

اِ خدا های کجا؟!

فُوَه گرته وُ پیاکردنه آماج دِ دُروونه بیاوُو

یعنی دِ دورونه سختی وِ سَر موریت وُ گمو میکیت گُم بیئیته وُ دِ خوئو می پرسیت:

«اِ خدا های کجا؟!»

گاس خدا دِ قدیم وائو قصه کرده، اما ایمدال بی کش آ، گاس دِ ایمو رُشت کردیته، اما ایسه بیئیته اونِه حس نمیکیت. پِ بایس بُئِم که خوش اومایت وِ بیاوُو؛ اوچه که مابین گِرتنه وعده وُ وِ انجوم رِسیسِنش فاصله آ.

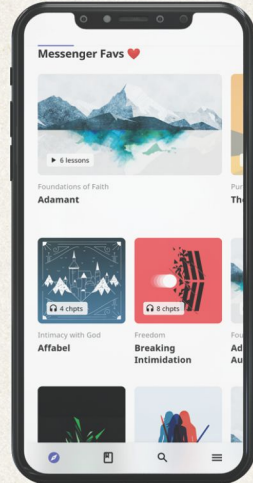
اما خور خو پنه آکه بیاوو جا پَرت بی نوم نِشونو بی آماجی نی. خدا بیاوونه وِ کار میزه تا شمانه سی سرنوشتتو حاضر آماده بکه. یه موقعی موئه که شما ره خوتونه وِ دُرسی پیا کِردویت. بر خلاف اوچیئی که گمو می کیت، رد بیئه دِ ای دوره تنیا وِ معنی چَش وِ ره خدا نِشِسه نی. شما در پیا کِردنه ره دُرس، نقش مهمی داریت. آر نمی حایت وِ اچرخسه وِ دور خوتو، وختتونه حروم بکیت، بایس معنی دورونه حُشک بیاوونه بَقَمیت.

جان بیور دِ ای کتو، وِ آشکارا نشو دئه، وِ ادرسیا کتو مقدسی وِ تعریف متلیاش شمانه حاضر آماده میکه، که وتو مهت پنه تا تونسوئیت وِ پیا کِردنه ره دِ بیاوو، یا دورون سخت، روئیت وِ مین ره ئی که خدا سیتو میجا.

X MessengerX

رَه مَریدی سی هرکه، دِ هر جا که بایت.

- مُفتِ مجانی و ۱۳۰ زوونَه جورواجور
- و جور آپلیکیشن و آنلاین مُوَنه گِرت
- منابعی سی رُشت روحانی تُو
- دِ مَنی چیا دِمایی و رَه مَریدی

پنوهَم ها دِش: کتوحونَه و منابع تربیت
شاگرد، پیغومرس دِ قالو کتویا رایا،
کتویا دَنگ گُت، فیلمیا گل، درس یا
نمایشی، کتو مقدس، و منابع هَنی. شما
تونیت پِنونه دِ گرد دَسگایا پَخش، سیل
بکیت، بَحونیت، یا وِشو گوش بِنیت.

MessengerX.com

قابل داندود دِ آپ استور و گوگل پلی دِ گرد دنیا

معنی زله خدا چینه؟

یعنی هوس داریت رابطه صمیمی تری و آفریننده‌تو داشتوئیت؟ یعنی او دیر ا و دس برس نی؟ جان بیور ومو اطمینو مئه که خدا نزیکه، اما گاس امری خیلی حیاتی نه د ره رتته‌تو واش نئی‌گرتیته، یعنی زله خداوندنه.

جان بیور د کتو «زله و هیوت خدا» ایمانه دوت میکه تا وادرک تازه‌ئی و معنی «به عمل آوردن نجات خومو و زله و رکه» سیل بکیم. ای فرضیلت گپ و د ویررته، جده غریو و غیرنرمال درد رسیسه وه په زنه‌ئی بختاور و ثمر بده آ. د ایی کتو سیتو آشکارا موئه که چطور زله مقدس

- عنصری حیاتی سی داشتته رابطه‌ئی نزیک و خدا آ.
- ایمانه د زله‌یا و دل‌دهولی‌یا هنی راها می‌که.
- انگیزه‌یا و نیت‌یا باطنی ایمانه پاک می‌که.
- ایمانه والا حکمت، درک و دانش رمونی می‌که.

زله مقدس کلیل زنه‌ئی آ که خدا سیمو می‌جا. تنیا د رشت ایی فرضیلت و چسپسه و اوئه که و آرمی، شایی و امنیتی می‌رسیم که بری ونه نشد دوتن. د جال وکه د آفریننده‌مو زله و دل‌هولو داشتوئیم، بیابیت و شوق، زله خدا نه قبول بکیم که ایمانه د سطح فرخ‌دار و بالابرزتری د زنه‌ئی بالا برده و سی همیشه زیرریمو کرده.

جان بیور پاکاری آ که و جسارت و سرسختی نسوت و کلام خدا معروف آ. او هه چنی نیسنه کتویا یی آ که جمشوری یک بیشتر د ملیون ها فروش داشته و نزیک ۱۲۵ زوو ترجمه بیئه. او وارد زینه‌ش لیزا، بناکن‌یا موسسه بین‌المللی مسنجر آن که هدفش زیرری کردن شاگردسازی و زیاد کردن هرچی بیشتر شاگردیا و مریدیا سرسخت، وقف‌بیئه و شیفته سی مسیح آ.

سی خور بیشتر ایی
بخش نه اسکن بکیت.

سی داندود و پخش ویدیویی
سایت **MessengerX.com** نه سیل بکیت.

ایی کتو پیشکشی دلا نویسنه
آ و سی فروش نی.

